

ANDREW BRITTON

AMERICANUL

*„Britton ne furnizează o poveste excelentă,
cu o scriitură la care alți autori aspiră o viață întreagă.
Americanul este scrisă briliant.“*

BRAD THOR

**ANDREW
BRITTON**

AMERICANUL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRITTON, ANDREW

Americanul / Andrew Britton; trad.: Augustin Văduva – București.

Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-144-2

I. Văduva, Augustin (trad.)

821.111-31=135.1

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ANDREW BRITTON

The American

copyright © Andrew Britton, 2006

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

AUGUSTIN VĂDUVA

© Editura RAO, 2013

pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-144-2

Pentru mama mea, Anne

PROLOG

WASHINGTON D.C.

Vorbeau în șoaptă între ei. Pentru un anunț de o importanță mai mică, spuneau ei, putea fi un loc potrivit.

Era firesc ca ei să se plângă. Asta era de așteptat din partea celor care organizaseră evenimentul – într-adevăr, stagiarii care aranjaseră dispunerea și distribuiseră permisele pentru presă ar fi fost uimiți de orice ar fi semănat a compliment. Când frecventele întreruperi duceau la tergiversări în dezbatere, puțini erau surprinși. Totuși, se făcea orice efort posibil. Se aduceau scaune în plus pentru cei care veneau mai târziu, iar cămile de cafea și carafele de apă rece erau umplute întruna. Candelabre bogat împodobite atârnavă sus, deasupra capetelor lor, asigurând lumina necesară. Cameramanul se plângea oricum, dar în zadar. Faptul că sala ar fi putut fi binecuvântată cu lumină naturală nu a fost niciodată luat în considerare. Cele șase ferestre masive erau acoperite cu plasă de sârmă, din motive de securitate, și drapate cu perdele ondulate vișinii, care se armonizau perfect cu culoarea covorului. Deasupra strălucitoarelor candelabre de cristal, o pereche de baloane uitate, în formă de stea, alunecau încet de-a lungul și de-a latul tavanului auriu. Cu toate că pereții erau lipsiți de procesiunea obișnuită a picturilor, acestea erau înlocuite, poate spre bine, de impozante coloane de marmură în stil corintic.

În cea mai mare parte, erau de acord că etalarea de putere era clar vizibilă. Ceea ce însă îi lipsea încăperii era spațiul. Stăteau înghesuiți unul în altul și disconfortul era observat de către toți. Pe măsură ce audierea își urma cursul, obiecțiile vocale au început să scadă. Curând, scriau în grabă, furioși, aruncând priviri aspre, critice către cei care continuau să vorbească. În cele din urmă, șușotelile dispărură complet și toți îl ascultau cu atenție concentrată pe omul care deținea președinția comisiei și care stătea în picioare, în fața grupului alcătuit din colegii lui așezați pe scaune.

– Astăzi, cred că ne-am pus de acord cu unii dintre cei mai respectați și influenți oameni din Washington, incluzându-i pe aceia a căror contribuție este vitală în procesul decizional al președintelui. Sunt pe deplin convins că acesta va reacționa favorabil la multe dintre concluziile la care comisia a ajuns în această după-amiază. Voi mai răspunde la încă o întrebare... Te văd făcându-te acolo, Susan. S-o auzim.

Un mic hohot de râs fremătă prin mulțimea de reporteri de presă scrisă și televiziune, când corespondenta CNN se înroși ușor și îi puse întrebarea bărbatului din spatele podiumului.

– Domnule senator Levy, ce sperați să realizați prin adresarea acestui ultimatum guvernului interimar iranian și... credeți că această administrație va adopta aceleași măsuri care au avut consecințe controversate în Irak?

Senatorul se încruntă la acea ultimă adăugare, un fapt sesizat de toți cei prezenți.

– În primul rând, principalul nostru obiectiv este de a-i face pe cei aflați la putere în Teheran să înțeleagă că Statele Unite nu vor rămâne impasibile în timp ce se fac pregătiri pentru a le provoca daune directe cetățenilor acestei națiuni. Noi încă – și aș vrea să fiu foarte clar în această privință – nu am luat în considerare posibilitatea conflictului armat sau chiar amplasarea trupelor în regiune.

Levy făcu pauză un moment, aparent pentru a da impresia că își aduna gândurile. În realitate, aceasta era doar pentru efect.

– În acest moment, avem dovada concretă că Iranul a reînceput procesul de rafinare a uraniului pentru folosirea în armele nucleare, dovadă care nu exista când s-a luat decizia de înlăturare a lui Saddam Hussein de la putere. După cum stau lucrurile, președintele a refuzat să recunoască noua conducere de la Teheran și eu – noi – îl sprijin pe deplin în această decizie. În plus, acum avem angajamente preliminare din partea președintelui Chirac al Franței și a prim-ministrului Berlusconi al Italiei. Ambii lideri ne-au asigurat că, dacă se poate ajunge la un acord pentru compensare parțială, toate companiile din țările respective, cu interese față de petrolul iranian, sunt gata să-și rezilieze contractele și să se retragă din regiune, la prima ocazie favorabilă. Deși punerea în practică a acestor decizii urmează a fi discutată cu ocazia unei întâlniri planificate a avea loc la sfârșitul lunii noiembrie, acesta este un pas uriaș în direcția înăsprii sancțiunilor deja în vigoare. Dă-mi voie să vă asigur că eforturile noastre de a forma un front unit împotriva ambițiilor nucleare ale Iranului vor fi încununate de succes.

Levy făcu din nou o pauză, întreruperea de moment atrăgând după sine un val de voci zgomotoase. Ignorându-le, își concentră privirea insistentă asupra atractivei tinere corespondente din rândul al treilea.

– Ca răspuns la a doua parte a întrebării tale, Susan, aș vrea să subliniez că așteptăm o participare consistentă din partea ONU în această chestiune. Dovada producerii de arme, la care m-am referit, este acum în mâinile Consiliului de Securitate și îndată ce examinarea acestei dovezi va fi finalizată, la începutul lunii viitoare, ne așteptăm la o rezoluție și o condamnare fermă a acțiunilor care au fost întreprinse de către noul regim. Nu, îmi pare rău, asta a fost totul, spuse el când o

altă furtună de voci izbucni în direcția lui. Mulțumesc pentru participarea de astăzi.

Senatorul Daniel Levy coborî de pe podium în mijlocul unui potop de întrebări la care nu avea intenția să răspundă. O ședință de patru ore și jumătate era suficient de rea, iar vocile ridicate a 26 de senatori și lumina orbitoare a camerelor de televiziune îi provocaseră vâjâieli de cap și o durere surdă în stomac. Levy era sigur că recent diagnosticatul său ulcer era un rezultat direct al problemelor care fierbeau din nou în Orientul Mijlociu. Moartea recentă a ayatolahului Khomeini, liderul suprem al Iranului, dusesse la alegerea unui cleric ultra-conservator, extrem de neprietenos față de Statele Unite. În ciuda comentariilor făcute de el cu câteva minute în urmă, era pe deplin conștient că posibilitatea războiului în regiune pândea din nou la orizont.

Părăsi sala de întrunire și o coti brusc la dreapta, coborînd cu pas vioi două șiruri scurte de scări din marmură. Era însoțit de consilierul-șef, Kevin Aidan.

– Așadar, suntem pe punctul de a o lua de la capăt cu acest nonsens, spuse Levy.

Își trecu mâna prin părul bogat, cărunț și vorbi în șoaptă, neîncercător ca întotdeauna cu privire la micul, dar extrem de eficientul său grup de agenți din Serviciile Secrete. Membrii Congresului nu aveau de obicei dreptul la acest nivel de protecție, dar, ca lider al Majorității Senatului și președinte al Comisiei Senatului pentru Forțele Armate, securitatea sa se bucura de o atenție specială, în special ca urmare a recentelor evenimente.

– Am cheltuit miliarde în Irak, astfel încât cetățenii noștri să-și poată permite a vedea la televizor imagini cu copiii lor morți. Ce naiba am primit în schimb, Kevin?

Aidan se uită cu coada ochiului la senator. Trebuia să privească în jos, întrucât Levy era cu cel puțin cu un cap mai scund decât el. Se întrebă într-o doară dacă senatorul ascundea

vreo frustrare persistentă în legătură cu statura sa. Pe de altă parte, unul dintre cei mai puternici oameni din Washington nu trebuie să se preocupe de asemenea trivialități. „În definitiv, își reaminti Aidan, pentru asta sunt eu aici.“

– Domnule, cel mai bun lucru în acest moment este să rămânem la linia partidului. Poate, puteți încerca să vă distanțați mai târziu, dar actualmente sunteți văzut ca un mare suporter al lui Brenneman. Noi facem deja sondaje și, dacă sprijinul public începe să încline în direcție opusă, vom avea grijă să ne revizuim poziția.

Levy ridică o sprânceană, puțin amuzat de această afirmație. Cu toate că aprecia foarte mult sfaturile consilierului său, senatorul ținea mercuru cont de tinerețea și lipsa de experiență a lui Aidan când îi cântărea opinia. Apărut abia de curând la televiziunea națională, folosind întreaga greutate a biroului său în sprijinul președintelui, cu greu putea să-și schimbe intențiile, într-un moment din viitorul apropiat, fără a părea drept un trădător față de partidul său. Pe lângă asta, credea cu convingere că face ceea ce trebuie și, cu toate că nu-și bătea capul să se vaite în particular, va îndura orice neplăceri politice erau necesare pentru a împiedica Iranul să-și ocupe locul pe scena nucleară.

Aceste gânduri îi dispărură din minte când trecură prin rotonda de marmură minuțios lucrată a clădirii Russel în care se aflau birourile Senatului. Levy nu contenea niciodată să fie uluit de frumusețea arhitecturii și de arta splendidă, atât de evidentă a clădirii – îi amintea încontinuu de importanța funcției sale și cât de norocos era să fie în această poziție. Fu întrerupt din reverie de glasul unui agent al Serviciilor Secrete vorbind discret în mână. Omul privi în sus, către Levy.

– Domnule, oamenii sunt gata de plecare. Noi ne vom deplasa cu al doilea vehicul.

Drept răspuns, senatorul încuviință ușor din cap și ieși din clădire. Vremea era obișnuită pentru Washington D.C. la mijlocul lunii octombrie – rafale violente forțau o ploaie ușoară să cadă pieziș, amenințând să smulgă umbrela pe care Aidan o ținea deasupra capului șefului său. Rapid, agenții îl escortară pe senator către cel de-al doilea Chevrolet Suburban alb.

Levy știa că în primul vehicul erau patru oameni cu arme automate și că șeful grupului va sta pe scaunul din dreapta al celui de-al doilea. Își aminti vag că va fi și un automobil de urmărire, la o distanță discretă. Se uită pe stradă, în stânga sa, însă nu observă nici un semn al unei astfel de mașini.

Când grupul de agenți primise sarcina să-l păzească, senatorul fusese de părere că prezența extrem de vizibilă a acestora era atât inutilă, cât și stânjenitoare. Îi spusese acest lucru președintelui însuși, dar, când i-a fost clarificat motivul, senatorul a fost de acord că amenințarea părea să justifice securitatea suplimentară.

Asta nu însemna însă că trebuia să-i și placă acest lucru. Limite stricte fuseseră fixate grupului său de agenți din Serviciile Secrete – agenților nu le era permis să pună piciorul în interiorul reședinței sale, cu excepția cazurilor de urgență, iar deplasarea sa zilnică la și de la serviciu nu trebuia să fie afectată sub nici o formă. Cele 25 de minute de drum de la biroul său până acasă, peste râu, erau una dintre puținele perioade liniștite ale zilei sale, iar el nu avea de gând să strice pacea acelor momente cu sirenele și claxoanele nervoase ale automobiliștilor furioși dați la o parte. Cu toate că agentul-șef se opusese cu înverșunare acestor condiții, senatorul Levy era unul dintre cei mai influenți politicieni din Washington și oricum acestea de fapt nu erau condiții, erau cerințe. În cele din urmă, o convorbire telefonică de cinci minute rezolvase disputa.

Agenții vigilenți care se ocupau de paza lui nu erau plătiți ca să-l placă pe senator, ceea ce era un lucru bun, asta pentru

că nu-l plăceau. Totuși, *erau* răspunzători pentru securitatea lui, astfel că fură ușurați, ca de obicei, că transferul în șapte secunde de la clădirea Russel la Suburban s-a petrecut fără evenimente – era știut că subiectul era totdeauna în cel mai mare pericol când intra sau ieșea dintr-un vehicul. În graba lor, experimentații agenți reușiră să nu-l observe pe tânărul bărbat bine îmbrăcat, care îi urmase afară. El așteptă ca micul convoi să se depărteze de bordură, la fel și automobilul de urmărire, 15 secunde mai târziu, înainte de a coborî treptele de marmură ale clădirii Russell și a se îndepărta încet pe Constitution Avenue. Își deschise umbrela pentru a se feri de ploaie și scoase un mic telefon celular din buzunarul paltonului.

Bărbatul care răspunse la apelul telefonic preferă să ignore ușoara aroganță care însoțea mesajul așteptat. În același timp, nu putu decât să simtă o undă de dispreț pentru funcționarul Congresului al cărui nume îi fusese comunicat cu două luni mai devreme și de ale cărui informații era acum complet dependent.

El a așteptat răbdător pe scaunul șoferului unui Chevy Tahoe negru, închiriat, pe Independence Avenue, vizavi de James Forrestal Federal¹. Vehiculul era parcat legal, cu 60 de minute rămase pe aparatul de contorizat, iar geamurile nu erau atât de fumurii, încât să le stârnească suspiciuni agenților extrem de atenți. Bărbatul avea experiență vastă în astfel de lucruri și, cu toate că înțelegea pericolul inherent al ocupației sale, nu era genul care să lase la voia întâmplării elementele pe care le putea controla.

Fidel acestui principiu, alesese cu atenție locul unde să-și plaseze vehiculul. De la intersecția cu L'Enfant Promenade, Independence Avenue mergea spre vest cale de aproape 5 kilometri. De unde se afla, putea vedea nestingherit două semafoare. Cel mai apropiat era la aproximativ 65 de metri depărtare.

¹ Clădirea în care de află Departamentul Energiei al SUA. (n.tr.)

Al doilea era la cel puțin alți 200 de metri în lungul străzii, ceea ce îl plasa cu mult dincolo de raza armei și de abilitatea sa.

Semnalele de trafic îi captară interesul numai pentru un moment, având în vedere că pregătirile sale se raportau la traficul de vârf și la vremea aspră mai mult decât la orice altceva. Nu se putea baza pe semafoare să lucreze în favoarea sa, după cum priceperea sa în domeniul computerelor nu era așa de vastă, încât să-i permită să intre nedetectat în rețeaua Departamentului Transporturilor. În același timp, celelalte două variabile erau lucruri naturale care întotdeauna reușeau să aducă traficul din D.C. aproape de impas.

Celularul sună, și el se uită la număr. Ținta plecase de mai puțin de două minute.

– Și ce faci în weekendul ăsta?

Megan Lawrence ridică o sprânceană și se răsuci în scaun pentru a se uita la partenerul ei, Frank Benecelli. Fuseseră desemnați să lucreze împreună de trei luni și avea impresia că el își făcea curaj să o invite să iasă împreună.

– De ce? Ai planuri pentru noi? întrebă ea, cu un rânjet.

Benecelli se înroși și bombăni ceva în șoaptă. Megan se gândi că era amuzant că un american de origine italiană putea fi așa de introvertit și stângaci în conversație, dar nu putea să nege că îl găsea acceptabil de atrăgător. Era oricum o întrebare superfluă, căci ea *avea* planuri pentru weekend. Sarah sărbătorea ce-a de-a șaptea aniversare a zilei de naștere sâmbătă și atât mama, cât și fiica așteptau cu emoție să petreacă ziua împreună.

Aruncându-și pe spate părul roșu și lung și strângându-l într-o coadă de cal dezordonată, Megan își aținti ochii verzi și strălucitori spre vehiculele din câmpul ei vizual. În tăcere, ea își făcu reproșuri pentru că își lăsa gândurile să zboare. Nu era loc pentru asta în acest serviciu. Pe deasupra, avea următoarele două zile libere și va fi timp berechet pentru a se relaxa.

– Dumnezeu, uitați-vă la vremea asta. Zile de genul acesta îmi amintesc de Washingtonul care era o mlaștină plină de malarie, se plânse Aidan.

Senatorul Levy era neatent, uitându-se fix la suprafața vălurită de vânt a bazinului în care se reflecta clădirea Capitolului. Durerile sale de stomac nu scăzuseră de la terminarea audierii și el se întreba dacă n-ar trebui să devanseze vizita doctorului său înainte de săptămâna viitoare. „Mai bine, se gândi el, poate ar trebui chiar să renunț la slujba asta cu totul.“ Deși era conștient că retragerea sa l-ar devasta pe ambițiosul său consilier-șef, senatorul știa că nimic nu ar mulțumi-o mai mult pe soția sa. În ultima vreme, Elizabeth făcea aluzii tot mai dese la mutarea pe proprietatea pe care o cumpăraseră recent, în zona deluroasă a Virginiei, statul care îl alesese pe el în această poziție înaltă, iar dorințele ei păreau să ia o formă imperativă cu fiecare zi care trecea.

Totuși, Levy nu putea s-o condamne pentru această dorință, după ce ea îl sprijinise cu credință de-a lungul unei cariere politice turbulente, întinzându-se pe aproape trei decenii. Casa, aflată chiar lângă Charlottesville, avea nevoie de modificări consistente și o căldură plăcută îi trecu prin corp la gândul de a face un cămin acolo cu soția sa și cât de mult s-ar bucura ea de aceasta.

– Domnule senator?

Firul gândurilor i se curmă și se întoarse pentru a se uita atent la Kevin Aidan.

– Trebuie să vorbim despre întâlnirea dumneavoastră cu guvernatorul, săptămâna viitoare. Vă va întreba despre finanțarea școlilor, iar eu cred că ar trebui să...

– Mai târziu, Kevin. Lasă un om bătrân să se odihnească un moment, glumi Levy lăsându-se pe spate pe locul său și închizând ochii.

Răpăitul ușor al ploii pe acoperișul mașinii îi ameliorează starea de spirit, în timp ce el se lăasă purtat înapoi spre fanteziile pensionării. Nu băgă de seamă când vehiculul plescăi prin lacul în miniatură format de apa de ploaie, în vreme ce coti brusc la dreapta, pe Independence Avenue.

Din momentul primirii celui de-al doilea apel telefonic, bărbatul din Tahoe se mișcă rapid, dar eficient. Măinile sale erau calme când înlătură învelitoarea învechită care acoperea obiectul de pe scaunul de lângă el. Ridicând arma grea pe genunchi, acționează o pârghie pentru a regla colimatorul, apoi trase percutorul în jos.

Ceea ce ținea în mâini era cunoscut ca lansatorul M202A1 de 66 mm, denumit, de asemenea, și lansator Flash¹ de către militarii SUA pentru care fusese special fabricat. Această armă anume fusese convenabil pierdută în timpul unui exercițiu de antrenament cu trageri reale, la Fort Bragg, în primăvara trecută, cu o garnitură completă de trei rachete M74. Lansatorul semiautomat putea de fapt să tragă patru rachete în patru secunde, dar avea numai trei și investigația armatei ar fi fost cu mult mai extinsă dacă muniția nealocată armeei lipsă ar fi dispărut și ea. Din momentul în care arma fusese încărcată, mai avea la dispoziție 20 de secunde. Folosi acest timp pentru a se muta împreună cu armamentul pe scaunul pasagerului din față. După ce armă, verifică vizibilitatea în oglinzi și pe cea periferică. Prin ploaia care cădea pe lunetă, văzu primul Suburban apropiindu-se.

Bărbatul inspiră adânc și dădu drumul încet aerului. Înfășurând cureaua armeei în jurul încheieturii brațului, întredeschise portiera și așteptă să vadă dacă soarta îi va salva viața senatorului Daniel Levy.

*

¹ Lansator de rachete incendiare (n.tr.)

După cum hotărî soarta, prima lumină fu verde. Șopti o înjurătură ușoară când convoiul începu să treacă prin intersecție și avu un ușor fior de relaxare văzând cum un motociclist care trecea pe acolo viră brusc direct prin fața primului Suburban. Șoferul frână puternic pentru a evita lovirea motocicletei, iar bărbatul care ținea lansatorul în poală auzi un scrâșnet strident de pneuri când următorul vehicul se opri. Într-o manifestare tăcută de impietate, îi mulțumi lui Dumnezeu cu un murmur fervent și țâșni pe trotuar.

– *Armă! Mișcă, mișcă!*

Capetele se ridicară brusc la auzul cuvintelor urlate prin radio. Agenții din primul vehicul se răsuceau frenetici pe scaunele lor pentru a depista amenințarea. Senatorul Levy fu trezit brusc din moșăială și se întoarse spre consilierul său, cu o expresie confuză. Citind panică pe fața lui Aidan, se întoarse imediat pentru a se uita pe geamul din spate. Lumea din jurul său era ascunsă de ploaia torențială. Abia atunci, simți prima undă de teamă paralizantă.

Incitat de un val de adrenalină, tânărul șofer al celui de-al doilea vehicul încălcă regulile și încercă să manevreze pe lângă primul, dar oprirea bruscă adusesese mașinile prea aproape una de alta. Agăță bara din spate a Suburbanului din față, ceea ce forță greoiul autoturism de teren să se oprească. Era exact timpul care îi trebuia bărbatului. Greutatea lansatorului îl ținea fix pe umărul său, când ochii găsiră ținta principală. Apăsă declanșatorul și prima rachetă șuieră spre cel de-al doilea vehicul, traiectoria sa mortală fiind marcată de o dâră subțire de fum alb.

Senatorul văzu o flacără rapidă prin ploaia torențială și închise ochii în vreme ce agenții urlau în stațiile radio.

Bărbatul își reglă obiectivul imediat după ce văzu lovitura de proiectil în partea din spate a celui de-al doilea Suburban. Racheta M74 era umplută cu 0,61 kilograme de agent piroforic vâscos, cunoscut ca TPA, cu proprietăți chimice similare cu acelea ale fosforului alb. Rezultatele erau o priveliște șocantă. Altă rachetă pătrunse în primul Suburban, la câteva secunde după ce mașina în care se afla senatorul fusese redusă la o grămadă de metal incandescent. Particule rezultate din învelișul metalic al focosului rachetei mușcau din vehiculele din apropiere și din trecători. Un agent care reușise să deschidă portiera chiar înainte de impact fusese azvârlit la 20 de metri de vehicul, trupul său carbonizat zbatându-se de durere pe trotuarul umed, până când omul muri, câteva momente mai târziu.

Haosul era inimaginabil pe Independence Avenue, strada fiind plină de oameni care se întorceau la lucru din pauza de prânz. Țipetele privitorilor înspăimântați nu contau pentru bărbat, el îndreptându-și atenția spre vehiculul de urmărire care dăduse primele avertizări prin radio. Faptul că trăsesese două rachete în cinci secunde le lăsase agenților din ultima mașină puțină vreme pentru a reacționa și el văzu că erau numai doi, unul fiind la volan. Ridică lansatorul, dar îl lăasă imediat jos când observă că agentul care ieșea de pe partea dreaptă avea deja o pușcă-mitralieră MP5 fixată pe umăr. Benecelli trase foc automat în trei serii, care îl ratară pe asasin cu câțiva centimetri, gloanțele de 9 mm înfigându-se în perețele de cărămidă roșie al clădirii Artelor și Industriilor. Apoi, linia vizuală a lui Benecelli fu blocată, ținta sa adăpostindu-se după silueta masivă a Chevroletului Tahoe.

Între timp, bărbatul cu lansatorul începuse să întrevadă șansa de a scăpa plecând rapid, pe furiș. Latura pe care parcase camioneta închiriată îi oferea o cale directă către National Mall, prin grădina Smithsonian's Haupt. Încă protejat de

Tahoe, făcu doi pași înapoi, spre intrarea din fier forjat, apoi se întoarse pentru a fugi prin poartă și pe aleea străjuită de arbori. Se opri și se mai întoarse încă o dată înainte de a ajunge la colțul pe care trebuia să-l ocolească pentru a ajunge la Mall. Respirația sa devenea grea, dar mâinile îi erau sigure în timp ce verifica dacă ultima rachetă fusese corect așezată în armă. Apoi, ridică lansatorul pe umăr pentru a treia și ultima oară.

Ploaia se întetise acum, perdele grele de apă spălând clădirile și trotuarul, reducându-le mult vizibilitatea și acoperind vaietele celor răniți. Vizavi de Tahoe, agentul Megan Lawrence se îndreptă cu grijă spre stânga, cu pistolul Sig Sauer P229 varianta standard în sus, în poziția caracteristică Serviciilor Secrete, acoperindu-și partenerul care înainta. Benecelli avea singura armă automată din vehicul și ea nu putea decât să realizeze cât de slab înarmată era. Megan îi porunci minții să rămână calmă în vreme ce se concentra asupra intervalului strâmt dintre parbrizul camionetei și aleea îngustă de lângă clădirea Artelor și Industriilor. Nu se gândea la fica ei de șase ani sau la prietenii apropiați pe care tocmai îi pierduse, deși cele două gânduri țipau încercând să-i capteze atenția. În acel moment, toată vigilența și priceperea ei considerabile erau concentrate asupra lui Benecelli, în timp ce acesta încerca să se strecoare pe lângă partea din față a vehiculului.

Partenerul ei ezită chiar înainte de a lua poziția de tragere și tocmai atunci Megan auzi vuietul teribil al rachetei cu combustibil solid zburând de-a lungul aleii și intrând în portiera din dreapta a Chevroletului Tahoe. Înghețând pe loc, privi îngrozită cum ingredientul cu trietilaluminu pătrundea arzând prin șasiul vehiculului ca și cum acesta ar fi fost din plastic. Bucăți de metal zimțuite, acoperite de particule de TPA arzând mocnit pătrunseră adânc în fața și pieptul lui Benecelli și ultimul lucru pe care ea îl auzi, înainte ca lumea să se întunece, fură strigătele lui de agonie.

CAPITOLUL 1

CAPE ELIZABETH, MAINE

Nu era o urcare ușoară până în vârful pantei de 50 de metri, în special după un înot de o oră în apele reci ca gheața ale Atlanticului de Nord. Totuși, Ryan Kealey se bucură să simtă doar o ușoară senzație de efort când, în cele din urmă, ajunsese în poienița de deasupra stâncilor. Își oferî un moment mai îndelungat pentru a admira priveliștea, apoi se îndepărtă cu pași ușori pe o potecă pietruită. Nu peste mult timp, luă un prosop de plajă zdrențuit, atârnat pe un stâlp solitar al unui gard. Folosindu-l pentru a-și usca părul negru și dezordonat, Kealey înaintă pe potecă până în locul unde copacii se răreau, iar casa pe care o cumpăraseră cu 11 luni în urmă apărură la vedere. Aceasta, minuțios renovată, avea trei etaje, uși de sticlă și ferestre fixate în exteriorul acoperit cu scânduri din lemn de cedru. Acoperișul din ardezie scumpă era un adaos recent, după cum era și șemineul exterior, aflat central pe terasa pavată cu mozaic. Ryan făcuse el însuși cea mai mare parte din munca în piatră, dar angajase pe cineva pentru acoperiș. Deși era mândru de calitățile sale de om priceput la toate, recunoștea că aptitudinile sale erau totuși limitate.

Când se apropie, ușa care ducea spre bucătărie se deschise brusc și o femeie tânără se repezi afară pentru a-l cuprinde într-o îmbrățișare sălbatică.

– La naiba, Ryan, te-am căutat peste tot! Am unele vești pe care tu, fără îndoială, nu vrei să le auzi, spuse ea cu un zâmbet molipsitor.

Kealey îi zâmbi, fascinat ca întotdeauna de exuberanța ei tinerească.

– Atunci, știu că ne vei scuti pe amândoi de osteneală și le vei păstra pentru tine, zise el râzând.

Ea țopăi alături de el, în vreme ce bărbatul intra pe ușa deschisă în interiorul cald al casei.

– N-o vei crede niciodată, spuse ea gâfâind. L-am auzit fără să vreau pe decan zicând că prezența ta la cursuri este chiar mai slabă decât aceea a „celui mai bejiv student” – au fost cuvintele lui exacte, cred eu, iar *apoi* a spus...

– Katie, îi întrerupse el ușor amuzat vorbele entuziasmate. Am nevoie de slujba aceea chiar mai puțin decât are el nevoie de mine acolo. Nu mi-aș face griji pentru asta.

Din când în când, Kealey ținea cursuri la Universitatea din Maine, ca profesor asociat de relații internaționale, dar, în ultima vreme, chiar nu mai avusese chef să călătorească. Deși devenise tot mai plictisit de predare, aruncând pe furiș o privire cu coada ochiului către Katie Donovan, trebui să admită că se alesese cu ceva bun din asta.

Se bosumflă din pricina lipsei lui de interes față de relațarea ei, dar teatrul nu dură mult.

– Scumpule, am alergat de colo colo de la 6 dimineața, spuse ea. Vreau să fac un duș.

– Ai chef să-ți țin companie? întrebă el cu un rânjet provocator.

– O, mi-e clar cum stau lucrurile, replică ea afișând un zâmbet cunoscut de-al ei. Ești mai mult decât fericit să te bagi cu mine sub duș, dar nu-ți pasă deloc de modul cum mi-am petrecut ziua.

El ridică din umeri.

– Cred doar că ar trebui să ajungem la un compromis. Eu te voi spăla pe spate, în timp ce tu spui povestea.

– „Spăla pe spate“, da? Așa se numește acum?

El deschise gura pentru a protesta, dar ea deja își dăduse jos tricoul și i-l aruncă în față. Apoi, o luă la fugă în sus pe scări, țipând de teamă prefăcută în vreme ce Ryan o urma îndeaproape.

Mult mai târziu, el stătea în balconul de la etaj, cu o ceașcă de cafea în mână și privea întinderea gri și rece a oceanului. Se uita cum norii de furtună aflați la câțiva kilometri de coastă păreau a se înmulți cu o viteză alarmantă și curând simți puternicele rafale de vânt aducând mici picături de ploaie pe uscat. Dacă era atent, putea să audă bubuiturile de tunet dincolo de sunetele canalului MSNBC care se auzeau din dormitorul mare. Toate rețelele importante de știri transmiteau încontinuu reportaje despre atacul de săptămâna trecută, din Washington, după cum erau predispuse să facă la orice dezastru natural sau de altă natură. În vreme ce sorbea din cafeaua caldă, auzi ușa glisantă deschizându-se și pe Katie apropiindu-se din spate. Își încolăci tandră brațele bronzate în jurul taliei lui și își sprijini bărbia pe umărul lui.

– Aștepți un telefon, nu-i așa?

Ryan ridică o sprânceană. Erau împreună de numai șase luni și, cu toate că avuseseră odată o discuție incomodă despre munca lui, acest subiect nu fusese abordat prea des. Încă o dată, fu uimit de intuiția ei.

Se întoarse pentru a o privi în față, întinzându-se instinctiv să-i atingă obrazul neted, fără riduri, sub buclele părului de un castaniu-auriu strălucitor. Când ochii ei albaștri și neliniștiți îi explorară fața, se gândi că nu putea decât să-i răspundă sincer.

– Cred că da. S-a stabilit să primesc un telefon. Este în legătură cu faptul dacă merg sau nu... Se întoarce pentru a privi furtuna care se apropia. Numai că nu știu.

Ea se aplecă pentru a-l săruta tandru pe buze.

– Ba știi.

Mai târziu în acea seară, Katie plecă la Orono pentru a participa la un curs seral de fizică. Din fața ușii de la intrare, el privi cum își aruncă la întâmplare cărțile pe locul din spate și demară rapid în Toyota Corolla ei ponosită, făcându-i un semn prietenos cu mâna, din mers. Cu toate că ea nu ar fi putut ști, profeția i se împlini când telefonul sună chiar înainte de 8. Ryan ezită și ținu receptorul cu vârful degetelor pentru câteva secunde, înainte de a-l ridica la ureche.

Era încă întuneric în dimineața următoare, când Ryan plecă în viteză pe I-95, în BMW-ul 645 Ci albastru-închis. Scrisese în grabă un biletel prin care se scuza și îl lăsase pe masa din bucătărie, dar era sigur că ea va fi totuși furioasă când se va întoarce de la Orono. Deși acest gând îi dădu târcoale pentru un timp, acesta fu curând înlocuit de buna dispoziție provocată de performanțele mașinii și frumusețea pitorească a peisajului.

Când primele raze de soare străluciră prin pădurea pe care o traversa, din ramurile dese de deasupra stropi de ploaie picurau pe acoperișul mașinii sale și pe șoseaua acoperită cu frunze muribunde, strălucind roșii și galbene. Călătoria păru să se termine mai repede decât se așteptase el și nu peste multă vreme intră în locul zilnic de parcare al Aeroportului Internațional Bangor, limuzina grea trecând ușor peste numeroasele praguri de limitare a vitezei în drum spre parcare. Doar ce trecuse de 7.30 când el ridică tichetul electronic de la o blondă drăguță, operatoare la un ghișeu al companiei United Airlines,

care reuși să-i arunce un zâmbet ispititor, în ciuda orei matinale. La 8.45, se afla la bordul avionului spre Washington D.C.

Aproximativ în același timp în care el ateriza pe Aeroportul Dulles International, Katie Donovan zbura ca o rachetă, în mod nesăbuit, în susul străzii înguste, flancate de pini, spre casa de la Cape Elizabeth. Era într-o dispoziție periculoasă, deoarece își petrecuse dimineața certându-se cu îndrumătorul numit de facultate despre cursul pentru teza ei de doctorat. Ca doctorand în al doilea an în matematici aplicate, simțea că petrecuse atât de mulți ani în școală, încât ideea de a lăsa totul baltă pentru a-și începe cariera devenea tot mai atractivă. Controversa degenerase în urlete de ambele părți – ea stricase în mod clar relația dintre ei –, dar se consola cu faptul că va petrece restul după-amiezii cu Ryan.

Deschizând ușa de la intrare, Katie își anunță entuziasmată sosirea, dar nu primi nici un răspuns. Sunetul tocurilor ei păcănind pe parchetul lustruit din lemn de esență tare răsuna prin toată casa când pășea prin camerele goale. În bucătărie, se uită în jur încurcată, înainte de a observa foaia de hârtie de pe masă.

Biletul conținea o scuză, dar Katie, cu toate acestea, simțea că devine tot mai furioasă de fiecare dată când îl citea. Cum putea el să plece pur și simplu fără să zică măcar la revedere? În ultimele șase luni, ea se deschisese față de el, îi împărtășise așa de multe și, în schimb, el nu-i dezvăluise aproape nimic din trecutul său, cu excepția faptului că lucrase puțină vreme pentru Central Intelligence Agency. Fuseseră necesare multă muncă de convingere și farmec din plin, ca să afle chiar și atât de la el.

Ridică o fotografie înrămată cu ei doi stând pe un dig la Kittery Point, mâna lui Ryan fiind petrecută pe după talia ei.

Îi admiră înfățișarea plăcută, de irlandez brunet, trupul zvelt și zâmbetul degajat, apoi se uită la ea însăși și trânti poza pe biroul învechit din lemn, lăsând o mică urmă pe suprafața dată cu lac. Lacrimi îi invadară ochii și le șterse mânioasă în timp ce se repezi afară din casă. Încercând brusc un sentiment de jenă, îi veni în minte că el ar fi probabil dezamăgit dacă ar vedea-o. Rușinea se transformă rapid într-un nou acces de furie în vreme ce demară cu și mai mare viteză decât la sosire, ceea ce era într-adevăr foarte repede.

CAPITOLUL 2

WASHINGTON D.C.

Pentru a evita dificultatea de a intra la Langley¹ ca vizitator, Ryan fusese de acord să se întâlnească „în afara campusului“ cu persoana cu care vorbise la telefon. Așteptă într-o cafenea intens iluminată, chiar lângă George Washington Parkway, așezat într-un colț retras al încăperii, cu fața către ușă. Atmosfera era plăcută vineri după-amiază, tineri profesori și studenți făcând cu nerăbdare planuri pentru weekend, având mici discuții și bârfe, aruncând priviri provocatoare prin sala aglomerată. Multe dintre aceste priviri erau îndreptate în direcția lui Ryan, dar el nu le lua în seamă – singur în atmosfera agitată a cafenelei, nu putea decât să se simtă bătrân și nelalocul lui.

După aproape 20 de minute, o boare de aer rece străbătu încăperea când ușa se deschise. Bărbatul care intra era așa de comun ca îmbrăcăminte, înălțime și constituție, încât imediat se pierdu în mulțime. Era de așteptat genul acela de anonim studiar pe care Jonathan Harper trebuie să-l fi căpătat după aproape 20 de ani de experiență în domeniu. Acesta își începuse cariera ca tânăr analist lucrând la biroul sovietic, dar nu a trecut mult timp până când tânărul cu trăsături banale, extrem de inteligent, și-a croit drum către Direcția operațiuni.

¹ Sediul Cartierului General al CIA (n.tr.)

Către mijlocul anilor '80, conducea agenți dincolo de Cortina de Fier și făcea aranjamente pentru acei dezertori ale căror poziții în cadrul Comitetului pentru Securitatea Statului (KGB) îi făceau extrem de valoroși pentru CIA. Acum, la apogeul carierei sale, Harper deținea a treia poziție la Langley, ca director adjunct de operațiuni. Ridică ușor mâna pentru a-i arăta lui Ryan că l-a văzut, iar tânărul bărbat se ridică de pe scaun, cu paharul de cafea în mână, pentru a-l urma pe Harper afară, în frig.

– Arăți bine, prietene. Viața de facultate pare să ți se potrivească, remarcă Harper în timp ce se plimbau agale spre Mall.

Cerul era de un cenușiu pal, iar asprimea aerului părea să promită o cădere timpurie a zăpezii. Ryan privi în stânga sa și se gândi că vorbele erau sincere. Uneori, era dificil să-ți dai seama, întrucât fața lui Harper nu părea să trădeze niciodată ceva. Cu părul său cu cărare pe dreapta, stilul conservator, dar costisitor al vestimentației și o expresie solemnă, care părea să fie permanent gravată pe chip, Jonathan Harper, după cum i se păruse mereu lui Kealey, arăta mai mult ca un ministru în vârstă sau un bancher decât ca un ofițer de informații.

– Nu pot să spun că sunt nefericit.

Lui Harper îi trebui un moment pentru a digera aceste cuvinte. Cu Ryan era la fel de fiecare dată.

– Ai o groază de timp pentru tine, totuși. Pun pariu.

Kealey ezită.

– Încerc să mă mențin ocupat. Predau acum și am pe cineva. Nu e o viață rea, John. Își întoarse ochii cenușii și pătrunzători spre ai lui Harper. Ceea ce am acum merită... e ceva bun, sigur.

Merseră tăcuți pentru un moment. Jonathan nu găsea cuvinte convingătoare. Știa despre studenta de 24 de ani cu care se vedea Ryan și cunoștea poziția neînsemnată de profesor la universitate. Alunecând pe o linie moartă, simulând

interes pentru cele lumești. Așteptând ca timpul să estompeze amintirile a ceea ce văzuse și poate a ceea ce făcuse... După el, Harper ar fi zis că Ryan merita mai mult decât atât. Nu își imagina că mai tânărul bărbat nu ar ști că i se examina dosarul. Kealey *voia* să fie convins, altfel chiar nu s-ar fi deranjat să se deplaseze până acolo.

– Ai văzut peste tot la știri, îmi imaginez. Este pur și simplu afurisit de incredibil. Atacul asupra a trei mașini, la lumina zilei, iar noi nu avem nimic. Cu excepția, desigur, a șase civili morți, din care o femeie însărcinată, și 17 răniți. Mass-media nu este interesată decât de asta, iar președintele nu e interesat decât de noi. Evident, era destul de apropiat de senator. Harper tremură când o adiere aspră trecu rapid printre frunzele de un portocaliu-deschis ale crengilor de deasupra. Acest individ a lichidat întregul grup de agenți al lui Levy, Ryan. Și nu vorbesc despre persoane abia ieșite de pe băncile școlii. Și nici nu îndeplineau sarcini de birou în așteptarea pensiei. Erau ofițeri de securitate profesioniști, care asigurau schimbul grupului de securitate prezidențial, pentru numele lui Hristos.

– Am auzit de la știri că unul a supraviețuit. O femeie.

– Da, numele ei este Megan Lawrence. Are o experiență de șapte ani. E o poveste tristă – are un copil de șase ani și nu se speră să scape. Rahat!

Harper își aruncă paharul de Starbucks gol în direcția unui tomberon. Acesta se lovi de marginea de sus și se izbi de sol, de unde vântul îl împinse înapoi pe trotuar. O femeie care făcea jogging, îmbrăcată în straie colorate, se apropia, părul său strâns în coadă de cal săltând în același ritm cu mișcarea picioarelor. Îi aruncă o privire răutăcioasă când trecu pe lângă el.

– Levy era în drum spre Alexandria; el și soția lui aveau o casă pe Gentry Row. Ruta fusese verificată de către agenți și aprobată, dar era una dintre cinci variante posibile și selectată la întâmplare, cu mai puțin de o jumătate de oră înainte ca ei

să iasă din clădirea Russel. Iar noi avem o listă de persoane care aveau acces la acea informație și e scurtă. Biroul nostru îi cercetează cu atenție pe fiecare dintre ei. Din câte știu, au fost deja la McLaughlin, pe D.C. Circuit, pentru a obține înregistrările video. Ar trebui să știm mai multe într-o zi sau două, dacă ei acceptă să ne ajute, în noul spirit al cooperării.

– Dar de ce avea senatorul protecție de la Serviciile Secrete? Eu credeam că era responsabilitatea poliției din Capitol Hill.

Harper ezită în mod semnificativ înainte de a răspunde.

– Pot să-ți explic de ce. Avem o înregistrare... de fapt, mai multe. Cred totuși că s-ar putea să-l cunoști pe individul care a făcut asta.

Cu această revelație, timpul parcă se opri brusc pentru tânărul bărbat. Degete reci urcau încet de la baza coloanei sale vertebrale, amenințând să-i cuprindă beregata într-un clește teribil. Rămase năuc pentru un moment, până când, la fel de repede, senzația dispăru și simți mâna liniștitoare a lui Harper pe umărul lui.

– Privește înregistrările, Ryan! Privește-le și spune-mi ce crezi. Asta e totul.

Cei doi bărbați merseră încet, în direcția cafenelei, Harper felicitându-se în sinea lui. Kealey era pierdut într-o cu totul altă lume, mai înfricoșătoare.

CAPITOLUL 3

WASHINGTON D.C.

Deși capitala națiunii este plină de facilități medicale prestigioase, incluzând Spitalul Universitar din Georgetown, singura unitate pentru adulți arși din zona metropolitană se află în spitalul Washington de pe Irving Street. În decurs de 45 de minute de la atacul cu rachete, toți, mai puțin trei dintre victime, fuseseră aduși direct sau indirect aici, inclusiv Megan Lawrence, singurul agent al Serviciilor Secrete care supraviețuise atacului.

Naomi Kharmai urcă obosită scările de piatră tocite, în contradicție cu clădirea modernă căreia îi aparțineau. Petrecuse dimineața la Washington General, vorbind cu martorii care nu auziseră și nu văzuseră nimic de real folos pentru ea sau, mult mai important, pentru șeful ei. Norii își făcuseră apariția mai devreme, iar cerul era o perdea albă deasupra. Căldura soarelui palid pe spatele ei îi îmbunătățea puțin starea de spirit în timp ce pășea prin intrarea principală, după o verificare atentă din partea paznicilor.

Interesul ei se limita doar la ceea ce putea să afle, nu mai departe. Nu se împovărase cu vederea rănilor teribile pe care le suferiseră atât de mulți dintre martori, mai degrabă lipsa de informații reprezenta dezamăgirea care o măcina.

Urcând cu liftul până la etajul al cincilea, Naomi ceru să o vadă pe Megan Lawrence. După ce încercaseră să o inducă în eroare sau o mințiseră de-a dreptul și o puseseră să completeze niște hârtii, în cele din urmă, fu escortată în camera lui Lawrence de către un tânăr rezident extenuat.

– Rănile ei sunt foarte grave, îi destăinui el cu o voce scăzută, deși nu era nimeni în preajmă care să audă întâmplător. A suferit multiple fracturi craniene când s-a lovit cu capul de pavaj, dar cumva s-a produs doar o ușoară comoție. Asta este cel mai puțin grav. A suferit arsuri de gradul trei pe 30 de procente din corp, penetrând până la hipoderm. Cele mai multe dintre arsuri sunt pe piept, brațe și coapse. La început, nu a simțit prea multă durere... Terminațiile nervoase au fost cauterizate și abia luni a început să simtă durerea. Este pe morfină de două zile.

– Va trăi?

Rezidentul clătină ușor din cap și privi într-o parte.

– Chimicalele din interiorul acelei rachete produc efecte aproape identice cu ale fosforului alb, spuse el.

Kharmai cunoștea statisticile referitoare la acea substanță anume, dar nu îndrăznea să vorbească despre ele.

– Prezintă simptomele inițiale ale osteomielitei maxilarului, o afecțiune foarte rară, asociată în principal cu expunerea la substanțe chimice foarte toxice. Trietilalumiul care a fost eliberat pe stradă oxidează când este expus la aer și particulele continuă să ardă chiar și după ce pătrund în țesutul epitelial, așa că puteți să vă imaginați cât de dureroase sunt aceste răni. Substanțele chimice au cauzat, de asemenea, vătămări ireparabile ficatului și rinichilor și, ca să fiu sincer, se află chiar prea departe pe lista de donatori pentru a-i fi de folos.

Naomi se gândi că, dacă ar fi fost într-adevăr rudă cu Lawrence, așa cum pretinsese în formulare, descrierea fără menajamente a stării femeii făcută de rezident ar fi determinat-o

s-o ia razna. Temerile sale fură confirmate când îi arată legitimația agentului Serviciilor Secrete care stătea în fața ușii lui Megan, iar doctorul nu păru surprins. „Cum de știa cine sunt eu?“ se întrebă furioasă. Spera cu ardoare că informații despre această vizită nu se vor scurge în presă, dar știa că autoritățile vor fi probabil înștiințate în decurs de o oră. Interviuul cu Lawrence era cel mai important din acea zi totuși, și ea nu putea să dea rasol numai pentru a-i evita pe reporteri. Înainte de a intra în cameră, tânărul rezident o trase ușor îndărăt.

– Ascultați, spuse el, nu știu dacă ați avut experiență cu acest fel de lucruri sau nu, dar ceea ce faceți când intrați acolo înseamnă mult. Ea se va uita la expresia dumneavoastră pentru a-și da seama de propria înfățișare, propria stare. Cunoaște prognoza... dar nu are nevoie să i se reamintească de fiecare dată când cineva intră la ea.

Naomi dădu scurt din cap și se trase brusc într-o parte de lângă doctor.

Când agentul o urmă pe ușă pentru a urmări ce se întâmplă, ea nu-și putu ascunde expresia de pe chip. Femeia de pe pat era greu de recunoscut drept ființă umană, având corpul și fața pârjolite de arsuri atât de adânci, încât păreau uscate și de culoare roșie întunecată. Un miros persistent de usturoi umplea aerul, iar Naomi știa că acesta era rezultatul necrozei care consuma straturile subcutanate ale pielii. Cu toate că părțile cel mai puternic arse din corpul femeii erau acoperite cu pansamente sterile albe, îmbibate cu ser fiziologic, Naomi realiză că acestea erau de departe cele mai grave dintre toate rănilile pe care le întâlnise ea până acum.

– Agent Lawrence? Numele meu este Naomi Kharmai, Sunt de la CIA și trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre asasinarea senatorului Levy.

– I-am dat deja superiorului meu un raport complet, ca și FBI-ului. Departamentul de poliție Capitol Hill se ocupă de

asta. N-ar trebui să faceți schimb de informații cu ei? Întrebă Megan resemnată.

Deși deteriorarea fâlcii îi afecta rău vorbirea, Naomi încă putu să remarce vocea melodioasă, ritmată a lui Megan Lawrence. Se gândi că, în urmă cu câteva zile, ar fi fost o plăcere s-o ascuți pe această femeie vorbind.

– Îmi pare rău, agent Lawrence, dar știți cum merge. Avem nevoie de informații la prima mână și am câteva imagini la care aș vrea să vă uitați.

Naomi spera că, adresându-i-se femeii cu „agent“, ar putea să-i stimuleze curtoazia profesională. Pentru Megan, asta suna doar condescendent.

– Uite, încercă Megan pentru o ultimă oară, dacă am putea să vorbim mai târziu, eu chiar nu cred...

– Știți, de fapt, nu am timp mai târziu, așa că, dacă nu aveți nimic împotriva...

– Timp? o întrerupse Megan, o expresie de neîncredere așternându-se pe chipul ei desfigurat.

Bărbatul rezemat de ușă se îndreptă puțin la auzul tonului din vocea ei.

– Vreți să-mi vorbiți despre *timp*? Lawrence striga acum, sunetul deformat al graiului ei dispăruse, vorbele clare precum cristalul ricoșând din pereții de un alb imaculat. *Dumneavoastră* aveți tot timpul din lume! Eu nu voi părăsi niciodată vie această cameră, iar fica mea este pe punctul de a-și pierde mama. Ea nu mai *are pe nimeni altcineva!*

Se prăbuși înapoi pe pat, furia disipându-se la fel de repede precum apăruse. Propriile cuvinte o făcură să conștientizeze totul și realitatea situației sale deveni dintr-odată tăioasă, pătrunzând mai adânc decât orice durere fizică, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe fața distrusă.

Din trei pași rapizi, masivul agent din colț ajunsese lângă Naomi, o prinse brutal de braț și o trase afară din cameră.

În vreme ce o târa de-a lungul coridorului, suspinele lui Megan Lawrence se auzeau în urma lor, amestecându-se cu protestele furioase ale lui Naomi. Agentul nu îi lăsă brațul până când ea nu părăsi clădirea.

Afară începuse să cadă o zăpadă ușoară – iarnă timpurie în octombrie. Ea rămase nemișcată un lung moment, coborî în cele din urmă de pe bordură și se îndreptă furioasă spre mașina ei. În urma sa, ușile spitalului se deschiseră și o voce strigă în direcția ei. Se întoarse și se pomeni față în față cu tânărul rezident de la etajul cinci.

– A crezut că ar trebui să știți. Naomi așteaptă nerăbdătoare până când doctorul continuă: I-a rămas mai puțin de o săptămână. Soțul i-a murit în urmă cu trei ani și nu o va mai vedea pe fiica ei, pentru că nu vrea ca acea imagine să fie ultima amintire a fetei despre mama ei.

Rezidentul privi fața lui Kharmai suficient de mult pentru a realiza că acele cuvinte nu însemnau nimic pentru ea. Apoi, se răsuci și se retrase în căldura spitalului, pentru a-și termina schimbul.

CAPITOLUL 4

LANGLEY, VIRGINIA

Kealey se afla în fața unei mese pline cu monitoare și echipamente audio, într-o sală întunecată, ocupată de către Direcția pentru știință și tehnologie. El purta un permis de vizitator la gât, care îl identifica după număr, deși partea laminată conținea o fotografie a lui făcută cu trei ani în urmă. Spațiul aglomerat era plin de tineri analiști căutând date, monitorizând șiruri de numere și vorbindu-și din când în când încet, pe deasupra paharelor de polistiren cu cafea rece. Ryan Kealey, stând aproape de analistul-șef Roger Davidson, era pierdut în anonimatul care părea să cuprindă sala.

– Bine, această hârtie a sosit în iunie 2003, prin saudiți – Dumnezeu știe cum au obținut-o. Difuzată inițial către Al-Jazeera, acesta este meniul uzual, așa că nu s-a bucurat de multă atenție. Declarația *fatwa* – o proclamație religioasă – într-o prezentare standard, cu o rezoluție decentă. Nu uita, privim fondul... Aceasta nu este o casetă de supraveghere, așa că nu e nevoie să facem nici o compresie. Obținem ceea ce căutăm dacă focalizăm aici... Vezi?

În timp ce analistul se ocupa de șirurile de date de pe un laptop, colțul ecranului celui de-al doilea monitor se întunecă, înfățișând un mic grup de oameni. Unii citeau din ceea ce lui

Kealey i se păreau a fi manuale militare legate manual, în vreme ce alții demontau și curățau armele.

– Ai înțeles? întrebă Davidson. OK, această casetă a fost înregistrată la amiază, cel puțin conform datei și orei. Tehnicienii mei afirmă sus și tare că nu a fost modificată, așa că vom lua de bun acest lucru. După cum vezi, lumina puternică ascundea inițial acest grup de oameni, astfel că noi am...

Ryan nu-i mai acordă atenție analistului, aplecându-se pentru a privi cu atenție imaginea. Grupul de oameni stătea pe nisip, sub o prelată ponosită, legată de stâlpi de susținere din lemn. În cea mai mare parte, păreau să fie de origine arabă, îmbrăcați în haine negre, largi sau cu mantii acoperite cu murdărie și praf. Toți purtau tradiționalul *kaffiyeh*¹, inclusiv un bărbat întors pe jumătate, soarele luminându-i părul blond care se ițea de sub acoperitoarea de pe cap. Unghiul nu-i permitea să se vadă fața bărbatului, doar linia îngrijită, dreaptă a maxilarului său, evident în ciuda bărbii bogate.

Ryan Kealey studie îndelung imaginea.

Se întoarse și îl surprinse pe Davidson privindu-l cu un zâmbet de satisfacție pe față.

– Harper zicea că îl vei observa imediat. Lovi ușor ecranul pe care se afla imaginea. Nu cred că acest individ evită întâmplător camera. Este cu mult mai disciplinat decât ceilalți, probabil pentru că are cineva un dosar despre el undeva. E un jucător, dar nu a fost întotdeauna așa de prudent. Să-ți arăt ce vreau să spun.

Analistul păstră imaginea pe ecran și porni un alt segment al înregistrării pe altul dintre numeroasele monitoare cu ecran plat din sală.

– Aceasta este o copie a casetei găsite în trecătoarea Khyber², acum patru luni. Originalul era deteriorat rău de foc, probabil

¹ Acoperitoare tradițională pentru cap (n.red.)

² În Afganistan (n.tr.)

într-o încercare de a-l distruge. În cea mai mare parte, au reușit, dar noi am refăcut aproape două minute din film.

– Aici, avem ceea ce pare a fi o reuniune la nivel înalt a membrilor operativi ai Al-Qaeda mai puțin însemnați și a membrilor *majlis al shura*, consiliul de conducere. Cu toate că data și ora nu apar, credem că aceasta s-a petrecut cu mult după 11 septembrie, fiindcă serviciile noastre de informații susțin că acest bărbat, Abu Musab al-Zarqawi, se ocupa de recrutări pentru Ansar al-Islam, în nordul Irakului, până la începutul anului 2002. De fapt, cea mai recentă consemnare a prezenței sale datează din mai același an, când un căpitan de armată pakistanez, după cum se presupune, l-a identificat în Peshawar...

Kealey parcă era singur în încăpere, atenția sa fiind complet absorbită de ecranul computerului. În acel moment, bărbatul cu care vorbea al-Zarqawi ridică ochii spre cameră. Fața îi era inexpressivă, dar ochii verzi și strălucitori păreau să se uite fix prin sticlă, ca și cum ar fi căutat privirea unui vechi prieten aflat în partea cealaltă a unei încăperi aglomerate.

– Jigodia, murmură Kealey. Se întoarse spre Davidson, întrerupând brusc discursul plin de pasiune al omului. Am văzut destul. Du-mă la Harper!

De pe scaunul pe care stătea în biroul de la etajul șapte al directorului adjunct, Ryan privea perspectiva îndepărtată a fluviului Potomac peste vârfurile copacilor ușor acoperiți cu zăpadă. Vederea apei îi aminti de vechea lui casă din Cape Elizabeth și brusc simți imboldul de a o suna pe Katie. Va ridica ea receptorul? Cu siguranță, era în stare să-i poarte ranchiună, după cum constatasese în multe alte rânduri, spre marea lui amărăciune...

– Ryan, ești destul de hotărât să te ocupi de asta? întrebă Harper.

Kealey se trezi din reverie, îndreptându-și întreaga atenție spre celălalt bărbat.

– E March în înregistrare, John, sunt convins. Dacă putem să-l plasăm aici în timpul atacului... ei bine, asta este o altă chestiune. Ar fi util dacă am avea câțiva martori cu care să vorbim. Dacă relatările lor se potrivesc, atunci am putea avea o fundație pe care să clădim.

Harper încuviință și se întoarse spre a treia persoană din încăpere, o femeie tânără, scundă, așezată de cealaltă parte a măsuței de cafea.

– Ce ai aflat, Naomi?

– Nimic nou de la civili, domnule, dar Serviciile Secrete au discutat deja cu agentul lor de la fața locului. Mi-au trimis prin fax o copie a raportului ei. L-a văzut doar fugitiv, dar este suficient pentru a confirma alte descrieri: bărbat caucazian, 29-30 de ani, înălțime medie, constituție zveltă. Mai important, ea a fost singurul martor suficient de sigur pe sine pentru a distinge pe cineva din fotografii. Iranul nu are o ambasadă aici, în Washington, desigur, dar are un grup special care le apără interesele în ambasada pakistaneză. Oamenii noștri au supravegheat clădirea la cinci minute după atac, dar nu s-a produs nici o fluctuație reală în traficul spre interior sau exterior.

– Aceasta este vestea proastă. Va fi dificil de imputat asta regimului de la Teheran. Totuși, e posibil, chiar probabil, ca acest nou guvern să aibă legături directe cu Al-Qaeda. Dacă am putea scoate ceva la iveală acolo, am avea cu siguranță un glonț de argint pe care să-l înmânăm Națiunilor Unite.

Harper se uita gânditor pe fereastră, în timp ce ea vorbea. Apoi, se răsuci în direcția ei, dădu scurt din cap și îi adresă un zâmbet politicos.

– Mulțumesc, Naomi. Te rog să ne scuzi pentru un moment.

Ea nu se clinti vreme de câteva secunde, după care se ridică fără să se uite în direcția lui Kealey.

– Desigur, domnule.

– Presupun că știe despre ce este vorba, se interesă Ryan după ce ea părăsi încăperea și închise ușa grea, poate ceva mai zgomotos decât era necesar.

De cealaltă parte a peretelui, un beculeț scânteind roșu lângă tocul ușii anunța că nu trebuiau să fie deranjați.

Harper dădu din cap obosit.

– Naomi Kharmai. Din câte mi s-a spus, este o stea în ascensiune în CTC, spuse el referindu-se la Departamentul de contraterorism al Agenției. Își termină masteratul în știința computerelor la GWU¹. Este originară din Londra, dar vorbește patru limbi, incluzând araba și persana. De aceea se află aici. Altfel, aş avea probabil pe cineva cu puțin mai multă experiență.

Ryan nu fu surprins să audă că Naomi Kharmai era britanică. Accentul era un semn trădător, dar mai existau și alți factori de luat în considerare. Deși CIA depindea de mijloace străine pentru multe dintre informațiile sale secrete importante, mulți fuseseră aduși ca angajați cu normă întreagă la Langley, în special în ultimii ani. Desigur, treceau de un examen riguros înainte de a li se oferi pozițiile și chiar ulterior erau verificați periodic de către Biroul de securitate intern. Cei mai mulți dintre noii membri ai Agenției, născuți în străinătate, nu aflau niciodată că erau cercetați din când în când de către propriul angajator, indiferent de grad sau vechime în serviciu.

– Trebuie să întreb pe cine a identificat Lawrence?

Harper clătină din cap și împinse o fotografie 8 x 10 pe măsuta de cafea. Când Ryan o ridică, se pomeni privind la aceeași persoană de pe caseta video. Bărbatul pe care el îl cunoștea ca fiind Jason March.

– Evident, noi am știut despre asta de ceva timp, zise directorul adjunct. E însă mai mult, desigur. Unul dintre ai noștri a fost atașat echipei Forțelor Speciale care a evacuat acele grote. Pe lângă caseta video, a găsit și unele hârtii care fuseseră

¹ George Washington University (n.tr.)

parțial arse. Acestea au fost expediate ambasadei noastre din Londra. Serviciile tehnice nu au obținut multe, dar numele senatorului apărea ca o posibilă țintă. Asta a fost suficient pentru a i se da un grup operativ de protecție cu toate serviciile aferente.

– Dacă *este* March cel cu care avem de-a face, atunci ne confruntăm cu o problemă serioasă, Ryan. Poți să-ți imaginezi care va fi reacția dacă începe să umble vorba că un cetățean american e un mare grangur în Al-Qaeda? Va fi haos, pur și simplu. Va fi o zi mare pentru presă... Acest individ îl face pe John Lindh¹ să pară un mic copil. Jonathan bătea ușor cu stiloul în marginea lucioasă a biroului său, în timp ce vorbea. Kharmai e destul de ageră, știi, zise el gânditor. E doar un pas de la Iran la Al-Qaeda și ea nu știe despre March sau implicarea sa, dacă, într-adevăr, a fost implicat.

– Aș zice că e o treabă sigură, John, rosti Kealey. Și este, cu siguranță, un motiv de îngrijorare. După cum ai spus, numele senatorului Levy era cunoscut de Al-Qaeda, iar Levy doar s-a întâmplat să fie cel mai aprig critic al conservatorilor iranieni. Dacă Al-Qaeda este sprijinită direct de către noul regim, atunci va avea acces la echipamentul și banii necesari, pentru a relua lucrurile de unde le-a abandonat.

Harper termină ideea:

– Ceea ce înseamnă că am putea avea o problemă serioasă. Am senzația că March ar fi în măsură să ne spună multe chiar acum. Se răsuca pentru a se uita direct la celălalt bărbat. Unde se află?

– În străinătate, fără îndoială. Răspunsul lui Ryan fu prompt și ferm. O fi avut anterior aranjamente aici, dar știa că, odată ce noi am avea o identificare precisă, n-ar avea nici

¹ John Walker Lindh, „americanul taliban“ acuzat a fi ucis sau a fi tras asupra unor cetățeni americani, în timp ce lupta alături de talibani, în nordul Afganistanului, în 2001. (n.red.)

o șansă de a se trece prin vreun punct de îmbarcare normal. Pe de altă parte, oricum nu ar fi ales o rută clasică.

– Pare imposibil, nu? Asasinarea unui politician bine păzit în Washington D.C., ziua în amiaza mare. A fost, cu certitudine, un imens risc, dar sunt stații de metrou peste tot, inclusiv una chiar în spatele complexului Smithsonian. La naiba, există cel puțin opt căi diferite de a părăsi orașul numai din Union Station. El a mizat pe prezența mare a turiștilor la Mall¹, în ciuda vremii, și s-a postat imediat în afara perimetrului de securitate pentru Casa Albă. Probabil, a descoperit pozițiile echipelor de anihilare a lunetiștilor, cel puțin ale aceloră cu posturi fixe. Poate că informația i-a fost furnizată... E greu de spus. Pe scurt, a făcut totul ca la carte. Nu te poți baza pe el să facă vreo greșală.

¹ Oficial, National Mall & Memorial Parks (n.tr.)

CAPITOLUL 5

IRAN

Tânăra femeie stătea rezemată cu spatele de un Range Rover model vechi și tremura în aerul rece al nopții, în timp ce observa apropierea micului avion prin norii răzleți. Ea purta un *chador*, lungă robă neagră care reprezenta portul tradițional pentru populația feminină, cu toate că acoperitoarea capului fusese împinsă spre spate pentru a descoperi părul negru și strălucitor care îi încadra fața ovală. Femeia era de părere că această mică violare a standardelor aspre pentru vestimentație ar putea fi ușor iertată în peisajul pustiu. Aerodromul improvizat se afla la aproape 5 kilometri sud de Atrak River, un mare curs de apă ce își croia drum prin câmpiile de coastă pustii care se întindeau de la marea Caspică. Această porțiune a Iranului era realmente părăsită și astfel constituia un teren de aterizare ideal pentru învechitul avion Cessna care atingea pista acum, după ce părăsise Azerbaidjanul cu trei ore în urmă, cu un plan de zbor fals.

În momentul în care avionul aproape se opri pe solul compact al pistei, ușa exterioară se deschise și apărură un singur pasager purtând numai un sac de marinar în mâna dreaptă. Fata privi cu interes cum el coborî cu grijă de pe fuzelajul înalt și se îndreptă spre ea. După aspectul tineresc, se gândi că bărbatul avea în jur de 29-30 de ani, cel mult. Mergea cu un

pas vioi, sigur și fără efort pe suprafața periculoasă a nisipului deșertului.

– Bună, spuse ea. Apoi, în persană, rapid: Numele meu este Negin. Te voi conduce la destinație. Am fost instruită să te întreb dacă porți armă – vei fi controlat la sosire.

– Nu sunt înarmat. Cât de departe este? întrebă el în același mod.

Deși i se zisese că bărbatul cunoaște graiul, era totuși puțin tulburător să-și audă limba natală vorbită atât de fluent de un străin.

– Mai puțin de două ore. Te așteaptă, fu răspunsul ei.

După 15 minute, Range Roverul părăsi întinderea întunecată a deșertului și intra pe asfaltul crăpat al șoselei principale spre Mashhad, accelerând către est, spre orașul sfânt, în timp ce stelele scânteiau departe pe cer.

Mashhad este capitala și cel mai mare oraș din provincia Khorasan a Iranului, adăpostind aproximativ două milioane de suflete. Gazdele lui ar fi putut cu greu să aleagă o locație mai bună pentru această întâlnire, se gândi March, chiar numele orașului însemnând „loc de martiriu“. Cu greu putea fi găsită o comunitate mai virulent opusă culturii occidentale. Deși avea puține îndoieli privind propriile abilități sau a capacității de supraviețuire, probabil că s-a temut pentru siguranța sa, fie și doar din cauza prezenței acelor oameni așezați în jurul mesei simple de lemn din fața lui.

Un gând amuzant îi veni brusc în minte: în ciuda atrocităților sale recente, directorul CIA probabil l-ar întâmpina la aeroport cu brațele deschise și un geamantan plin cu bani, dacă s-ar fi hotărât să-i sacrifice pe oamenii din această cameră. Privirile suspicioase aruncate în direcția sa erau suficiente pentru a-l convinge că nu era singurul care își imagina acest scenariu.

Cei mai mulți însă erau stânjeniți când îi întâlneau privirea și alegeau să se uite în jos, la carnetele de notițe de pe masă sau spre colțurile depărtate ale camerei.

Numele lui adevărat nu era Jason March și ei nu îi cunoșteau acest nume. Era însă pseudonimul cu care el se identifica în cei mai mulți dintre anii trecuți. Pe un vârf de munte dominând coasta siriană, în urmă cu șapte ani, March își dovedise loialitatea față de acești oameni și cauza lor. Nimeni, desigur, nu avea habar de asta, iar el nu a făcut cunoscută respectiva informație. Despre bărbatul care stătea în fața lor, știau foarte puțin, cu excepția faptului că putea face orice. Aceasta era singura afirmație despre american care nu era contestată.

– Ai realizat foarte mult la Washington, prietene. Sper că omul pe care ți l-am pus l-a dispoziție s-a comportat onorabil.

Vorbitorul era de naționalitate egipteană, Mustafa Hassan Hamza. Deși fusese condamnat la moarte în contumacie de către un tribunal egiptean, în 1981, rămăsese activ în cadrul organizației. După invadarea Afganistanului de către forțele americane, la sfârșitul anului 2001, reușise cu greutate să scape cu viață fugind din țară. Decimarea ulterioară a membrilor influenți ai Al-Qaeda a avut ca rezultat promovarea rapidă a omului care acum deținea rangul de adjunct de comandant în cadrul rețelei teroriste islamice.

– Am fost impresionat de eficiența și dăruirea sursei voastre, replică March cu sinceritate. Nu făcea complimente cu generozitate. Este păcat că va fi, cel mai probabil, descoperită de FBI – de fapt, asta poate să se fi întâmplat deja. Pot fi destul de eficienți în felul lor.

– Ai vreo recomandare? întrebă egipteanul.

– Prin cunoștința noastră comună din Africa de Sud, i-am asigurat sursei noastre mijloacele necesare pentru a evita să fie

capturată. Așa cum am mai spus, nu cred că vei fi dezamăgit de loialitatea sa față de această organizație.

Hamza îl privea cu admirație crescândă pe omul care stătea în fața lui. Încă o dată, realiza cât de norocos era să aibă o asemenea armă puternică la dispoziția sa, pentru a nu mai menționa valoarea propagandistică inerentă a faptului că un american acționa împotriva propriei țări. Cu toate acestea, lipsa sa de cunoștințe privind trecutul bărbatului era o sursă constantă de neliniște pentru Hamza. Cât de mult putea un om să trădeze într-un stil așa de mare înainte să i se revolte conștiința?

Mai era un gând care îl rodea din când în când, dar, cu toate acestea, nu făcuse nimic pentru a-l alunga: Cât de departe ar merge americanii pentru a infiltra pe cineva în organizația sa? Nu se gândea că l-ar omorî pe unul dintre propriii politicieni lacomi, însă, în adâncul inimii, era conștient că asta nu era neapărat adevărat, iar îndoiala era ca o piatră grea în stomacul său. Existau oameni în serviciile de informații occidentale care semănau foarte mult cu el, în sensul că nu se considerau obligați de lege sau etică. Hamza însuși fusese adesea auzit zicând că acești câțiva indivizi neobișnuiți constituiau o amenințare mai mare pentru organizație decât întreaga forță militară americană combinată.

Egipteanul nu trăda nici unul dintre aceste gânduri, chipul său fiind o mască impasibilă. Se întoarse către un alt bărbat aflat vizavi de el și care nu vorbise pe durata întâlnirii.

– Domnule ministru Mazaheri, vă mulțumesc că sunteți aici, în această seară. Cred că aveți noutăți de comunicat.

Noul ministru al Informațiilor și Securității încuviință și se adresă grupului, ochii săi dinapoia ochelarilor cu ramă simplă de metal concentrându-se asupra fiecărei fețe.

– Excelența Sa este foarte mulțumită de ceea ce ați realizat. A fost supărată de acuzațiile americanilor și dorește să vă

mulțumească pentru acțiunile pe care le-ați inițiat împotriva lor. Măine, vom emite o declarație exprimând intenția sa de a redeschide facilitatea nucleară de la Natanz.

Această dezvăluire stârnește un murmur de aprobare din partea micului grup de oameni din jurul mesei, puținii în care se avea suficientă încredere pentru a li se comunica acest fapt.

– Desigur, producția se află deja într-un stadiu avansat de pregătire. Centrifugele cu gaz recent instalate au mărit spectaculos viteza procesului de îmbogățire, iar reactorul nostru de apă grea de la Arak produce actualmente plutoniu pentru armă. Am întâmpinat însă mai multe dificultăți. IAEA¹ are suspiciunile sale, ca întotdeauna, și insistă să aibă acces la facilitatea noastră din sud. Această propunere câștigă rapid sprijin în cadrul Națiunilor Unite. El-Baradei poate fi destul de insistent. În plus, am fost forțați să importăm unele dintre componentele necesare pentru stocarea carbonului și injectarea miezului reactorului. Va fi dificil să aducem aceste materiale în țară, fără să-i alertăm pe americani.

Iranianul se aplecă, așezându-și mâinile pe suprafața aspră a mesei. Fața sa era crispată de ură când vorbe din nou:

– Această nouă rezoluție implementată de către Occident va da înapoi programul cu zece ani sau mai mult, dacă i se permite să continue. De ani întregi, noi am supraviețuit numai datorită lăcomiei companiilor europene de petrol care, în mod regulat, au subminat sancțiunile americane. Acum, se pare că francezii încep să se alinieze, la fel și italienii... Opinia guvernului meu este că există o singură cale pentru a-i descuraja să sprijine aceste ultime măsuri.

Hamza asculta aceste explicații liniștit, cu o mână dîchindu-și mustața deasă și neagră, în timp ce analiza cele auzite.

– Un atac pe scară largă pe teritoriul Statelor Unite. Mulți americani morți. Ample reportaje de știri și reacția publică.

¹ Agenția Internațională pentru Energie Atomică (n.tr.)

Acestea sunt lucrurile de care e nevoie pentru a cauza o divizare care să le frângă voința.

Ali Vahid Mazaheri încuviință din cap.

– Ce sugerați?

– Sunt multe opțiuni, spuse Hamza. În primul rând, trebuie găsită o țintă corespunzătoare. Totul depinde de țintă. O lovitură decisivă va distruge alianța. În orice caz, s-ar putea să avem nevoie de asistență din partea Excelenței Sale în organizarea unei astfel de operațiuni. Guvernul dumneavoastră a văzut cât de eficientă poate fi Al-Qaeda, chiar și în actuala noastră poziție slăbită. Făcu din cap un semn plin de respect în direcția americanului. Prietenul nostru din Vest și-a asumat multe riscuri care ne-au adus încă o dată în atenția lumii. Viteza este decisivă într-o asemenea conjunctură, dacă vrem să provocăm confuzie conducerii americane.

Ministrul își înclină ușor capul, un mic zâmbet apărând pe fața sa.

– O propunere interesantă. De ce aveți nevoie?

– Deocamdată, de nimic. Doar de sprijinul dumneavoastră.

– Îl aveți. Țara mea vă e datoră și datoria trebuie achitată. Voi transmite propunerea dumneavoastră Excelenței Sale.

– Aveți recunoștința mea. Sunt convins că ambele părți o să prospere de pe urma acestui acord.

Hamza zâmbi și se ridică, la fel făcând și ministrul iranian. Cei doi bărbați își strânsesă mâinile și apoi se îmbrățișară, făcând ca micul grup care înconjura masa să izbucnească în aplauze spontane.

Jason March stătea într-o parte, cu fața lipsită de orice emoție. În sinea lui însă, simțea o undă de plăcere în tot trupul, în timp ce viziunea Washingtonului în flăcări își croia drum în mintea lui. Imaginea focului țâșnind de pe ferestrele Casei Albe era așa de puternică, încât Hamza trebui să-i pronunțe de mai multe ori numele înainte ca el să se trezească la realitate.

– Da, ce este?

Hamza se încruntă ușor din pricina atitudinii bărbatului. Acesta era, la urma urmei, un trădător al țării sale natale. Un om care a schimbat o dată tabăra o poate face din nou. Hamza voia să-i testeze loialitatea, dar asta însemna să-și asume un risc serios.

– Urmează-mă! Este cineva pe care aș vrea să-l întâlnesc.

Străvechiul Ford Cortina parcurgea străzile întunecate din Mashhad, oprindu-se în diverse locuri pentru câteva minute, înainte de a pleca din nou, pe neașteptate, cu un demaraj surprinzător. Deși existau sute de voluntari care ar fi fost încântați de șansa de a-l duce cu mașina pe Hassan Hamza prin oraș, el avea încredere numai în propriile instincte, și pe bună dreptate – văzuse mulți agenți experimentați murind de mâna forțelor speciale americane deoarece fuseseră mai puțin precauți decât era necesar în profesia aleasă. Americanul, care stătea lângă el, nu vorbise de când părăsiseră reședința cu două nivele, extrem de bine păzită, aflată la nord-est de centrul orașului. Hamza se întreba ce se petrecea în mintea celui alt bărbat.

După 45 de minute, Hamza conchise că nu fuseseră urmăriți. Nu ar fi participat la o astfel de reuniune în nici un oraș din Afganistan, dar, în această parte din nord-estul Iranului, se simțea destul de în siguranță. Coti brusc pe o alee prăfuită, mașina oprindu-se între două clădiri din piatră deschisă la culoare.

– Urmează-mă. N-ai de ce să te temi, îl asigură el pe american. Îi înmână un fes din lână. Pune-ți asta pe cap.

March și-l trase peste părul său blond care, lăsat neacoperit, ar fi fost imediat remarcat și ținut minte de către numeroșii locuitori ai orașului. Dacă ar fi avut ocazia, oamenii din această regiune ar fi criticat cu înverșunare Occidentul decadent, dar, pe de altă parte, știa că ei ar putea ușor să schimbe

macazul dacă li s-ar oferi o recompensă generoasă pentru informații. Aceasta era firea schimbătoare a oamenilor, iar March era pe deplin conștient de asta. Cei mai mulți oameni și-ar sacrifica bucuroși principiile pentru bani.

Cei doi bărbați străbătură rapid aleea și apoi trecură pe lângă o serie de clădiri joase din cărămidă, dărăpănate. March observă că strada era neobișnuit de întunecată, becurile felinarelor fiind ori absente, ori distruse. În ciuda orei târzii, o femeie în vârstă se plimba pe strada denivelată, apropiindu-se de ei cu un mers șovăielnic. Își feri privirea când trecu pe lângă cei doi bărbați, un alt fapt care nu trecu nesesizat de american. Trase concluzia că organizația luase măsuri substanțiale pentru a le asigura securitatea în această zonă, poate chiar până la a mitui oamenii casă cu casă. Fără îndoială, oficialitățile locale vor fi fost bine răsplătite pentru cooperarea lor. Se opriră la a cincea casă pe partea stângă. March ezită înainte de a intra pe poarta din fier forjat, simțind că ceva era în neregulă. Zâmbetul ușor al lui Hamza nu reuși să-i alunge teama subită. Cu simțurile sale agere dintr-odată alerte, zări o siluetă cu coada ochiului. Un lunetist stătea culcat pe burtă, pe acoperișul jos al clădirii, cu ochiul la câțiva milimetri de vizorul unei puști cu lunetă rusești Dragunov.

March fu impresionat de disciplina omului, dar se gândi că arma era prea mare și dificil de manevrat în oraș. El ar fi optat pentru Galil¹, dar niciodată nu i-ar fi sugerat asta omului de pe acoperiș. Aproape că râse la ideea ca un militant arab să folosească o armă fabricată în Israel.

Apropiindu-se de ușă, alți doi oameni de pază intrară brusc în raza sa vizuală, cu arme AK-47 ținute la picior. Oamenii se încordară o clipă, în timp ce ei se apropiară, apoi se relaxară repede când Hamza îi șopti ceva uneia dintre gărzi. O stație radio portabilă fu dusă la buzele crăpate de soarele nemilos,

¹ Armă ușoară israeliană (n.tr.)

fură schimbate cuvinte și date ordine. Câteva momente mai târziu, ușa se deschise și cei doi fură împinși înăuntru.

Jason March așteptă, spatele durându-l din cauza scaunului inconfortabil de lemn. Ultimele câteva zile fuseseră obositoare: călătoria neîntreruptă sub identități false, teama permanentă de a nu fi descoperit, îngrijorarea neconținută. Totuși, abia acum ajunsese la punctul culminant – se simțea de parcă ar fi fost pe cale să dea un examen, răspunsurile sale urmând să determine nu numai locul său în organizație, ci și dacă va părăsi această clădire viu sau nu. Deși părea perfect impasibil, March era atent la cele ce se petreceau. Ajunsese prea departe ca să piardă totul acum. Voci joase de dincolo de ușă îi anunțară pe vizitatori înainte ca ei să pătrundă în cameră. Hamza intră, urmat rapid de un individ numai piele și os, surprinzător de înalt, pe care March îl recunoscuse imediat. Omul își modificase prea puțin aspectul, în ciuda fluturașilor aruncați din elicopterele armatei, care ofereau o recompensă de peste 25 de milioane de dolari pentru arestarea sa.

Saif al-Adel îl examină fugitiv pe bărbatul care se ridică brusc în picioare la intrarea sa în cameră. Deveni instantaneu suspicios fiindcă aspectul acestuia părea să întruchipeze decadența Vestului în deplinătatea ei. Ochii, pe de altă parte, spuneau o cu totul altă poveste, ura profundă fiind vizibilă în ochii verzi și ageri. Această ură el dorea s-o exploreze. Curând, va avea răspunsurile necesare pentru a continua.

CAPITOLUL 6

WASHINGTON D.C. * CAPE ELIZABETH

Fusese nevoie de toată puterea ei de convingere, dar, în cele din urmă, Naomi Kharmai reuși să scoată dosarul de personal de sub supravegherea protectoare a lui Jonathan Harper. Acesta se afla acum închis în fața ei, deși îl examinase deja în amănunțime. Naomi își sorbea ceaiul în cafe-neaua pustie, în vreme ce se gândea la informațiile aflate despre Ryan Thomas Kealey. El avea 33 de ani, iar pe ultimii trei îi petrecuse în CIA, la Divizia de activități speciale. În timpul acelor trei ani, fișa confirma că îi fusese conferită Steaua pentru curaj în misiune.

Ea analiza asta de ceva vreme. Deși circumstanțele care avuseseră ca rezultat conferirea medaliei erau secrete, Naomi admise imediat că Ryan Kealey avea probabil un grad considerabil de influență în cadrul CIA, ca rezultat al acțiunii sale. Cu oarecare surpriză, remarcase mai devreme că el era per tu cu directorul adjunct Harper. Poate că asta explica de ce Ryan nu era în CTC – cu certitudine, l-ar fi recrutat urgent dacă s-ar fi ivit ocazia.

Dosarul, de asemenea, consemna activitățile sale înainte de a intra în CIA. Kealey părăsise armata Statelor Unite ca maior, în 2001, la presiunea Comandamentului Forțelor Speciale. Naomi transmisese asta Comitetului Șefilor de Stat Major a

cărui aprobare ar fi fost necesară pentru a pune sub acuză un militar cu palmaresul lui Kealey. Dosarul militar 201 cita numeroase distincții: Crucea de evidențiere în serviciu¹, Legiunea de onoare cu un mănunchi de frunze de stejar², Steaua de bronz cu două mănunchiuri de frunze de stejar³ – lista era extrem de lungă. Kharmai știa puține despre decorațiile militare, dar era conștientă că acest bărbat s-ar bucura de un mare respect din partea oricui purta uniformă.

Naomi văzu că el era și foarte bine educat, fiind licențiat în managementul afacerilor la Universitatea din Chicago. Un alt titlu academic îi fusese acordat de către Universitatea Duke, în 1994. La acel moment, Kealey era deja locotenent, proaspăt absolvent al programului de selectare și evaluare al Forțelor Speciale și terminând curând și cursul de calificare al Forțelor Speciale, de la Fort Bragg.

„Incredibil“, gândi ea. Ajunsesse la gradul de maior în opt ani, iar această perioadă includea și doi ani petrecuți ca atașat la altă unitate, 1st SFOD-D⁴, pe care ea n-o recunoscuse. Asta era o avansare fenomenală. Omul era clar pregătit pentru o funcție de conducere înaltă. Se întreba ce-o fi făcut Ryan Kealey pentru ca o astfel de carieră de succes să eșueze.

Avu o intuiție bruscă și răsfoi dosarul la ultima pagină, uitându-se la semnătură: general-maior Peter Hale, US-ASFC⁵. Cu sau fără autorizarea lui Harper, Naomi Kharmai hotărî să găsească o cale pentru a vorbi cu ultimul comandant al lui Kealey.

Întinericul se lăsa cu repeziciune când Ryan se întoarse, în cele din urmă, la Cape Elizabeth, două zile mai târziu. N-avea

¹ Distinguished Service Cross (n.red.)

² Legion of Merit with one Oak Leaf Cluster (n.red.)

³ Bronze Star with two Oak Leaf Clusters (n.red.)

⁴ Primul Detașament Operațional al Forțelor Speciale, cunoscut și ca Delta Force (n.tr.)

⁵ Comandamentul Forțelor Speciale ale Armatei Statelor Unite (n.tr.)

sens să aștepte în Washington, în timp ce analiștii își făceau treaba, așa că Harper îi dăduse un scurt răgaz. Katie nu răspunsese la telefon cât lipsise el, așa că se simți ușor neliniștit când văzu micul ei automobil parcat în fața casei.

Interiorul era aproape la fel de rece ca și aerul de afară. Se duse direct în sufragerie, unde se apucă să așeze lemnele în șemineul de piatră imens. Nu trecu mult până când focul începu să împrăstie o căldură plăcută în casă. Se răsuci și o văzu pe Katie rezemată de tocul ușii, purtând jeanși strâmți, un pulover de lână larg și având o privire consternată. Îl privea în tăcere. Lui Ryan i se păru că temperatura din încăpere scăzuse dintr-o dată din nou. Judecând după expresia încruntată de pe chipul ei, îi fu clar că nu va avea parte de o primire călduroasă.

– Bună! spuse el după o scurtă tăcere apăsătoare. Mi-ai lipsit. Ea ridică mâinile într-un gest de exasperare.

– Te-am sunat. A fost ceva de ultim minut. De ce nu ai răspuns?

Pentru o clipă, fu surprinsă. „Aceasta este o întrebare bună“, gândi ea.

– Tu știi de ce! Nu pot să cred că doar ai șters-o așa. Este... Nu știu, e ca și cum ai fi uitat că eram aici.

O expresie îndurerată se așternu pe fața lui.

– Katie, știi că nu e adevărat. Și nu este corect.

– M-ai mințit?

– În legătură cu ce?

Privirea încruntată deveni sceptică. În mod clar, ea nu credea asta.

– În legătură cu plecarea ta, Ryan. Ai demisionat, într-adevăr, anul trecut?

– Sigur că da. Brațele ei erau încrucișate, neîncrederea citindu-i-se pe chip. Katie, niciodată nu te-aș induce în eroare astfel.

Ea se uită la el un moment lung, pentru a-i cântări sinceritatea.

– Dacă ai părăsit CIA, zise ea încet, atunci de ce te-ai grăbit în halul ăsta să te întorci la Washington?

Era o întrebare corectă, dar la care el nu avea un răspuns. Ea câștigase o mică victorie, însă asta nu o bucura deloc. Când vorbi din nou, din tonul vocii ei fu clar că era deja obosită să mai discute în contradictoriu:

– Știi, mi-e teamă să întreb care este poziția mea în toate astea. Mai prejos de CIA? De un grup de teroriști nebuni dintr-o oarecare țară mizerabilă, din lumea a treia?

– Nu e vorba de importanță, Katie.

Ea zâmbi cu tristețe și își plecă ochii strălucitori.

– E un răspuns groaznic, Ryan.

El își lăsă capul și se blestemă în gând pentru remarca stupidă. Dumnezeuule, niciodată nu fusese bun la lucruri de acest fel. Asta îl costase nu doar o relație reușită de-a lungul anilor. Pentru el, Katie însemna mai mult decât toate celelalte la un loc și inima i se strânse când, dintr-odată, realizează că ar putea s-o piardă. Când, în cele din urmă, ea rupse tăcerea, Ryan fu surprins de intensitatea ușurării pe care o simți.

– Uite ce-i, știu că tot ce faci tu e important, zise ea cu o voce scăzută. Nu voi spune niciodată altfel. Nu încerc să te fac să vorbești despre asta – poate să nu aibă legătură cu noi. Nu sunt sigură dacă pot să mă împac în continuare cu asta, dar sunt gata să încerc. Ridică încrezătoare privirea spre el. E important, nu? Că amândoi suntem dornici să fie bine. Vreau numai să știu care este poziția mea în toată povestea. Care este, de fapt, poziția noastră?

– Îmi pare rău, rosti el. Ai dreptate. Nu m-am gândit. Avu o ușoară ezitare, dar cuvintele pe care le rosti nu o reflectară: Nu cred că știu cât de importantă ești pentru mine, Katie... De fapt, sunt sigur de asta.

Ea încerca disperată să se țină tare în furia ei, dar aceasta deja dispărea. Un mic zâmbet îi răsări pe față.

– Vorbești serios?

El întinse mâna. Ea se apropie de el și se îmbrățișară, ușor la început, Kealey căutându-i buzele cu ale sale. Apoi, el o trase spre sine și, dintr-odată, se pomeniră încheștați mai strâns decât era necesar, pentru motive pe care nici unul nu le putea explica. Ryan îi șopti la ureche:

– Tu ești tot ceea ce îmi trebuie, Katie. Tu și eu în acest loc este tot ceea ce mi-aș putea dori vreodată.

Cu ochii strâns închiși, cu brațele încolăcite în jurul lui, Katie se întreba cum de putuse să fie atât de furioasă. Știa ce încerca el să spună și că, dintr-un oarecare motiv care nu conta, nu putea rosti cuvintele.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

La aproximativ 28 de kilometri sud de Jableh, pe coasta siriană, un privitor ocazional ar fi remarcat multe lucruri despre frumusețea picturală a peisajului înconjurător. Ar fi descris probabil soarele portocaliu aflat sus, în lumina murenbundă a zilei, cerul roșu aprins contrastând cu apa înspumată a Mediteranei. Ar fi menționat dealurile line coborând spre malul apei, precum și șoseaua nepavată croindu-și calea pe terenul bogat împădurit. Ar fi putut descrie singura clădire vizibilă pe o rază de mulți kilometri, o vilă scundă, cu pereții văruiți și un acoperiș din țiglă spaniolă care părea să ardă în apusul soarelui. Desigur, observatorul nu ar fi fost în măsură să detecteze vreun semn al vieții umane în scena pitorească.

Sub o boltă deasă formată de pini înalți, amestecați pe alocuri cu stejari, o siluetă stătea lungită și perfect nemișcată la umbră, în praf. Căpitanul Ryan Kealey asculta cu atenție cele ce se petreceau în jurul său, așteptând răbdător vești din partea unor membri ai echipei sale din Forțele Speciale, ODA¹, printr-o stație de radio cifrată. Aruncând o privire în spate, fu mulțumit să nu vadă nici urmă de cei cinci soldați.

– Pionier² Șase, Aur Unu, recepție.

¹ Operational Detachment-Alpha (n.tr.)

² Militar care face parte dintr-o unitate de geniu pregătită special pentru a executa construcțiile necesare operațiunilor militare, barajele de mine etc. (n.red.)

Kealey își ridică stația Motorola și vorbește fără grabă, atent, pentru a evita sunetele sacadate ale unei șoapte.

– Pionier Șase, dă-mi raportul, Aur Unu.

– În poziție, nici o țintă vizibilă în acest moment. Am contact vizual cu Albastru Doi, în stânga mea, recepție.

– Ține-mă la curent, Aur Unu. Șase, terminat.

Fără a privi îndărăt, Ryan ridică mâna dreaptă în aer și făcu un cerc cu arătătorul semnalându-le celorlalți să vină la el. În 30 de secunde, era înconjurat de membrii echipei sale.

– Bine, băieți, cum stăm? Întrebă el cu o voce joasă.

– Gata de start, domnule.

Cel care vorbea era cel mai nou membru al echipei, sergentul major Donald Bryant.

Kealey se uită la fața tinerească, înverșunată și se văzu pe sine, cu numai patru ani în urmă. Era mulțumit că prima experiență de luptă a acestui soldat va fi o operațiune de-a dreptul simplă. Ceilalți bărbați încuviințară din cap, fără a rosti un cuvânt. În ceea ce-i privea, era pur și simplu un fel antrenament.

– O să ne ducem la liziera pădurii. Rețineți, când lunetiștii noștri ne dau semnalul, vom coborî rapid acel deal. Aproape că nu avem nici o acoperire, așa că mențineți distanța. Thomas, Mitchell, verificați mașina. Imediat ce aveți o confirmare vizuală, vă deplasați la punctul vostru de intrare. În casă, nu intrați în nici o încăpere fără să vă asigurați. Fără glumă. Ți fixă pe fiecare cu o privire serioasă și apoi zâmbi relaxat.

O nimica toată, prieteni. Știți de ce sunteți aici. Hai să ne facem treaba și apoi... direct spre casă.

Câteva zâmbete fugare fură singura replică. Din stația de radio izbucniră sunete statice urmate de o voce clară, calmă:

– Pionier Șase, Albastru Doi. Am contact vizual. Un vehicul, pare un Mercedes negru. Fără însemne, văd... un șofer, doi pasageri. Cer permisiunea să acționez, recepție.

Kealey răspunse imediat:

– Aur Unu, ai ținta în colimator?

– Afirmativ, Pionier Șase.

– Lunetiști. Aveți undă verde. Venim după voi. Pionier Șase, terminat.

Kealey făcu un semn cu mâna și soldații din jurul lui se îndreptară din refugiul lor improvizat în direcția lizierei. Bărbații își croiră pe tăcute drum pe lângă zonele cu vegetația cea mai densă. Topi folosiseră bandă izolatoare pentru a asigura orice piesă de metal liberă al cărei clinchet ar fi putut să le trădeze poziția. Nu era de așteptat ca inamicul să fi trimis patrulare, dar soldații de elită ai Detașamentului Operațional Alfa 304 nu aveau de gând să riște.

Porțiunea descoperită a pantei fiind la mai puțin de 50 de metri, detunătura asurzitoare a unei puști cu bătaie lungă se auzi printre copaci, urmată rapid de alte două împușcături.

– Șase, Aur Unu! Vehiculul este neutralizat. Repet, vehiculul este neutralizat!

– Să mergem! strigă Kealey.

Soldații alergau deja, ieșind brusc în teren deschis. Un gând îi reclama atenția, dar nu i-o putu capta în întregime... ceva în legătură cu direcția împușcăturilor...

La jumătatea coborârii pantei, Ryan realizează că nu era nimeni în mașină și că aceasta frânase în mijlocul drumului, nevătămată. Parbrizul era intact. În mod automat, strigă:

– Adăpostiți-vă!

Membrii echipei sale se trântiră imediat la pământ, cu fața în jos, cu excepția lui Bryant care se mișcă prea lent. Kealey observă buimăcit cum o rană de ieșire zdrențuită apăru în spatele tânărului soldat, urmată imediat de ecoul unei împușcături care se răspândi de-a lungul văii. Bărbatul nu scoase nici un sunet, doar mai făcu doi pași nesiguri înainte de a se chirci la pământ.

Cei patru soldați supraviețuitori năvăliră spre mașina de pe șosea. Ryan identifică doi bărbați înarmați ascunși îndărătul vehiculului și un al treilea lungit nemișcat de cealaltă parte lor, șiroaie din sângele lui amestecându-se cu praful drumului. Ochind prin luneta montată pe arma sa, M4A1, Ryan trase o serie de trei gloanțe în capul țintei principale. În timp ce-și regla colimatorul, văzu că unul dintre oamenii lui avusese deja grijă de celălalt terorist. Kealey își dădu seama că sergentul major Mitchell nu se mișca și apoi văzu aureola de sânge din jurul capului său, greaua mitralieră M249

scăpând încetul cu încetul din strânsoarea degetelor sale lipsite de viață.

– Albastru Doi, ce naiba se petrece acolo sus? strigă Kealey în stația sa.

Nici un răspuns.

– Albastru Doi, raportează!

Tăcere.

– Ce naiba se întâmplă, domnule? urlă sergentul Alvarez.

– Aur Unu, raportează situația!

Nimic. Ryan se străduie să mențină un ton calm. Teamă îi bubuia în piept, iar el o simțea și se ura pentru asta, ca să nu mai vorbim că oamenii săi erau complet expuși pe panta dealului și el nu avea timp să se gândească unde greșise. Luă rapid o decizie.

– Thomas, Watson! Când noi începem să tragem, voi vă deplasați cât puteți de repede înapoi la lizieră! Alvarez, foc spre locația lui March! țipă el.

O expresie de șoc și confuzie se așternu pe fața sergentului.

– Domnule, nu putem...

– Executarea! fu răspunsul sever. Acum!

Rafale intermitente țâșniră din țeava armei M16A2 a lui Alvarez. Kealey trase în aceeași direcție, cu toate că nu-l putea repera pe lunetist, al cărui costum de camuflaj îi permitea să se confunde cu vegetația din jur. Înjură raza de acțiune redusă cauzată de țeava scurtă a armei sale, care ar fi fost ideală pentru lupta de aproape, anticipată inițial.

Strigă la Alvarez:

– Încarc!

Schimbându-și rapid încărcătorul, ochii lui Kealey nu părăsiră nici un moment coama pe care erau poziționați trăgătorii săi. Aprecia că se afla la 400 de metri depărtare, o tragere dificilă chiar și în cele mai bune circumstanțe, aproape imposibilă cu lunetele standard. Văzu o flacără urmată de bubuitul unei arme și, cu coada ochiului, zări imaginea îngrozitoare a capului lui Alvarez spărgându-se în două. Acea primă lovitură fatală fu urmată de alte patru. Kealey avu nevoie de tot autocontrolul său pentru a nu o lua la fugă și își apăsă obrazul de metalul cald al armei sale de asalt. Protecția

contra căldurii care învelea țeava era perfect lipită de mâna sa stângă, când apăsă ușor trăgaciul și trase până când goli încărcătorul.

Trecură câteva minute fără vreo mișcare pe coamă.

– Thomas! Watson! strigă el.

Nici un răspuns. O senzație de rău îi strânse stomacul când realizează că el era probabil singurul în viață de pe acel deal. Rotindu-și încet capul, văzu trupurile fără viață ale celorlalți doi sergenți din detașamentul său. Detașamentul său. În calitate de comandant, era răspunzător pentru viața acestor oameni. Era drept că el să fie singurul care supraviețuia? Brusc, fără să-și dea seama, observă sub el, pe pantă, o siluetă singuratică, înaltă, soarele care apunea desenând umbre lungi în spatele lui. Simțind o lovitură subită, Ryan își coborî privirea spre o mică gaură din pieptul său, priveliștea aproape împiedicându-l să audă sunetul teribil al armei cu care se trăsesese.

Căzu la pământ, dintr-un motiv oarecare absorbit de pâraiturile stației radio aflate la câțiva centimetri de mâna sa întinsă. Imediat, realizează prezența bărbatului care se afla pe coama dealului, imaginea fiind încetoșată de durere. Prin pâcla roșie care îi acoperea ochii, Ryan crezu că recunoaște pușca ușoară Parker-Hale M85 care atârna pe brațul drept al bărbatului. Aceeași armă care, în ultimele opt luni, îl servise și de care se îngrijise cu afecțiune un om și numai unul. Silueta incredibil de nemișcată a sergentului de primă clasă¹ Jason March continua să se încetoșeze pe măsură ce durerea se intensifica, iar Kealey simți că nu mai poate respira.

Nu mai putea respira...

Ryan Kealey se trezi fără nici un zgomot, frânturi de informație pătrunzând încet în mintea sa, fiecare fiind o revelație mai înspăimântătoare decât cea anterioară.

¹ Primul grad de subofițer din armata SUA, între sergent și sergent-major (n.red.)

Lenjeria de pat subțire i se lipise de bustul ud de transpirație. În timp ce tremurul îi părăsea lent corpul, pe neașteptate, Ryan o auzi pe Katie vorbindu-i în șoaptă la ureche, brațele ei cuprinzându-l protectoare din spate, degetele delicate alunecând peste cicatricea de pe pieptul său.

– Iubitule, te simți bine? Doamne, strigai așa de tare... Se deslușea un tremur vizibil în vocea ei. Visele tale... devin tot mai urâte.

El nu răspunse, preferând să nu se gândească la nimic, cât de mult era posibil. Voia doar să se liniștească, lipit de corpul ei. Poate că ea înțelegea, din moment ce rămase tăcută în vreme ce respirația lui sacadată se domolea.

Gândurile se roteau ca un vârtej în jurul lui, în întuneric, năpădindu-l atunci când nu mai putu să le țină la distanță. Jason March omorâse oameni care fuseseră ca niște frați pentru el. Dacă armata regulată cultiva prietenii pe viață, relațiile care se formau în cadrul comunității Forțelor Speciale erau precum legăturile de familie, având tot atâta importanță ca adevăratele relații de sânge. Acum, bărbatul care el sperase că era mort se întorsese de pe lumea cealaltă pentru a comite crime chiar mai barbare.

Kealey se gândea că el avea motivația cea mai puternică pentru a-l ucide pe March. Simțea că le era dator oamenilor care își pierduseră viața pe vârful acela de colină, departe de casă. Cum se va sfârși asta nu era sigur. Ryan știa doar că va fi acolo pentru a fi sigur că acest lucru se va întâmpla.

CAPITOLUL 7

WASHINGTON D.C.

– Trebuie să fiu la Casa Albă, în două ore, John. Nu pot să mă duc acolo cu mâinile goale. Ce avem?

Jonathan Harper ridică ochii spre Robert Andrews, recent numit director al CIA. Era o întrebare la care era dificil de răspuns. În ciuda eforturilor combinate, CIA și FBI obținuseră foarte puține informații noi în ultima săptămână. Se dăduseră telefoane, se ceruseră favoruri. Cooperarea între agenții, care trebuia să fi intrat în vigoare după 11 septembrie, în realitate nu se materializase niciodată, în ciuda înființării Centrului Integrat pentru Amenințări Terroriste, aflat doar la pușini kilometri depărtare. Harper fusese unul dintre puținii care recunoscuseră dinainte că așa vor sta lucrurile.

– Cum spuneam, încă nu avem o revendicare pentru atacul asupra senatorului Levy, care, în sine, este foarte neobișnuit. Iranul neagă orice implicare, dar nu cred că putem s-o luăm de bună, în special pentru că ei au declarat oficial că au reluat programul de înarmare. Momentul e prea al naibii de convenabil. Pe deasupra, ei aveau un motiv mai bun decât oricine să-l elimine pe senator. Era oponentul lor cu gura cea mai mare referitor la orice, de la achiziționarea de material nuclear până la violarea drepturilor omului. Singurul lucru pe care îl

avem este identificarea celui care a executat atacul și putem să-l legăm de Al-Qaeda. Ți-am trimis-o mai devreme.

Directorul Andrews încuviință ușor din cap, ȋnguindu-și buzele.

– Consider asta puțin cam greu de crezut. De ce ar avea ei suficientă încredere într-un american pentru a-i oferi o asemenea poziție însemnată în organizație?

– Poate că știu ce s-a întâmplat în Siria.

Andrews privi brusc în sus.

– Ziceai că identificarea a fost confirmată de acest tip, Kealey. El unde este?

– Tocmai s-a întors în această dimineață. Chiar acum studiază interceptările telefonului celular, împreună cu Davidson și Kharmai.

– Credeam că a demisionat.

Directorul adjunct ridică din umeri.

– A făcut o încercare. Cred însă că știa că nu va dura.

– Fii atent la el, îl avertiză Andrews. I-am citit dosarul și știu ce a făcut în Bosnia. Nu vrem publicitate, John!

– Povestea aia nu a fost niciodată confirmată, domnule.

Directorul îi aruncă o privire sceptică, iar asta îl făcu pe Harper să-și regrete cuvintele.

– Doar ține-l în frâu, John. Apreciez ce a făcut el la fel de mult ca oricine, dar noi și așa nu ne vedem capul de treabă. Nu am nevoie și de intervenția Comisiei de Supraveghere a Senatului, bine? Harper dădu afirmativ din cap și se ridică să plece, dar Andrews îi făcu semn să se așeze la loc. Și încă un lucru. Aud că ai un analist care întreabă o groază de chestii despre Kealey. Vreau să spun, același analist de care tocmai ai vorbit, tipa aia. Harper încercă să-și stăpânească surprinderea, dar directorul remarcă privirea lui sceptică și afișă un mic zâmbet. Este un motiv pentru care eu am această funcție, John.

Harper dădu din cap.

– Naomi Kharmai. Este la noi de patru ani. Avea permisiunea să studieze dosarul de personal, așa că i l-am dat, ca să-i fac pe plac. I-am zis să nu transmită informațiile altcuiva, dar nu știu dacă va asculta. E cam încăpățânată.

Directorul CIA se gândi un moment destul de lung. În cele din urmă, spuse:

– Dacă tu crezi că este util ca ea să fie implicată în treaba asta, atunci asigură-te că se ocupă cu lucruri relevante. Ce s-a întâmplat în Siria *nu* este relevant. Oficial, acei soldați au murit într-un accident la instrucție... Noi trebuie să putem lucra cu militarii și, dacă acea informație scapă în presă, nimeni nu va mai avea încredere în noi. Și, ca să fiu sincer, nu i-aș condamna, adăugă Andrews.

Harper era pe punctul de a răspunde, când ușa masivă din lemn de mahon fu deschisă de o secretară.

– Scuzați-mă, domnule, dar poate ați vrea să dați pe canalul 3. Este despre senatorul Levy.

Confuzia era evidentă pe fețele celor doi bărbați, în timp ce directorul căuta telecomanda. Pe ecran apăru imaginea unui complex de apartamente pe care Harper îl recunoscuse imediat.

– Dacă ne urmăriți acum, suntem în fața blocului Kennedy Warren, o clădire exclusiv rezidențială situată pe Connecticut Avenue, unde oficiali de la Departamentul de Justiție au dat de urma bărbatului suspectat a fi furnizat informații care au dus la asasinarea cu sânge-rece a senatorului Daniel Levy, săptămâna trecută. Bărbatul a fost identificat ca fiind Michael Shakib, un angajat al Congresului, cu legături strânse în comunitatea americanilor de origine iraniană, care are...

– *Isuse Hristoase!* strigă Andrews, vocea sa făcând-o să plece pe femeia emoționată care adusese știrea. Cum *naiba* s-a întâmplat asta fără să știm, John?

– Era vorba că FBI-ul ne ține la curent cu așa ceva, dar...

– Rahat! Andrews respiră adânc de câteva ori, sprijinindu-și palmele pe unul dintre puținele spații libere de pe biroul său dezordonat. După câteva secunde, furia îi dispăru de pe față. Îmi pare rău, John, nu la tine m-am răstit. Văd că ne-au fentat. Directorul se gândi un moment lung înainte de a continua: Știi, s-ar putea să fie chiar mai bine că nu suntem în mod evident implicați. Nu cred că se va sfârși cu bine, nu cu toți acei reporteri acolo. Oricum, trimite pe cineva, dar discret. Trimite-l pe Kealey, dacă vrei.

Harper era uimit de autocontrolul omului.

– După cum îl știu, este probabil pe drum deja.

– Asigură-te că ne implicăm și țin-ne la curent, John! Dacă nu știm ce se întâmplă, le va fi mai ușor să arunce vina asupra noastră.

Era limpede că discuția se încheiase. Harper ieși liniștit din încăpere, mulțumit că-l părăsea pe directorul CIA, care se enervase.

Ryan preferase să vină cu BMW-ul său, din Maine, decât să se complice cu o mașină inconfortabilă, închiriată pe durata șederii sale în Washington. În timp ce motorul puternic, de 4,4 litri, propulsa automobilul spre nord, de-a lungul Connecticut Avenue, conchise că fusese o decizie bună. Se apropia rapid de pasajul subteran Dupont Circle, cu un telefon celular lipit de ureche, în vreme ce rula cu abilitate pe strada aglomerată, cu o mână pe volan.

– Am înțeles, John. Vorbesc cu individul de la fața locului să nu facă zarvă... Bun, înțeleg. Uite, vorbește cu agenta ta.

Îi pasă telefonul lui Naomi Kharmai, care stătea palidă lângă el și care trebui să-și descleșteze pumnii strânși pentru a lua telefonul întins.

– Nu-i lăsa să te ignore, Naomi, spuse Harper. Trebuie să știm dacă așa stau lucrurile. Dacă Shakib este informatorul,

suntem pe drumul cel bun. Nu-ți face probleme că nu noi am obținut primii informația – important este ce facem cu ea acum, bine?

Directorul adjunct întrerupse conversația pentru a vorbi cu altcineva pentru o clipă.

– Sună-mă când ai detalii.

Telefonul îi muri la ureche înainte ca ea să-i poată răspunde. Când Ryan băgă în a patra treaptă de viteză și apăsă pedala de accelerație, ea alunecă rapid înapoi în scaun, absolut convinsă că vor muri cu mult înainte de a ajunge la destinație.

În fața complexului Kennedy-Warren, Connecticut Avenue era ticsit de vehicule ale Serviciului de intervenție și de mașini guvernamentale neînmatriculate, care aparțineau personalului FBI de la fața locului. Grămezi de gheață murdară se adunaseră la bordură, iar pavajul de sub picioarele lor era alunecos. Un vânt aspru sufla printre vehicule, făcând temperatura să pară chiar mai scăzută decât în realitate. Ryan credea că erau probabil câteva grade sub zero, ceea ce-l făcu să fie mai bine protejat față de vremea aspră decât doar de o geacă din piele neagră, uzată. Colac peste pupăză, el și Kharmai fură forțați să aștepte cinci minute pentru ca identitatea lor să fie confirmată de către ofițerii de poliție plictisitor de lenți, care asigurau perimetrul.

Naomi privea fix la o dubă Chevrolet neînmatriculată, lungă de cel puțin 7 metri. Ușile din spate erau deschise și Kealey identifică ușor panoul de comandă din interior, precum și un generator pe bază de benzină fixat de podea. Vehiculul era înconjurat de bărbați îmbrăcați în salopete albastre și veste antiglonț, fiecare având câte un pistol-mitralieră HK MP10, cu excepția câtorva dotați cu puști cu țeavă lungă și gloanțe explozive. Bărbații discutau încet între ei, iar unii mestecau gumă, atingând nerăbdători cu degetele trăgaciul de la armele

lor automate. Încercau să-și ascundă fețele tensionate, dar, în general, nu reușeau.

Ryan recunoscuse ritualurile care alungau stresul și știa imediat că acei oameni își vor face treaba. Spera însă că nu se va ajunge acolo.

– Crezi că vor intra deja? întrebă Naomi.

– Isuse, sper că nu, răspunse el arătând în direcția dubelor de la posturile de știri aflate dincolo de perimetrul delimitat. Antene parabolice se înălțau pe acoperișurile vehiculelor.

– Dacă este sus în clădire, poate vedea tot ce facem. Nu poate fi mai rău decât este deja.

Naomi identifică un negru solid, care părea furios, purtând o scurtă FBI albastră peste o cămașă albă și pantaloni de costum. Omul țipa la un mic grup de agenți, împungând emfatic aerul cu degetul. Îi caută privirea și se îndreaptă spre el, cu Kealey în urma ei. Agenții se împrăștiară la apropierea lor.

– Naomi. M-am gândit că ai putea să apari, spuse precaut bărbatul.

Ea zâmbi, ignorând tonul vocii lui.

– Luke Hendricks, Ryan Kealey. Luke este agent special adjunct pentru departamentul din Washington. De ce nu am aflat despre asta? întrebă ea pe șleau.

Zâmbetul generos dispăruse de pe fața ei.

– Hei, tu ai zis-o. Eu sunt agent special *adjunct*, ceea ce înseamnă că sunt aproape un miliard de oameni care-mi spun cum să-mi fac treaba. Nu sunt eu cel care decide ce le zicem altor agenți, răspunse Hendricks.

Naomi se uită în jur.

– Cine este ADIC? întrebă ea.

Se referea la directorul adjunct care conducea Departamentul de operațiuni în orașele principale, precum Washington D.C. și Los Angeles.

– În spital, dacă poți să crezi. Operație de by-pass dublu – destul de convenabil, nu? Cred că trebuie să se fi așteptat la tevatura asta.

Kealey îl evaluează rapid pe agentul FBI, aprobând ceea ce spunea. Hendricks avea tot dreptul să fie furios – fusese pus într-o situație dificilă fără a avea informații complete, iar prezența neașteptată a reporterilor doar înrăutățea problema. Cu toate acestea, Ryan se gândi că era un bărbat capabil să ia decizii rapide sub presiune.

– Ce aveți deocamdată? întrebă Ryan.

– Nu cine știe ce. Confirmarea că el este înăuntru, acolo. Recepționarul-șef l-a văzut urcând cu 20 de minute înainte să ajungem noi. Nu am inițiat un dialog și încep să cred că nici nu se va întâmpla. Sunt presat să-i trimit pe acei băieți în interior, spuse Hendricks făcând semn cu mâna în direcția echipei SWAT¹ care stătea pregătită alături. Personal, aș prefera să epuizez toate celelalte posibilități înainte de a le da lor liber să acționeze. Băieții mei sunt destul de furioși, dar nu vei bănui niciodată asta uitându-te la ei. Chiar acum, nu-l văd pe acest om ieșind viu, în afară de cazul în care se dă bătut... dacă încasează un glonț, nu vom afla niciodată ce a făcut.

Ryan se uită în sus, la clădirea-turn, și apoi din nou la Hendricks. Acesta nu zise nimic. Considera că era o greșeală să presupui ceva despre bărbatul de la etajul al optulea al complexului de apartamente, angajat al Congresului sau nu.

– Cum ați aflat de Shakib? întrebă Kealey.

Hendricks își concentrează atenția asupra bărbatului care stătea puțin înapoia lui Naomi Kharmai. Kealey era de înălțime mijlocie, cu păr negru destul de lung, o constituție zveltă, musculoasă și ochi de un cenușiu-închis, oarecum enervanți în intensitatea lor.

¹ Special Weapons and Tactics (n.tr.)

Cu mai bine de un deceniu în urmă, Luke Hendricks servise drept comandant de grupă de infanterie în Divizia 82 Aeropurtată dislocată de la Fort Bragg. Participase la acțiunea din Golf și i-a fost conferită Medalia soldatului pentru scoaterea a doi recruți dintr-un câmp de mine, aproape de finalul misiunii. Hendricks vorbea rar despre această experiență, dar știa diferența dintre un luptător și cineva care servise în sistemul militar. Putea recunoaște un luptător când vedea unul.

– Evident, în primul rând, ne-a interesat naționalitatea. A fost firesc să fie verificat oricine era asociat cu Iranul și lucra la Capitol Hill. Acesta a fost un prim pas, apoi cineva a venit cu ideea de a verifica listele călătorilor. Anual, Shakib pleca în concediu în Valencia. După o zi sau două, lua un zbor charter spre București, sub un alt nume, și apoi spre Teheran. Era o strategie cu risc redus, cu contact minim, sugerând posibilitatea de a fi un spion. Cine știe ce altceva a divulgat în decursul anilor? Multe capete vor cădea când totul va deveni public.

După ce Hendricks spuse ce era evident, tăcu pentru un moment.

– Știe că suntem aici. Dacă am fi pe o pistă greșită, s-ar fi predat de mult timp. Acesta este individul.

– Și nu puteai să fii mai discret?

– Eu nu am dezvăluit nimic neoficial, dacă asta e ceea ce sugerezi. O mulțime de oameni aveau acces la această informație, răspunse el supărat.

– Nu și noi, murmură ea.

Sus, deasupra agitației, Michael Shakib era îngenuncheat, fără să miște, pe un covoraș de rugăciune, cu fața spre est. Capul său era înclinat în rugăciune către Mecca, un loc pe care el nu-l vizitase și nici nu-l va vizita niciodată, deși *hajj*-ul¹ era impus anume de pilonul al cincilea al credinței islamice.

¹ Pelerinajul la Mecca (n.tr.)

Trăsăturile lui Shakib erau vizibil arabe, ceea ce nu era surprinzător, el fiind născut în Qom, înainte ca părinții săi să emigreze în California, în 1979, în ciuda imenselor dificultăți aferente părăsirii țării după Revoluție. Pe parcursul întregii sale vieți, fusese expus prejudecății și animozității resimțite de către patria sa adoptivă față de islam, dar niciodată nu se gândise să renunțe la credință. Era dureros de conștient că simpla sa apariție le inspira neîncredere oamenilor pe lângă care trecea în fiecare zi. Această prejudecată era însă în mare măsură generată doar de închipuirea lui Michael Shakib, care nu era un bărbat neatrăgător.

Ochii verzi, pătrunzători, presărați cu cafeniu reprezentau caracteristica sa cea mai remarcabilă în combinație cu tenul perfect, măsliniu. Părul negru des era accentuat de dinți albi, drepti, trăsătură în general neobișnuită în regiunea lovită de sărăcie a Iranului, unde el apăruse pe lume.

În momentele de reflecție, Shakib admitea că lui i se acordaseră anumite beneficii refuzate multora dintre colegii săi. Era recunoscător pentru aceste avantaje, deși le disprețuia în același timp. Ce îi dăduse lui dreptul să aibă un asemenea succes, să se bucure de bunăstare și de privilegii de regulă acordate numai celei mai remarcabile elite a tineretului american? Într-o noapte caldă, liniștită, în urmă cu patru ani, întâlnise pe cineva care avea să-i schimbe drumul în viață, să îi dea un țel. Nu fusese o întâlnire întâmplătoare, doar că asta nu i se spusese niciodată. Până la acea primă întâlnire, răzbiise în viață numai pe baza instinctelor și a inteligenței sale înnăscute. Fusese o existență inutilă. În ciuda succesului de necontestat, Michael întâmpinase cu bucurie șansa de a promova o astfel de cauză măreață și acum era pregătit pentru a-și aduce cea mai însemnată contribuție.

Nu era dezamăgit.

– Aștia nu știu în ce se bagă, spuse Ryan discret.

Nu era felul lui să-și impună opinia, deși toate instinctele sale erau în stare de alertă.

Numai Kharmai auzi și se întoarse pentru a-l privi în față.

– Ce vrei să zici?

– Cine crezi că i-a chemat? întrebă Ryan arătând spre reporteri.

În timp ce roțițele se învârtteau rapid în mintea ei, Ryan îl trase pe Hendricks deoparte.

– Ascultă, nu am nici o autoritate să intervin... Este doar o sugestie, dar cred că ar trebui să extinzi perimetrul cât poți de mult. Știu că nu poți scăpa de reporteri, dar asta ți-ar putea asigura puțin loc să respiri. De asemenea, ar fi bine să pui pe cineva să verifice aceste vehicule și pe proprietarii lor, spuse el. Observă privirea întrebătoare a celui alt bărbat. Nu mi-am petrecut întreaga carieră în Washington.

Luke dădu din cap, fiind de acord și pricepând ce voise celălalt să zică, apoi se îndepărtă pentru a vorbi cu șeful D.C. Metro PD¹. Kealey fu mulțumit că Hendricks îi acceptase sugestia și constată că prima sa impresie despre bărbat fusese corectă. După câteva minute, observă agenți verificând vehiculele și notând numerele de înmatriculare. Ryan simți că este tras de braț.

– Ce i-ai spus lui Luke? întrebă Naomi îndepărtându-și de pe ochi o șuviță rebelă de părul negru precum cărbunele.

Uitându-se în jos la ea, Ryan îi studie fața pentru prima dată. Nu era foarte frumoasă, dar *avea* ceva incontestabil atractiv. Cu certitudine, strălucitorii ochi de un verde-deschis și pielea caramel, fără cusur, o scoteau în evidență în orice grup. Îi observă părul și sprâncenele perfect îngrijite, hainele scumpe și își dădu seama că ea făcea un efort considerabil pentru avea un aspect exterior deosebit.

¹ Departamentul de Poliție Metropolitană al Districtului Columbia (n.tr.)

Și nici nu dăduse înapoi din fața lui Hendricks. Îi plăceau femeile care stăteau pe propriile picioare. Își alungă furios din minte gândurile intruse, impunându-și să rămână concentrat. Naomi îl întrebase ceva și trebui să se forțeze ca să-și aducă aminte ce anume.

– Doar să-și pună oamenii să verifice mașinile. Este ascultător... Asta e o calitate pentru un agent special aflat la comandă. De unde îl știi?

– Am lucrat împreună înainte, fu răspunsul ei acid.
Nu dădu alte detalii.

Ryan îi văzu colțul gurii strâmbat într-un zâmbet afectat. Spera că ea nu-i interpretase greșit privirea. Viața lui era și așa suficient de complicată.

Storurile ferestrelor din apartamentul său erau trase, interzicând accesul privirilor curioase ale lunetiștilor amplasați pe acoperișurile de peste stradă. Shakib se mișca încet, aproape grațios, prin camerele unde trăgea curentul, pe lângă mobilierul luxos și obiectele decorative achiziționate în decurs de o viață. Nici unul dintre acestea nu conta pentru el.

La celălalt capăt al vastei sale sufragerii, un televizor Sony cu ecran plat era montat pe perete. Dincolo de sticlă, CNN difuza imagini fără sunet ale complexului de apartamente Kennedy-Warren. Îi făcea plăcere să observe punctul de comandă mobil instalat în curte, cu agenții roind în jurul acestuia ca albinele pe lângă un stup.

După ce planurile de asasinare a senatorului Levy fuseseră examinate și confirmate, americanul adusese multe materiale în apartamentul cu trei dormitoare al lui Shakib, cu vedere asupra parcului Cleveland. Când îi descriesese vizitatorului său restaurarea costisitoare a clădirii și faptul că aceasta fusese de curând declarată Monument Istoric Național, bărbatul zâmbise și încuviințase din cap, clar satisfăcut de știre. Americanul

ceruse să rămână singur, în timp ce scotea schițe și planuri ale etajelor. Michael ieșise să cumpere sendvișuri și cafea, în vreme ce oaspetele său se plimba prin camere, examinând pereții, tavanul și tocurile ușilor. Americanul petrecuse o mare parte din timp pe balcon, cercetând scheletul metalic complex, prins cu ciment, care ținea greaua structură fixată de clădire.

După multe ore, vizitatorul său se hotărâse asupra unui pilon, de un metru diametru, înfipt pe jumătate într-un perete. Deși înainte fusese nemulțumit de intruziunea supradimensiionată în spațiul său de locuit, Shakib ascultă cu atenție când oaspetele său îi explică importanța acestei structuri portante, cum aceasta susținea cele trei etaje de deasupra sa. Îl ascultase pe bărbat descriind proprietățile marmurii masive și pietrei folosite în construcția clădirii, precum și cantitatea de SEMTEX H care ar fi necesară pentru a distruge un astfel de material.

Shakib apreciasse explicația răbdătoare și absorbea cu atenție informația, cu puține întreruperi. Deși americanul nu înțelegea nimic din islam, priceperea sa tehnică impunea un anumit grad de respect. Shakib prețuia profesionalismul. Cu timpul, lunile de pregătire ajunseseră în acest moment.

Era vremea.

Opt etaje mai jos, reporterii se ciorovăiau furioși cu ofițerii de poliție care îi împingeau mai departe pe stradă. Tăișul amenințător al vocilor ridicate se înălța deasupra mulțimii, adăugându-se la tensiunea colectivă. Erau puse noi bariere și mai mulți bărbați erau postați înapoia acestora. Luke Hendricks ținea un telefon celular în fiecare mână, urlând ordine în fiecare, în timp ce câțiva agenți se agitău în jurul lui, în concurență pentru a-i atrage atenția.

Ryan și Naomi fuseseră împinși într-o parte de către agenți care se învârtteau în jurul vehiculului de comandă, astfel că erau acum aproape la fel de departe de acțiune ca și reporterii

agitați. Totul se petrecea prea repede. Kealey nu putea să respire ușurat până când Shakib nu era scos în cătușe, iar toată lumea nu părăsea zona. În mod instinctiv, începu să se uite în jur după o posibilă acoperire, privirea sa insistentă oprindu-se asupra dubei mari, aflate la numai câțiva metri distanță. De parte deasupra sa, un lunetist din cadrul Echipei de eliberare a ostaticilor a FBI vorbea în cască:

– Toate unitățile de la sol, aici Sierra Trei. Ușa de la balcon e deschisă, terminat.

La sol, ochii se ridicară spre cer la unison. Hendricks ridică o stație de radio la gură, plecând din mulțimea de oameni care îl înconjurau.

– Sierra Trei, aici comandantul. Îl ai în vizor?

– Afirmativ, terminat.

– Bine... Bine, ai răbdare. Trebuie să...

– Stai așa, veni bruscă întrerupere. Comandante, omul are ceva în mână. Nu pot identifica...

Luke se întrebă rapid ce ar putea fi, în timp ce diferite scenarii îi treceau prin minte. Când se gândi la cea mai rea posibilitate, urlă prin radio:

– Sierra Trei, *trage*, repet, *trage acum!*

Agentul special Mark Silverstein privi atent prin luneta Leupold Vari-X montată pe Remingtonul 700P LTR făcut la comandă. Vântul rece care bătea peste acoperișul clădirii îl călca pe nervi, dar își ajustase corespunzător colimatorul. Nu mai era nimic ce putea să facă decât să aibă încredere în instruirea sa. Fiind o distanță așa de scurtă, se decise pentru o lovitură în cap și fu surprins să-și vadă ținta zâmbind în direcția sa, în timp ce el apăsa pe trăgaci.

Când glonțul de 308 ieși violent, într-un nor trandafiriu, prin partea din spate a capului lui Michael Shakib, spasmul cauzat de moartea subită făcu ca mâna sa dreaptă să se strângă

în jurul detonatorului pe care îl ținea. S-ar fi declanșat oricum, dar pumnul se încheștă... Circuitul pe care vizitatorul său îl fabricase cu atenție, în urmă cu mai puțin de două săptămâni, era în sfârșit închis.

Chiar înainte ca Hendricks să dea ordinul de tragere, Kealey își croia deja drum prin mulțimea de agenți și ofițeri de poliție care se holbau la acoperișul clădirii. O trăgea după sine pe Naomi și striga la Hendricks să evacueze zona și apoi către mulțime: „CULCAT, CULCAT!“ Chiar când cuvintele îi ieșeau din gură, știu că acestea nu vor schimba situația. O trase pe Naomi spre dubă, având ochii ațintiți aspra ușilor din spate deschise ale vehiculului.

Sus, o lumină albă orbitoare izbucni dintr-o parte a clădirii, urmată imediat de un bubuit asurzitor când încărcătura explozivă rupse pilonul în două. Înainte ca suflul exploziei să ajungă la ei, mulțimea de jos fu orbită pe moment de fulgerul inițial. Din fericire, mulți nu mai văzură fațada estică a clădirii care se prăbușea în direcția lor.

Comandantul agenților speciali, Luke Hendricks, fusese distras de silueta care alerga prin mulțime. Privirea sa nu era obturată de nimic, astfel că putu să observe buimăcit cum moartea ploua de sus. Căzând stângaci la pământ, își apăsă fața de asfaltul rece ca gheața, își acoperi capul cu palmele și deschise gura ca să urle.

Bubuitul asurzitor al exploziei răsună în urechile lui Kealey, în timp ce o aruncă pe Naomi într-un colț al vehiculului blindat și îi acoperi corpul cu al său. Țipătul ei înăbușit vibră prin pieptul său, în vreme ce mii de tone de ciment, marmură și metal din fațada clădirii se prăbușeau pe Connecticut

Avenue. Nu auzi nici un alt sunet de viață omenească, numai zgomotul asurzitor al lumii prăbușindu-se în jurul ei. Un impact brusc zdrobi o laterală a vehiculului, basculând duba înspre acea parte ca pe o jucărie. Simți ceva dur intrându-i în față, în vreme ce pereții se năruiau, roțile se rupeau de pe osii, sticla din policarbonat a parbrizului și portierelor sfărâmându-se. Apoi, vacarmul dispăru și totul deveni negru.

CAPITOLUL 8

WASHINGTON D.C.

- Connecticut Avenue a fost o scenă a distrugerii în această dimineață, când o explozie a spulberat fațada de est a complexului rezidențial Kennedy-Warren. Deși clădirea fusese evacuată înainte de explozie, autoritățile se tem că numărul morților va continua să crească, mulți oameni de la locul faptei fiind încă dispăruți. Explozia pare să fie un act terorist și se crede că a fost provocată din apartamentul de la etajul al optulea al lui Michael Shakib, bărbatul care se presupune că a furnizat informații ce au condus la asasinarea senatorului Daniel Levy, președintele Comisiei Forțelor Armate din Senat, aici, la Washington, cu aproape două săptămâni în urmă. Vom avea mai multe informații în curând. Sunt Susan Watkins, pentru CNN.

Katie Donovan se grăbi pe lângă mulțimea neîncrezătoare adunată în jurul televizorului din Terminalul A al aeroportului Internațional Dulles, abia având timp să arunce o privire la clădirea în ruine de pe ecran. Zborul 213 al United Airlines tocmai aterizase după ce plecase din Bangor, în urmă cu 90 de minute. Tot drumul, se ținuse strâns de rezemătoarele brațelor, făcând eforturi să-și mențină autocontrolul care dispărea treptat de când auzise pentru prima dată despre bombă, în acea dimineață devreme. O teamă maladivă prinsese rădăcini și crescuse în pieptul ei pe măsură ce orele se scurgeau.

Ryan îi dăduse un număr de telefon celular pentru urgențe, dar, de fiecare dată când încerca să sune, îi răspundea numai căsuța vocală. Apoi, ea încercă să dea de el sunând direct la Langley, dar i se refuză orice informație, fiind în schimb dirijată către o linie de urgență stabilită pentru a gestiona apelurile din partea prietenilor și rudelor victimelor. *Victime*. Cuvântul îi răsuna în cap. Era greu să ți-l imaginezi pe Ryan devenit victimă, dar ea nu se putea debarasa de teamă, iar panica amenința să o mistuie -- dacă ar fi fost teafăr, el ar fi sunat. *Știa* că el ar fi sunat. Când ajunse la ghișeu la Avis pentru închirierea de mașini, tot ceea ce putu face fu să se abțină de la a țipa.

După 45 de minute, automobilul Taurus închiriat de Katie se opri în scrâșnet de frâne în fața Spitalului Universitar Georgetown. Un polițist în uniformă urlă la ea, în vreme ce fata alerge prin mulțimea de reporteri și intra în clădire, lăsând mașina vreaște, cu cheia încă în contact. O infirmieră preocupată, neatentă îi făcu semn spre Secția de chirurgie, și astfel ajunse într-un spațiu decorat într-un efort zadarnic de a crea bună dispoziție. Încăperea era plină până la refuz cu oameni arătând înspăimântător. Înregistră în treacăt bâiguielile slabe care cereau ajutor și suspinele înăbușite. Cu genunchii slăbiți, își făcu loc prin îmbulzeală spre ghișeu și încercă să stea de vorbă cu femeia aflată de cealaltă parte, dar cuvintele veniră cu greu.

– Vă simțiți bine? întrebă persoana, având o expresie cu adevărat preocupată.

Tânăra femeie care stătea în fața ei arăta cumplit, părul îi cădea pe față, pielea din jurul ochilor era roșie și umflată.

– Nu te pripi, draguță. Va fi în ordine.

Katie respiră adânc și își sprijini de ghișeu mâinile tremurânde.

– Îl caut pe logodnicul meu, Ryan Kealey. Ryan Thomas Kealey.

Infirmiera se uită pe listă și clătină din cap.

– Nu văd pe nimeni cu acest nume.

Katie își simți inima că încetează să bată, dar era o rază de speranță. Poate că el chiar nu fusese la Kennedy-Warren. Dar, dacă era teafăr, de ce nu sunase? Chiar nu avea sens...

– Așteaptă un moment, drăguță, stai să mai verific o dată.

Când infirmiera se întoarse să-l întrebe pe un chirurg grăbit, Katie închise ochii și se strădui să respire din nou.

– Katie?

Ea ridică privirea și îl văzu în ușa de la intrare, cu un bandaj mare acoperindu-i partea stângă a feței. Zări rupturi lungi în geaca lui de piele, pete de sânge uscat pe blugii murdari și pe dosul palmelor. El nu sunase... Nu mai conta, pentru că era acolo, trăia. Palma ei dreaptă zbură către gură, cealaltă întinzându-se spre el în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față.

– Deci sunteți amândoi teferi? întrebă Harper.

Ryan era înghesuit într-o cabină telefonică de lângă spital, cu un receptor la ureche. Simțea nevoia să fie afară pentru un timp. Peretele subțire al cabinei îi atingea o fâșie lungă de carne vie de pe brațul stâng, iar durerea se combina cu asprimea aerului pentru a-i aminti că încă respira.

– Vom fi în regulă, dar o mulțime de alți oameni n-au scăpat, replică el. Brațul drept al lui Naomi a fost lovit destul de rău. Am fost sigur că e rupt, însă razele X zic că nu este. I-au dat un sedativ și e adormită acum, cred. Teroriști sinucigași în D.C. Îndrăzneala acestor bastarzi. John... nu știu cum putem lupta cu așa ceva.

– Tocmai am primit primele numere. Harper făcu o pauză de un moment, pulsații de liniște umplând spațiul gol. Situația de la ora 17.00, 64 de morți, 121 de răniți. În mod evident, aceste

numere vor crește mâine, după ce vor termina de căutat prin ruine.

Ryan nu răspunse. Nu păreau să fie multe de spus.

– Ascultă, ai avut o zi lungă. Dacă nu te-a ajuns oboseala, te va ajunge. Vorbim dimineață.

Urmă o pauză mai lungă de data asta. Glasul lui Harper era obosit. Obosit și slab. Această combinație lăsa cu blândețe un alt jug pe umerii lui Ryan, povara incertitudinii. Se întrebă cât de mult va mai putea duce înainte de a se prăbuși.

– Mă bucur să-ți aud vocea, Kealey. Am fost îngrijorat pentru o clipă. Transmite-i complimente lui Naomi... departamentul deja i-a trimis flori în cameră.

– Frumos din partea ta, John! Pe mâine!

După ce puse telefonul în furcă, se rezemă de zidul rece de cărămidă care înconjura spitalul, privind în sus, spre spațiul gol întunecat. Ryan observă că mâinile îi tremurau, dar nu putea să le controleze. Văzuse multe lucruri înfiorătoare în viața sa, mult mai multe decât majoritatea, dar știa că nu va uita niciodată imaginile cu care se confruntase prin praful sufocant, după ce o trăsese pe Naomi din duba strivită.

Acum, acele scene teribile îi aminteau de altele și se grăbi să-și alunge rapid gândurile din minte. Căutând disperat altceva asupra căruia să se concentreze, orice altceva, se trezi gândindu-se la ceea ce o auzise din întâmplare pe Katie zicând mai devreme. „Logodnicul meu... Îl caut pe logodnicul meu, Ryan Kealey.“

Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie și, la o primă vedere, ideea părea complet neplauzibilă. Abia se cunoșteau, de șase luni, iar el nu-i întâlnise niciodată familia. Acum, că se gândea la asta, realizează că ea nu vorbise niciodată despre părinții ei. Sincer vorbind însă, el era mai mult decât gata să lase în urmă această viață și să înceapă o viață de familie. Au fost

femei în trecut, desigur, dar nici una la care să țină așa de mult. Dacă ar fi fost întrebat, nu ar fi putut să spună exact de ce.

Deși extrem de inteligentă, ea se lăsa dominată de emoții, fapt pe care Ryan îl găsea atât fascinant, cât și puțin copleșitor. Nu era nimic meschin în Katie Donovan. Pentru ea, sentimentul decidea ce urma să se întâmple – acesta era ceva real și în care te puteai încrede. Uneori, pasiunea pe care o radia era aproape înfricoșătoare în intensitatea sa. Când ei îi păsa de ceva, puneă tot sufletul. Își dădea seama că ea îi dăruise inima fără rezerve. Pentru o femeie în stare să sară într-un avion și să călătorească sute de kilometri pentru a-i fi alături, Ryan credea că ar da orice.

Se răsuci și păși peste umbrele lungi așternute pe stradă, pentru a se întoarce la femeia pe care o salvase și la femeia care l-ar putea salva pe el.

CAPITOLUL 9

IRAN

Ramurile ca de gheață ale stejarilor și coniferelor, întrepătrunse unele cu altele, atârnavu deasupra îngusteii străzi laterale aflate la nord de parcul Niyavaran. Chiar și cele mai înalte vârfuri ale ramurilor se legănavu cu putere în fața luminilor galbene care se întindeau pe pavajul umed ce strălucea în burnița rece. Lumina nu se împrăștia prea departe, ca și cum știa că era mai bine să lași în pace cele mai întunecate colțuri ale orașului, nedezvăluite.

Cu excepția sunetului hipnotic al ploii blăjine, străzile din Teheran erau liniștite în timp ce noaptea se adâncea.

Ali Ahmedi, în vârstă de 28 de ani, membru de șase ani în *Komîteh*, Poliția Secretă Iraniană, era ghemuit în ușa unui restaurant slab luminat. Gluga hanoracului îi era trasă peste cap, respirația sa forma aburi. Lângă el ținea Kalașnikovul, care putea fi cumpărat pentru mai puțin de 30 de dolari americani în piețele din centrul orașului. Arma sa fusese mai bine păstrată decât cele mai multe, perculatorul nu era ruginit, ci dat cu un strat subțire de ulei. Îndată ce i se va permite, va găsi un loc cald, confortabil, pe jos, înăuntru și își va curăța din nou arma. Ahmedi era mândru de munca sa, o mândrie profundă, care îi lăsa puțină vreme pentru soția și copilul său. Era mai ales mulțumit cu actuala sa misiune, în ciuda vremii nemiloase.

Vizavi, un al doilea paznic era bine ascuns pe o alee întunecată. Tânărul polițist se considera norocos – aleea nu avea acoperiș, iar prietenul său probabil că era ud de-a binelea până acum.

În spatele lui Ahmedi, dincolo de ferestrele murdare montate în tocuri de lemn tare, la o masă și pe scaune din stejar nefinisat, doi bărbați savurau o mâncare simplă – kebab de miel și orez fiert.

Un al treilea paznic se plimba încet prin local, cu un pistol-mitralieră Uzi atârnat neglijent pe piept. Ochii lui însă cercetau întruna umbrele negre din încăpere, fiind atent în mod deosebit la ușa pivotantă care ducea la bucătărie, în spatele clădirii. Cei doi bărbați și paznicul, în rest, restaurantul era gol.

Saif al-Adel își împinse farfuria într-o parte și se rezemă de spătarul scaunului, o expresie de mulțumire instalându-se pe trăsăturile sale înguste. Fața sa era aproape feminină, cu buze pline, un nas lung, drept și piele palidă, fără cusur, întinsă peste pomeții înalți ai obrazului. Vorbea cumpănit, după cum îi era obiceiul – în meseria sa periculoasă, nu puteai rezista făcând comentarii rapide și luând decizii pripite.

Hamza îl observă cu atenție pe bărbat. Era mereu prudent comparativ cu schimbările dispoziției volatile a compatriotului său egiptean. Acestea erau greu de deslușit – semnele puteau să fie extrem de subtile, o ușoară înclinare a capului, o clipire din ochi. Pentru Saif al-Adel, cuvântul „volatil” avea o conotație diferită decât pentru vasta majoritate a oamenilor. Hamza asistase personal la consecințele furiei mute a celui alt bărbat. Gândindu-se la asta, își aminti de un incident care avusese loc aproape cu doi ani în urmă....

Nisipurile deșertului nesfârșit de la sud de Kabul ardeau sub discul mistuitor de deasupra. Târziu în iunie 2002,

moralul în cadrul organizației era scăzut, firile violente izbucnind cu ușurință la temperaturile extreme care însoțeau răsăritul și apusul soarelui. Afganii erau înfricoșați și încercau să-și ascundă teama cu agresivitate și fanfaronadă. Teamă putea fi pusă pe seama americanilor și elicopterelor MH-60 care zburau peste deșert, la înălțime joasă, noaptea, și a soldaților din Forțele Speciale care coborau rapid pe funii, ajungând pe solul deșertului. Din cauza fricii, disciplina era aproape inexistentă pe suprafața plană care se întindea în toate direcțiile. Membrii tineri ai organizației, adunați în grupuri mari, în fața peșterilor, trăgeau cu armele în aer, desconsiderând total sateliții occidentali care treceau pe deasupra. În timp ce făcea inventarul rachetelor americane Stinger¹ în grota răcoroasă, Hassan Hamza fu atras afară de vocile ridicate.

Saif al-Adel, recent instalatul comandant al aripii militare a Al-Qaeda, trecu pe lângă un grup de tineri voluntari care vociferau. Auzi numele lui Muhammed Atef, predecesorul său până când sosiseră americanii folosindu-se de coordonatele furate și cu bombele dirijate prin laser. Desluși sarcasm în vocea tânără, insulte mârâite și batjocura care poate fi arătată față de morți, fără teamă de răzbunare.

Asta văzu Hamza: un membru junior al talibanilor, poate în vârstă de 20 de ani, vorbind în mijlocul unui mic grup. Arma sa era la mai mult de o lungime de braț depărtare, pe jumătate îngropată în nisip, uitată de soldat. Bărbații care îl înconjurau își urlau aprobarea față de umorul său plin de răutate, râdeau de limbajul lui ironic, iar al-Adel se afla, nebăgat în seamă, la marginea grupului. Capul lui se întoarse, iar expresia feței sale nu se schimbă când își scoase de la centură pistolul Makarov. Apoi, capul tânărului soldat se smuci îndărăt și spre dreapta, grupul trăgându-se brusc înapoi, strigăte speriate umplând aerul. Gura țevii fu îndesată în carnea moale de sub osul fălcii, ochii căprui se deschiseră larg când trăgaciul fu apăsat, iar partea de sus a capului băiatului explodă în căldura tremurătoare.

¹ Rachete antiaeriene portabile (n.tr.)

Saif al-Adel stătea în picioare înfruntând grupul buimăcit de soldați talibani, cu pistolul ținut lejer în mână dreaptă. În spatele său erau bărbați înarmați, dar el nu se întoarse pentru a le urmări mișcările. Nu se temea, iar declarația fusese făcută... Agresivitatea se stinse în ochii tânărului bărbat, fiind înlocuită de o spaimă ușoară.

Hamza văzuse totul.

Și vedea încă. Ura dispăruse pe moment, înlocuită de extazul care urma totdeauna unei operațiuni de succes. Hamza o simți însă strecurându-se dincolo de aparență – pentru Saif al-Adel, plăcerea și crima erau născute în aceeași gaură fără fund.

– Hassan, bătrânul meu prieten, trebuie să fii felicitat.

Cuvintele erau blânde și sincere. Fără să vrea, Hamza simți un puternic val de mândrie la auzul complimentului.

– Americanul este uluitor de profesionist. Urmă o scurtă pauză. Este, de asemenea, încăpățânat, ursuz și evaziv. Nu am deloc încredere în el.

Bărbatul mai în vârstă trebui să admită că descrierea era corectă. Ajunsese la aceeași concluzie cu mult timp în urmă. Se trase de barba neagră și lăptoasă, în timp ce elabora un răspuns.

– Este util pentru ceea ce poate face și pentru ceea ce le poate spune oamenilor noștri. Este un profesor înzestrat – am văzut asta cu ochii mei. Un om care este occidental în aspect și maniere, dar care vorbește numeroase limbi străine și dialecte locale. Un om capabil să ne instruiască luptătorii în folosirea explozibililor improvizați, care poate dovedi talente de lunetist de la o distanță de 500 de metri, fără a beneficia de o lunetă. Și, cel mai important, un om care nu se laudă și nu se înjosește... Cum ai putea numi un astfel de om?

Comandantul bea ceai fierbinte și își ferea ochii. Răspunsul era clar, dar el nu voia să recunoască asta, pentru că, dacă așa era... Dacă așa era, atunci el nu mai controla cu adevărat situația.

– Este american, spuse el furios. Nu poate să fie decât împotriva noastră.

– Nu este așa, Saif.

– Nu poate fi de încredere.

– Ce poate să facă mai mult? întrebă Hamza cu chibzuință. Câți cetățeni din țara lui trebuie să omoare înainte ca tu să ai încredere în el?

Se lăsă liniște pentru un moment, întreruptă doar de pași ușori ai gărzii care se mișca pe lângă mesele goale.

Hassan nu dorea să-l provoace deschis pe tânărul comandant. Să facă asta ar fi însemnat să se alcagă cu un glonț dimineață devreme, când era strâns ghemuit de frig. Loialitatea nu mergea prea departe când mânia era stârnită, iar un om a sucombat în final din cauza pleoapelor grele și a presiunii de a fi comandantul unor băieți insubordonați, care nu erau încă bărbați. Poate că un pumnal va fi apăsător pe gâtul său, în vreme ce brațele îi vor fi prinse strâns lângă corp – sfârșitul putea veni în nenumărate moduri. Nu voia să-și asume riscul.

– Prietene, îmi înțeleg scepticismul pentru că îl împărtășesc. Hamza evita în mod intenționat cuvântul „teamă”. Totuși, vine un timp când trebuie să accepți norocul și să-l folosești în avantajul tău. Este o armă periculoasă pe care o folosim, dar, cu grijă, ne poate duce departe. El a fost soldat și a căzut în dizgrație, e clar că... Știu ce dorești tu. Vrei o biografie completă, vrei să-l cunoști pe acest om pe dinăuntru și pe dinafară. Îți spun că nu este posibil. El e o enigmă prin definiție. Trebuie să acceptăm ceea ce Allah alege să ne dea și să fim recunoscători.

Un zâmbet ușor, urmat de o altă sorbitură din ceai. Acesta era momentul periculos, când zâmbetul putea însemna orice. Hassan știa de ce Saif era suspicios. El îl chestionase pe american timp de trei ore și nu aflate nimic. La un moment dat, comandantul a pus un pistol la tâmpla bărbatului și l-a acuzat de spionaj în favoarea Occidentului, dar nu a obținut nici o reacție. La apropierea zorilor, a renunțat în cele din urmă, plin

de frustrare. Hamza aproape că vedea mintea bărbatului lucrând rapid acum, mușchii obrazului zvâcnind în vreme ce al-Adel cântărea părerea prietenului său.

Omul mai vârstnic era de părere că tot ceea ce spusese el fusese primit favorabil.

– Hassan. Brațele lui se deschiseră larg, cu palmele ridicate într-un gest de capitulare șovăielnică. Ai dreptate, ca totdeauna. Eu am greșit să mă îndoiesc de un om pe care tu îl considerai apt să intre în organizație. Eu ți-am respectat întotdeauna judecata.

Această ultimă propoziție fusese rostită în mod deliberat, ochii lui Saif arzând în fața lui Hamza. Erau cuvinte sincere, care îl linișteau, iar subordonatul său simți încrederea care îi fusese acordată.

– Cu aprobarea ta, vreau să-i dau controlul deplin al operațiunii din Africa.

– Nu, nu. Brațele lungi ale comandantului făcură un semn rapid de respingere a ideii. Ne-am epuizat posibilitățile de a opera în acea regiune. De la atacurile cu bombe de la Nairobi și Dar es Salaam, americanii și-au îmbunătățit considerabil securitatea la ambasadele din regiune. Cele mai multe dintre clădirile lor sunt cel puțin la 100 de metri depărtare de stradă, iar ferestrele exterioare sunt acum căptușite cu mylar¹. Se fac razii suplimentare asupra persoanelor și mașinilor – pe scurt, o altă încercare s-ar solda cu mult mai puține pierderi. Eu nu l-aș irosi pe necredincios într-o acțiune neproductivă.

– Sunt de acord în totalitate, zise Hamza.

Așa era: atacurile din 1998 avuseseră ca rezultat moartea a 213 persoane în Nairobi. Ar fi fost dificil să se obțină același succes încă o dată și orice membru al organizației implicat în atac avea să fie, aproape cu certitudine, ucis de pușcașii marini care păzeau zona.

¹ Material electroizolant dur, pe bază de poliesteri (n.red.)

– Este mult de câștigat din această lovitură, prietene. Sprijinul din partea iranienilor va fi neprețuit în viitor. Vom avea adăpost sigur, acces în noile poligoane de antrenament, echipament decent. Vom avea bani, arme, voluntari. Este un nou început pentru noi. Sunt multe de câștigat. Asta nu poate să dea greș...

Ai putea fi interesat să știi, Hassan, că americanul a fost de departe mult mai darnic cu informațiile nelegate de el însuși.

Fruntea lui Hamza se încruntă când auzi aceste cuvinte. Nu fusese prezent la tot interogatoriul.

– Ce vrei să spui? Ce fel de informații?

– Se pare că prietenul nostru Shakib a dat peste niște materiale foarte sensibile, imediat după moartea senatorului. Toate documentele sale sunt acum în mâinile oamenilor noștri din Occident.

Un mic zâmbet răsări pe fața sa în timp ce luă ceașca.

– Și aceste documente sunt de interes pentru noi?

– Americanul zice că sunt niște informații extraordinare...

Crede că ar trebui să exploatăm această oportunitate, iar eu sunt înclinat să fiu de acord. Gândește-te, de exemplu, la o grădină. Pentru a menține grădina curată, buruienile trebuie să fie înlăturate. Pentru a distruge o buruiănă, poți arde ceea ce este vizibil, smulge răul, poți face orice dorești, dar fără succes. Este necesar, întotdeauna, să ucizi rădăcina. Rădăcina este protejată din toate părțile, dar, când solul a fost înlăturat, rădăcina e vulnerabilă. Este posibil, prietene, ca solul să fi fost înlăturat acum și calea să fie curățată...

Hamza observă cum o sclipire maniacă se aprinse în ochii căprui și inexpressivi ai bărbatului aflat față în față cu el. Știa că, așa devotat organizației cum era, el nu va fi niciodată capabil nici măcar pe aproape să egaleze fanatismul lui Saif al-Adel. Pentru asta, era recunoscător.

– ... americanul crede că, în mai puțin de o lună, vom avea ocazia de a-l ucide pe președinte însuși.

CAPITOLUL 10

DISTRICTUL BROOKS, GEORGIA

În ciuda plângerilor sale frecvente, Spitalul Universitar din Georgetown insistă să o mai țină pe Naomi Kharmai sub observație, încă două zile. În opinia ei, două zile erau prea mult, dar timpul suplimentar îi oferea șansa de a aprofunda unele informații despre Peter Hale, omul care semnase documentele de eliberare din armată a lui Kealey. Prin investigații discrete, fusese în măsură să afle că el se retrăsese din armată în 2001, deși i se oferise comanda Armatei a Opta a SUA, cu baza în Coreea de Sud. Era un rang de general cu trei stele și ar fi însemnat o promovare pentru Hale, general-maior la acel moment. Naomi se întreba cum s-ar putea lega retragerea generalului de îndepărtarea bruscă din armată a lui Ryan Kealey.

Nu fusese dificil să-l convingă pe directorul adjunct că avea nevoie de câteva zile de concediu de convalescență. Deși ura să pară slabă în fața lui Harper, avea nevoie de timp dacă voia să stea de vorbă cu Hale în persoană. Fusese puțin cam complicat să-i găsească adresa de acasă, dar, în cele din urmă, reușise acest lucru printr-o cunoștință de la IRS¹.

Naomi simțea, pe bună dreptate, că Jonathan Harper nu-i va da nici o informație suplimentară despre Kealey sau March. Însă ea voia să știe mai multe despre amândoi bărbații, astfel

¹ Internal Revenue Service – Serviciul Federal de Colectare a Taxelor (n.tr.)

încât să tragă propriile concluzii. De la o vârstă fragedă, Kharmai fusese capabilă să recunoască această nevoie în ea însăși, dorința de a-i plasa pe oameni și lucrurile în compartimente ordonate, cu etichete clare. Adesea, numai pe baza acțiunilor lor, putea a dovedi că unii erau vinovați, și, când o făcea, era bun făcut – o judecată emisă de Naomi Kharmai era la fel de certă ca existența soarelui în Univers.

„Dacă generalul Hale a dorit să fie lăsat în pace, cu certitudine, a ales locul potrivit pentru asta“, se gândi ea. Rată drumul corect, la bifurcație, și fu nevoită să se întoarcă pe drumul desfundat, norios, flancat de copaci și arbuști neîngrijiți. După aproape zece minute, găsi cutia poștală neagră, inscripționată doar cu numărul casei. Alea particulară a lui Hale fusese de curând pavată, dar era aproape la fel de năpădită de vegetație ca și strada principală. Crengile se frecau de laterala mașinii ei, în timp ce înainta prin vegetația densă. Brusc, copacii dispărură și Fordul Explorer închiriat de Naomi intră într-un vast câmp de iarbă sălbatică. Exact în centru era o casă mare, de tipul celor din perioada anterioară Războiului de Secesiune. Partea din față era dominată de un portic alb, care reflecta lumina roșie a soarelui ce apunea. Porticul era susținut deasupra solului de patru coloane impozante, în stil doric, care duceau la un acoperiș cu fronton triunghiular coborând spre capetele hornurilor ce ocupau ambele laturi ale casei. Ferestre înalte erau umbrite de un spalier invadat de vrejuri veștejite de glicină albastră, iasomie Confederate și trandafiri Lady Banks-hire. Deși era deja iarnă, mirosul plăcut al florilor se simțea puternic în aer, când Naomi parcă Explorerul și urcă spre ușa de la intrare.

Primul ciocănit rămase fără răspuns și, încercând ușa, constată că era încuiată. Ocolind clădirea spre spatele casei, observă o camionetă Chevy de un roșu murdar, parcată pe un petic de pământ gol. Apropiindu-se de vehicul, puse palma

brațului ei sănătos pe capotă și simți că era caldă, motorul scoțând mici pocnete în timp ce se răcea.

– Ce faci?

Se răsuci la auzul vocii. În fața ei stătea un bărbat înalt, purtând o cămașă flanel de un roșu decolorat, pantaloni raiți maro și ghete de munte murdare de noroi. Părul îi era alb, umerii, încovoiați de vârstă, dar ochii de un albastru intens păreau să compenseze pentru birul pe care anii îl luaseră în privința corpului său.

– Am întrebat: ce faci? rosti el din nou.

Ea zâmbi și îi întinse mâna.

– Bună, numele meu este Naomi Kharmai! Îl caut pe generalul Hale.

Bărbatul o măsură rapid din cap până în picioare, apoi îi luă mâna mică într-a sa. Ea simți bătăturile aspre trecând peste articulațiile ei fine.

– Ei bine, l-ai găsit. Ce pot să fac pentru tine? întrebă el.

Naomi îi întinse legitimația, pe care Hale o examinează rapid.

– Sunt de la Agenție și vreau să vă pun câteva întrebări despre unii dintre militarii care au fost sub comanda dumneavoastră la Fort Bragg, spuse ea.

Imediat, pe fața lui se citi suspiciune.

– Înțeleg perfect dacă vreți să sunați pentru verificare. Numărul centralei este...

– Voi găsi numărul. Urmează-mă!

Bărbatul se îndreptă spre spatele casei, unde se afla o terasă albă din lemn, umbrită. Naomi mergea cu greutate în urma lui, tocurile ascuțite ale cizmelor sale din piele, lungi până la genunchi, afundându-se în solul noroiu.

Hale observă și râse cu poftă.

– Ți-ai luat o încălțăminte nepotrivită pentru Georgia, domnișoară Kharmai!

Ajunse la ușa cu plasă de țânțari și, spre amuzamentul ei, i-o ținu deschisă.

– Ia un loc aici. Mă întorc în câteva minute. Pot să-ți aduc ceva?

– Nu, mulțumesc, zise ea.

Păstrând legitimația ei, intră în casă, dispărând din vedere. Ea își îndreptă atenția spre priveliștea din față. Doar puțin din albastrul cerului se putea zări în urma norilor grei care se deplasau deasupra Washingtonului. Pete purpurii, roșii și galbene mângăleau cerul portocaliu, soarele coborând spre orizont. Câmpurile de dincolo de casă erau goale, dar departe, la distanță, recunoscui câteva clădiri joase, acoperite cu șindrilă, încadrate de copaci noduroși, bătrâni.

Tresări auzind sunetul ușii cu plasă scârțâind în balamalele ruginite când fu deschisă. Hale reapăru cu o sticlă de bere într-o mână. Îi înmână lui Naomi legitimația și se lăsă pe un scaun din fier forjat aflat în fața ei.

– Bun, ai spus adevărul, tânără doamnă. Sunt însă puțin confuz. Cred că puteai obține informațiile de care aveai nevoie chiar de la John.

– Îl știți pe directorul adjunct Harper?

– Da, desigur, răspunse Hale, un surâs ușor răspândindu-se pe fața lui trecută. Ne-a trimis o mulțime de oameni buni pentru unele operațiuni pe care le-am desfășurat în Kosovo și, înainte de asta, în Irak. Un băiat pe cinste dacă îl ai de partea ta.

Ea dădu cu respect din cap și arătă spre clădirile îndepărtate.

– Fac parte tot din proprietatea dumneavoastră?

Generalul încuviință.

– Odinioară, acolo locuiau sclavii. Ceea ce vezi este numai o mică bucată din domeniu. Sunt peste 100 de acri dincolo de acei copaci, în general, câmpuri goale. Cândva, se cultiva porumb, bumbac, tutun, orice din care se putea obține profit. Plantația a fost întemeiată în 1857, de către un colonel confederat care a murit la Shiloh. De fapt, domeniul a fost al familiei

soției mele vreme de peste un secol, până când ea a murit, în urmă cu trei ani.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Naomi cu exact atâta compasiune câtă reuși să adune.

Hale dădu trist din cap.

– Desigur, îmi lipsește. E foarte mult loc pentru o persoană.

Naomi așteptă un răstimp decent, dar generalul i-o luă înainte:

– Deci, ce fel de informații cauți? Despre Kealey?

Ea fu încă o dată luată prin surprindere.

– Cum ați știut?

– A fost numai un gând. Îmi imaginez că ai văzut dosarul. Orice ai nevoie ar trebui să fie acolo.

– Nu chiar orice, zise ea. De ce a plecat? Vreau să spun, a ajuns maior în opt ani. Nu este un lucru bun, chiar și pentru o Beretă Verde?

Peter Hale râse și luă o înghițitură zdravănă din bere.

– În primul rând, nu le place să fie numiți Berete Verzi. Acelea sunt ceea ce poartă, nu ceea ce sunt. Și, pentru a-ți răspunde la întrebare, da *este* un lucru al naibii de bun. Nimic nu părea să stea în calea succesului pentru Ryan Kealey. Expresia amabilă păli de pe fața generalului în timp ce privea peste câmp. Vocea îi scăzu ca pentru a dezvălui un secret: Este o nenorocire a naibii ceea ce i s-a întâmplat. Era ceva în dosar despre Bosnia?

– Nu, vă rog, povestiți-mi, zise ea.

Izul de disperare din propria voce o dezamăgi pe Naomi Kharmai, dar știa că Hale era probabil singura șansă de a obține răspunsuri.

– Pentru a înțelege, spuse el, trebuie să ai o oarecare idee despre ce se întâmpla pe-atunci. Sârbii îi omorau pe musulmani în mod arbitrar, fără deosebire de vârstă sau sex. Nu era numai crimă, era tortură, mutilare și viol în grup. Era genocid

pe scară largă. Numai în 1995, se crede că 7000 de musulmani au fost măcelăriți și asta este o cifră subestimată. Întregul adevăr despre ceea ce s-a întâmplat acolo nu s-a scris niciodată în presa internațională, dar Europa nu a văzut ceva mai rău de la Holocaust. Așa că, îți poți imagina, a fost foarte periculos pentru soldații americani staționați acolo ca parte a forțelor NATO de menținere a păcii.

Naomi dădu ușor din cap, privirea ei concentrându-se asupra clădirilor negre din depărtare.

– Vă rog, continuați.

– Kealey era acolo numai pentru consultanță, fiindu-i subordonat comandantului teritorial, generalul Wilkes. El era prim-locotenent pe atunci și, dacă nu mă înșel, avea baza la Camp Butmir, în Sarajevo, cu contingentul NATO.

– Uneori, Kealey ieșea cu patrulele SFOR¹. Era o tânără musulmană care îl simpatiza în mod particular, trebuie să fi avut 12 sau 13 ani. Nu-mi amintesc numele ei – mi l-a spus cineva odată, dar l-am uitat. Desigur, eu nu eram în Bosnia atunci. Această informație am aflat-o de la soldații care au fost cu el în patrulă. Oricum, era această fată, drăguță după toate relatările. Ea îi aducea ciocolată, flori, lucruri de acest fel. Cred că era o pasiune de școlăriță. Ryan avea mereu scurte perioade când nu mai vorbea cu ea. Ceilalți soldați obișnuiau să-l ia peste picior în legătură cu asta, zicând că el o ispitea. Într-o zi, mama fetei a ieșit din casă plângând, țipând la soldați. S-a dovedit că miliția sârbă a aflat că fata avea de-a face cu americanii. Poți ghici ce s-a întâmplat.

– Au omorât-o?

– Dacă asta ar fi fost totul, n-ar fi fost așa de rău. Au violat-o în mod repetat, i-au zdrobit fața astfel că nu a putut fi recunoscută și apoi au eviscerat-o în timp ce era încă vie. Mama ei

¹ Forțele NATO de Stabilizare din Bosnia (n.tr.)

a identificat-o după un semn din naștere de pe picior și, chiar și așa, a trebuit să se uite la corp de două ori, ca să fie sigură.

Naomi se înfioră, dar era doar adierea rece trecând prin pereții de plasă ai terasei. Povestea nu o afectase.

– Astfel, Kealey a început să se intereseze cine comisese fapta. Liderul miliției locale era un bărbat pe nume Stojanovic. Pe atunci, el nu conta prea mult, nu deținea prea multă putere. Lui Kealey nu i-a păsat, totul îl indica pe el. În cele din urmă, Ryan s-a dus de unul singur să-l vadă pe bărbat, în ciuda ordinelor clare ale generalului care comanda unitatea.

– L-au găsit pe Stojanovic două zile mai târziu. Zăcea pe un scaun, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. În casă erau trei bodyguarzi morți, fiecare împușcat de câte două ori în cap.

Furnicătura începu să se miște pe neobservate în sus, spre mușchii încordați ai spatelui, dar nu din cauza povestirii. Povestirea nu o supăra, nu putea să-i pătrundă forțele de apărare proprii.

– Și asta a fost în 1995? Credeam că el nu a părăsit armata până în 2001.

– Nu a părăsit-o. Nu au existat suficiente dovezi pentru a fi adus în fața Curții Marțiale și nici nu s-au străduit prea mult pentru asta, dacă vrei să știi. A fost o audiere preliminară, dar nu s-a mers departe. Toți militarii care au fost interogați i-au luat apărarea. Până la acel moment, Kealey a fost un soldat dat naibii – toate evaluările lui erau excepționale. Deja se discuta să i se dea comanda unei companii, dar acel incident a fost un rahat care a stricat totul. Hale râse clătinând din cap. Scuză-mi limbajul. Dacă petreci mult timp printre trupe, asta este ceea ce se întâmplă.

Naomi afișă un zâmbet înțelegător și arată spre berea lui.

– Cred că aș bea o bere, dacă nu aveți ceva împotriva.

Bătrânul soldat sări în picioare.

– Sigur, mi-aș lua și eu încă una.

Când el se duse în casă, ea rămase singură cu gândurile sale. „Doamne, ce fel de om e? Își riscase viața, dăduse cu piciorul unei cariere promițătoare, totul pentru o fetiță pe care nici măcar nu o cunoștea... Cine ar merge atât de departe?” Deși nu putea aprecia sentimentalismul acțiunilor lui, recunoscuse totuși că Ryan Kealey crescuse încă o dată în ochii ei.

Hale se întoarse și îi înmână o bere. Așezându-se pe scaunul său, el luă o altă dușcă lungă și se uită peste câmpul acoperit cu iarbă. Doar un mic punct al soarelui roșu era vizibil – arăta ca și cum orizontul era în flăcări. Întorcându-se să se uite la el, Naomi observă o expresie contemplativă pe fața omului.

– Știi, Bosnia a fost ultima misiune a lui Ryan înainte de a veni sub comanda mea, la Bragg. Evident, zvonurile despre el ajunseseră la mine înainte ca el să vină pentru prima dată în biroul meu, la raport pentru începerea misiunii. În armată, fiecare are o poveste și îi place să înfrumusețeze faptele. Este ușor să evoci ceva din trecut, pentru că nimeni nu știe dacă e o minciună sau nu și nu există nici o cale de a afla. Dar eu voiam să știu, așa că l-am întrebat fără menajamente: „I-ai omorât pe acei patru oameni în Bosnia?”

Naomi aștepta curioasă.

– Și?

Generalul se răsuci spre ea. Expresia de pe chipul lui era greu de descifrat.

– Ryan nu a spus nimic. Doar s-a ridicat, a salutat și a plecat. Atunci, am știut că era adevărat.

Naomi avu din nou un frison, dar aerul era liniștit... Era bucuroasă că își făcuse timp să-l vadă pe Hale. Directorul adjunct nu i-ar fi permis niciodată accesul la astfel de informații. Pentru un oarecare motiv, ea chiar voia să știe numele fetei. Părea important.

– Domnule general, a fost altceva, nu? Ceva care s-a întâmplat între March și Kealey..

Capul generalului zvâcni.

– *Unde ai auzit numele acela?*

– A apărut în discuția dintre directorul adjunct și Kealey, rosti ea încet. În legătură cu moartea senatorului Levy și atacul cu bombă de la Kennedy-Warren.

Ochii lui Hale erau închiși, fața – palidă. Naomi observă că mâna lui era încheștată pe marginea scaunului. Într-un moment de panică, crezu că omul ar putea să aibă un atac de cord. Apoi, respirația i se liniști și strânsoarea scaunului slăbi.

– Îmi pare rău, spuse el. Doar că a trecut multă vreme de când cineva a adus vorba...

– Cine este, domnule general? întrebă ea domol.

– Te rog, spune-mi Peter. Mâna lui se ridică parcă pentru a-și șterge expresia șocată de pe față. Păru o eternitate până când vorbi din nou: Ryan Kealey a devenit parte a Grupului 3 Forțe Speciale pe care îl comandam, îndată ce a părăsit Bosnia, în noiembrie 1995. Era cu aproape doi ani înainte să fie trimis din nou pe teren. Pe atunci, era ofițer comandant al ODA 304.

– ODA? Ce înseamnă asta? întrebă Naomi.

– Detașamentul Operațional Alfa. Terminologia de la Forțele Speciale – aproape orice în armată are un acronim. Oricum, el se perfecționa ca lider, pregătind trupele. Totul a fost minunat pentru un timp, nu aveam probleme cu nimeni din compania sa. Erau cei mai buni pe care îi aveam, deși Kealey se plângea mereu că eu nu-i trimiteam unitatea în misiune. Eu însă doream ca el să devină un comandant adevărat – de aceea l-am ținut la Bragg. După o vreme, a venit la mine cu o plângere despre unul dintre sergenții lui.

– Sergentul era March?

Hale încuviință din cap.

– El era sergentul de pluton. Inițial, am fost puțin sceptic, pentru că el nu mă putea lămuri care era problema exactă. Vreau să spun că Jason March era un subofițer dat naibii.

Nu avea facultate, altfel l-aș fi trimis, cu sau fără voia lui, la școala de ofițeri-cadeți. Era puțin arogant, dar toți liderii au încredere în sine, adesea exagerată... Oricum, pur și simplu, nu am crezut ce zicea Kealey. Chiar și el era jenat s-o spună, pentru că nu părea cine știe ce.

– Ce a zis el?

Vocea lui Naomi era blândă, aproape ademenitoare.

Generalul ezită pentru moment.

– Zicea că March nu arăta niciodată vreun simțământ.

Observă reacția lui Naomi și o recunoscă ca fiind aceea pe care o avusese el cu opt ani în urmă.

– Știu, știu. Nu pare a fi o problemă serioasă. Asta credeam atunci. Dar, dacă te gândești, ai putea înțelege ce înseamnă cu adevărat. Pentru un tânăr soldat, în timp de pace, armata nu înseamnă o viață dificilă. Faci ce ți se spune, arăți puțin respect superiorilor și ceva interes la locul de muncă. Oricine poate face asta. Pe măsură ce crești în grad însă, responsabilitatea crește și ea exponențial, în vreme ce solda nu. Acum, ești tu însuși răspunzător pentru viețile și bunăstarea soldaților de sub comanda ta... Odată cu responsabilitatea vine și stresul, iar cu stresul vine izbucnirea ocazională. Altminteri, este nenatural.

– Evident, eu nu am fost niciodată în armată, dar asta nu pare suficient, spuse ea.

– Nu, ai dreptate. Nu e suficient. Ryan, de asemenea, mi-a spus despre expresiile ciudate care apăreau pe fața lui March și despre faptul că el locuia în afara bazei, dar nimeni nu văzuse vreodată unde. Să fiu sincer, părerea mea despre Kealey n-a mai fost la fel de bună după această mică discuție. Vreau să spun că a părut paranoic și cam prea lipsit de substanță.

Naomi văzu licărul de durere din ochii bărbatului.

– Avea dreptate însă. Ar fi trebuit să-l ascult. În cele din urmă, am trimis unitatea lui Kealey în misiune, în toamna anului 1997. Ca replică la atacul terorist cu bombe de la

Khobar Towers, din Dhahran, în 1996. Dacă îți amintești, 90 de aviatori ai SUA au fost uciși în atac, iar Hezbollahul l-a revendicat. A durat ceva timp – luni – pentru culegerea informațiilor, dar, în final, am fost în măsură să-l reperăm pe cel care pusese la cale atacul: Mohammed Khalil. I se acordase azil politic în Siria și-și avea domiciliul într-o casă de pe coasta mediteraneeană.

– Ne trebuia cel mai bun, pentru că aveam o șansă unică să punem mâna pe el, așa că i-am dat unității lui Ryan mână liberă. Se numește acțiune directă, o misiune care duce la capturarea sau moartea luptătorilor inamicului. De obicei, este ultimul lucru pe care Forțele Speciale sunt chemate să-l facă, dar e important. March se ocupa de supraveghere. Era singurul din grup care terminase școala de trăgători de elită de la Benning, astfel că era sus, pe coamă, împreună cu următorul cel mai bun lunetist din unitate. Scopul era să transmită un mesaj celor din Hezbollah... March trebuia să distrugă mașina în care se afla Khalil și apoi să informeze echipa de pe teren. În loc de asta, el l-a împușcat pe cel de-al doilea lunetist și a deschis focul asupra grupului care se afla pe panta dealului.

Lui Naomi nu-i venea să creadă ce auzea.

– Au fost toți uciși?

– Toți, cu excepția comandantului. Echipa de extracție, care reprezenta cealaltă jumătate a detașamentului de 12 oameni, a sosit la 20 de minute după ce au pierdut contactul radio. Ei nu au știut ce fusese în neregulă, până târziu, dar l-au recuperat pe Kealey cu o rană urâtă în piept și un plămân străpuns. Este un miracol că a supraviețuit atât de mult. Au găsit foarte mult sânge în poziția lui March și au stabilit că probabil a pierdut tot sângele și asta a fost.

– Astfel că doar ai crezut că era mort?

– A fost necesar s-o facem. Fără martori, nimeni care să pună la îndoială versiunea noastră a evenimentelor, am evitat o posibilă problemă uriașă. Până acum, asta e.

– Până acum.

Naomi abia îl putea vedea pe Peter Hale, întinericul făcându-și loc încet prin găurelele plasei, acoperind discret terasa cu un văl negru. Vocea lui imaterială ajungea la ea prin aerul răcoros al nopții, împreună cu țârâitul greierilor ascunși printre firele lungi de iarbă.

– Dacă Harper te trimite după el, sper că ești pregătită. Dacă îl ratezi o dată, el nu îți va da o a doua șansă. Trebuie să te consideri norocoasă să-l ai pe Ryan de partea ta, dar nu uita cu cine ai de-a face... Orice se întâmplă, nu-l lăsa pe March să pună mâna pe tine. Crede-mă, asta este ultimul lucru pe care-l dorești.

Ea simți o undă de frică trecându-i prin corp ca răspuns la ultimele cuvinte ale generalului. Teama îi străpunse zidul de stoicism și o afectă suficient de adânc ca să o lase cu un sentiment rece, care se instalează în adâncul stomacului ei. Pentru Naomi Kharmai, spaima era o senzație nouă și nedorită.

Mulțumindu-i încet pentru bere și informații, se ridică și împinse ușa cu plasă. Aceasta scârțâi furioasă în balamalele ruginite, în timp ce ea dispăru în spațiul gol de dincolo de terasa suspendată.

CAPITOLUL 11

WASHINGTON D.C.

Eleganta casă din gresie a lui Jonathan Harper se afla în DuPont Circle, pe istorica General's Row¹. Casele de aici fuseseră construite la sfârșitul anilor 1800 și date generalilor fostei Armate Unioniste, în loc de pensie, pe atunci guvernul federal confruntându-se cumva cu o penurie de fonduri. Clădirile rezistaseră admirabil vicisitudinilor timpului, dominând strada îngustă la fel ca în urmă cu mai bine de 100 de ani.

Surprinzător, lui Ryan nu-i fu greu să găsească un loc pentru a-și parca mașina. În timp ce urca scările de la intrare împreună cu Katie, se trezi întrebându-se dacă Harper se folosea de influența sa pentru a se asigura că poliția interzicea parcarea în fața casei sale. Ryan știa că el ar face la fel dacă ar fi în poziția directorului adjunct. La ușă, fură salutați călduros de Julie Harper, o femeie scundă, cam plinuță, pe care Ryan o cunoștea și o plăcea de tot atât de mult timp ca și pe soțul ei. Le făcu apoi cunoștință celor două femei și intră recunoscător în interiorul cald al casei. Jonathan îi aștepta în sufragerie.

— Ryan, fața ta arată teribil. Întorcându-se către Katie, spuse: Trebuie să fie jenant pentru tine să fii văzută cu el.

¹ Șirul de case ale generalilor (în lb. engleză, în original)

Katie zâmbi și își strecură mâna în a lui Ryan, trăgând jucăușă de el.

– Absolut, spuse ea. La început, am mers cu câțiva pași în urma lui pentru ca oamenii să nu știe că suntem împreună.

Harper râse în timp ce Kealey rânji jalnic.

– John, ea e Katie Donovan. Katie, John Harper. Este director adjunct la Langley – șeful meu, cu alte cuvinte.

Jonathan îi strânse călduros mâna.

– Mulțumesc că ai venit. Ryan îmi vorbește mereu despre tine. Începe să-i afecteze munca, nu că vreodată ar fi muncit prea mult.

Katie râse în vreme ce Julie apăru din bucătărie, cu primele farfurii cu mâncare aburindă în mâini.

Mâncarea era delicioasă, ceva ușor însă: pui la grătar de culoarea lămâii, cu cartofi copti, o salată proaspătă și o baghetă, toate servite cu vin alb, rece. Discuția din jurul mesei deveni mai degajată și mai animată pe măsură ce noaptea se instala și o altă sticlă de vin fu consumată. La mult timp după ce masa fu terminată, cele două femei se îndreptară încet spre camera de zi, Julie ținând strâns o a treia sticlă și chicotind la auzul unei glume.

Jonathan râse în vreme ce ele plecau, clătinând din cap.

– Cu siguranță, par să se înțeleagă.

Kealey zâmbi, fiind de acord. Gazda lui săltă paharul și se ridică în picioare.

– Trebuie să discut ceva cu tine, zise el. Hai să vorbim sus.

Ryan îl urmă pe Harper în biroul de la etaj. Pereții erau lambrisați cu mahon negru, o mare parte din spațiu fiind ocupat de un birou imens, din lemn lustruit, plasat în centrul unui covor persan decolorat. Luând loc într-unul din cele două fotolii confortabile, Jonathan observă expresia de pe chipul prietenului său și zâmbi cu înțeles.

– Știu, e foarte diferit de restul casei, spuse el. Aveam nevoie de cel puțin o cameră fără decor floral și tapet cu trandafirași. Ai putea avea aceeași problemă dacă nu ai grijă.

Ryan râse.

– S-ar putea să ai dreptate în privința asta.

– Pare o fată grozavă. Sunt bucuros că ai adus-o.

– Măcar atât puteam să fac. A venit cu avionul din Maine numai ca să mă vadă după atentatul cu bombă. Sunt patru zile de-atunci și cred că începe să obosească să stea închisă în hotel, toată ziua.

– E cel mai sigur loc pentru ea, Ryan. Au ridicat din nou nivelul de amenințare, știi. Suntem la roșu acum, risc „sever” de activitate teroristă, orice naiba înseamnă asta. Ar trebui probabil s-o trimiți acasă.

Kealey ridică din umeri.

– Îmi place s-o am prin preajmă și mi-aș face griji pentru ea să fie absolut singură acasă. În plus, ea deja a sunat la universitate și și-a anulat orele din acest semestru. Am încercat să-i scot asta din cap, dar a zis că oricum are nevoie de o vacanță. Ar fi cam greu s-o trimit acum înapoi în Maine.

– Da, bine...

Dintr-odată, Harper păru stânjenit. Ryan se întrebă de ce, dar celălalt bărbat deja schimbase subiectul:

– Ascultă, vreau opinia ta în legătură cu ceva. Ce crezi despre ideea de a-l adăuga pe March pe lista Biroului cu cei mai căutați teroriști? Mă tot gândesc la asta.

Bărbatul mai tânăr clătină imediat din cap.

– Ai spus-o tu însuși, John. Asta ar provoca o zarvă imensă în presă și probabil nu te-ar aduce mai aproape de a-l prinde. N-ai cum s-o faci fără să se afle.

Harper luă o înghițitură de vin și încuviință gânditor din cap.

– Președintele este de aceeași părere cu tine. Ryan se uită cu atenție în sus și Jonathan continuă: Directorul a fost rugat – și

prin asta vreau să spun că i s-a ordonat – să apară în fața Consiliului Securității Naționale, în urmă cu două zile. Poți probabil să-ți imaginezi că nu a fost pentru a primi felicitări.

– Aș paria.

Harper ridică din umeri.

– Ca să fim corecți, nu a fost singurul – oameni de vârf de la Vamă, Securitatea Națională și de la Birou au avut parte de o primire la fel de rece. Oricum, cu chestia asta, suntem în vizorul tuturor.

Ryan se gândi pentru o secundă.

– Nu pricep de ce, rosti el în cele din urmă. Faptul că March a reușit să se furișeze cu 23 de kilograme de SEMTEX H în țară cu greu poate fi imputat Agenției.

– Ne scapă esențialul, Ryan! Descoperirea legăturii dintre March, Al-Qaeda și Iran *era* sarcina noastră, iar opinia unanimă la Capitol Hill este că ar fi trebuit s-o facem mult mai repede. Oricum, NSC¹ este de părere că suntem agenția principală responsabilă pentru depistarea lui Jason March. Mai mult, ei vor să se rezolve fără tam-tam.

– O, bine, e-n ordine atunci, spuse Kealey pe un ton sec. Credeam că vor ceva mai complicat.

Harper ignoră sarcasmul.

– Eu și directorul Andrews am dezbătut câteva idei. Singurul lucru cu care putem fi de acord este că March e cea mai slabă verigă pe care o are organizația. În definitiv, este singurul care se deplasează încolo și-ncoace, lăsând o urmă la fiecare pas pe care îl face.

– Pe care noi nu am fost în stare s-o dibuim, îi aminti Ryan.

Harper dădu ușor din cap, aparent admițând că așa stăteau lucrurile.

– Nu este în totalitate adevărat. În ceea ce-l privește pe senatorul Levy, încă nu avem nimic. Ai dreptate în privința

¹ Consiliul Securității Naționale (n.tr.)

asta. Vehiculul a fost închiriat sub un nume fals, desigur, iar FBI-ul nu a fost în măsură să scoată ceva la lumină de pe lansatorul pe care March l-a aruncat în Haupt Garden. Ploaia a spălat orice amprente care ar fi putut fi pe armă, de aceea nu am obținut imediat o identificare precisă. Însă am putea avea ceva legat de bombardament. Azi-dimineață, am primit un telefon din Virginia. Un agent DEA¹ de la biroul din Norfolk se ocupa de o grupare mafiotă droguri-pentru-arme condusă dintr-un bar din zona portului, dacă-ți poți imagina. Oricum, informatorul lui zărește mutra lui Michael Shakib la CNN și îi zice agentului că l-a văzut pe Shakib întâlnindu-se cu cineva în bar, în urmă cu două săptămâni. A spus că își amintea pentru că s-au luat la ceartă și proprietarul le-a zis s-o rezolve afară.

– Cu cine vorbea Shakib?

– Cu un individ pe nume Elgin, Thomas Elgin. Tipul este un gunoi – cazierul lui e extrem de bogat, chiar dacă neimpresionant. Mai rău, este înregistrat ca infractor sexual. A violat o fată de 13 ani, în 1990, și pentru asta a fost închis zece ani, la Marion. E firesc să te întrebi de ce March ar avea relații cu un astfel de om, direct sau indirect.

– Dacă ești în căutarea cuiva care să transporte explozibilul în țară, nu poți fi prea pretențios, spuse Ryan.

Harper observase expresia de pe chipul lui Kealey când menționase partea cu violul. Știa prea bine cum îi trata Ryan pe astfel de oameni.

– March trebuie să fi fost destul de încrezător. Mă întreb de ce nu a încercat să facă rost de explozibil aici.

– Treaba asta presupune mult risc, spuse Kealey. În primul rând, trebuie să găsești ceea ce cauți în cantitatea pe care o vrei. Dacă vrei C4, cea mai bună variantă este o unitate militară sau un șantier de construcții. Indiferent care, securitatea este solidă, iar furtul va fi raportat imediat. Dacă încerci să-l

¹ Autoritatea de Combatere a Drogurilor (n.tr.)

cumperi prin terți, riști să ai de-a face cu ATF¹. Pe de altă parte, securitatea în porturi este aproape inexistentă în locuri precum Africa de Vest. Apoi, trebuie să-ți faci griji numai pentru vama din SUA și Garda de Coastă pe țărmul nostru al Oceanului. Riscul este limitat doar la o parte a operațiunii. Nu, sunt sigur că l-a adus de-afară.

– În ordine, acest individ Elgin ar putea fi în măsură să-ți zică mai multe. Este șef de încărcări la Terminalele Internaționale de la Norfolk și lucrează direct cu mărfurile provenind de pe navele de transport. E singura pistă pe care am găsit-o.

– Pare cam firavă. Cum adică să-mi zică mai multe?

– Adică, vreau să te duci în Virginia, spuse Harper. Ryan dădu să vorbească, dar celălalt bărbat ridică o mână pentru a-l opri:

– Știu, știu. Lasă-mă să-ți explic ceva. Președintele n-are altă opțiune. Națiunile Unite nu vor sprijini o lovitură aeriană, dar publicul cere un răspuns. El este în mare încurcătură, așa că a fost destul de receptiv la ideii noi, când directorul i-a arătat dosarul tău. Ryan, președintelui îi e teamă de Jason March. Este speriat de ce-i în stare să facă, de conexiunile sale și de dorința de a omori americani. Brenneman vrea pe cineva care poate lucra repede și să obțină rezultate. Logica este simplă – crede că, dacă March poate fi găsit, atunci capacitatea Al-Qaeda de a opera va fi serios diminuată. Crede, de asemenea, că March ar putea să te conducă direct în gaura șarpelui. Este nerealist, știu, dar directorul Andrews vrea să-i facă pe plac. Se vrea ca tu să te duci după el.

Kealey nu spuse nimic pentru un moment. Fața lui rămase inexpressivă în timp ce Harper aștepta o reacție.

– Ryan...

– Îmi amintesc când m-ai rugat să mă uit la niște casete video, John.

¹ Oficiul pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc și Explosibili (n.tr.)

Acum fu rândul lui Harper să amuțească uitându-se lung în paharul său de vin gol. Auzi râsetele celor două femei de la parter, dar păreau mult mai îndepărtate decât în realitate.

– Ascultă...

– Nu, ascultă tu. Știi că o voi face – de aceea sunt aici. Ne știm de multă vreme, de când eram în armată și îndeplineam misiuni pentru departamentul tău. E prea mult ca să ne ducem de nas unul pe altul. Trebuia să-mi fi zis adevărul chiar de la început. În afară de... vreau să spun, te rog, John. Cel puțin, trebuie să-ți fi dat seama că voi pricepe și singur. Ceea ce nu apreciez este încercarea ta de a mă induce în eroare. N-am pretenții exagerate, dar cred că merit mai mult decât atât.

– Ai dreptate.

Urmă o scurtă pauză.

– Vorbesc serios. Trebuie să am de-a face cu foarte mulți oameni, Ryan. Cei mai mulți nu au acces la informații. Orice trebuie să le fie dat cu lingurița. Uneori, devin prizonier al secretomaniei. Îmi pare rău.

Kealey respinse scuza cu un gest din mână. Nu voia să țină un discurs, dar observația trebuia făcută.

– Nu-ți face griji despre asta. Doar vreau să fii sincer cu mine. Asta e tot ceea ce cer.

Această ultimă afirmație făcu să apară un mic zâmbet pe fața lui Harper.

– Vrei sinceritate... Doresc să lucrezi la asta împreună cu Naomi Kharmai.

Directorul adjunct fu surprins când Kealey nu refuză imediat.

– În ce calitate?

– Nu vreau ca ea să se maimușărească fluturând un pistol, dacă asta e ceea ce te îngrijorează. E capabilă, Ryan. Araba ei este mai bună decât a ta, iar tu nu știi persană. Pe lângă asta, ea e... – Harper căută cuvântul potrivit, dar nu-l putu găsi – o

reprezentantă mai acceptabilă a Agenției. Ar putea reuși să deschidă unele uși care ție îți sunt închise.

– Acesta este un mod interesant de a pune problema, răsă Ryan, iar Harper nu putu decât să i se alăture. Și eu aș putea fi acceptabil. Dă-mi un costum și o insignă și vezi ce se întâmplă.

– Ar fi o premieră, spuse Harper. Zâmbetul era larg pe fața lui, dar păli odată cu următoarele lui cuvinte: Mai e ceva, Ryan... Tehnic vorbind, tu *ești* retras din Agenție. Cu ocazia acestei misiuni, ești colaborator independent. Asta este dorința expresă a directorului.

– Își acoperă spatele, nu? Mai tânărul bărbat își încruntă sprâncenele. Asta din cauza?...

– Nu, rosti Harper, apoi ezită. Poate. Cele întâmplate în Bosnia ar putea să aibă ceva de-a face cu asta. Știi despre comentariile proaste de presă în legătură cu tortura prizonierilor din Irak. Andrews e disperat să evite alte asemenea comentarii. Celălalt bărbat dădu să vorbească, dar Jonathan ridică o mână: Oricum, nu este vorba despre el. *Eu* te rog să faci asta și știu că nu e nevoie să te conving, așa că hai să nu pretindem că lucrurile stau altfel.

Kealey nu zise nimic. După ceea ce păru un moment foarte lung, dădu afirmativ din cap, aproape imperceptibil.

Harper expiră lung și spuse:

– Grozav. Și mulțumesc, Ryan. Urăsc să te pun într-o astfel de situație, dar realmente apreciez asta. Și, crezi sau nu, dar și directorul apreciază.

– Eu am apreciat cina. Julie este o bucătăreasă grozavă.

Ambii bărbați se ridicară și se îndreptară spre ușă.

– Încă un lucru.

Harper se întoarse pentru a se uita la oaspetele său.

– După asta, mă retrag. Definitiv. Treaba devine serioasă cu Katie, dar ea nu va fi în stare să suporte dacă eu aș rămâne

în Agenție. Merită mai mult și va fi foarte furioasă dacă află că plec în Virginia. În afară de asta, nu vreau să-mi forțez norocul.

O expresie de înțelegere se așternu pe chipul bărbatului mai în vârstă. Cândva, lucrase și el pe teren și știa despre ce vorbea prietenul lui.

– Ai făcut destule, Ryan. E mai mult decât suficient. Însă n-am crezut niciodată că te vei așeza undeva.

– Nici eu n-am crezut, veni replica amuzată, în timp ce amândoi coborau scările.

Ryan o recuperează pe Katie din camera de zi și se îndreaptă spre ușă.

– Mulțumesc încă o dată pentru cină. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi, zise ea.

Părul ei auriu-castaniu părea că strălucește în lumina caldă a antreului. Ryan nu-și putea lua ochii de la ea.

Julie o îmbrățișă cu căldură.

– Și nouă ne-a părut bine, Katie! Adu-o înapoi curând, Ryan, bine?

El zâmbi și o sărută repede pe Julie pe obraz.

– Absolut. Răsucindu-se către Jonathan, îl întreabă: Naomi se întoarce mâine, așa-i?

– Să sperăm.

– O să vorbesc cu tine mâine-dimineață. Probabil că vom pleca la Norfolk, după-amiază.

– În regulă. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Katie!

Se aplecă și o sărută fugitiv pe obraz.

– Atenție, John! spuse Kealey, un rânjel răspândindu-i-se pe chip.

Toți râseră în timp ce ei coborau scările în aerul extrem de friguros al nopții, dar în mașină atmosfera era glacială nu doar din acest motiv, când Ryan roti cheia în contact și motorul începu să toarcă.

Erau la jumătatea drumului spre hotel când el îndrăzni o încercare de conversație.

– Așadar, se pare că te-ai înțeles bine cu Julie.

– E minunată.

Își dădea seama că ea vorbea serios, dar cuvintele erau tăioase.

– Ce s-a întâmplat?

– Ryan, dacă trebuie ca eu să-ți spun...

– Katie, chiar n-am nevoie de asta...

– Tu știi de ce nu am eu nevoie? N-am nevoie să fiu speriată de moarte de fiecare dată când tu pleci de-acasă. N-am nevoie de *asta*, bine? Aproape că ai murit acum patru zile. Am crezut că *erai* mort. Să fii într-o asemenea situație, să nu știi... Ai vreo idee cum te simți? Desigur, nu ai. Acum, pleci din nou, imediat după ce mi-am anulat orele astfel ca noi să putem...

Se opri, dar nu înainte ca Ryan să înțeleagă ceea ce fusese pe punctul de a spune. „Astfel ca să putem petrece mai mult timp împreună.“

El oftă exasperat. Nu asta fusese intenția lui și abia dacă se auzi, dar ea pricepu imediat semnificația.

– Și cine e Naomi?

– Katie...

– E drăguță? Sunt sigur că e... Nu trebuie să răspunzi.

Ryan o examinează fugitiv. De deasupra lor, felinarele aflate de-a lungul șoselei strecurau la intervale regulate fâșii de lumină în interiorul umbrat al mașinii. Trecând pe sub unul, un fascicul licări prin geamuri, lăsând să se vadă clar expresiile chipurilor din interior. Ryan zări lacrimi umplând ochii fetei, dar furia și suspiciunea la care el se aștepta nu se deslușeau pe fața ei delicată. În schimb, se citea teamă.

Următoarea ieșire era pentru Rock Creek Park și el o coti brusc la dreapta. Șoseaua fremătă ușor sub roți când Ryan luă piciorul de pe accelerație. Nu era drumul spre hotel.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Vei vedea.

Mai merseră alte câteva minute până când el parcă BMW-ul pe o stradă adiacentă parcului. Coborând din mașină, o ajută să se îmbrace cu paltonul negru, de lână. Observă că pășea lângă el, dar rămase la câțiva pași depărtare pe măsură ce înaintau mai adânc în parc. Distanța aceea era o prăpastie între ei. Copacii care se înșirau pe lângă alee se înălțau mult deasupra, ca niște santinele care supravegheau în tăcere cuplul tulburat de dedesubt.

Katie alunecă de două ori, Ryan prinzând-o de două ori înainte să cadă. După a doua dezechilibrare, nu se mai putu stăpâni:

– Ești puțin cam amețită.

Indiferentă, ea zâmbi fără nici o tragere de inimă.

– Cred că ai dreptate.

Se apropiară de un pod care trecea peste apa parțial înghețată. Erau puține felinare, dar lumina lunii arunca o strălucire ușoară asupra parcului, sclipind pe gheața care acoperea zidurile joase de piatră. Stelele străluceau pe cerul senin. Se aflau la jumătatea podului când Ryan se opri din mers. Observă cum Katie tremura și o trase aproape, frecându-i brațele subțiri sub paltonul greu.

– Ți-e foarte frig... Îmi pare rău că te-am scos așa, dar voiam să vorbim. Nu în mașină și nu în hotel. Ea își ridică privirea spre ochii lui, iar Ryan continuă: Înțeleg ce simți. Am pierdut mulți oameni de care eram apropiat. Îți voi povesti despre asta cândva, dar nu acum. Nu în seara asta. Ai întrebat despre Naomi. Abia o cunosc, Katie, dar lasă-mă să-ți spun ceea ce știu. Este directă, sarcastică și nerecunoscătoare. Nu înseamnă nimic pentru mine. Lasă-mă să repet asta. Nu înseamnă *nimic* pentru mine și asta nu se va schimba. I-am salvat viața la Kennedy-Warren și nici măcar nu mi-a mulțumit. Acum, sunt legat de ea pentru următoarele câteva săptămâni, chiar dacă

nu vreau nimic altceva decât să fiu aici, cu tine. Vreau să poți avea încredere în mine, pentru că eu nu am încredere în nimeni mai mult decât în tine.

Ea deschise gura să vorbească, dar el ridică o mână ca s-o oprească.

– Lasă-mă să termin. Știu că ți-e teamă. Astă-seară, i-am zis lui John că asta e ultimul lucru pe care-l fac pentru Agenție, și am vorbit serios. Doar câteva săptămâni, cel mult, și gata. Vreau să fii tare între timp. E doar o slujbă pentru mine. Este important ca tu să pricepi asta. Sunt foarte multe pe care vreau să le fac după ce va trece asta și vreau – nu, am *nevoie* de tine lângă mine. Katie, te iubesc mai mult decât orice și trebuie să știu: vrei să te măriți cu mine?

Ryan scoase din buzunar o cutiuță roșie și o deschise. Era speriat de moarte, dar gura lui Katie se căscă de uimire, ochii ei de un albastru-deschis strălucind de surpriză și fericire. Își aruncă brațele în jurul lui, făcând cutiuța să-i cadă din mână. El râse și se sărutară îndelung. Fusese îngrozit s-o întrebe, fiind aproape sigur că îl va refuza. Acum, inspirând parfumul ei proaspăt, pur, știu că nu va regreta niciodată decizia sa. Era doar furios că trebuia să plece în ziua următoare.

– S-o iau ca pe un da?

Katie îl sărută din nou, în loc de răspuns. Se ținură unul pe altul în brațe vreme de ceea ce păru o eternitate, până când Ryan, în cele din urmă, se desprinse.

– Acum, spuse el râzând din nou de ușurare, hai să găsim inelul ăla.

CAPITOLUL 12

LANGLEY * NORFOLK, VIRGINIA

Părea mult mai devreme de ora 7 când se trezi el în dimineața următoare, cu pleoapele strânse pentru a se feri de lumina care năvălea prin jaluzelele pe jumătate închise. În ciuda orei matinale, Katie era deja în picioare și se mișca încoace și-ncolo cu un zâmbet năuc răspândit pe față. Amândoi erau plăcut extenuați după ce făcuseră dragoste cu furie în orele târzii din noapte și dimineată devreme.

Ryan își văzu de rutina normală, pregătindu-se pentru ziua care urma. La fiecare câteva minute, o surprindea pe Katie uitându-se la diamantul de pe mâna sa stângă, iar ea îl privea sfioasă. Știa însă ce simțea ea, fiind și pentru el prima dată când era logodit. Era un amestec neobișnuit de emoții: mândria că era suficient de bun pentru o femeie ca ea, anxietate pentru că încă putea să distrugă totul, nerăbdare, gândeindu-se la familia pe care o vor alcătui împreună. Dar cel mai mult se simțea norocos s-o aibă în viața lui.

Către ora 8, erau amândoi gata de plecare. El achită nota de la hotel, în timp ce Katie îi ceru valetului să aducă mașina. Ea conduse spre sud, către Langley, deoarece Ryan voia ca ea să ia BMW-ul înapoi în Maine, dar fata nu avea experiență pentru a conduce cu cutie de viteze manuală și avea nevoie de exercițiu. Amândoi izbucneau în râs când motorul se oprea la

numeroasele semafoare, iar vehiculele din spatele lor izbucneau într-o cacofonie de claxoane și înjurături. Din anumite motive, acestea nu păreau să-i intereseze.

Aproape o oră mai târziu, ajunseră la cartierul general aflat pe dealurile împădurite din Virginia. Harper făcuse aranjamente clare, iar gărzile de la poartă le făcură semn să treacă după o inspecție superficială. Limuzina grea încetini pentru a opri în afara intrării.

– Urăsc asta.

– Știu. El îi atinse tandru obrazul. Îmi va fi dor de tine.

– Și mie, spuse ea.

Degetele ei lungi se ridicară pentru a se încolăci în jurul celor ale lui. Ryan se aplecă pentru un sărut rapid, dar dură câteva minute până când el se retrase cu părere de rău.

– John e probabil enervat deja. Am întârziat mult. Ne vedem într-o săptămână sau două – îți voi da de știre. Te voi suna, bine?

– Ai face bine, fu răspunsul ei liniștit. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Se uită în ochii ei cât de mult putu, până când se lovi întâmplător de cineva și fu forțat să se răsucescă în timp ce urca scările spre intrarea principală. La ușă, se întoarse încă o dată și râse când BMW-ul se îndepărtă smucit de lângă bordură. În mod cert, va avea probleme până se va obișnui cu a treia pedală.

Ryan fusese totdeauna intimidat de imensul hol de la intrarea în cartierul general al CIA din Langley. Spațiul era dominat de Zidul Memorial dedicat acelor ofițeri operativi care muriseră în misiune. Datorită caracterului secret al Agenției, numele nu erau afișate, în schimb, o stea era atribuită fiecărui agent căzut.

Din când în când, Ryan se întreba dacă exista vreo stea care îl aștepta pe el. Și asta nu din dorința de recunoaștere, pentru că el știa semnificația Zidului. Dar, de asemenea, își

cunoștea meseria și era realist când era vorba de evaluat șansele, chiar și pentru sine însuși.

Nu se simțea însă în stare să calculeze șansele de a-l captura pe Jason March.

Părăsind liftul, se îndreptă spre biroul lui Harper și fu primit înăuntru. Fu surprins să vadă că Naomi era deja acolo, așteptând împreună cu directorul adjunct. Era îmbrăcată impecabil, într-un sacou alb și o fustă asortată, care se termina la genunchi. Fu izbit de aspectul ei, până când se gândi la Katie și simți o mică mustrare de vinovăție.

– Bună dimineața Ryan! spuse Harper. Când el ridică privirea, un mic rânjel ciudat apăru pe chipul său. Ai venit la timp – tocmai eram pe punctul de a-i povesti lui Naomi ce se întâmplă. Am făcut rezervări pentru voi doi la zborul de 1.30 spre Norfolk. Tichetele vă așteaptă la aeroport și am făcut ceva aranjamente de transport pentru sosirea acolo.

– Sună bine. Cu cine ne întâlnim?

– Adam North este legătura voastră pe teren. Este de la DEA – e cel care a aflat primul această informație. Ei vor să fie ținuți la curent cu asta, probabil ca să-și poată asuma un merit parțial când îl încolțești pe March.

– Dacă, John. Dacă îl încolțesc.

Directorul adjunct zâmbi ușor.

– Am mare încredere în tine, Ryan. În amândoi, zise el întorcându-se spre Naomi. Oricum, ați face mai bine să plecați dacă vreți să înregistrați arma. Avionul acela o ia din loc cu sau fără voi. Succes și țineți-mă la curent!

Harper le strânse mâinile amândurora. În drum spre ușă, Jonathan îl trase pe Kealey ușor înapoi, șoptindu-i câteva cuvinte la ureche:

– Vreau să fii atent cu Elgin. Am văzut acel lucru pe fața ta ieri, când am menționat partea cu violul... Președintele este gata să încalce anumite reguli, dar există o limită a ceea ce

poate trece cu vederea. Nu-mi ești de nici un folos dacă ajungi să fii suspendat sau în închisoare, Ryan. Deci fii atent, bine?

Ryan încuviință din cap și ajunseră afară. Nu văzu privirea pe care i-o aruncă Naomi. Era parțial confuză, dar și înțelegătoare. Ea nu putea să nu savureze din plin informația pe care se presupunea că nu o are. Pierdută în satisfacție, nu auzi întrebarea lui.

– Scuze, ce ai zis? întrebă ea.

– Brațul tău. Cum te simți?

– O, e în regulă, mulțumesc. Apropo, ce nuanță drăguță ai, spuse ea cu un zâmbet.

Îi luă o secundă să priceapă, dar, când își trecu dosul palmei peste gură, acesta se murdări de luciul de buze roz al lui Katie. „Așadar, de asta rânjea Harper“, se gândi el clătinând mâhnit din cap.

Nu mai vorbiră până când ajunseră la aeroport, dar Ryan observă că micul zâmbet compătimitor nu părăsi câtuși de puțin chipul lui Naomi.

După mai puțin de trei ore, se aflau pe aeroportul Norfolk International. De mai multe ori înainte, Ryan înregistrase arme la zboruri interne și internaționale și știa cum să completeze hârtiile, așa că nu pierdură prea mult timp ca să-și recupereze geanta în care se afla arma. Curând, treceau prin ușile automate ale terminalului de pasageri, pășind în aerul rece de toamnă. Ryan scoase un telefon celular din buzunar și formă un număr.

– Da, sunt Kealey. Suntem la intrarea pentru United. Bine, vom aștepta.

– Când ai tras ultima dată cu una ca asta? o întrebă el pe Naomi, după ce închise telefonul.

Bătu ușor cu mâna stângă în micuța cutie de metal.

– N-am idee. E mult timp însă.

– Îl voi ruga pe North să-ți dea ceva.

Ea fu pe punctul de a declina oferta, dar apoi își aminti cuvintele de despărțire ale generalului Hale: „Indiferent ce se întâmplă, nu-l lăsa pe March să pună mâna pe tine. Crede-mă, este ultimul lucru pe care-l dorești“. Amintirea trimise un alt frison rece care-i străbătu corpul.

Nu trecu mult până când un Suburban negru, mare, cu număr guvernamental trase lângă trotuar și șoferul sări afară.

– Bună, sunt Adam North, DEA!

– Ryan Kealey și ea e Naomi Kharmai. Îmi pare bine!

North nu arăta ca un agent obișnuit. Era imens – ea credea că trecea bine de 2 metri înălțime și probabil depășea la cântar 120 de kilograme. Purta o geacă de piele neagră peste o cămașă simplă, gri și jeanși învechiți. Privirea ei coborî și observă că era încălțat cu pantofi sport Nike murdari, roși și uzați. Agentul DEA observă dezaprobarea sa și rânji într-o barbă deasă, nepieptănată.

– Nu fi așa dezamăgită, spuse el. De trei luni încerc să-i bag pe tâmpiții ăia la închisoare și este puțin cam greu să mă integrez printre ei purtând costum și cravată.

Ryan râse în timp ce azvârli mica sa valiză și geamantanul uriaș al lui Naomi în portbagajul mașinii. El se așeză în față, lângă North, în vreme ce Kharmai se cățără pe locul din spate.

– Așa, zise North în timp ce se îndepărtă de trotuar și intra în trafic, cu ce începem?

– În primul rând, vreau opinia ta. Ce a fost între Shakib și acest individ, Elgin? El a adus explozibilul?

– Nu, nu cred, fu răspunsul neașteptat. Elgin operează doar de această parte a oceanului și mă îndoiesc sincer că are oarece conexiuni reale despre care să vorbească. Parte din sarcina lui este de a confrunta actele încălcării cu containerele efective de pe navă. Cred că tot ce s-a întâmplat este că a dat peste ceva ce nu trebuia să vadă și a încercat să obțină niște

avantaje din asta. Aș spune că a izbutit, fiindcă este încă în viață.

– Ai vorbit cu autoritățile portuare? întrebă Naomi.

– Da, dar numai pentru a afla care sunt procedurile de încărcare și descărcare. Oamenii care gestionează terminalul nu au de unde să știe dacă Elgin încerca să scoată bani de la Shakib. În plus, nu am vrut să dezvălui această informație. Dacă lui Elgin îi ajung la ureche vorbe că oamenii pun întrebări, va găsi o cale să dispară. Nu e foarte inteligent, dar este suficient de isteț ca să știe când s-o șteargă.

– Povestește-mi despre slujba lui Elgin, spuse Ryan. Care sunt responsabilitățile lui? Dacă a găsit ceva, cum s-ar fi putut întâmpla?

– Ei bine, când o navă vine în port, este emis un număr de operațiune, un număr de înregistrare și portul de descărcare. Elgin acordă numărul de operațiune care plasează nava într-o zonă de așteptare. În esență, asta determină când va fi descărcat cargoul. Apoi este emisă o chitanță de doc pentru încărcătură și responsabilitatea acesteia este transferată de la căpitanul navei către terminalul maritim. În timp ce nava așteaptă să fie descărcată, factura încărcăturii e verificată, comparându-se cu încărcătura reală. Aceasta este sarcina principală a individului nostru, să supervizeze verificarea încărcăturii. În prezent, nu există posibilitatea efectivă de a verifica fiecare container. E o mare problemă pentru vama SUA, pentru că nu există nici un mod de verificare a conținutului. Containerele închise, cum este în esență fiecare container la bord, sunt înregistrare la STC. Asta vine de la Said To Contain¹. Întreaga industrie de transport a mărfurilor se bazează, în general, pe onoare. Vreau să spun că unele dintre aceste nave pot transporta 7000 de containere de 6 metri. Volumul

¹ Descrierea încărcăturii (n.tr.)

de forță de muncă necesară pentru a-l verifica pe fiecare este complet nefezabil. Pur și simplu, nu se poate face.

– Atunci, cum poate descoperi el transporturile ilegale? întrebă Ryan.

Naomi vorbi tare de pe scaunul din spate:

– Dacă a fost deteriorat containerul, atunci ei au autoritatea să-l deschidă și să examineze conținutul, corect?

– Exact. North întoarse capul și se uită la ea cu o expresie surprinsă. Era cu adevărat impresionat. Mi-a luat o veșnicie să înțeleg asta, dar ai dreptate: ăsta este singurul mod în care se putea întâmpla. Indirect, a fost o șansă uriașă pentru noi.

– Astfel că nu a fost decât o problemă de localizare a destinatarului care, în acest caz, era Michael Shakib. Bine, dar asta este grozav, zise Ryan. O expresie de dezgust apărură pe fața lui. Acest individ nu are nimic să ne spună. Tot ce a făcut a fost să-l șantajeze pe Shakib.

– Nu e chiar așa, rosti North. Elgin cunoaște portul de origine al navei, precum și persoana sau compania care a expediat containerul, în primul rând. Aș zice că are multe să ne spună.

– Bine, hai să aflăm. Cum numești locul acesta?

– Se numește The Waterfront¹. Cred că proprietarul nu are pic de imaginație. Se întoarse spre Ryan cu o expresie de îndoială pe chip. Nu vă gândiți să mergeți acolo, acum, nu?

– De ce nu?

– Ei bine, în primul rând, agentul special de la biroul din Norfolk vă așteaptă, iar administratorul adjunct a venit de la Washington pentru a superviza această întrunire. Dacă nu vă faceți apariția, va fi o problemă. În al doilea rând, sunt de părere că ar trebui să decidem cum să procedăm cu Elgin. Nu cred că el ne va da pur și simplu informația. Probabil că

¹ La malul apei (în lb. engleză, în original)

a făcut foarte mulți bani din afacerea cu Shakib, așa că nu va fi foarte cooperant.

Kealey se încruntă.

– Ascultă, am auzit de Elgin și nu pot să spun că sunt foarte impresionat. Am ordin să rezolv repede asta, ordin de la președinte. Sunt destul de sigur că este mai presus de autoritatea directorului adjunct al DEA. Singura problemă pe care o văd e că nu poți fi implicat în asta dacă lucrezi la o investigație în desfășurare.

– De fapt, asta nu va fi o problemă. Un rânjet larg se așternu pe fața lui North. Șeful meu a primit un telefon personal de la consilierul pentru securitate națională. Toate operațiunile interne trec pe planul doi în fața micii voastre misiuni. Ea chiar a pomenit numele tău. Cred că ai destul de multă influență.

Ryan nu răspunse. Deschise cutia de metal pentru a scoate la iveală componentele armei sale de foc personale, o Beretta 92FS. Aceasta era demontată în patru piese: patul, grupul perculatorului, cutia închizătorului și arcul recuperator. Mâinile lui se mișcă rapid în timp ce asambla arma, o verifică și introduse încărcătorul și un cartuș pe țevă. Siguranța era pusă când el băgă pistolul la brâu și împinse cutia de metal sub scaun.

– Pare o sculă militară, spuse North. Are câțiva ani vechime.

– M-a servit bine, fu răspunsul.

Ryan nu avea de gând să intre în detalii.

Adam North zâmbi în timp ce o luă pe următoarea ieșire care ducea spre docuri. Aruncă o privire către Naomi.

– Vii și tu?

– Păi, nu aș fi de cine știe ce folos stând aici, nu-i așa?

– Vreau să zic... Agentul DEA se îmbujoră puțin când se întoarse să se uite încă o dată la ea. Asta nu e chiar un loc prietenos și ceea ce porți nu va simplifica lucrurile.

Naomi îi urmări privirea insistentă aruncată fustei ei albe, ridicată pe coapse. O trase în jos jenată, în vreme ce Ryan își înfrână râsul.

– Atunci, ar fi bine să oprești, ca să mă pot schimba, spuse ea străduindu-se să-și ascundă furia.

North trase Suburbanul într-o stație de benzină. Naomi coborî și își deschise geamantanul din portbagaj, trăgând afară mai multe lucruri, înainte de a se repezi spre toaleta femeilor.

– Nu-ți face griji, zise Ryan în timp ce râdeau amândoi. Nici pe mine nu mă place.

– E destul de drăguță însă, spuse North.

Kealey fu surprins, Kharmai nu părea genul agreat de bărbatul masiv.

– Englezoaică?

Ryan îi aruncă o privire.

– E evident, nu?

– Ei bine, știi... North părea încurcat. Nu mă ocup deloc cu asta. Ăăă, de ce nu lucrează cu... Cum se numesc? Știi, băieții de pe partea aia a oceanului...

– MI-6, vrei să spui? Nu știu. Presupun că e alegerea ei. Era o întrebare bună, una pe care el nu se gândise să i-o pună, dar Ryan voia să se întoarcă la pista lor. Oricum, vorbește-mi despre acest loc. Descrie-mi amplasamentul.

North se apucă repede de treabă după ce căută o bucată de hârtie și un creion. Desenă o schemă pe consola centrală, în timp ce vorbea.

– Ei bine, e un spațiu destul de deschis. Există numai o intrare prin față, dar interiorul este surprinzător de vast. Imediat ce intri, e un spațiu cu mese pe partea dreaptă și patru mese de biliard pe stânga. Dincolo de ele este barul, față în față cu ușa. Știu precis că patronul ține sub tejghea o armă de vânătoare tăiată, cu două țevi.

Lui Ryan nu-i plăcu această informație, iar agentul DEA remarcă preocuparea sa.

– Știu, știu. Îl voi supraveghea. Nu e nevoie să-ți anunți prezența. Eu voi intra și mă voi prezenta cu voce tare. Din moment ce ei m-au mai văzut înainte, va fi puțin probabil că vor începe să tragă.

– Ce armă ai?

North trase o cutie lungă din spatele scaunului său și o deschise pe jumătate.

– Isuse, ce naiba e?

– Un M4 Super 90. Benelli le fabrică pentru impunerea legii. Destul de impozant, nu-i așa? Adaosul telescopic ajută să compenseze mărimea și trage semiautomat. Neajunsul este că are numai cinci cartușe, dar eu încarc cu gloanțe cilindrice. Dacă trebuie să apeși pe trăgaci, nimeni nu va ridica un deget după aceea. Am încercat să-l determin pe șeful meu să cumpărăm o versiune pentru vamă, prevăzută cu cameră pentru șapte cartușe, dar conșopiiștilor de la Justiție nu le-au plăcut costurile.

– Cred că arma ta își va face treaba. Și Naomi are nevoie de ceva. Ai vreuna de rezervă?

North păru preocupat.

– Mda, dar asta-i tot. Fără ea, poți să contezi pe mine doar pentru cinci focuri.

– Crede-mă, replică Ryan, dacă ai nevoie de mai mult decât atât, suntem deja în dificultate.

Naomi apăru de la toaletă. Între timp, furia îi dispăruse de pe chip. Kealey era ușurat – ea va trebui să aibă mintea clară în câteva minute. Naomi se schimbase într-un tricou strâmt și o pereche de jeanși lălâi. Noua ținută era mult mai practică, dar nu scotea mai puțin în evidență silueta ei admirabilă. Când se întoarse în mașină, North continuă să explice:

– Deci, există numai intrarea din față. Înțelegi ce vorbesc, Kharmai? În regulă, bine. Acum, baia e pe partea asta, învecinată

cu barul, astfel că le poți supraveghea pe amândouă simultan. Ușa magaziei este ascunsă vederii, dar ar trebui să ai timp să reacționezi dacă iese cineva. Nu sunt ferestre la camera de baie, așa că nu trebuie să vă faceți griji că individul nostru ar ieși pe acolo.

– Iată ce gândesc eu: Voi intra primul, neînarmat, pentru a fi sigur că Elgin e acolo. Dacă este, și ar trebui să fie, atunci voi ieși să-mi iau arma. Naomi, deja i-am explicat lui Ryan că eu intru și vorbesc. Tu nu trebuie să zici nimic. Înaintezi și supraveghezi cu atenție acest unghi mort. Bărbatul arată pe schiță și ea dădu din cap în semn că a înțeles. Agentul DEA se întoarse spre Ryan. Tu vrei să-l scoți de acolo rapid. Așa cum am spus, acesta nu e un loc prietenos. De curând, am petrecut acolo multă vreme, dar, cu toate astea, nu pot să precizez ce hram poartă fiecare dintre ei. Tu ar trebui să lămurești că noi suntem acolo numai pentru Elgin. Altfel, te vei alege cu câțiva tâmpiți pentru care s-au emis mandate de arestare în Idaho tăbărând asupra ta. Le examinează fețele. Sunteți siguri că vreți să facem treaba asta?

– Categorie. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât este mai mare șansa ca el să se prindă și noi să-l pierdem. Acum sau niciodată, fu răspunsul hotărât al lui Kealey.

Naomi părea puțin mai lipsită de entuziasm.

North rânji.

– Tipul de om care-mi place. Să mergem!

Puse mașina în mișcare și se duseră la docuri. North scoase arma de rezervă și i-o înmână lui Ryan care, la rândul lui, verifică dacă are glonț pe țeavă și i-o pasă lui Naomi, cu patul înainte.

– Asta este un Glock 29. Ai nouă cartușe și unul pe țeavă, bine? Nu are siguranță exterioară. Tot ceea ce trebuie să faci este să apeși pe trăgaci. Întorcându-se către North: Asta este rezerva ta? Se prefăcu apoi că se uită atent prin interiorul vehi-

culului. Arată ca un depozit de arme mobil. Unde ții lansatoarele de grenade?

Celălalt bărbat râse scurt. Era felul lui Ryan, de când fusese tânăr comandant de pluton, să încerce să reducă tensiunea înainte de a intra în focul luptei. O anumită doză de stres și teamă era utilă, pentru că îți menținea atenția încordată. Prea multă însă îi putea face chiar și pe cei mai experimentați oameni să înghețe în momentul cel mai prost posibil. Uitându-se în spate, văzu tensiunea pe fața lui Naomi și speră că ea va rezista suficient de mult pentru a face ce trebuia.

– Asta-i, le atrase atenția North.

Rulau încet pe lângă o clădire joasă, din bolțari. Exteriorul, care nu văzuse o zugrăveală nouă de mulți ani, avea tencuiala albă și crăpată, lipsind în totalitate pe alocuri. Litere verze pic-tate cu vopsea neagră alcătuiau cuvintele THE WATERFRONT de-a curmezișul părții de sus a fațadei clădirii. Ferestrele erau pătate de murdărie și acoperite cu plasă de sârmă ruginită.

Doar trei mașini se aflau pe locul de parcare plin de gunoaie.

– Fă-mi o favoare, Kealey! Scoate arma aia în timp ce eu arunc o privire. Voi fi înapoi într-o secundă.

North coborî din mașină și merse agale spre intrare. Ryan se întinse în spatele scaunului și scoase cutia catifelată. Ținând-o sub geamul portierei, o deschise și scoase Benelliul. Avea un metru în lungime, numai țeava măsurând aproape 50 de centimetri. Uitându-se în spate, observă că ochii lui Naomi se măriseră la vederea armei.

– Nu-ți fie teamă, spuse el în timp ce verifica mecanismul de închidere pentru a vedea dacă arma era complet încărcată. Se răsuci anevoie în scaun pentru a o privi drept în față, dar privirea ei se îndreptă în altă parte. Naomi, uită-te la mine!

În cele din urmă, ea îi întâlni privirea insistentă. Când își ridică mâna pentru a-și îndepărta părul de pe față, Kealey văzu că mâna îi tremura.

– Te vei descurca, zise el. Vreau ca tu să te concentrezi asupra a ceea ce se întâmplă înăuntru. Trebuie doar să supraveghezi ușa de la baie și spatele meu. Nu te frământa din cauza lui Elgin. Știu ce fac, bine? Trebuie să ai încredere în mine.

– Hei, rosti ea cu ochii măriți brusc. Nu mi-e teamă, Ryan, și nu am nevoie de ajutorul tău. Pot al naibii de bine să-mi port de grijă.

Kealey ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

North ieși din bar, mișcându-se la început încet, apoi mai repede, pe măsură ce se apropie de vehicul. Ryan deschise ușa.

– Suntem gata. El stă la bar, poartă blugi și o cămașă neagră cu mâneci lungi. Ați văzut o poză de-a lui?

Amândoi dădură afirmativ din cap.

– Bine, să mergem!

Kealey îi înmână Benelliul, iar North verifică instintiv dacă are glonț pe țeavă. Acel simplu gest spori încrederea lui Ryan în capacitatea tânărului agent DEA, în timp ce se deplasau rapid, Ryan cu Beretta ținută lateral în jos urmându-l pe bărbatul mai corpolent.

Ajunseră înăuntru.

Imediat ce trecu de intrare, North se deplasă spre stânga pentru a le face loc celor doi ofițeri CIA care îl urmau la o jumătate de pas. Ridicase pușca și, înaintând în încăpere, strigă:

– DEA! La podea! Am spus LA PODEA!

Cei mai mulți dintre oamenii din local înghețară la vederea masivului agent și a puștii semiautomate pe care o ținea. Apoi, se aruncară la podea, în vreme ce Ryan se strecură printre mese. Măinile barmanului coborâră sub tejghea în timp ce îi supraveghea pe agenții care se apropiau.

– Nu face asta! strigă Ryan. N-are legătură cu tine. Ține-ți mâinile la vedere!

Îndreptându-se spre bar, văzu ezitarea pe fața ridată a bătrânului. În vreme ce se apropia, Naomi își luă privirea de la

Elgin, atenția ei fiind concentrată asupra ușii toaletei... Apoi, Elgin se ridică brusc, dar Ryan nu-și putu îndrepta pistolul spre el, fiindcă îl ținea pe barman. Elgin, cu un cuțit într-o mână, o înșfăcă pe Naomi, o răsuci și, cu cuțitul apăsând pe gâtul ei, își făcu pavază din corpul ei. Cu ochii reci și goi, Elgin îi șopti ceva la ureche.

Naomi, cu Glockul atârându-i în mână pe lângă trup, avea ochii larg deschiși și ațintiți în ai lui Ryan.

Nu fu timp pentru a decide când barmanul ridică arma de calibru 12 și Ryan se aruncă la podea, cu Beretta zvâcnind spre stânga peste corpul său când trase. Glonțul o răni superficial pe Naomi în coapsă, înainte de a sparge rotula genunchiului stâng al lui Elgin. Pe deasupra capului său, semiautomatele bubuiau la unison, sticlăria din fundul barului spărgându-se în mii de bucăți. Elgin țipă în agonie, cuțitul îndepărtându-se de gâtul lui Naomi, iar ea se întoarse trăgându-l de păr în jos, țeava Glockului fiind apăsată pe capul lui. Apoi, ajunseră amândoi pe podea, Naomi întorcându-l astfel încât el stătea cu fața în jos, iar ea era călare peste el, cu pistolul presat în ceafa lui. Barul se goli când micul grup de oameni porni rapid spre ușa de la intrare. Ryan se ridică să se uite după teighea și îl văzu pe barman la podea, cu o gaură de un centimetru în piept și corpul înconjurat de mii de cioburi de sticlă însângerate. Răsucindu-se, fu ușurat să vadă că North era teafăr, pușca atârându-i în mână dreaptă în timp ce se apropia.

– A ratat o lovitură?

– A nimerit în teighea, cred. Nu a apucat să ridice pușca suficient de sus, replică North.

Ryan își îndreaptă atenția spre Naomi. Pistolul nu se clintise de la capul lui Elgin. Ochii ei deveniseră tulburi, iar fața, palidă.

– Naomi, s-a terminat, zise el cu o voce blândă, trăgându-i ușor pistolul din mână întinsă.

Piciorul îi sângera rău, dar ea nu părea să bage în seamă durerea.

– Apasă ceva pe asta, North. Cred că este în stare de șoc. Trebuie să vorbesc cu acest bastard.

Ryan îl apucă pe Elgin de gulerul cămășii și îl târî pe bărbatul rănit în direcția magaziei, ignorând țipetele de durere în timp ce îl trăgea peste podeaua plină de sticlă spartă.

În fundul clădirii era un spațiu mare, întunecat, cu cutii stivuite de la podea până în tavan. Ryan îl rezemă pe Elgin de zidul de piatră rece de lângă ușă și îl verifică repede, dar amănunțit. Satisfăcut că nu avea altă armă, Ryan intră înapoi în bar și luă cuțitul bărbatului.

– Ce naiba faci? întrebă North.

Reperase o cutie de prim ajutor și se ocupa de piciorul lui Naomi. Privirea lui se mută de la arma din mână celuiilalt bărbat la chipul lui. Tânărul agent DEA, cu câțiva centimetri mai înalt și vreo 40 de kilograme mai greu, închise brusc gura și privi în altă parte. Ryan se îndreptă din nou spre magazie, cu articulațiile degetelor albe în jurul plăselelor de cauciuc ale cuțitului.

Thomas Elgin se sprijinise de perete îndată ce Ryan îl părăsise și respira sacadat. Ridică privirea când Kealey intră în încăpere, cu ochii obraznici în timp ce își prinse cu mână piciorul distrus.

– Ce naiba vrei, rahatule? mârâi el.

Fără să spună un cuvânt, Ryan se aplecă și împinse lama cuțitului vreo 4 centimetri în pieptul lui Elgin. Fu răsplătit cu un țipăt de groază când îl răsuci pentru a lărgi rana și pentru a stimula curgerea sângelui. Ryan era perfect conștient că nu avea foarte mult timp și credea că Elgin ar fi mai motivat să vorbească dacă gaura din piept sângera încontinuu.

Cu o voce joasă, amenințătoare, spuse:

– Am nevoie de câteva răspunsuri rapide de la tine.

– Ce vrei, rahat bolnav? strigă Elgin contorsionându-și corpul și încercând disperat să se elibereze de cuțit.

Kealey trase cuțitul din pieptul lui. Cuvintele bărbatului rănit nu părură să aibă vreun efect asupra lui. De această dată, tăișul în zigzag trecu peste osul proeminent al rotulei zdrobite a lui Elgin.

În cealaltă cameră, agentul special Adam North de la DEA se înfioră când un alt țipăt nepământeian răsună în clădire. Urletul de durere aproape reușea să acopere sunetul sirenelor care se apropiau în vreme ce North termină de aplicat bandajul improvizat pe coapsa lui Kharmai. Începea să se simtă mai bine acum, ochii ei mari și verzi însuflețindu-se vizibil în timp ce buzele i se mișcă într-o încercare de a vorbi.

– Ia-o încet, spuse el. Ești în regulă acum. Ai făcut o treabă grozavă.

Era un compliment sincer. Pentru ca un analist din domeniul informațiilor să ajungă într-o astfel de situație și să reacționeze în modul în care o făcuse ea era un lucru extraordinar. Sunetul sirenelor crescuse în intensitate și ușa se deschise brusc, iar paramedicii se înghesuiră în clădire. Erau urmași îndeaproape de ofițeri de la Departamentul de poliție din Norfolk și Portsmouth și de soldați ai statului Virginia. Imediat ce aceștia intrară, Ryan apăru din magazie, cu fața ca o mască impasibilă.

În vreme ce ofițerii de poliție verificau clădirea, câțiva se întoarseră din magazie cu fețele palide și priviră imediat în direcția lui Kealey. Confuzia părea să fie la ordinea zilei, dar nu trecu mult înainte de a se ajunge la consens și un ofițer nervos îi puse cătușele lui Ryan Kealey la solicitarea persoanei care asigura comanda, căpitanul Gina Nolan de la Departamentul de poliție Norfolk.

CAPITOLUL 13

NORFOLK

– Ce naiba a fost în capul tău, Ryan?

Kealey și Harper stăteau în spațiul steril de interogare al Departamentului de poliție din Norfolk. Ironia nu-i scăpă lui Ryan în timp ce adjunctul șefului Agenției îl chestiona de la capătul celălalt al mesei reci de metal.

– A trebuit să trag multe sfori ca să te scot din asta. Credeam că ți-am spus să lucrezi cu mânuși. N-au însemnat nimic pentru tine acele vorbe?

Privirea lui Kealey aluneca pe pereții goi, pe când celălalt bărbat se uita cu asprime la el.

– Îmi dau seama că nu a ieșit așa cum noi...

– Ryan, vocea lui Harper își micșoră volumul, deși ușa era închisă și nu mai era nimeni în încăpere. Elgin are foarte multe de zis despre tine. Dacă începe să i se adreseze presei, nici chiar directorul nu va fi în măsură să stăvilească potopul de rahat. În mod corect, această operațiune ar fi trebuit să ajungă în sarcina DEA. Ai mers prea departe cu tipul ăla.

Kealey privi în colțul de sus al camerei și văzu că era deconectată camera folosită pentru monitorizarea interogatoriilor. Se întrebă de ce verificase.

– Ai zis că președintele a aprobat asta, John. Am făcut doar ce era necesar.

– Aiurea! Harper azvârli câteva poze pe masă. Fotografiele nu mint. Biroul nu-l poate presa pe Elgin, pentru că povestea asta atârână deasupra capetelor noastre. Cu alte cuvinte, nu putem să-i forțăm mâna deoarece tu ai înlăturat singura noastră pârghe.

– John...

Harper ridică mâna pentru a-l face pe tânăr să tacă. Se uită concentrat la Ryan, pentru un moment, înainte de a privi repede în altă parte.

– Ryan, ai mers prea departe, repetă el. Furia dispăruse din vocea lui, fiind înlocuită de o resemnare plictisită. Directorul vrea să scape de tine și are de gând să-și satisfacă dorința dacă Elgin nu ne dă informații. Departamentul de Stat a trimis câțiva oameni înapoi ca să stea de vorbă cu micul ticălos, dar până acum s-au ales cu mâna goală. Trebuie să-mi dai ceva vești bune, fiindcă mi-am epuizat toate argumentele.

– Vasul pe care au sosit explozibili se numește *Natalia* și este o navă de marfă, de 25 de tone, înregistrată în Africa de Sud. Are o rută regulată, cu oprire la Marsilia și Rosslare, în sudul Irlandei, înainte de a ajunge pe coasta noastră de est. Ryan ridică privirea și observă expresia sceptică a lui Harper. Isuse Hristoase, John, eu nu m-am băgat în asta pentru a face amenințări inutile. Asta este ce ne trebuia și am obținut-o. N-avem timp de pierdut cu persuasiuni amabile, ai zis-o chiar tu.

– Bine, de ce naiba mi-ai spus mai devreme? Asta ar putea fi suficient să te salveze – l-a identificat pe March?

Kealey oftă și clătină obosit din cap.

– Știam că nu va fi în stare? Dacă Shakib i-ar fi zis lui March despre povestea asta, atunci Elgin ar fi fost de multă vreme mort și îngropat, iar noi n-am fi ajuns până aici. Lui March nu-i place să facă greșeli. Tipul nu crede în detalii lăsate vraiste.

Ironia acestei afirmații îi fu imediat clară lui Jonathan Harper. Evident, cea mai mare greșeală a lui Jason March până în prezent fusese să nu-l ucidă pe Ryan Kealey pe acel vârf de colină din Siria, în urmă cu șapte ani. Dar acel gând care venise neanunțat era incredibil de neloial. Se simțea rușinat că se identificase cu un criminal, chiar dacă numai pentru un moment. Era împotriva a tot ceea ce el prețuia.

Ryan observă o mare emoție răspândindu-se pe chipul celui alt bărbat și se întrebă ce gândea acesta.

Cu contribuția lui Kealey, tensiunea dintre cei doi bărbați dispăru. Dar era totuși o cameră de interogatorii; pereții gri și reci păreau să se strângă tot mai mult în jurul lor, masa de metal scrijelită rostea confesiuni, iar camera deconectată părea să vegheze totul cu un ochi ferm. Ryan era obosit. Se gândi la Katie și, pentru un moment, se simți mai bine, mai ușor.

– Cred că am făcut suficient pentru azi, John. Poți să mă scoți de aici sau ai venit numai pentru conversație?

Un rânjat șiret se așternu pe fața bărbatului mai în vârstă.

– Cu cine crezi că vorbești, juniorule?

Plecară de la Departamentul de poliție din Norfolk în mai puțin de o jumătate de oră, ambii cufundați în scaunele din spate ale Chevroletului Suburban aproape identic cu al lui Adam North. Ferestrele închise la culoare îi fereau pe ocupanți de cei câțiva reporteri suficient de inteligenți pentru a supraveghea parcare poliției.

– Ar fi trebuit să întreb mai devreme, dar ce face Naomi?

– Se va face bine, spuse Harper. North a transportat-o la Centrul Medical De Paul. Au cusut-o bine și i-au dat ceva pentru durere. Este cazată la Marriott Waterside. Acolo, te duc și pe tine.

– John... dădu Kealey să protesteze, dar fu oprit repede.

– Ryan, ai obținut ceea ce trebuia. Vreau să te odihnești puțin pentru că, probabil, mâine, o vei lua din nou din loc, în

funcție de ce găsim noi. Orice altceva trebuie făcut azi se află în curtea mea și, dacă apar la biroul DEA cu tine, asta va cauza mai multe probleme decât va rezolva. Ei nu sunt prea încântați de tine acum.

Kealey dădu din cap acceptând șovăielnic când vehiculul intra pe Waterside Avenue.

– Te voi căuta mâine-dimineață, zise Harper în timp ce vehiculul încetini pentru a opri lângă hotel. Ryan dădu să coboare, dar celălalt bărbat îl opri, punându-i o mână pe umăr. Ai obținut ceea ce ne trebuia, Ryan, și toți trei ați scăpat cu bine. Acesta este un lucru important. Du-te și vorbește cu Kharmai. North zicea că părea cam dărâmată când a plecat de la ea.

– Ceea ce s-a întâmplat azi nu a fost vina ei, John! A fost a mea. Eu i-am spus că trebuie să aibă încredere în mine și apoi nemernicul ăla a sărit la ea cu un cuțit... Are dreptate să fie supărată.

– Hei, este în viață numai datorită a ceea ce ai făcut pentru ea la Washington, bine? Ține minte asta. Ar trebui să fie recunoscătoare că te are în preajmă. Du-te și dormi puțin.

Ryan îl salută militărește, în glumă, iar Harper nu avu altceva de făcut decât să zâmbească în vreme ce mașina plecă de la bordură. În timp ce se caza la hotel, Ryan începu să realizeze cât de obosit era de fapt. Era greu de crezut că se trezise împreună cu Katie numai cu douăsprezece ore în urmă. Liftul se opri la etajul al treilea și el ieși uitându-se la bucățița de hârtie pe care Jonathan i-o strecurase în mână. *Camera 305*. Acolo. Privi în jos la murdăria de pe jeanșii lui rupți, acolo unde lovise podeaua în bar, și realizează că probabil arăta ca naiba. „Ei bine, se gândi el, cel puțin am o scuză rezonabilă.”

Naomi era încolăcită pe pat ca o minge, cu un mare halat de baie alb pus direct pe pielea goală. Camera era complet întunecată, dar ochii ei erau larg deschiși, holbându-se fix în

spațiul gol. După ce North o adusese înapoi la hotel, făcuse duș o dată, apoi din nou și după aceea pentru a treia oară, apa fierbinte arzând-o rău când atingea rana din coapsa stângă. Acum, fără nimic care să o distragă, scena se derula la nesfârșit în mintea ei. Ea mergea în direcția barului, increzătoare, cu Glockul în mână. Putea să-și vadă propria față de la distanță, hotărârea extraordinară, încheștarea maxilarului. Apoi, îl privea drept în față pe Ryan, lama ascuțită înțepând-o în gât, în timp ce Elgin îi șoptea vorbe urâte în ureche: „O să te tai și o să ți-o trag, târfă. Te tai și ți-o trag..“ Suspină o dată, un suspin puternic, care se pierdu în camera goală. Auzi un ciocănit în ușă.

– Naomi, sunt Ryan.

Nu răspunse.

– Naomi, lasă-mă să vorbesc cu tine doar pentru un minut. Mânerul ușii se zgâlțâia, dar ea nu se ridică pentru a-l lăsa înăuntru. După un minut, auzi un țcănit straniu. Ryan pătrunse în încăpere în stilul său și aprinse lumina.

Ea sări în sus, ștergându-și la repezeală lacrimile fierbinți din ochi.

– Ce naiba crezi că faci? urlă ea furioasă. Dacă voiam să te las să intri, aș fi deschis blestemata aia de ușă!

El ridică mâinile în semn de capitulare. Ea îi măsură cu privirea jeanșii murdări, tricoul negru întins pe piept și brațe și cel mai recent adaos: o urmă subțire și șerpuită, care cobora pe obrazul lui stâng. Își dădu seama că el venise direct de la secția de poliție. Naomi simțea ceva care îi spori furia și confuzia.

– Uite, spuse el, voiam doar să te văd. Sunt bucuros că ești teafără.

– Sigur nu mulțumită ție, rosti ea pe un ton batjocoritor. Drăguță treabă să tragi în mine, apropo. Nu s-a întâmplat nimic... Poate îți vor da o altă medalie.

De obicei, îi era ușor să fie sarcastică, dar, de această dată, simți că nu este corect și avu un ușor regret imediat ce cuvintele îi ieșiră din gură.

El se holba la ea uimit. Ochii verzi, ca de pisică, erau măritați de furie, dar Ryan îi văzu dărele lucind pe obraji și iritarea roșie la colțul ochilor. Îi părea rău de toate astea.

– Ce vrei să spui cu altă medalie? întrebă el încet.

După expresia de pe chipul lui, ea știu că fusese prinsă. Ryan se apropie încet de ea, până când ajunse foarte aproape. Fața lui era la fel de albă ca atunci când venise din magazie la bar.

– Ascultă-mă, rosti el, cu o voce joasă.

Involuntar, Naomi făcu un pas în spate.

– Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat azi, dar, la naiba, nu te amesteca în viața mea personală. N-ai dreptul să scormonești în trecutul meu. Ține-o tot așa și n-o să-ți mai port de grijă.

Apoi, plecă, dispărând pe hol. Ea nu se mișcă pentru câteva momente, în timp ce o serie de sentimente i se perindară pe chip. În cele din urmă, se duse să închidă ușa în urma lui.

CAPITOLUL 14

IRAN * NORFOLK

Sud-estul Iranului, pe coasta Makran, dominând Marea Arabiei.

Departe spre nord, culmile munților Zagros străjuiesc împrejurimile aride. Făcând abstracție de înălțimi, munții și terenul de la poalele acestora aproape că nu se pot deosebi.

El stătea pe drumul așternut cu asfalt grosier, pe care îl simțea lipicios sub picioare. Acum, la început de noiembrie și cu o temperatură de aproape 35 de grade Celsius, aerul se simțea dens în nas și în gură. Frustrarea îi era amplificată de oamenii aflați în apropiere, colonelul din forțele aeriene trimis de Mazaheri și ajutoarele sale, care zâmbeau afectate, își țineau bărbile ridicate și aveau priviri arogante în vreme ce se încălzeau sub soarele măreției comandantului lor. Erau, de asemenea, și cei doi membri tineri ai Comitetului din Iran, cu omniprezentele pistoale-mitralieră AK-47 atârânădu-le peste piepturi. Hassan Hamza era cu ei, vorbindu-i colonelului pe un ton calm, ochii lui trecând cu desconsiderare aproape nedisimulată peste tinerii bărbați care îl înconjurau pe ofițerul superior. Vorbeau de 20 de minute deja, dar nu păreau să fi ajuns la un consens.

Iritarea nu era vizibilă pe fața lui March sau în atitudinea trupului său zvelt. Stătea liniștit și privea marea, în timp ce în spatele lui se purta o discuție aprinsă.

Se aflau în orașul-port Bandar Beheshti, la mai puțin de 160 de kilometri de frontiera cu Pakistanul. Bărbații stăteau în umbra unuia dintre depozitele deschise. Nu era un port mare, avea numai patru dane și patru cheiuri, fiecare cu câte două macarale mobile. Există un evacuator electric pentru descărcarea cerealelor din navele-container, iar cele două macarale pe șenile rula bine doar în afara asfaltului. O pereche de motostivuitoare se zăreau, de asemenea, pe suprafața mare acoperită cu asfalt negru.

Pe lângă cele patru depozite deschise, mai existau două clădiri închise și biroul căpitanului portului, care era doar puțin mai răsărit decât o magazie din tablă ondulată. În jurul portului, nimic altceva decât sârmă ghimpată, ca briciul de tăioasă, și spații goale.

Auzi vocile crescând în tonalitate și se întoarse în direcția grupului de bărbați. Hamza se apropia furios de el, colonelul urlând în spatele lui. Egipteanul își șterse broboane de transpirație de pe frunte, în vreme ce mergea, gura lui strâmbându-se într-un mârâit sub mustața stufoasă.

– Nemernicii! rosti el, printre dinți. Nu sunt în stare să înțeleagă nimic. La Teheran, totul se rezolvă printr-un telefon. Aici nu e la fel de simplu.

– Care-i problema? întrebă March.

– Nu există nici un camion. Nici o modalitate de a transporta încărcătura, dar nu o putem lăsa, nici chiar într-un depozit încuiat. Este cale lungă până la Arak, e o trecătoare montană... Ne trebuie un camion.

– Ai vorbit cu căpitanul portului?

Hamza dădu din mâini a frustrare.

– Am întrebat dacă este vreun vehicul în clădirile închise. El n-a spus...

Hamza tăcu. Râsul subalternilor colonelului era supărător pentru urechile sale. Ochii lui strălucitori priviră concentrați către clădirea aflată dincolo de arșița puturoasă a asfaltului.

După mai puțin de cinci minute, Jason March ieșea din clădirea de metal. Avea un zâmbet mic pe buze. Un obiect argintiu reflecta lumina soarelui, atârând de degetele mâinii sale drepte.

– O cheie. Așadar, *există* un camion, rosti Hamza alăturându-i-se lui March la ușa glisantă încuiată a celui de-al doilea depozit.

– Dacă n-ar fi existat un camion, atunci asta ți-ar fi zis, fu răspunsul sec.

Hamza privi fix spre clădirea căpitanului portului și observă că și colonelul, și subalternii lui făceau același lucru. Râsetele încetaseră și ajutoarele stăteau posomorâte și tăcute în jurul ofițerului iranian, precum copiii aspru dojeniți. Ușa grea fu ridicată pentru a dezvălui vehiculul, un International 4900 4x2. March sări în cabină și începu să îndepărteze învelitoarea de plastic care acoperea volanul. Motorul se trezi duduind la viață, câteva minute mai târziu.

– Din păcate, avea numai cheia de la depozit, explică March. Va fi un inconvenient, însă doar unul minor.

Hamza nu răspunse, întorcându-se numai pentru a se uita încă o dată la sediul căpitaniei portului care arăta ca o fată morgana în arșița după-amiezii.

Un tehnician însoțise grupul, un fost muncitor la docuri care se pricepea la folosirea macaralei mobile. Containerul de 6 metri aștepta cu răbdare pe cel de-al doilea doc, nava plecând cu multe ore înainte. Camionul dădu cu spatele, iar containerul fu încărcat. Avea să fie o călătorie lungă, însă ei nu erau așteptați vreme de câteva zile. Aveau tot timpul din lume.

Ryan Kealey se trezi când sună telefonul de pe noptieră. Frecându-și ochii cu o mână, ridică receptorul cu cealaltă și răspunse. Uitându-se pe fereastră, văzu nori atârând deasupra golfului și auzi un tunet slab în depărtare.

– Ryan, sunt Harper. Vreau să mă întâlnesc cu tine și cu Kharmai în fața, la 10. Fii gata de zbor – am avut succes. Cred că îți va plăcea.

– Bine, voi fi jos.

Închise telefonul și intră în baie. Adormise aproape imediat după ce intrase în cameră, în seara precedentă, dar, abia după duș și ras, începu să se simtă din nou oarecum uman. Se auzi o bătaie ușoară în ușă, tocmai când terminase cu îmbrăcatul.

Naomi stătea în hol. Părea aproape spășită, dar nu de tot. Arăta aproape la fel de șocant ca în ziua anterioară, purtând un pulover subțire de cașmir și o pereche de pantaloni largi, pentru a acoperi bandajul de pe coapsă. Fața ei era trasă, iar ochii umbriți, ca și cum ar fi dormit puțin. Dădu să vorbească, dar apoi ezită.

– Ți-e foame? întrebă ea. Hai, fac cinste cu micul dejun.

El nu-și dădea seama dacă vorbele ei erau un fel de scuză, dar ridică din umeri și o urmă la parter. Restaurantul părea destul de decent, iar el fu surprins să constate că era aproape gol. Se așezară cât putură de departe de alți oaspeți și curând el savura un mic dejun bogat, cu ouă, costiță, pâine prăjită și cafea. Când ea comandă numai o brioșă cu coacăze, el zâmbi, iar ea îl văzu.

– Ce-i cu privirea asta? întrebă ea. Sunt la regim.

El clătină din cap.

– Știi, un regim este ultimul lucru de care ai nevoie, replică el. Și, apropo, nu-mi place să mă faci s-o spun. Sunt logodit.

Ea rânji și împinse farfuria deoparte. Se aplecă, iar degetele ei lungi se apropiară stânjenitor de mult de ale lui Ryan, în timp ce ea vorbea:

– Ascultă, îmi cer scuze pentru aseară, însă doar într-o anumită măsură. Nu cred că am parte de un tratament corect aici. A trebuit să fac ceva săpături pentru a afla informațiile pe care tu și directorul adjunct ar fi fost firească să mi le dai de la început. El nu răspunse și ea continuă: Scopul este de a da de urma lui Jason March, dar voi nu mi-ați spus absolut nimic despre el. Știu că ai fost militar, Ryan. Știu ce ți-a făcut pie și oamenilor tăi.

El închise ochii și încercă să-și stăpâncască reacția. „Cum a aflat?“ Lui Ryan îi fu imediat clar că nu o luase suficient de în serios pe Naomi Kharmai. Singura întrebare era ce trebuia făcut acum. Optă pentru conciliere.

– Se pare că știi totul. Trebui să facă un efort pentru a-și menține vocea la un ton normal: Ce altceva pot să-ți spun?

Naomi se credea specialistă în aprecierea stării sufletești a cuiva și înțelese că nu ar fi un bun moment pentru a pomeni de Bosnia. Ridicând din umeri, se întinse pentru a lua paharul lui cu suc de portocale.

– Ei bine, aș vrea să știu ce încercăm să obținem. Clar, March e asociat cu iranienii și Al-Qaeda, așa încât cu certitudine lucrează împreună. Știm ce vor iranienii. Ce-i cu Al-Qaeda – crezi că urmăresc același lucru?

Ryan clătină din cap și sorbi din cafea.

– Dacă ei folosesc vreo armă nucleară sau reușesc să achiziționeze una, atunci suntem terminați. Vor pierde cea mai mare parte a sprijinului asigurat de către stat, de teama sancțiunilor impuse de ONU ori, mai rău, a represaliilor militare americane. Sunt sigur că aceste idei nu se vehiculează cu plăcere la nivelul conducerii Al-Qaeda, dar asta e realitatea

situației. Ei au făcut o mulțime de declarații contradictorii despre încercările lor de a achiziționa material nuclear.

– Ce-i cu Iranul?

– Ei bine, dacă aflăm că Iranul are o armă, ei pot pur și simplu pretinde că e pentru apărarea națională. Apoi, vor recurge la mici concesii pentru a face gălușca mai ușor de înghițit. OSCE și ONU nu le vor agreea și nici noi, dar nord-cooreenii au aflat deja că noi vrem să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine, atâta vreme cât sunt ținute în propria ogradă. Asta este motivul pentru care Brenneman e așa de hotărât să-i oprească înainte de a se ajunge atât de departe. De îndată ce ei obțin arma, opțiunile noastre, în mod clar, devin mai limitate.

Ea zâmbi și îndesă în gură o bucată de brișă.

– E destul de clar că nu ești expert în politică externă, spuse ea.

– E cât se poate de adevărat, replică el cu un rânjet caracteristic. Dar realitatea rămâne că Al-Qaeda preferă probabil să-și păstreze sprijinul de care beneficiază acum și fluxul de arme mici și bani spre organizație și să stea departe de armele biologice și nucleare. Altfel, își vor atrage mai multe necazuri decât pot duce. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că ei sprijină Iranul în realizarea ambițiilor *lor* nucleare.

– În schimbul a ce?

– E greu de spus. Poate că nici nu au ajuns încă la un acord, zise el. Ar putea fi bani, azil politic, arme... ar putea chiar fi ceva foarte simplu, precum tranzitarea sigură a țării. Totuși eu aş zice că pentru acest gen de ajutor ei se vor aștepta la foarte multe în schimb.

– Are o noimă. Naomi își termină sucul și aruncă o privire la ceas. Era aproape 10. Cum crezi că este folosit March?

Ryan nu răspunse, fiindcă ospătarul tocmai se apropia cu nota de plată. Așteptă până când nota fu achitată și ei își luară hainele, înainte de a răspunde:

– Ai citit dosarul, așa că știi ce este.

Ea nu citise dosarul, dar nu-l corectă.

– Înfățișarea și instruirea lui îi permit să se integreze perfect aici. Ar putea chiar să apeleze la niște conexiuni internaționale. Pentru orice operațiune în SUA, March va reprezenta cea mai bună șansă de succes a lor. De asemenea, îi poate învăța foarte multe pe tinerii recruți. Nu-l vor folosi dacă nu există o mare probabilitate ca el să se întoarcă viu. Crede-mă când zic că Al-Qaeda devine o forță tot mai mare, cu fiecare zi în care el este implicat.

– Acesta este un gând înfiorător, murmură ea.

Ryan dădu din cap.

– Știu.

Suburbanul negru era parcat la bordură, o burniță slabă căzând în jurul lor, în timp ce ei se grăbeau dinspre intrarea în hotel către interiorul cald al vehiculului. Harper aștepta pe scaunul pasagerului din față. Îndată ce portierele se închiseră, vehiculul se puse în mișcare. Ryan îi înmână directorului adjunct o cană de cafea la pachet de la restaurantul hotelului și bărbatul mai în vârstă dădu din cap în semn de apreciere.

– Am descoperit ceva important despre *Natalia*, Ryan, zise el. Aparține unui om pe nume Stephen Gray. Îți spune ceva?

Kealey își scormoni mintea.

– Vag. Are o companie de transport maritim de mărfuri, corect? A avut ceva necazuri când una dintre navele sale a fost descoperită în drum spre Irlanda de Nord cu cala plină de arme.

Directorul adjunct aruncă în poala lui Ryan dosarul pe care îl avea.

– Exact. A pricinuit o mulțime de probleme pentru că armele erau de bună calitate, 1000 de aruncătoare de grenade automate, de 40 mm, încă în unsoarea de împachetare, 8000 de încărcătoare cu muniție, lăzi pline cu mitraliere Vektor de

7,62 mm montate pe afeturi cu trei picioare. Totul era fabricat de o divizie a companiei Denel Arms la care Guvernul deține acțiunile majoritare. După cum te-ai aștepta, britanicii au fost furioși. Au existat foarte multe speculații că Grey strângea arme ca să le vândă celor mai buni ofertanți, dar el a scăpat de acuzații datorită unui viciu de procedură.

Ochii lui Naomi se deschiseră larg, iar Ryan se uită urât.

– Asta este o problemă, rosti el. Dacă e ceva adevărat, atunci sunt șanse ca Al-Qaeda să aibă acces la armament serios.

– Eu aș zice că e mai mult decât o șansă, spuse Naomi.

– Vreau să zic, uită-te la șapte. Gray are o companie de transport maritim care a fost folosită pentru a face contrabandă cu arme. Una dintre navele sale aduce în State explozibili folosiți de către Al-Qaeda într-o operațiune teroristă. Trebuie să existe o conexiune directă.

Harper dădu ușor din cap.

– Iar eu sunt dispus să pariez că Jason March este acea conexiune.

Ridică un al doilea dosar de pe podeaua de la picioarele sale. Era un dosar maro-închis, fără însemne distinctive pe care Naomi să le poată vedea. I-l înmână ei.

– Este timpul să afli despre ce-i vorba, Kharmai!

Kealey îi aruncă o privire întrebătoare, dar ea o ignoră și începu să răsfoiască dosarul în timp ce directorul adjunct explica:

– Aceasta e o biografie completă a lui March... Tot ceea ce știm, ca să fiu mai exact. Nu este cu mult mai mult decât un dosar 201. Documentele sale au fost suficient de bune pentru a fi primit în armată și, odată ce ești admis, nimeni nu caută mai departe.

Ea ridică privirea curioasă. Ryan privea fix ploaia de-afară.

– Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă ea.

– Vreau să spun că el nu a existat până când a intrat în armată, zise Harper.

Ea rămase cu gura căscată în vreme ce îi examina chipul.

– Nu poate fi adevărat, spuse ea. Armata are nevoie de certificatul tău de naștere, permisul de conducere, chiar și actele tale de la liceu, nu? Cum putea el...

– Fiecare document pe care l-a prezentat era fals. Ryan vorbise, iar ea se întoarse pentru a se uita la el. Completarea hârtiilor inițiale era partea riscantă, dar nici pe alea ei nu le verifică atent – armata a fost mereu disperată să pună mâna pe carne proaspătă. Odată ajuns în armată, totul era luat de bun. Desant aerian, școala de rangeri, asalt aerian, școala de trăgători de elită, cursul SERE – care înseamnă Survival, Evasion, Resistance, Escape¹ – de evaluare și selecționare pentru Forțele Speciale. El le-a absolvit pe toate astea datorită dosarului său militar impecabil și a avut succes în orice făcea. A fost un soldat-model. Nu a existat nici un motiv pentru generali care semnavă în final să pună la îndoială ceva din trecutul său de dinainte de a se înrola.

Naomi detectă amărăciunea din cuvintele lui Ryan, iar conversația ei cu generalul Hale îi reveni brusc în minte: „Eu pur și simplu nu am crezut ce zicea Kealey.. Părea paranoic... Ar fi trebuit să-l ascult...” Se uită prin dosar. La drept vorbind, performanțele lui March erau chiar mai impresionante decât ale comandanților lui. Pe prima pagină era specificat MOS²-ul lui ca 18 Charlie sau sergent de geniu. Pe lângă școlile pe care Ryan le menționase, sergentul March absolvise EOD³ și era calificat atât în Scuba⁴, cât și în HALO⁵.

¹ Supraviețuire, eschivare, rezistență, evacuare (în lb. engleză, în original)

² Military Occupational Specialty – specialitate militară (n.tr.)

³ Explosives Ordonance Disposal – Serviciul de înlăturare a munițiilor și explozivilor (n.tr.)

⁴ Scufundări (în lb. engleză, în original)

⁵ High Altitude, Low Opening freefall parachuting – parașutarea de la mare altitudine, cu cădere liberă și deschidere a parașutei la joasă altitudine (n.tr.)

Ajunse la lista decorațiilor și realizărilor, însă DD214¹ era, surprinzător, gol. Cea mai înaltă distincție pe care March o dobândise era Medalia pentru merite în serviciu. În afară de asta, nu erau multe de menționat.

– Dacă era un soldat așa de grozav, de ce nu a primit mai multe aprecieri?

Ryan trebui să se gândească un minut, întrebarea fiind una bună.

– A primit ce trebuia să primească – toate medaliile standard pe care le capeți pe măsură ce înaintezi în grad, orice E-7² primește o MSM³ corespunzătoare. Doar că el i-a iritat pe foarte mulți ofițeri, iar ei decid aprobarea decorațiilor. S-a ținut mereu departe de colegii săi, niciodată nu i-a plăcut să acționeze în echipă. Foarte multor oameni nu le plăcea comportamentul... Îi enerva.

„Inclusiv pe tine“, se gândi ea. Dar Ryan Kealey privise mai adânc în mintea lui March, văzuse ce pândeă cu adevărat acolo, înaintea oricui altcuiva. Nu putea fi blamat pentru ceea ce Jason March făcuse cu șapte ani în urmă sau pentru crimele pe care le comisese începând de-atunci. Ea îi dădu dosarul înapoi directorului adjunct.

– Acum, ai o idee despre cel pe care-l căutați, spuse el.

Ea reuși să-și păstreze o figură serioasă, dar i se păru că-l vede pe Ryan schițând un zâmbet. Clar, Harper habar n-avea ce fel de investigator adusesse în familie.

– Vreau ca voi doi să mergeți la Cape Town, să vedeți ce are de zis Gray. Are acolo un depozit transformat, pe care-l folosește ca birou și bază de operațiuni. De asemenea, deține firme de transport maritim în Durban și-n Richard's Bay, dar Cape Town e baza. Arată spre dosarul din poala lui Kealey.

¹ Certificatul de eliberare din serviciul activ (n.tr.)

² Înaintare în grad (n.red.)

³ Medalia pentru merite în serviciu (n.red.)

Acolo ar trebui să fie toate informațiile de care aveți nevoie. După cum vă puteți imagina, Stephen Gray nu este un cetățean apreciat de când a reușit să scape de acele acuzații. Avem sprijinul neoficial al guvernului sud-african pentru această acțiune. În traducere, asta înseamnă că ei vor trece câte ceva cu vederea, dar nu orice. Ai priceput, de data asta, Ryan?

Vocea sa era ca de oțel în timp ce-l privea fix pe bărbatul mai tânăr.

Kealey dădu afirmativ din cap, respectuos, ceea ce fu un motiv de amuzament pentru Kharmai, până când Harper o apăsă cu aceeași privire lungă, serioasă.

– Dați-mi voie, de asemenea, să vă spun că forțele de poliție locală nu au fost puse la curent și asta nici nu se va întâmpla prea curând. Ele nu știu cine sunteți voi... E bine să aveți asta în vedere. Nu vor ezita să tragă dacă ajung la concluzia că sunteți o amenințare. Nu vă zic asta pentru binele meu, OK? Cea mai apropiată ambasadă a SUA de Cape Town este în Pretoria, la peste 1000 de kilometri. Asta nu vă lasă o marjă prea mare de eroare, așa că nu vă puteți permite să acționați nechibzuit, pentru că nimeni nu vă asigură spatele.

Jonathan Harper se răsuci în scaun pentru a-i preciza ceva șoferului, în vreme ce se apropiau de poarta pentru plecări de la Norfolk International, strada umedă fășâind sub roți, slăvile cerului deschizându-se în cele din urmă, iar ploaia răpăind pe acoperișul vehiculului și pe șoseaua pe care rula.

– Aproape că am uitat. Harper se întoarse peste spătarul scaunului său pentru a-i înmâna fiecăruia câte o mapă. Astea sunt pașapoartele voastre și permisele de conducere. Felicitări, acum lucrați în Silicon Valley. Probabil că este o creștere substanțială a salariului pentru amândoi, chiar dacă numai pe hârtie, spuse el cu un rânet. Treceți orice aveți nevoie pe nota de cheltuieli, dar nu uitați cine o aprobă până la urmă, bine?

Zâmbetul îi dispăru când reveni la problemele mai presante.

– Există un motiv pentru care eu stau aici, în loc să fiu în micul meu birou confortabil de la Langley. Această situație are parte de întreaga atenție a directorului și președintelui, așa că trebuie să aibă și atenția mea deplină. Mă bazez pe voi amândoi.

Micul convoi se deplasa spre nord-vest, de aproape opt ore. Traversau Dasht-e Lut, marele deșert cu depuneri de sare, care părea să se întindă la nesfârșit în orice direcție. Când poalele munților Zagros apăruseră în cele din urmă în depărtare, priveliștea lor îl făcuse pe tânărul polițist care stătea pe locul din dreapta al celui de-al doilea Land Rover să murmure o scurtă rugăciune de mulțumire. În fața poliștului era vehiculul care îi transporta pe bărbatul din Al-Qaeda, pe colonelul din forțele aeriene și pe doi dintre subalternii lui. În spatele lui era Internationalul 4900 condus de către american, transportând containerul de metal care trebuia să ajungă la uzina din Arak.

Trecuseră prin orașele Nikshahr și Bampur, mici grupuri de copii făcând agitați semne în timp ce vehiculele rula cu grijă pe străzile înguste. Patru ore mai târziu, orașul Bam se zărea spre nord, făcându-l pe un bărbat născut în această comunitate extinsă să strige emoționat de pe scaunul din spate. Apoi, străbătuseră numai 80 de kilometri până când periferia orașului dispăruse din vedere.

Mai devreme în cursul zilei, contrastele senzaționale ale deșertului constituiseră o surpriză plăcută pentru Ali Ahmedi, care petrecuse, până acum, cei 28 de ani ai săi pe străzile Teheranului. Pentru el, peisajul iranian se limitase la piscurile crenelate ale muntelui Damavand, cel mai înalt vârf din Iran, chiar la nord de capitală. Nu cunoscuse niciodată deșertul până la călătoria spre Beheshti, imenșii nori cumulus albi, luminoși pe fundalul albastru briliant al cerului coborând spre linia orizontului unde începeau nisipul, piatra și argila complet uscată a solului mlăștinis și sărat, *kavir*.

Acum, aerul era rece și Ahmedi coborî fereastra pentru a intra aer curat, în vreme ce stelele apăreau pe cer. Curând, se vor opri, întrucât călătoria peste mâlul mlaștinii sărate *kavir* era suficient de periculoasă și în timpul zilei, când drumul era vizibil și se putea aprecia consistența lui.

Prietenul și colegul său ofițer de la *Komiteh* conducea vehiculul. Pe bancheta din spate erau trei dintre subalternii colonelului. În vreme ce orele se scurgeau, Ahmedi îi ascultase amuzat la început. Apoi, cu iritare crescândă și, în cele din urmă, enervat.

Singurul lor subiect era americanul.

Conversația lor era plină de supoziții și teorii fanteziste: americanul nu era deloc american, ci un mercenar european, americanul era un spion pentru Marele Satan, americanul era un criminal de anvergură, fără pereche.

Ultima părea să conțină ceva adevăr.

Ahmedi îl observase pe american fixându-l cu privirea pe bărbatul din Al-Qaeda cu ochii lui de șarpe pe chipul de stea de cinema și apoi pornind agale spre biroul căpitanului portului. Își amintea cum căpitanul urlase că depozitul nu putea fi deschis, că un camion trebuia obținut din altă parte. Americanul intrase în clădirea din tablă ondulată și căpitanul nu mai fusese văzut...

Nimeni nu îndrăznise să intre în birou după aceea. Ahmedi ar fi zis că omului din Al-Qaeda îi era teamă de american, iar colonelul și oamenii lui îi împărtășeau teama.

Farurile vehiculului din spate semnalizară, iar polițistul de la volanul mașinii în care se afla Ahmedi semnaliză la rândul lui. Convoiul se opri, iar motoarele amuțiră. Sacii de dormit fură trași dinapoia banchetelor, întrucât o adiere rece ridica nisipul ușor în noaptea întunecată. Mai erau douăsprezece ore până la Arak. Își vor continua drumul când se va lumina de ziuă.

CAPITOLUL 15

CAPE TOWN, AFRICA DE SUD

Fondat la mijlocul secolului al XVII-lea de către guvernatorul Jan van Riebeeck, Cape Town a prins viață inițial ca punct de aprovizionare pe ruta maritimă spre est a Companiei Indiilor Olandeze de Est. Peste ani, orașul a înflorit, a fost ocupat prima dată de britanici și apoi returnat olandezilor, în 1803. Pe la 1806, portul a ajuns încă o dată în mâinile britanicilor și, curând, devenea capitala Coloniei Capului Bunei Speranțe. Când s-a format Uniunea Africii de Sud, în 1910, toate procedurile administrative au fost mutate la nord de Pretoria, dar orașul de coastă a continuat să se extindă, minele de diamante și aur din Transvaal asigurând cantități enorme și aducătoare de venit prin exporturile de materie primă. Acum, fiind atât capitală legislativă, cât și unul dintre cele mai mari porturi din lume, lui Ryan Kealey îi era ușor să înțeleagă de ce Stephen Gray alesese să-și întemeieze compania în prosperul centru comercial și industrial care marca poarta de intrare pe continentul african.

Sosiră în Cape Town la ora 3 după-amiază, după o călătorie de circa 13 000 de kilometri, soarele dogorind deasupra lor, în timp ce Ryan conducea Nissanul lor X-Trail spre centrul orașului. Naomi stătea pe scaunul din dreapta, cu o hartă mare întinsă în poală, ea indicându-i drumul pe Coasta de Vest,

spre ocean. Judecând după expresia de pe chipul ei, Ryan își dădea seama că era preocupată nu doar de indicațiile rutiere.

– Te rog, spuse el în cele din urmă. Mă înnebunești cu privirea asta. La ce te gândești?

Ea se răsuci în scaun, neliniștea fiindu-i evidentă.

– Sunt îngrijorată în legătură modul în care îl vom aborda pe Gray. Vreau să zic, nu crezi că suntem cam în inferioritate numerică?

Ryan ridică din umeri, concentrându-și atenția asupra șoselei.

– El deține una dintre cele mai mari companii de transport maritim din țară, așa că e, evident, un om inteligent. Vom încerca să-l convingem. Am mari îndoieli că ar risca extrădarea. Ar fi o chestie dificilă, dar sunt sigur că Departamentul de Stat va face această solicitare dacă Brenneman consideră că-i important. Nu-i văd pe sud-africani încercând să se pună de-a curmezișul, ce zici?

– Nu cred, spuse ea. Și dacă nu se lasă convins? Virează aici.

Ryan trase de volan, înjurând în șoaptă când evită la milimetru să lovească din lateral un vehicul mai mic. Încă nu se obișnuise să conducă pe stânga șoselei.

– Nu mă gândesc așa de departe, replică el în final, întorcându-se spre ea și zâmbindu-i ușor.

Străbătură încet străzile înguste din Victoria și Albert, cartier aflat pe țărm, cunoscut localnicilor ca V&A. Fiind una dintre principalele atracții turistice din Cape, străzile de aici erau pline de magazine scumpe, iar clienții lor, turiști bronzaji, își târau picioarele de-a lungul trotuarelor, sub povara obișnuită a aparatelor de fotografiat și de filmat, a rucsacurilor și pungilor cu cumpărături. Partea dinspre apă a orașului fusese restaurată la sfârșitul anilor '80 și, cu toate că multe dintre clădiri fuseseră modernizate, unele încă purtau rămășițele arhitecturii industriale victoriene rămase din anii guvernării britanice. Naomi se gândea, în general, că efectul era destul de

plăcut, când jeepul ajunsese în vârful unei mici pante și văzu apele sclipitoare din Table Bay.

– Încetinește! zise Naomi și se uită la hartă. Ia-o la dreapta aici.

Ryan coti pe următoarea stradă. Se îndepărtau de agitația zonei comerciale și intrau în cea industrială. Schimbarea fu subtilă la început, constând doar în numărul redus de oameni de pe străzi. Nu trecu mult până când depozite impozante, din cărămidă roșie și ciment gri cu crăpături, înlocuiau restaurantele și buticurile la modă din centrul comercial.

– După ce te uiți? întrebă el.

Ea își consultă încă o dată harta și arată în direcția uneia dintre multele clădiri identice.

– Acolo, spuse ea.

În fața depozitului era parcat un Mercedes E-Class argintiu, ultimul model.

– E și ăsta un reper, nu? zise Ryan. Nu pot fi prea multe astfel de mașini pe-aici.

Se uită după santinele ascunse pe aleile care mărgineau fiecare latură a depozitului, dar nu se zărea nici una. Vezi ceva? o întrebă el.

Naomi clătină din cap, iar Ryan acceleră.

– Ce faci?...

– Stai o secundă, mă gândesc, zise el.

Deși locul rămăsese înapoia lor acum, memorase perfect formele și orientările clădirilor, iar acum se gândea la ce le-ar fi necesar pentru a începe o supraveghere discretă... Trecu ceva vreme până să realizeze că ea încă aștepta.

– Îmi pare rău, Naomi. Ce ziceai?

– Nu e important, spuse ea. Însă aș vrea să știu la ce te gândeai tu.

El oftă adânc în timp ce revenea pe străzile care se învecinau cu Table Bay.

– Mă gândeam că nu poate fi așa de simplu. Pentru un cunoscut comerciant de arme, nu pare să-și fi luat foarte multe măsuri de precauție. Nu este realist. Trebuie să aibă protecție și asta înseamnă un număr necunoscut de gărzi înarmate în interiorul depozitului, precum și un sistem de alarmă sau ceva asemănător. Cel mai bine ar fi să-l prindem când iese, dar Harper n-ar fi de acord cu asta – trebuie s-o facem fără prea mult zgomot.

Naomi nu răspunse pentru un timp, apele întunecate ale golfului captându-i atenția, în vreme ce Ryan conducea înapoi spre zona comercială, trecând prin fața magazinelor bine luminate, în dreapta, și cu priveliștea impresionantă a apei în stânga. Ea privi absentă luminile de navigație mișcându-se în sus și în jos ale navelor care se legănau pe valurile Atlanticului.

– Poate că *este* așa de simplu, rosti ea după ce se gândi puțin.

– Ce vrei să spui?

– Gray a bătut Guvernul cu propriile arme – a fost prins și totuși a reușit să nu intre la închisoare. Acum, este chiar mai bogat decât înainte. Ar putea, pur și simplu, să fie suficient de arogant pentru a crede că este invulnerabil în fața lor.

– E o idee, zise el. Dar trebuie să fim siguri. Ochii lui se îndreptară involuntar spre gâtul lui Naomi și își stăpâni un fior la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Cred că ne-am asumat deja suficiente riscuri.

Ea nu răspunse, iar el băgă Nissanul închiriat în parcare la Hotelului Victoria și Albert. Se cazară și se deciseră pentru o mâncare ușoară pe terasă, cu vedere spre golf. Deși amândoi erau extenuați, nu refuzară când ospătarul le aduse o listă de vinuri împreună cu meniul.

Mâncarea a fost excelentă, iar imaginea fascinantă a golfului le-a întregit plăcerea. Aveai impresia că apa s-ar fi întins la nesfârșit, dacă nu ar fi fost stăvilită de roșul ca focul al cerului

și de muntele Table, a cărui siluetă se profila pe fundalul soarelui care apunea.

Conversația fu anevoioasă la început, dar, după un timp, Ryan începu să depășească antipatia inițială pentru Naomi Kharmai. Știa că era, în parte, aspectul ei și, în parte, vinul, dar se surprinse căpătând sentimente tot mai calde față de ea, pe măsură ce noaptea se lăsa încet. Când se gândi la zâmbetul afectat de pe chipul ei, atunci când se aflaseră lângă Kennedy-Warren, își aminti și reflexele ei fulgerătoare din barul de la Norfolk. Când se gândi la lipsa ei de recunoștință, amintirea fu repede urmată de o imagine a obrajilor livizi și ștergerea rapidă a lacrimilor calde într-o cameră de hotel intens luminată. În ciuda contradicțiilor care se perindau prin mintea sa, nu-i rămase altceva de făcut decât să-i susțină privirea ochilor de culoare verde lichid când aceștia îi întâlneau pe ai lui peste masă.

La mult timp după ce terminaseră de mâncat, ospătarul le aduse o a doua sticlă de Bordeaux. Naomi bău un pahar foarte repede, apoi savură un altul. Vorbiră despre zborul până acolo și primele lor impresii despre continentul african. În vreme ce lumina se stingea pe pietrele calde ale terasei, se pomeniră vorbind despre anii lor de început în Agenție, deși Ryan era mai interesat de viața ei în general.

– Știu că este nepoliticos să întreb, spuse el cu un zâmbet inocent, dar câți ani ai, totuși?

– N-ai nimic de dat la schimb, răspunse ea cu un zâmbet. Eu deja știu câți ani ai *tu*.

– Este adevărat, recunosc el. Pari să știi foarte multe.

– De aceea sunt aici, și nu în micul meu dormitor de la Tyson's Corner, zise ea cu sprâncenele răutăcios arcuite.

– Directorul a fost de părere că unul din noi ar trebui să știe *ceva*.

El râse în vreme ce ridică sticla pentru a umple din nou paharele.

– Și câți ani are logodnica ta?

– Vârsta ei pentru a ta.

O expresie amuzată se așternu pe chipul ei, în timp ce așează jos paharul și se gândi.

– Bine, acceptă ea. Va trebui să te cred pe cuvânt. Am 29. E rândul tău.

– Ai 29?

Zâmbetul ei păli puțin.

– Bine am 30. Dar, Dumnezeu, 29 sună mult mai tinereste, nu?

El râse din nou și își respectă partea de înțelegere.

– Katie are 24. Știu că asta sună rău pentru mine, dar, bine, nu am într-adevăr nimic de zis în apărarea mea. Mi-a fost studentă, ceea ce face ca lucrurile să sune și mai rău, cred eu.

– Ai fost profesor? întrebă ea oarecum surprinsă. Nu ești puțin cam tânăr pentru asta?

– Sunt un umil profesor-asociat. Probabil, încă am un job dacă spun tot ceea ce trebuie și dacă mă umilesc puțin. De ce? Nu par genul, nu?

– Nu, nu e asta, zise ea. Tatăl meu a predat la Cambridge. Era, într-adevăr, bine-cunoscut, un lider în domeniul său. Cei mai mulți oameni, de asemenea, n-ar fi crezut că era genul.

– De aceea v-ați mutat în State, fiindcă el a început să predea?

Ea încuviință din cap și Ryan observă o expresie nefericită pe fața ei, în vreme ce privea fix suprafața mesei.

– I s-a oferit un post la Harvard, când eu aveam 18 ani. A făcut într-adevăr treabă bună... a scris câteva cărți, asigurându-și deținerea postului. Când mi-au oferit și mie un post, iar eu am refuzat, el a fost așa de furios că nu a mai vorbit cu mine o lună. Ezită înainte de a vorbi din nou: Dorea ca eu să-i calc pe urme, cred. A fost și mai dezamăgit când am intrat în Agenție.

– De ce ai refuzat? întrebă el blând.

În cele din urmă, ea se uită spre el și-i întâlnește privirea fixă.

– Trebuia să-l merit, știi? Nu voiam ca viitorul să-mi fie gata aranjat. Pare stupid acum, dar eu efectiv aveam atunci o părere fermă despre asta. El putea să fie și aspru, așa că nu ne-am înțeles prea bine. Totuși, eu nu voiam cine știe ce. Vreau să spun, dacă el ar fi vorbit despre mine măcar o singură dată cum vorbea despre frații mei...

Se opri în mijlocul frazei și se ridică brusc de la masă, scaunul ei clătinându-se și răsturnându-se. Ryan se sculă aproape la fel de iute.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap, clar surprinsă și furioasă pe sine.

– Nimic, rosti ea. Nimic, zău. Doamne, mă pomenesc trăn-cănind uneori. Îmi pare rău. E-n regulă...

– Naomi!

Ea își înșfăcă sacoul și îi întoarse spatele lui Ryan.

– Naomi! repetă el. O prinse de braț în timp ce ea dădea să plece. Dacă el nu era mândru de tine, spuse el, atunci a greșit.

Ea îi căută rapid privirea și văzu că el vorbea serios. Ezită și apoi se apropie, sprijinindu-se de el și ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta ușor. Apoi, se trase îndărăt numai puțin, cu buzele ei moi aproape de ale lui, ca o promisiune de mai mult. Dar momentul trecu, iar ea se îndepărtă, cu tocurile lovind ușor piatra aspră în vreme ce trecea pe lângă mesele goale, îndreptându-se spre hotel.

Ryan era șocat. Rămase singur pe terasă, simțindu-i dulceața pe buze, în timp ce întunericul se lăsa peste golf. Doamne, să nu se fi întâmplat! Totuși, nu putea șterge asta cu buretele, iar ei doi trebuiau să lucreze împreună pentru încă multă vreme. Abia acum se gândi la Katie, însă doar atât nu era suficient. Se strădui să producă o imagine mentală pentru a se autopedepsi, iar când aceasta apărui, era pe o faleză stâncoasă ce domina Cape Elizabeth, un vânt puternic dinspre uscat

îndepărtându-i părul de pe față, în timp ce ea se uita peste ocean. Chiar dacă era doar în mintea lui, încurcată și confuză cum era, vederea atât de limpede a faptei ei îi tăie răsuflarea. Apoi, imaginea se fărâmiță în mii de bucăți și el știu dintr-o dată că era vinovat.

Clătină din cap pe când se îndepărta de masă. Doamne, să nu se fi întâmplat...

Dimineața următoare începu devreme pentru Ryan. Făcu duș și se îmbracă înainte ca soarele să se ridice, oprindu-se în drumul lui spre holul de la intrare numai pentru a strecura pe sub ușa lui Naomi un bilețel. Acesta nu pomenea nimic despre seara precedentă, ci conținea doar câteva rânduri pentru a o înștiința că ieșea cu jeepul ca să ia ceva provizii. Ea consumase ceva mai mult decât porția ei de vin în seara anterioară și el nu vedea nimic rău în a-i lăsa câteva ore pentru a-și reveni. Se opri la restaurantul hotelului pentru a-și lua o cană de cafea, apoi la ghișeu de la intrare pentru a obține indicații privind magazinele la care avea nevoie să meargă.

Aerul de afară era înviorător, zorii violet-portocalii marcând intrarea lină a orașului într-o altă zi. Știa că era prea devreme pentru ca magazinele de pe coastă să fie deschise, dar nu putea să dea ochii cu Naomi chiar acum. „Este o femeie ciudată, se gândi el absent. Așa de inteligentă și încăpățânată, așa de temătoare să nu cumva să-și arate vreo slăbiciune.“ El trebuia să-i transmită că nu se va ajunge nicăieri, dar trebuia să poată lucra cu ea după aceea. Era o situație dificilă. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să lase lucrurile așa cum au căzut. Să vadă ce are ea de zis? Ea ar putea să regrete la fel de mult ca și el.

Dar existase acel lung moment înainte ca ea să se îndepărteze de el... Ryan se întreba dacă ea așteptase în cameră, după ce părăsise terasa, pândind ciocănitul lui la ușă, cu o rochie de

seară trasă în jos, pentru a-i dezvălui umerii goi. Imaginea persista în mintea lui, în timp ce el conducea Nissanul spre vest, în direcția zonei industriale a orașului.

Mercedesul argintiu era acolo, dar într-un loc ușor diferit. Gândindu-se la dosarul lui Harper despre Gray, Ryan își aminti că omul de afaceri deținea și o casă în oraș, pe Buitengracht Street, pe lângă numeroasele proprietăți aflate mai departe spre nord – era foarte posibil ca el să fi petrecut noaptea la una dintre acele adrese înainte de a veni înapoi la depozit, dimineța. Ryan se uită la ceas. Abia 7.08 și omul era deja la lucru. Nu se mai gândi la asta după ce coborî din jeep pentru a profita de avantajul străzii pustii ca să cerceteze amplasamentul clădirilor aflate în jurul depozitului renovat al lui Gray. Trotuarul de pe partea opusă era foarte îngust, aproape inexistent, înainte de a se înălța în fața altui complex industrial.

Privirea lui Ryan urmări liniile clădirii, până la acoperișul plat și apoi pe o cărare imaginară tăind în jos, în diagonală, către ușa cu cadru metalic aflată de cealaltă parte a Mercedesului. Se duse pe o alee plină de gunoaie, ziduri drepte de ciment înălțându-se de fiecare parte a sa și fu încântat să descopere o scară de incendiu din aluminiu atârând peste un container de gunoi acoperit cu vopsea maro exfoliată. Urcat pe container, realizează că putea să ajungă la baza scării de incendiu. Aceasta se trase ușor în jos, când el o apucă de treapta inferioară. Era tot ce-i trebuia pentru moment. Satisfăcut, Ryan împinse la loc scara retractabilă și sări de pe container, apoi parcurse spațiul îngust dintre clădiri, întorcându-se la jeep. Mai avea o mulțime de lucruri de făcut până la căderea nopții.

Naomi se trezi cu puțin înainte de ora 10, cu cearceafurile zăcând în dezordine la picioarele ei. Dându-se cu greu jos din pat, fu îngrozită să vadă soarele aflat la jumătatea ascensiunii pe cerul african. Auzi strigătele bucuroase ale unor copii sub

fereastră și se întrebă de ce Ryan o lăsase să doarmă așa de mult. Gândul la el o făcu să-și amintească de noaptea trecută. Stând pe marginea patului, mintea ei se străduia să-și aducă aminte evenimentele care avuseseră loc.

O, Doamne!

„Nu pot să cred că am făcut asta, gândi ea. Nu pot să cred!“ Naomi realiza că simțea ceva pentru Ryan, dar știa, de asemenea, în mod instinctiv, că asta nu se va întâmpla nicio dată. El era logodit și... Bine, asta era singurul lucru în neregulă, dar era suficient. Totuși, el nu se trăsese înapoi. Își amintea asta clar acum. Ea îi dăduse ocazia, dar el nu s-a tras înapoi. Chiar așa stând lucrurile, el nu putea să se gândească prea mult la ea după ceea ce zisese ea. Vorbise vrute și nevrute despre tatăl ei, fiind deprimată. „Așa ceva nu se va mai întâmpla, decise ea. Sub nici o formă, la naiba!“

CAPITOLUL 16

IRAN

Sosiră mult mai devreme decât era de așteptat, tocmai când soarele își începea coborârea dincolo de cele mai înalte vârfuri din regiunea montană Khondaub, la vest de Arak. Convoiul își mărise viteza după ce intrase pe autostrada care trecea pe la nord-vest de Kerman, prin Yazd și Isfahan. Îndată ce ultimul oraș dispăru din vedere, mediul înconjurător deveni tot mai puțin populat pe măsură ce orele treceau și colinele joase lăsau loc abruptilor versanți stâncoși care se înălțau mult deasupra deșertului.

Nu exista nici o casă particulară pe o rază de 30 de kilometri în jurul complexului, cel puțin nici una care să fie locuită. Ministerul de Interne silise familiile să evacueze zona, când a început construcția la reactorul de apă grea. Acestea nu au primit nici o compensație pentru pierderile lor, dar erau destul de norocoase să fi fost lăsate în viață. Actualul regim ar fi fost de departe mai puțin generos.

Complexul se afla într-o vale puțin adâncă, iar clădirile plate, de culoare cafenie, se confundau cu zidurile naturale de granit din jur, care reprezentau o pavază naturală împotriva rachetelor. Totul era înconjurat cu garduri de plasă duble, deasupra cărora se afla sârmă ghimpată. Pentru ochiul neavizat, securitatea ar fi părut slabă, aproape inexistentă, dar exista.

Se putea constata după cabinele pentru verificarea prezenței armelor la intrarea în fiecare clădire, precum și după plasa de camuflaj care masca lansatorul de rachete sol-aer SA-8 Gecko SAM. Era reprezentată de radarul cu rețea de antene comandate în fază montat pe vehiculul comandantului și de buncărele presărate în tot perimetrul, plus depozitele de muniții și colectoarele de grenade. Câmpurile de mine nemarcate care erau presărate în terenul deschis de la sud de complex ar fi fost greu de depistat, la fel și senzorii de avertizare care monitorizau trecătorile din munți până la 20 de kilometri depărtare.

Convoiul era așteptat, așa că nu trebuia să aibă de-a face cu aceste măsuri de securitate elaborate. Odată ce li se permise accesul pe poarta principală, vehiculele urmară un drum neregulat prin complex. Întâi, trecură pe lângă construcția cu patru nivele care servea drept cazarmă pentru soldați, iar apoi, pe lângă cea mai mare clădire a complexului: din beton pre-comprimat, care adăpostea cele două reactoare și generatoarele mai mici de aburi. Dincolo de clădirea reactoarelor, era turnul imens de răcire, care servea, fără știința comandantului bazei, drept punct de reper pentru echipa de control satelitar a NSA¹ de la Fort Meade, Maryland.

În final, vehiculele încetinesc și se opresc în fața unui bloc administrativ, un grup de clădiri identice, legate prin coridoare înguste, care constituiau partea cea mai nordică a complexului. Oamenii coborără epuizați din vehicule, fiecare întinzându-și trupul în aerul răcoros de munte, în timp ce o automacara fu trasă alături, iar soldații, chemați pentru a ajuta la descărcarea containerului. March nu stătu să supravegheze acțiunea, ci îi urmă pe Hamza și pe ofițerul iranian în interiorul răcoros al clădirii administrative.

Toate culoarele îi păreau la fel lui March: pereți albi, imaculați și podele din dale de culoare deschisă, proaspăt ceruite,

¹ Agenția de Securitate Nucleară (n.tr.)

nu tablouri, nu ferestre. El observă că lipsea fațaiala obișnuită a funcționarilor grăbiți și a personalului administrativ suprasolicitat. De fapt, nu întâlnește nici unul în drumul lor prin clădire. Liniștea ar fi fost copleșitoare dacă nu ar fi fost ropotul domol și neregulat al pantofilor lor pe podeaua lustruită. În cele din urmă, colonelul se opri la o ușă nemarcată. Ciocăni ușor și i se dădu permisiunea să intre.

— Așteptați aici, spuse el și ușa se închise în urma lui.

Ofițerul era plecat de cinci minute. Hamza evita privirea celui alt bărbat, dar știa instinctiv că americanul se uita la el. Îi era greu să nu clipească sub privirea insistentă, penetrantă. Minte sa continua să se întoarcă la Beheshti, la tonul sarcastic al colonelului, la disprețul din ochii americanului, la clădirea solitară care era biroul căpitanului portului.

Hamza se gândi la soarele care ardea cu putere și încingea foile de metal și tot ce era înăuntru. Se întreabă dacă muștele l-au găsit deja pe căpitanul portului.

Ușa se deschise rapid și li se făcu semn să intre. Interiorul camerei era evident diferit față de culoarele sterile. Mici tablouri cu gust decorau pereții. Covorul era brun, adânc și moale, iar fotolii scumpe erau împrăștiate peste tot. March observă că tovarășul său se holba ca și cum niciodată nu văzuse asemenea lux.

Saif al-Adel stătea pe una dintre cele câteva canapele. Bărbatul se ridică atunci când ei intrară în cameră, cu un zâmbet palid pe chipul îngust. Hamza se simți ușurat că acesta era într-o dispoziție bună.

— Bine ai venit, frate! Ne era teamă că deșertul ar fi putut să vă înghită cu totul, împreună cu prietenul nostru american aici de față, spuse el.

Hamza mustăci nervos și se uită la celălalt bărbat din încăpere, ministrul iranian Mazaheri. Acesta purta veșminte

clericale, colțurile ochilor săi fiind încrețite sub turbanul complicat când el îi salută.

– Aveți containerul, rosti el.

Nu era o întrebare.

Hamza încuviință din cap și zâmbetul ministrului se lărgi.

– Ați făcut un serviciu inestimabil țării mele. Am făcut celelalte aranjamente, după cum am promis. Prietenul nostru sud-african a expediat deja coletul vostru. Meritați felicitări.

Mazaheri îi aruncă o privire piezișă lui al-Adel și apoi își concentrează atenția asupra celui alt egiptean.

– Vino, prietene, zise el punându-și prietenos brațul pe umerii lui Hamza. Ia masa cu mine. Ai călătorit mult. Trebuie să te odihnești înainte de a sosi transportul.

Hamza se uită la comandantul său și primi un semn aprobator.

– Are dreptate, Hassan. Meriți însă mai mult decât o mâncare bună. Aș spune că este timpul să reevaluăm locul tău în organizație. Recompensa ta a întârziat prea mult.

În ciuda celor mai asidue eforturi, Hamza nu-și puteau stăpâni micul surâs de pe buze. Avea să fie făcut comandant, va fi egalul lui Saif... După toți acești ani, era acum o certitudine. Îl urmă pe ministru afară din cameră, pășind fălos în timp ce se gândea la noua putere care va fi curând a lui. Zâmbetul i se lărgi când o imagine îi trecu prin minte – numele lui tipărit cu litere mari, lângă acelea ale lui al-Zarqawi și bin Laden, în ziarele din Occident. Imaginea căpătă amploare, umbrind toate celelalte gânduri. Va fi la fel de cunoscut cum era al-Adel. Nu auzi sporovăiala ministrului și nu observă că americanul mergea mult în urmă, împreună cu Saif, suficient de departe pentru a putea vorbi în secret.

– Știi cine sunt, zise comandantul.

Era o afirmație generală, iar March nu se gândi că era necesar un răspuns. Un timp, străbătură în tăcere culoarele albe, imaculate.

În cele din urmă, al-Adel continuă:

– Totul la tine mă îngrijorează. Nu fac un secret din asta. Hassan vorbește numai de bine despre tine, dar eu nu sunt așa ușor de convins. Am pentru tine o singură întrebare: Ce ți-a făcut Occidentul de vrei să-l vezi arzând?

March se gândi la această întrebare, dar numai o fracțiune de secundă.

– M-ai mai întrebat asta și răspunsul meu este același. Da, știu cine ești. Pe de altă parte, tu știi ce pot eu să fac. Nu cer nimic în schimb pentru acțiunile mele, numai ca tu să mă aprovizionezi cu materialele necesare pentru a reuși. Ce am făcut eu în trecut, cine sunt nu este treaba ta. Ori accepți asta, ori ne despărțim. Decizia îți aparține.

Saif al-Adel ridică privirea când se apropiară de ușile din metal și sticlă. Hamza și ministrul ieșiseră primii, spinările lor fiind imediat scăldate în lumina roșie a soarelui care cobora dincolo de munți.

– Ești un om curajos să-mi vorbești astfel, zise el absent. Dacă n-aș fi știut, aș fi zis că ești nebun. Colonelul de la forțele aeriene a avut multe lucruri bune de spus despre tine. Numirea lui pentru această sarcină nu a fost o alegere întâmplătoare. El a fost impresionat și astfel Mazaheri a fost impresionat. Vreau să-ți arăt ceva.

Ei îi urmară afară pe ceilalți doi bărbați, în aerul care se răcorea rapid. Ministrul și Hamza se îndreptau spre clădirea unde se servea masa, pașii lor lăsând urme în stratul subțire de siena care acoperea granitul ce constituia solului văii. Câțiva soldați stăteau în fața ușilor deschise, râzând și discutând în vreme ce așteptau să avanseze coada formată pentru servirea mesei.

– Îl cunosc pe Hassan de 14 ani. Este un camarad egiptean și mereu a slujit bine organizația. În urmă cu doi ani, mi-a salvat viața într-o ambuscadă a americanilor și a plâns

împreună cu mine când ne-a fost refuzat privilegiul de a-i îngropa pe camarazii noștri mai puțin norocoși. Pentru asta și pentru felul în care mă servește, îl iubesc ca pe un frate.

March observă cum ministrul îi vorbea lui Hamza, bătându-l cu palma pe umăr și arătând spre o clădire adiacentă, ca și cum îi oferea o explicație. March îl văzu pe Hamza cum dă din cap în semn că este de acord și Mazaheri începu să se îndepărteze pe când celălalt bărbat își continuă drumul spre sala de mese.

- Colonelul a fost impresionat de tine, nu și de Hassan. El a fost descris ca „puțin pregătit“ și „slab când se confruntă cu un om inferior, fără autoritate“. Colonelul este ginerele lui Mazaheri și, ca atare, ministrul îi dă ascultare și îl respectă. Eu i-aș tăia bucuros gâtul și aș privi cum i se curmă respirația, dar Mazaheri este extrem de important pentru viitorul Al-Qaeda, așa că trebuie să i se facă pe plac...

March remarcă aroganța din mersul lui Hamza. Simple cuvinte, o promisiune mincinoasă îi dăduseră omului oțel în șira spinării, în vreme ce mai înainte îi lipsise cu desăvârșire. Observă cum soldații ridicară armele ca la un semn. Urmă momentul teribil când Hamza pricepu și întinse disperat brațele spre armele îndreptate în direcția sa, strigând că era o greșeală. Apoi, pârâitul distinctiv al unui singur Kalașnikov, urmat de ritmul uniform al focului automat. După aceea imaginea brațelor smucite când gloanțele pătrunseră prin mâinile întinse și intrară în fața și pieptul său.

Focul se opri. Hassan Hamza zăcea mort pe pământ, șiroaie de sânge curgând de sub corpul său în pârâiașe, infiltrându-se în crăpăturile din piatră, în timp ce soldații își coborâră armele și își reluară conversația. Mazaheri își vedea de drum. Nu se întorsese la auzul armelor de foc descărcate și nici măcar nu tresărise când ecoul împușcăturilor reveni dinspre munți.

Când al-Adel se întoarse pentru a se uita la Jason March, nici un semn de mâhnire nu se zări pe fața comandantului.

– Pentru a asigura viitorul organizației, le-am lăsat pe aceste animale să-mi omoare fratele. Când tu ai sosit la noi, ai făcut-o voluntar. Nu aveai nici încrederea, nici respectul meu. Acum, ai respectul meu. L-ai câștigat. Ține minte însă că mă poți dezamăgi doar o dată... Nu uita ce s-a întâmplat aici. Este o lecție bună.

Uitându-se atent în ochii americanului, nu văzu nimic care să sugereze teamă sau nehotărâre. În loc de asta, observă o forță care rivaliza cu a lui. Saif al-Adel știuse că bărbatul nu avea să fie jignit de cuvintele sale și era mulțumit.

Replica îl făcu însă să se cutremure până în măduva oaselor.

– Tu vrei ceva ce eu pot îndeplini. În schimb, eu vreau ca tu să mă duci spre nord.

Urmă o tăcere lungă.

– De ce?

– Știi de ce.

CAPITOLUL 17

CAPE TOWN

Începură să supravegheze depozitul chiar înaintea zorilor, în a treia zi.

Cu numai doi oameni, Gray ar fi fost imposibil de urmărit în afara clădirii. Kealey știa că fetele lor ar deveni prea repede familiare, iar securitatea din jurul omului de afaceri va spori dacă ar fi reperați. Ei urmăreau ocazia de a-l izola pe Gray, dacă era cumva posibil. Orele petrecute de bărbat în altă parte îl sâcăiau pe Ryan, dar era totuși mulțumit cu supravegherea depozitului. Era o zonă retrasă și liniștită. Vehiculele care se apropiau puteau fi auzite cu mult înainte de a coti pe strada îngustă care trecea prin labirintul de clădiri industriale caracteristice acestui cartier uitat din Cape.

Ziua precedentă fusese fructuoasă. Din magazinele de pe țărm, Ryan se aprovizionase cu un echipament mai bun decât ar fi sperat. Într-un mic magazin de articole de sport, găsisese două binocluri de calitate pentru vederea pe timp de noapte, Riegel 2350. Le cumpărase împreună cu două saltele, saci de dormit și un rucsac. Se oprise, de asemenea, la un magazin alimentar pentru a lua un bax de apă la sticle. Pentru alte lucruri necesare, sunase la Pretoria. De acolo, cererea sa a fost trimisă la Langley și aprobată. Abia pe la 3 după-amiază, când Ryan și Naomi tocmai terminau prânzul în liniștea apăsătoare

de pe terasă, livrarea a fost făcută de curierul diplomatic. Coletul, deschis în intimitatea camerei de hotel a lui Ryan, conținea stațiile de radio portabile cifrate Tait Orca și căștile pe care el le ceruse în mod expres.

Conținea, de asemenea, un pistol semiautomat P22 Walther cu o țeavă de 5 inchii modificată, cu gura țevei extinsă și filetată pentru greoiul amortizor Dalphon care era așezat lângă armă.

Ryan încă nu avea nevoie de stațiile de radio sau de pistol. Parcaseră Nissanul la câteva sute de metri depărtare și se apropiaseră dinspre nord, mergând prin labirintul de clădiri, înainte de a ajunge la scara de aluminiu de pe clădirea aflată vizavi de a lui Gray. Naomi tremurase violent în timp ce se cățarau pe scară și se instalau pe acoperiș, târându-se pentru a găsi locul cu cea mai bună vedere spre depozitul situat mai jos. Soarele tocmai arunca o privire peste orizont când Mercedesul argintiu se opri lângă trotuar. Ryan își consultă ceasul: 7.15 a.m. Gray părea să fie cât se poate de consecvent în obiceiurile lui.

Observară cum șoferul coborî din vehicul și ocoli mașina, uitându-se în susul și în josul străzii. Era un bărbat alb, înalt, cu capul ras, un cioc îngrijit și mai multă grăsime decât mușchi. Costumul lui prost croit era întins la cusături și, chiar de la distanță, Kealey putu identifica umflătura de la subsuoara stângă a omului. Ușa pasagerului din față se deschise și cel de-al doilea ocupant al vehiculului porni cu pași repezi pe stradă.

Era prima dată când Ryan îl vedea pe Stephen Gray. Acesta era subțire și îngrijit, puternic bronzat, proaspăt bărbierit, cu păr argintiu tuns scurt – bărbatul se folosea bine de bogăția sa. Ryan observă că șoferul mergea la câțiva pași înaintea lui Gray, cu mâna dreaptă băgată sub sacou, în vreme ce privirea lui cerceta clădirile din jur. Ușa de la intrarea în depozit se deschise, iar Ryan îl văzu pe bărbatul voluminos oprindu-se în ușă ca pentru a dezactiva o alarmă. Era clar că

șoferul știa cu prisosință ce are de făcut. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost mai slab antrenat, dar Ryan știa că ar fi putut fi și mai rău. Era ușurat că Gray nu părea inclinat să aibă un anturaj numeros, după cum era obiceiul multor oameni bogați. După ce ușa se închise în urma celor doi oameni, depozitul fu liniștit ore întregi. Nici o mișcare nu se zărea prin micile ferestre cu rame de metal de pe fațada clădirii. După ce soarele se ridică pe cer și bătu pe suprafața granulată a acoperișului, Naomi începu să se foiască nerăbdătoare și să arunce scurte priviri în direcția lui. În cele din urmă, se târî încet până aproape de el.

– Pot vorbi?

– Încet, spuse el.

– Cât ai de gând să stai aici?

Corpul ei era foarte aproape de al lui.

– Până la căderea nopții.

Ryan o auzi mormăind ceva și se întoarse să privească în direcția ei. Naomi bea apă și câțiva stropi se scurseră pe pieptul ei. Privirea lui urmă involuntar calea stropilor, coborând de pe fața ei către strălucirea fluidă a transpirației de pe curba grațioasă a gâtului și apoi peste sâni mici, tari, care împungeau țesătura de bumbac umedă a tricoului ei. El se controlă și privi repede în altă parte, străduindu-se să-și îndrepte atenția înapoi spre depozit. Își șterse mânios transpirația de pe ochi și bău din sticla sa cu apă.

Naomi îl privea cu atenție. Se târî mai aproape, așa încât picioarele lor se atingeau, iar umărul ei îl apăsa ușor pe al lui.

– Ascultă, spuse ea cu o voce joasă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat alaltăieri-seară. Am fost nesăbuită și probabil că am băut prea mult... Nu a însemnat nimic, bine? Nu se va mai repeta, îți promit.

Tonul ei exprima orice, numai scuze nu. El își îndepărtă ușor corpul de al ei.

– A fost, în egală măsură, și greșeala mea. Îmi pare rău că ți-am dat o impresie greșită. El îi privi chipul care era la câțiva centimetri depărtare de al lui. Ai dreptate. Nu a însemnat nimic și nu va duce nicăieri. Asta este tot ce-i de spus.

Ea îl privi cu insistență câteva secunde, ca pentru a-i evalua sinceritatea, apoi, încet, își trase salteaua la loc, în timp ce Ryan reluă supravegherea clădirii.

Abia pe la 1 după-amiază, un scuter alb și uzat se apropie cârâind de intrarea în clădire. Un tânăr bărbat african coborî și bătu cu putere în ușă. Aceasta se întredeschise puțin. Un sac mare fu împins înăuntru prin deschizătură, iar comisionarul primi un pumn de ranzi¹ în schimb. Îndesă banii în jeanșii murdari, înainte să se urce pe scuter și să se îndepărteze.

Orele continuă să treacă în vreme ce sunetele rezonante din cartierul Malay pluteau peste acoperișurile caselor, dinspre est. După puținele cuvinte schimbate mai devreme în acea după-amiază, Ryan mai aruncase două priviri rapide în direcția lui Naomi. De fiecare dată, văzuse clar furia și chinul pe fața ei. Începea să regrete faptul de a fi capitulat așa de ușor la cererea lui Harper de a o lua cu el.

În cele din urmă, aerul începu să se răcorească în timp amurgul cobora peste orașul trudit. La zece minute după ce felinarele stradale se aprinseră, ușa grea a depozitului se deschise. Bărbatul masiv apărură primul, cu mâna dreaptă din nou vârâtă în interiorul sacoului. Cercetă strada, apoi se întoarse și dădu din cap, după care Gray îl urmă afară, oprindu-se numai pentru a activa din nou alarma. Ryan se uită iarăși la ceas. Era puțin peste ora 8 seara. Așteptă cinci minute după ce Mercedesul plecă, înainte de a se ridica în picioare pe acoperiș, întinzându-și mușchii care-l dureau, scuturându-se de amorțeala unei zile de inactivitate.

¹ Moneda Africii de Sud (n.tr.)

– Așadar, ăsta a fost un timp petrecut al naibii de bine, spuse Naomi.

Dădu cu piciorul în sticla de apă și privi cum aceasta țopăi pe suprafața acoperișului, răvășind câteva pietricele în drumul său. Ryan privi în jur, în vreme ce ea se aplecă pentru a-și frecționa mușchiul amorțit al coapsei.

Sarcasmul îl zgâriase pe nervi, dar își păstră stăpânirea de sine, rulă salteaua și o împachetă cu dibăcie în rucsac.

– Ai dreptate, *a fost* un timp bine petrecut, zise el pe un ton neutru.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare, iar el se întinse cât era de lung și se uită spre depozit.

– Acum, avem o idee despre situația generală. Gray are numai un bodyguard, dar e profesionist. L-ai văzut cum iese din mașină? A lăsat ușa deschisă și motorul în funcțiune, în vreme ce a examinat strada, iar ochii lui nu au încetat să privească peste tot, cât au stat afară, adică aproximativ 15 secunde.

Ea păru ceva mai puțin sigură de sine în timp ce el continuă, aparent vorbind mai mult pentru el decât pentru ea.

– Ei au grijă să activeze alarma. Nu putem intra în perioada nopții și să-i așteptăm, doar dacă nu-l rog pe Harper să-mi trimită pe cineva de la Serviciul tehnic. Dar nu cred că va fi de acord.

– Deci ce părere ai? îl întrebă ea.

El clătină din cap absent, în vreme ce adună lucrurile ei și le îndesă în rucsac.

– Vom continua supravegherea, deocamdată. Va apărea o ocazie mai devreme sau mai târziu.

Își îndreptă trupul și o luă spre scara de incendiu, cu Naomi pășind deprimată în urma lui, meditănd la cum stătuse toată ziua lungită în arșiță, privind nimic altceva decât

cărămizi și mortar. Nu văzu micul zâmbet de pe chipul lui Ryan, când el își trecu piciorul peste marginea acoperișului.

– Știi ceva? spuse el. Cred că aş vrea să văd ce e de cealaltă parte a acelei clădiri.

CAPITOLUL 18

IRAN * CAPE TOWN

La vreo 3 kilometri deasupra deșertului aflat la est de Teheran, elicopterul de transport Mi-26 se îndrepta spre Mashhad, cu o viteză de aproximativ 275 de kilometri pe oră. Mashhad însă nu era destinația finală. Elicopterul avea să aterizeze pe aerodromul improvizat la sud de Atrak, de pe care March intrase în țară pentru prima dată, cu trei săptămâni mai devreme. La sosire, cele patru rezervoare auxiliare de combustibil aveau să fie înlocuite, iar elicopterul, denumit HALO de către sovieticii care li-l pusese la dispoziție cu atâta amabilitate, își va continua zborul spre nord-est, peste frontieră și adânc în câmpiile inundabile și sărăcăcios populate ale Turkmenistanului.

Jason March, care moțăia într-un scaun consolidat cu plăci ceramice, era unul din cei doi pasageri ai zborului. Celălalt stătea dincolo de culoarul larg și gol, privind fix afară, în noaptea impenetrabilă, în vreme ce nenumărate gânduri îi tulburau mintea.

Dincolo de orice altceva, Saif al-Adel era un individ pragmatic. Această mentalitate fusese constant întărită de o descoperire făcută cu mulți ani în urmă: faptul că vorbele prietenoase puteau rezolva orice problemă. În special, când acele vorbe erau urmate de un glonț. În decursul anilor, luase mai multe vieți decât putea număra, atât direct, cât și indirect. Acum,

pentru prima dată, îl bântuia ideea că însăși viața lui s-ar putea afla în mâinile celui alt bărbat. Iar acest gând nu-i dădea pace.

Dacă greșea acum, toate realizările sale din trecut vor fi rapid uitate. Realizările erau multe, iar el era mândru de fiecare, în diferite moduri. Își aminti de anii de început, ca voluntar în tânăra mișcare a Jihadului Islamic, unul dintre numeroșii tineri ignorați care strigau sloganuri pe străzile prăfuite, după asasinarea lui Anwar Sadat.

Faptul că a putut pricepe adevărul lumii sale la vârsta de 20 de ani reprezenta o sursă permanentă de mândrie pentru Saif al-Adel.

După aceea a urmat implicarea mai adâncă și responsabilitatea crescândă, în vreme ce membrii mai neînsemnați se întorceau la banalitatea vieții de zi cu zi – copiii, munca și economiile dificile, pentru ca timp de o săptămână pe an să fie altceva decât o persoană neînsemnată pe plajele supraaglomerate de la Quseir.

Saif mai degrabă ar fi murit decât să fie un oarecare. Cu fiecare ocazie, își dovedise curajul și calitățile de lider. Își amintea un depozit plin cu oameni de pe malul fluviului Ind, râsetele nervoase în timp ce prin radio erau transmise ordine către șofer, într-o după-amiază caldă de noiembrie. Își amintea cum îl îmbrățișase pe subalternul său, omul care avea să intre cu vehiculul în ambasada de la Islamabad, și își amintea liniștea care cuprinsese încăperea în care plutea mirosul dezagregabil al fumului de țigară, în vreme ce așteptau să-i ureze succes.

Muriseră 13 oameni cu ocazia aceluși atentat, dar l-au ratat pe ambasadorul în Pakistan. O victorie minoră, nimic mai mult. În 1996, avusese un rol major în bombardarea complexului Khobar Towers, acțiune care pregătise terenul pentru cel mai mare succes al lui de până acum. După misterioasa moarte a lui Khalil pe o șosea prăfuită de munte din Siria, o poziție mai înaltă în organizație devenise disponibilă. Succesul

din Dhahran a adus numele lui Saif al-Adel în atenția conducătorului. Printre oameni s-a răspândit zvonul că el fusese remarcat, că avea să i se încredințeze comanda a două operațiuni simultane, atacul unor ținte aflate în străinătate, care urmau să îngenuncheze Occidentul.

La început, își manifestase suspiciunea și o folosisese pentru a-și camufla dorința intimă. La fel ca oricare om fără conștiință, era un actor înzestrat. „Sunt mult prea tânăr, spusese el. Șansa asta o va avea un lider experimentat.“ Comandanții apreciaseră modestia și reținerea lui. Apoi, au venit numirile și a fost în firea lui să le considere nu ca pe o recompensă, ci ca pe o oportunitate. Timp de aproape doi ani după aceea, făcuse pregătirile. Achiziționarea a 600 de kilograme de TNT, închirierea pe nume false a numeroase depozite unde avea să fie păstrat, instruirea și motivarea teroriștilor pentru a detona bombele și care urmau să-l întâlnească pe Allah fără să știe ce au realizat. Toate acestea erau în sarcina lui Adel și fusese o mare victorie împotriva necredincioșilor. Operațiunea a avut ca rezultat 224 de morți, inclusiv zeci de americani.

Mintea sa reveni în prezent, în timp ce elicopterul vibra de forța celor două turbine Lotarev D-136 care antrenau masivul rotor cu opt pale de deasupra. Tot ceea ce realizase nu va însemna nimic dacă americanul nu era ceea ce părea. În ciuda narcisismului care se ridica la cote amețitoare în mintea sa, al-Adel nu era imun la propriile greșeli. Își dădea seama că dorea să-l impresioneze pe american, asigurându-i audiența pe care el o ceruse. Pentru aceasta, al-Adel se învinovăța pe sine. Liderul nu-și făcea apariția în public după propriile toane – era permanent în gardă împotriva soldaților americani care se furișau spre est, prin terenul arid, împotriva noului tip de soldați afgani loiali Occidentului și a inevitabililor trădători din cadrul propriei organizații. Trebuie să existe un motiv serios pentru prezența lui, ca să justifice riscul expunerii.

El îi explicase asta americanului, iar motivul era un plan. Pentru Saif, acea simplă explicație a fost suficientă. Fusese uimit când a venit știrea că 92 de oameni zăceau morți lângă Kennedy-Warren și știu că subestimase calitățile bărbatului. Al-Adel avea în american o încredere mai mare decât ar fi admis.

Era de părere că bărbatul putea ajunge chiar și la președinte. Știa că o operațiune de o asemenea anvergură va presupune aprobarea conducătorului. Pe asta și-a bazat al-Adel decizia. Dacă planul nu era corespunzător și americanul nu era felicitat pentru genialitatea sa, atunci Saif l-ar scoate personal din bivuac și l-ar împușca înainte de a-și primi propriul glonț.

Cu acest gând consolator, Saif al-Adel i se alătură celui alt pasager într-un somn fără vise, în vreme ce elicopterul străpungea noaptea în direcția apelor strălucitoare ale mării Caspice.

„Blestemat să fii, Ryan Kealcy!“ Naomi era din nou pe acoperiș, iar soarele era la fel de nemilos ca în ziua precedentă. Nu era nici un nor pe cer. Își petrecuse cea mai mare parte a dimineții blestemându-l cu glas scăzut pe Ryan, verificând din când în când dacă stația sa radio nu transmitea. Devreme în acea zi, el închiriasse catamaranul de 6 metri lungime, apoi o expediase pe acoperiș, încă o dată, după ce îi explicase că nu era suficient să acopere numai o parte a clădirii.

„A fost ușor pentru el să zică asta, se gândi ea. El e ieșit pe apă, cu o briză răcoroasă, iar eu mă coc aici.“ Mercedesul argintiu sosise cu precizie de ceasornic, de dimineată, și nu se mișcase de atunci. Nici măcar băiatul de la livrări nu venise să întrerupă monotonia zilei. Naomi își simțea corpul amorțit de inactivitate, în vreme ce minutarul ceasului ei de mână își continua circuitul nesfârșit.

Orele de liniște erau dureroase pentru ea. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să-i vorbească lui Ryan, dar ordinele lui

fuseseră stricte: ține stația oprită, în afară de cazul când ai ceva de raportat. Se cunoștea pe sine suficient de bine pentru a admite că atitudinea poruncitoare a lui Ryan nu era adevăratul motiv pentru starea ei sufletească actuală.

Făcu un efort să nu se mai gândească la el și încercă să se concentreze asupra clădirii de jos. Simțea că o ia razna pe măsură ce orele treceau și tresări când ușa grea a depozitului se întredeschise. Noaptea se lăsase și luna plină arunca o lumină splendidă peste strada goală, luminând clar fața unui singur om.

Un bărbat. Era bodyguardul și Naomi observă cum închise cu grijă ușa și o încuie înapoia lui. Se îndreptă repede spre Mercedes, deschise ușa, se înghesui în mașină și plecă. Naomi simți cum emoția îi creștea în piept în vreme ce, pe dibuite, căută în spate, pe suprafața aspră a acoperișului, stația radio.

Apa rece și cenușie din Table Bay sălta ambarcațiunea pe valurile line, în timp ce Ryan stătea la cârmă, privind fix în direcția șirului de depozite de pe coasta stâncoasă. Atenția lui era îndreptată asupra singurei clădiri încă luminate la acea oră târzie, cu toate că nu se vedea nici o mișcare în interior.

Tresări revenind la realitate când auzi pârâitul stației de radio așezate pe tabloul de bord din interiorul cockpitului acoperit.

– Ryan, răspunde!

Sesiză imperativul din vocea ei și întinse repede mâna după receptor.

– Spune!

– Șoferul a plecat, zise ea, emoția răzbătându-i prin electricitatea statică disonantă. Tocmai a plecat cu mașina, de unul singur... M-ai auzit? A plecat. Ce să fac?

Mintea lui Ryan începu să lucreze rapid, în vreme ce lua în considerare opțiunile.

– Bine, ascultă cu atenție. Du-te, ia jeepul și trage-l aproape, în fața clădirii. Așteaptă pe locul din față și scoate harta, ca și cum te-ai uita după ceva. Dacă șoferul se întoarce, lovește de două ori butonul Selcall. Stația ta nu va face nici un zgomot, dar eu voi primi mesajul. Apoi, dispari de acolo. Ryan se mai gândi un moment. Asigură-te că iei pachetul ăla cu tine. Ai luat totul?

– Am luat.

Ryan lăsă să-i alunece stația în buzunarul sacoului și se îndreptă rapid către pupa ambarcațiunii. Îndepărtând prelata de pe mica șalupă, conectă cablul de alimentare la macaraua portabilă și porni generatorul înainte de a desface legătura care fixa mica ambarcațiune de catamaran. Privi peste apă și văzu că ușile franțuzești, nepotrivite pentru un depozit, erau încă deschise spre aerul răcoros al nopții. Decise că nu vor avea niciodată o șansă mai bună.

Naomi alergă pe aleile întortocheate, strâmte și întunecate, pașii ei răsunând puternic în spațiul îngust dintre clădiri. Îndată ce ajunse la Nissan, băjbâi după chei, aruncă rucsacul pe bancheta vehiculului și se strecură pe pielea rece a scaunului șoferului. Temperatura scăzuse rapid după asfințitul soarelui și se trezi tremurând în vreme ce porni motorul și scoase jeepul de pe aleea dosnică.

Șalupa sălta peste valurile liniștite, Ryan clipind în hurelul puternic al motorului de 40 de cai-putere, suspendat în afara bordului, care învolbura apa înapoia sa. Opri motorul după câteva sute de metri și lăsă inerția șalupei să-l ducă la mal. Sărind afară, trase șalupa pe țărm, aproape alunecând pe pietrele umede de sub picioarele sale, în vreme ce mergea pe plajă, în direcția ușilor deschise.

Naomi stinse farurile de îndată ce dădu colțul și frână oprindu-se vizavi de clădirea lui Gray. Strada era încă pustie când ea despături harta și pipăi stația de radio aflată alături. „Dă-i bice, Ryan!”

Kealey trecu prin ușile duble, cu Waltherul în sus, în timp ce intra în depozit. Lumina becurilor fluorescente aflate deasupra se așternea pe pereții de cărămidă vopsiți în alb, coborând pentru a lumina podeaua strălucitoare, din stejar lăcuit.

Stephen Gray stătea înapoia unui birou imens, în mijlocul încăperii, rezemat confortabil în scaunul său, sorbind Chivas dintr-un pahar de cristal. Tresări când văzu o umbră înaintând pe suprafața ca oglinda a biroului său și își ridică privirea spre silueta întunecată care intrase în încăpere.

Știu imediat că nu va supraviețui acestei întâlniri. În clădirile sale avuseseră loc descinderi ale autorităților de mai multe ori înainte, dar poliția nu venea așa, prin intrarea din spate, cu pistoale cu amorțitor de zgomot și chipurile acoperite. Începu să tremure în timp ce mâna sa dreaptă se îndreptă încet spre cel de-al doilea sertar al biroului.

Încercă să-și amintească dacă revolverul pe care îl avea acolo era încărcat.

Ryan se apropie rapid pentru a prelua controlul situației.

– Stephen Gray, zise el cu o voce joasă, calmă. „Discută, se gândi el. Discută rezonabil cu omul.” Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Am câteva întrebări, dacă nu ai nimic împotrivă. Stai liniștit și ține-ți mâinile pe birou.

– Du-te naibii!

Fața lui Gray era contorsionată de furie și sfidare. Încercă să se ridice în picioare.

Kealey văzu că discuția rezonabilă nu avea să-l ducă nicăieri. Ocoli repede biroul, înainte ca Gray să se poată ridica, și își apăsă piciorul cu putere în pieptul bărbatului. Scaunul se

înclină spre spate și Gray căzu violent pe podea, aerul ieșindu-i cu forță din plămâni. Tăindu-i-se respirația, el se așeză pe palme și genunchi, înainte ca piciorul lui Kealey să-l izbească în stomac.

Gray își simți coastele pocnind la a doua lovitură și încercă să se ghemuiască pentru a se proteja în vreme ce privirea i se întunecă. În ciuda durerii cumplite, simți țeava pistolului apăsată la baza craniului.

– Eu *vreau* să apăs acest trăgaci, mârâi Ryan. Ai o șansă să te salvezi. Băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase o fotografie șifonată pe care o lăsă să cadă în fața omului de afaceri. Cât de bine îl cunoști pe acest bărbat?

Mercedesul argintiu veni repede de după colț, iar cauciucurile sale scrâșniră când se opri în fața Nissanului 4x4. Naomi își țină respirația în timp ce se întinse după stația radio și apăsă furioasă butonul Selcall. Încercă să se concentreze asupra hărții, dar masivul șofer ieșise deja din mașină, ținând într-o mână o pungă umflată cu mâncare la pachet și bătând în geamul ei cu cealaltă. Suspiciunea era evidentă pe fața lui înainte chiar ca ea să lase geamul în jos.

– Jur că acesta este adevărul!

– Nu te cred. Degetul lui Ryan se încheștă pe trăgaci, apăsând mai tare metalul rece pe capul omului. Acesta este singurul nume pe care l-a folosit vreodată cu tine?

– Îl știam personal pe tatăl lui. Poți să te uiți tu însuși. Isuse, uite... Uite, doar lasă-mă să mă ridic. Nu plec nicăieri. „Orice distragere a atenției ar fi bună, se gândi Gray. Pistolul este încărcat, știu că e. Dacă aș putea ajunge la el, aș avea o șansă.”

Ryan îl apucă de umeri și îl trase brusc în sus. Imediat, Gray se îndreptă spre birou.

– E chiar aici, am un dosar despre el...

Mâna înșfăcă spatele cămășii lui Gray, trăgându-l înapoi și în lateral.

– Stai jos! rosti Ryan. Se duse la birou și începu să deschidă sertarele. Întorcându-se spre celălalt bărbat, ridică revolverul Smith & Wesson spre lumină. Asta căutai?

Deschizând butoiașul, lăsă cartușele să cadă, acestea hueruind și rostogolindu-se departe pe podeaua lustruită. Aruncând nonșalant revolverul pe birou, se apropie cu o mișcare calmă și izbi cu patul pistolului său în fața lui Gray. Forța impactului se transmisese pe întreaga lungime a brațului său. Când Ryan se trase înapoi pentru a-i aplica o a doua lovitură, stația de radio din buzunarul său se lovi de colțul biroului, apăsând din greșală butonul de transmisie.

– Nu, n-am absolut nici o idee, zise Naomi. Cred că am cotit unde nu trebuia și am ieșit din cartierul Malay... Tocmai vreau să ajung înapoi la hotelul Commodore. Puteți să-mi arătați pe unde s-o iau? Vreau să spun, dacă nu aveți nimic împotriva.

Îndoiala se risipise oarecum de pe figura aspră a bărbatului. Sprijinindu-se de portieră, începu să traseze o linie pe hartă, rostind indicațiile într-o engleză cu accent greoi. Degetul lui trecu peste hartă și ajunse pe piciorul ei... Ea strânse harta în ambele mâini, cu brațele atât de încordate, încât aproape că sfâșie în două hârtia subțire. Minte ei lucra cu viteza luminii. „Ține-l ocupat, Naomi!“

Își puse palma pe brațul bărbatului și îi adresă cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Nu pot să vă mulțumesc suficient. Mi-ați salvat viața.

Găsise tonul perfect și observă zâmbetul răspândindu-se pe chipul lui, în timp ce privirea i se plimba peste corpul ei pentru prima dată...

Din stația radio izbucni un impuls de energie statică.

Șoferul văzu cum se schimbă ceva pe chipul ei și se trase rapid îndărăt, zâmbetul lasciv dispărându-i urgent, înlocuit de un rânet în timp ce băgă mâna în sacou, după armă.

Mâna lui Naomi coborî brusc în spațiul dintre scaune, înșfăcând Beretta lui Ryan. Ajunse prima la armă. Mîntea ei era goală când îndreptă pistolul spre pieptul lui și trase de două ori, focurile răsunându-i în urechi, în vreme ce îl urmărea căzând cu o expresie șocată întipărită pe față.

Ieși împleticindu-se din jeep, uitând stația de radio înăuntru. Se aplecă pentru a căuta cheile bărbatului, realizând abia apoi că acestea erau în Mercedesul încă pornit. Naomi nu observă lipsa sângelui de pe pieptul omului, scoase cheile din mașină și alergă la ușa de la intrarea în depozit.

Împușcăturile se auziseră în interiorul clădirii. Stephen Gray privi în sus și zâmbi în direcția lui Ryan, un zâmbet însângerat, mizerabil. Ceva funebru apăruse în ochii lui, când vorbi:

– Poți să știi numele lui, că asta nu va schimba nimic.

Ryan se dădu înapoi, cu Waltherul încă ațintit spre pieptul lui Gray.

– Despre ce vorbești?

– Transportul a ajuns deja la Washington. Este prea târziu ca să-l opriți. Înțelegeți ce zic? Toți sunt vizati. *Deja are ceea ce îi trebuie!*

Ryan era pe punctul de a răspunde când ușa se deschise brusc. Își întoarse pistolul, dar îl coborî când o zări. Naomi intră în goană... Nu îl vedea decât pe Ryan.

Gray reacționează imediat. Cu o viteză uimitoare, ocoli biroul și o lovi pe Naomi în față, iar pistolul acesteia zbură pe podea. Fu surprinsă de lovitură și se forță să se ridice în picioare, dar Gray ajunsese dincolo de ea, vârful degetelor sale atingând Beretta. Apoi, arma ajunsese în mâna lui, iar el se ridică și se răsuci...

Kealey îl împușcă de două ori în piept. Împleticindu-se îndărăt, Gray lovi peretele și se prelinse pe lângă acesta. Privi

cu ură spre Ryan, o dără subțire de sânge curgându-i din gură pe bumbacul alb și curat al cămășii sale. Își adună ultimele forțe și ridică pistolul în direcția lui Naomi.

Ryan nu avu de ales. Făcând doi pași înainte, întinse Waltherul și trase al treilea glonț în fruntea lui Stephen Gray.

Blestemă în surdină. Totul mergea prost... Prioritatea era să iasă din clădire. Ryan ridică Beretta din mâna bărbatului mort și o lăsă să alunece în buzunarul gecii. Naomi era ghemuită lângă perete, holbându-se la el, cu groaza întipărită pe față. Aplecându-se, el o prinse de braț și o trase cu brutalitate în picioare.

– Unde este șoferul?

– L-am împușcat, spuse ea cu o voce joasă.

Privirea lui Ryan scană repede încăperea. Era un perete plin de dulapuri cu acte și hârtii împrăștiate pe biroul bărbatului. Se gândi să o trimită pe Naomi afară, la barcă, în vreme ce el se va uita prin hârtii. Se gândi apoi la timpul necesar echipajelor de poliție pentru a răspunde dacă porneau din zona comercială și la ceea ce vor găsi când vor ajunge. Știa, în mod instinctiv, că Gray nu ar păstra probe ale vreunei afaceri ilicite în aceste dulapuri cu acte.

Aceste considerații îi luară trei secunde. Riscul era prea mare. În plus, avea deja lucrul pentru care venise. O înșfăcă pe Naomi de mână și o trase cu putere în direcția ușilor deschise care dădeau către golf. Un sunet de pași târșâiți înapoia lui, o mișcare pe picioare nesigure. Un moment de șoc în vreme ce el se gândea... Nu, era imposibil. Nu se întoarce să se uite.

Tocmai ieșeau în fugă pe ușile din spate, când o lungă rafală de foc automat se declanșă în urma lor, spulberând ușile de sticlă și trimițând pe plajă cioburi și așchii de lemn. Ryan simți că abia se mișcă atunci când picioarele sale ajunseră pe nisip, Naomi fiind o povară în urma lui, mâna ei încleștată strâns de a lui. O altă rafală lungă și apoi o înjurătură urlată în

afrikaans¹ când încărcătorul se goli. Ryan împinse șalupa mică dincolo de stânci, o împinse pe Naomi cu bruschete în ea și porni motorul. Barca prinse viteză pe suprafața apei, iar ei alunecară pe fundul de cauciuc, în timp ce aceasta sărea peste valuri. Două minute mai târziu, erau dincolo de raza de acțiune a pistolului-mitralieră al șoferului, iar Ryan reduse accelerația pentru a se apropia încet de partea din spate a catamaranului.

În cele din urmă, Ryan se forță să se întoarcă și să se uite la Naomi. Era aproape sigur că fusese lovită. Simți un val imens de ușurare când constată că părea teafără, dar era greu să-și dea seama exact – îi putu vedea doar spatele când ea se ghemui, cu bustul sprijinit peste bord, pentru a vomita în apele negre ale Table Bay.

¹ Dialect al limbii olandeze vorbit de urmașii burilor în Republica Africa de Sud (n.red.)

CAPITOLUL 19

TADJIKISTAN * CAPE TOWN * PRETORIA, AFRICA DE SUD

Călătoria fusese lungă și grea, dar acum se apropiau de destinația finală.

Pentru al-Adel, cea mai dificilă parte fusese obținerea unor rezervoare auxiliare suplimentare pentru elicopter. Nu lipsiseră înjurăturile și amenințările strigate într-o persană stricată, prin stații de radio criptate, dar promisiunea fusese făcută și ținută. Rezervoarele de combustibil așteptau într-un camion-plat-formă acoperit, lângă o șosea abandonată, la nord de Repetek. De acolo, puteau să-și continue cea de-a treia etapă a zborului. Cerul începea să se întunece încă o dată, în vreme ce elicopterul Mi-26 se îndrepta spre nord-est, de-a lungul graniței de vest în zigzag a Tadjikistanului, care ducea către teritoriul prosper și fertil din valea Ferghana.

Saif al-Adel observă că americanul nu vorbise pe întreaga durată a zborului. Se întrebă dacă acesta era un semn că omul regreta solicitările lui de mai devreme, dar curând respinse ideea când examină fața acestuia și nu văzu altceva decât încredere tăcută. Clar, americanul avea o încredere neclintită în propriile calități.

Era cu puțin înainte ca ei să vireze spre est, peste fundul văii aflat cu 3500 de metri mai jos. Coborârea purta greoaia

aeronavă cutremurându-se prin norii cumulus cenușii, o ploaie ușoară spălând bordajul blindat, în vreme ce greutatea elicopterului se lăsă pe lonjeroanele sistemului de suspensie. Monstruoasele pale ale rotorului continuară să spintece aerul, în timp ce pasagerii coborâră din cabina înaltă. Al-Adel făcu un semn cu mâna unuia din cei doi piloți prin geamul carlingii și cei doi pasageri se îndepărtară de aeronavă pe când puterea motorului crescă și elicopterul se ridică din nou în aer. Apoi, dispăru în norii negri și ei rămaseră singuri.

March își trase gluga hanoracului pentru a se proteja de ploaia rece ca gheața, care deja se scurgea pe gâtul și pe sub puloverul lui. Îi aștepta un vehicul, un UAZ-3151. Al-Adel își pusese ranița pe pământul noroios, scotocind adânc cu mâinile, până când găsi ce căuta. Ochii lui radiau de încântare când scoase receptorul manual GPS Garmin și i-l arătă lui March.

– Americanilor le-ar plăcea foarte mult să pună mâna pe asta. Îmi imaginez că ar plăti foarte mulți bani pentru informațiile pe care le conține. Spune-mi, ce-ar însemna acei bani pentru *tine*, prietene?

Jason March își aținti privirea dură asupra celui alt bărbat, înainte de a vorbi.

– Dacă tu crezi că am ajuns așa de departe ca să te trădez pentru bani, atunci tu ești nebunul, Saif!

– O să vedem. Un zâmbet se așternu pe fața egipteanului, în vreme ce întinse mâna. Dă-mi pistolul!

March ezită și zâmbetul i se transformă într-un rânjet nerăbdător.

– Dă-mi pistolul sau te voi împușca pe loc. Chiar dacă supraviețuiești glonțului, nu vei rezista mult... Temperatura este deja sub cea de îngheț, iar lupii sunt întotdeauna flămânzi iarna.

În silă, March îi înmână Beretta.

– Și ranița.

March îi dădu și ranița, apoi privi cum celălalt bărbat îi examina conținutul. Satisfăcut, Saif al-Adel se ridică și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Mâncare și apă? Unde sunt acele planuri despre care vorbești?

March zâmbi și își lovi ușor capul cu două degete. O expresie neîncrezătoare se așternu pe fața comandantului, dar fu repede înlocuită de o privire rece.

– Atunci, sper că ai o bună memorie, prietene. O memorie foarte bună, într-adevăr, pentru că viața ta depinde de ceea ce ai de spus azi. El îi aruncă rucsacul înapoi americanului, dar reținu Beretta. Urcă în jeep!

– Și unde mergem?

Al-Adel se întoarse spre est, în direcția vârfurilor crestate ale munților Tian Shan.

– Acolo sus, zise el.

Ryan sunase la ambasada din Pretoria, de pe catamaran, și ceruse o mașină. Urma să fie dandana mare când Harper va afla, dar era singura opțiune. Se gândise pentru scurt timp să se descurce fără sprijinul Agenției, dar știa că ar exista consecințe foarte proaste dacă ar fi interceptați de poliție și n-ar avea acoperire oficială. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, nu s-ar mira ca Langley să nege orice cunoștință de prezența sa în Africa de Sud.

De fapt, nici nu s-ar aștepta la altceva.

În ciuda faptului că nu aveau unde să se ducă, Ryan realiză că nici nu puteau rămâne pe apă. Primii ofițeri de poliție de la fața locului vor descoperi vehiculele lăsate pe stradă și ușile distruse care dădeau spre plajă, iar apoi vor concluziona că făptașii fugiseră cu barca. Șalupe ale poliției vor fi trimise cu ordine de a aborda orice navă mică din apropiere, iar docurile mai mari din jurul golfului vor fi închise complet. Deja,

apropiindu-se de debarcaderul privat al hotelului Victoria și Albert, putură auzi sirenele urlând de cealaltă parte a golfului.

Uitându-se la ceas, estimă că trebuiau să aștepte cel puțin șapte ore, chiar dacă mașina ambasadei cu numere de înmatriculare diplomatice se deplasa nestânjenită spre sud, cât putea de repede. După ce traseră la chei și ancorară catamaranul, găsiră pături într-un compartiment de depozitare de sub o canapea de la pupa. El le îndesă la întâmplare în rucsac, împreună cu mai multe sticle de apă, sacrificând spațiul pentru viteză. Într-un final, își îndreptă atenția către Naomi.

Femeia stătea pe o banchetă de lemn chiar în spatele cabinei, cu genunchii strânși la piept și privindu-l concentrată. Când se apropie, ea respinse însă mâna lui întinsă.

– Naomi, spuse el cu nerăbdare în voce. N-avem timp pentru asta. Dacă nu mă urmezi chiar acum, vom petrece amândoi foarte multă vreme într-o închisoare sud-africană. Știi că nu ți-aș face nici un rău. Gray avea un pistol – ne-ar fi ucis pe amândoi fără să stea pe gânduri.

După un moment, ea îi întinse mâna fără să vorbească. Ryan o trase în sus de pe banchetă și pășiră pe doc, mergând mână în mână pe lângă luminile strălucitoare ale hotelului Victoria și Albert și pe străzile goale de dincolo de el.

Drumurile abrupte care duceau afară din vale le pricinuiră cele mai mari dificultăți fiindcă jeepul fără tracțiune integrală continua să alunece spre marginea exterioară a suprafeței de rulare. De mai multe ori, March își simți inima în gât când jeepul derapă în noroiul adânc, îndreptându-se spre marginea prăpastiei, după care ar fi urmat o prăbușire de câteva sute de metri până în fundul văii. Îi era teamă de munți și de versanți abrupti, o spaimă care data din copilărie. Simți o peliculă rece de transpirație pe corp și speră că nu mai aveau mult de mers. Din fericire, curând, se îndepărtară de marginea văii. Solul se

netezi când ajunseră la drumurile tăiate în granit, care duceau în munți.

Cu toate că radiatorul funcționa la capacitate maximă, aerul era geros în regiunile mai înalte și vântul urla peste suprafețele de piatră, rafale de aer extrem de rece intrând pe la încheieturile vehiculului. Pe măsură ce altitudinea creștea, ploaia se transformă în lapoviță, apoi într-o zăpadă viscolită care făcea înaintarea și mai dificilă.

– Vezi asta?

March urmări degetul lui al-Adel care arăta spre o micuță construcție din piatră cocoțată pe o stâncă la cel puțin 100 de metri deasupra șoselei. Clădirea se contopea cu terenul muntos din jur așa de bine, încât el n-ar fi văzut-o niciodată de unul singur.

– Este unul dintre punctele noastre de observare – unul dintre multe. Aceasta este singura șosea pe o rază de 10 kilometri. De aceea a fost ales acest loc. Dacă vin americanii, vom avea destul timp să evacuăm tabăra.

– Este o poziție bună, recunosc March.

Constată că erau și alte avantaje. Nici chiar acele rachete de croazieră cu cea mai mare rază de acțiune, Tomahawk și Harpoon, nu ar fi fost putut atinge, de la Marea Nordului, acea bază terestră fără ieșire la mare. În plus, avioanele ar fi fost nevoite să traverseze spațiul aerian al numeroaselor țări pentru a lansa un atac. Ar fi fost dificil să se obțină acordul fiecărui guvern pentru asta.

– Totuși, trebuie să fie dificil de condus organizația de aici. Al-Adel dădu din cap.

– Comandanților de unități le-a fost delegată o mare responsabilitate. Aprobarea pentru misiuni este dată acum de către mine sau de către Abu Fatima. L-ai cunoscut sub numele de al-Zawahiri. Este un mare om – eu îl cunosc de aproape 20 de ani.

Egipteanul tăcu în vreme ce își consultă încă o dată sistemul de navigație Garmin.

– Aproape că am ajuns, spuse el.

Spațiul dintre stâncile zimțate de pe marginea drumului începea să se îngusteze, iar March putu auzi huruitul ușor al unui motor diesel prin vântul șuierător. Curând, silueta unui vehicul pe șenile apăru din viscol, iar apoi formidabila imagine a unui tun de bord de 100 mm montat pe turelă și îndreptat spre șosea, în direcția jeepului care se apropia. Al-Adel opri și așteptă în timp ce un bărbat tânăr coborî pe la oblonul din spate și se apropie târându-și anevoie picioarele prin zăpadă. Avea o armă AK-74 și o stație de radio portabilă. Câteva cuvinte fură schimbate între soldatul de pază și al-Adel, într-o arabă rapidă, iar apoi tânărul vorbi în stația radio.

După ce santinela efectua un control sumar al jeepului, mașina de luptă a infanteriei BMP-3 dădu înapoi, pentru a le permite să treacă. Șoseaua ducea într-un mic luminiș delimitat în trei părți de ziduri înalte de granit care creau un adăpost în fața vremii aspre. Luminișul era dominat de un cort mare, alimentat cu energie electrică de un vehicul de comandă și generatorul acestuia, ambele fiind minuscule în comparație cu acesta. Alți doi soldați talibani stăteau de pază în fața impresionantului adăpost care, altfel, părea lipsit de viață omenească.

Părăsind jeepul, al-Adel și March se apropiară încet de cort, atenți să țină mâinile la vedere. Un soldat îi verifică de arme, luându-le pe ambele de la al-Adel, în timp ce altul stătea mai în spate, cu arma ațintită spre cei doi nou-veniți. Iarăși avu loc o scurtă discuție prin radio, iar apoi prelata de la intrarea în cort fu trasă pentru a le permite celor doi bărbați să intre.

Ryan și Naomi meraseră 20 de minute, înainte de a găsi un loc adecvat, chiar vizavi de punctul de întâlnire stabilit. Intrarea pe alee era chiar sub un felinar stradal recent instalat, iar

lumina orbitoare a becului făcea ca tot acel coridor, mai puțin primii câțiva metri, să fie cufundat în beznă. Spațiul dintre pereții de cărămidă ai clădirilor avea circa 1,5 metri și era dominat de mirosul gunoiului în putrefacție aflat în apropiere. Duhoarea era oarecum îndepărtată de o briză rece care se simțea ca un vânt arctic în spațiile înguste ale gangului.

El pătrunse adânc în spațiul întunecat, înainte de a scoate una din cele două pături din rucsac și a o împături în trei. Așază pătratul curat al materialului pe solul plin de gunoaie și o trase pe Naomi în jos, pe culcușul improvizat. Apoi, scoase a doua pătură și o acoperi, privind cu satisfacție cum ea își trase lâna aspră în jurul corpului. După ce se așază direct pe cimentul dur, la câțiva metri mai departe, Ryan își concentrează atenția asupra străzii adiacente aleii și încercă să ignore frigul aspru.

După câteva minute, se întoarse să se uite la Naomi și o descoperi privindu-l cu ochii verzi strălucitori clar vizibili chiar și în întunericul aleii. Văzu, de asemenea, că tremura zdravăn, materialul gros fiind căzut de pe umerii ei. Apropiindu-se, o înveli mai bine și apoi îi trase trupul tremurând lângă al lui. După un moment, ea se relaxă și își rezemă ușor capul de umărul lui.

– Ryan?

– Hmmm?

– Când l-ai împușcat, ai simțit ceva?

– Ce vrei să spui?

– E greu pentru tine? Vreau să zic, să omori pe cineva?

– Da.

– Asta-i o minciună, mormăi ea după un moment. Ți-am privit fața când ai apăsas pe trăgaci... Nu se vedea nici o emoție.

Pleoapele ei deveneau grele și se lipi mai strâns de corpul lui, în vreme ce somnul începea să o inunde ca o mare caldă. Cum se numea fetița, Ryan?

El își simți mușchii crispându-se. Nu voia să-și amintească asta, să-și aducă aminte ce-i făcuseră. Îi luase așa de mult să uite...

– Nu e bine, știi. Nu e bine că nu simți nimic când iei o viață..
Făcu o lungă pauză.

– Fata din Bosnia. Cum se numea?

– Safiya, zise el în cele din urmă.

Capul lui era aplecat, fața, ascunsă vederii. Se putea ca ea să nu-și dea seama de durerea pe care i-o pricinuia.

– Numele ei era Safiya.

– Mulțumesc.

Rosti cuvântul cu o voce atât de slabă, încât el aproape că nu o auzi.

Din nou, el rămase tăcut și, după câteva minute, îi auzi respirația căpătând ritmicitatea lină a somnului. Uitându-se în jos, Kealey îi văzu chipul acoperit de șuvițe de păr lucios. Numai nasul îi era vizibil, mai precis vârful, spionând prin buclele negre. Instinctiv, o trase mai aproape, întorcându-și capul dinspre intrarea pe alee când o mașină de poliție trecu pe acolo cu sirena în funcțiune.

Lăsă orele să treacă și așteptă ca imaginea trupului sfărtecat al unei fete să-i dispară din minte.

Aerul era cald și greu în cort, efectele combinate ale unui radiator suprasolicitat și mirosul bărbaților neimbăiați de săptămâni. Exista o zonă separată de partea de dormit printr-o pătură veche, agățată de o prăjină de lemn. Draperia improvizată nu era trasă complet, iar March putu vedea echipamentul de comunicații pus pe o masă pliantă din lemn. Un soldat purtând o cască radio stătea în fața unor echipamente. „Monitorizarea rețelei radio“, se gândi el. Făcuse același lucru cu mulți ani în urmă.

Era o oarece activitate într-o altă zonă de unde apărură doi oameni, unul cu o armă în mână. Celălalt nu avea armă și purta un pulover gros de lână peste o cămașă de in și pantaloni de costum șifonați. Ochii din spatele ochelarilor simpli, cu ramă de metal erau încețoșați de lipsa de somn, dar March putu să identifice ușor privirea insistentă și neîncrezătoare îndreptată în direcția sa. Tânărul bărbat înarmat îl supraveghea pe March cu atenție, în timp ce superiorul său îl trase deoparte pe al-Adel și începu să vorbească rapid franceză pe un ton aspru.

March vorbea fluent această limbă, fapt pe care nu-l arătase niciodată în prezența lui al-Adel. Înțelese clar că bărbatul mai în vârstă era furios pe Saif, pentru că-l adusese în munți. Brusc, bărbatul se întoarse și i se adresă lui March într-o engleză literară:

- Știi cine sunt eu?
- Desigur.
- De ce ai venit aici?
- Pentru a vorbi cu emirul.

March își aplecă puțin capul către stânga și îl cântări pe bărbatul din fața sa: dr. Ayman al-Zawahiri, medicul particular și cel mai apropiat confident. March știa că, în cercurile serviciilor secrete occidentale, exista aproape certitudinea că acest bărbat murise cu câțiva ani în urmă, într-un raid aerian asupra sud-vestului Afganistanului.

– Credeam că Saif v-a explicat. Nu cred că eu cer prea mult, având în vedere ce am făcut pentru organizația voastră.

– Ce ai făcut, repetă doctorul cu o voce aspră. Un râs scurt, lătrat, în vreme ce se întoarse amuzat spre al-Adel și apoi din nou spre american. Ce ai făcut de e așa de special? Eu luptam în jihad, dintr-o închisoare egipteană, când mama ta te îmbrăca pentru școală. Moartea unui politician, distrugerea

unei clădiri goale... Acestea sunt mărețele tale realizări? Asta e tot ce ai să oferi?

– E mai mult decât a realizat întreaga voastră organizație în patru ani, preciză March.

Observă cum zâmbetul superior dispăru de pe chipul celui-lalt, înlocuit încet de o expresie ciudat de indiferentă.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse către soldat și îi dădu o comandă în franceză. Înainte ca ultimul cuvânt să-i iasă din gură, March făcu trei pași fulgerător de rapizi și expedie o lovitură brutală în gâtul tânărului. Strânsoarea cu care soldatul ținea arma slăbi în timp ce mâinile i se repeziră la gât, bâjbâind în căutarea traheii zdrobite, ochii bulbucându-i-se. March prinse arma din zbor, ejectă încărcătorul și scoase cartușul din camera sa înainte ca încărcătorul să lovească solul. Abia apoi al-Adel strigă paza. Mâinile americanului erau libere și depărtate, arma fără încărcător, la picioarele lui, când cei doi soldați care stăteau de pază afară traseră prelată cortului și intrară repede înăuntru.

March ignoră țevile armelor ațintite spre capul lui și injuriăturile violente în arabă. Ignoră sunetele de sufocare chinuită ale soldatului muribund. Privi direct fața șocată a lui Ayman al-Zawahiri, înainte de a vorbi din nou.

– Nu te voi lăsa să dai acel ordin, zise March fără să facă vreo încercare de a-și ascunde nemulțumirea, în franceza sa fluentă. Nu am venit așa de departe ca să mor de mâna vreunui copil cu coșuri pe față. Tu ai muri însă chiar acum dacă asta mi-ar face plăcere. Sunt aici ca să-ți ofer o oportunitate, poate cea mai mare din viața ta. Crede-mă când te sfătuiesc s-o accepți. Dacă nu mai e nimic altceva, ar trebui să-ți fi câștigat deja încrederea.

Armele nu se clintiră. Era o liniște deplină în încăpere. În cele din urmă, doctorul făcu un semn cu mâna și soldații lăsară ușor armele în jos.

– Verificați-l încă o dată, zise el făcându-i absent semn unuia dintre luptători. Îl studie concentrat pe March, cu chipul lipsit de orice emoție. Încrederea mea nu se câștigă așa de ușor.

Unul dintre tineri păși nervos înainte și îi pipăi brațele. Băiatul de jos se mișca tot mai încet, spasmele erau tot mai rare acum, că rămăsese aproape fără aer. Luptătorul de 19 ani care îl percheziționa văzu că americanul nici măcar nu se uita în jos, la isprava lui. Termină cât putu de repede și se retrase în camera de comunicații, trăgând rapid draperia în urma lui.

Al-Zawahiri își ridică bărbia în direcția lui March și spuse:

– Urmează-mă!

March fu surprins când omul se întoarse în direcția intrării. Fu așa de surprins, încât nu băgă imediat de seamă că Saif al-Adel era lângă el, cu fața palidă, apropiindu-se tot mai mult, șuierându-i cuvinte la ureche și stropindu-l cu salivă.

– Ești un om mort, americanule. *Mort*. Îți jur!

Nu avea ce să-i răspundă. Îl ignoră pe Saif și îl urmă pe al-Zawahiri prin poiana întunecată, spre intrarea într-o peșteră săpată adânc în versantul muntelui.

– Domnule Kealey? Domnișoară Kharmai? Ambasadorul vrea să vă vadă.

Ryan se ridică împreună cu Naomi și o urmară pe Gillian Farris, adjunctul șefului misiunii, prin marile uși din stejar care dădeau în biroul spațios al ambasadorului. Henry Martins se ridică politicos când ei intrară, dar nu era nici urmă de zâmbet pe fața lată, marcată de trecerea anilor. Martins avea aproape 30 de ani de experiență în Serviciul de Externe, dar niciodată înainte nu avusese de-a face cu o situație precum cea cu care tocmai se confrunta. Nu era deloc entuziasmat de faptul că o făcea acum.

– Vă rog, luați loc, spuse el.

Ocoli biroul și îi conduse spre o măsuță joasă, așezându-se obosit într-unul dintre cele câteva fotolii confortabile din jurul acesteia. Ryan privi surprins cum Martins le turnă cafea dintr-o micuță cafetieră. În cele din urmă, își ridică privirea pentru a-i studia pe sub sprâncenele stufoase.

– În urmă cu 30 de minute, am primit un telefon de la ministrul Afacerilor Externe. Șeful Poliției sud-africane luase legătura cu el... Evident, singurul vehicul găsit în apropierea depozitului a fost un sedan Mercedes argintiu, închiriat de una dintre companiile lui Stephen Gray. Asta va scrie în raportul poliției, că veni vorba.

Ryan scoase un oftat de ușurare și văzu cum tensiunea se scurgea încet de pe umerii lui Naomi. Probabil că Nissanul fusese luat de bodyguardul rănit al lui Gray. Era, cu certitudine, o șansă – vehiculul i-ar fi plasat la locul crimei. Deși călătoreau sub identități false, era un rău în minus care se putea întoarce împotriva lor, mai târziu.

– Ce s-a întâmplat cu șoferul? întrebă el.

Ambasadorul ridică sprâncenele stufoase și se lăsă ușor pe spate, fotoliul scârțâind în semn de protest împotriva greutății sale.

– Nu e de găsit nicăieri. Oricum, poliția nu-l va căuta prea mult. Luă o sorbitură lungă de cafea înainte de a continua: Trebuie precizat că nu va fi tocmai ieftin. Președintele Mbeke ne va cere tot felul de favoruri în lunile următoare și va primi multe din ceea ce va cere. Ați avut ordin să-l interogați discret pe Gray, după cum înțeleg.

– Așa e. Dar nu a fost foarte cooperant.

– Clar. Am vorbit și cu Jonathan Harper... va avea câteva cuvinte bine alese pentru voi, când ajungeți în State. Nu e deloc fericit. Directorul Andrews este ținta criticilor președintelui. În particular, desigur. E un miracol că acest mic fiasco a scăpat atenției presei. Sper că măcar ați obținut ce căutați.

Ryan dădu din cap.

– Am un nume pentru dumneavoastră, domnule: William Paulin Vanderveen. Știu că nu sunt în situația de a vă cere ceva, dar chiar am nevoie de cei mai buni oameni ai dumneavoastră ca să lucreze la acest caz. Trebuie să știu totul despre familia lui și oricine cu care el ar putea fi în legătură. Dacă pare promițător, o să am nevoie de supraveghere. Cel mai mult îmi trebuie fotografii – trebuie să știu dacă March și Vanderveen sunt una și aceeași persoană.

Ambasadorul Martins încuviință ușor, privirea plimbându-i-se între cei doi ofițeri CIA.

– Voi doi ați fost puși într-o situație dificilă aici. Pot înțelege asta, dar cereți foarte mult.

– Domnule, guvernul Africii de Sud are un motiv întemeiat să ne ajute, preciză Naomi. Scuze, însă numai resursele ambasadei nu sunt suficiente. Trebuie să punem poliția sud-africană la lucru. Vanderveen este cetățean al acestei țări și e răspunzător pentru moartea a mai bine de 100 de oameni. Poate ar trebui să vă asigurați că ei înțeleg cum ar arăta titlul de pe prima pagină a *New York Times* – într-adevăr, avem nevoie de tot sprijinul pe care îl putem primi. Pe deasupra, nu vor mai obține absolut nici o favoare dacă președintele Brenneman va trebui să poarte povara acelor atacuri.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele ambasadorului.

– Nu vă sfiți deloc să spuneți lucrurilor pe nume, domnișoară Kharmai! Dar sunt de acord că ei au o oarecare responsabilitate în această problemă. Le voi cere ajutorul cu o condiție: nu părăsiți această ambasadă decât dacă vă urcați într-un avion. S-a făcut?

– Sigur că da. Cred că suntem amândoi gata să ne întoarcem la Washington, zise Ryan.

– Bun. Voi începe să dau câteva telefoane.

Martins se ridică, arătând că discuția era terminată. Ambii ofițeri CIA se ridicară la rândul lor, îndreptându-se spre ușa pe care ambasadorul o deschise amabil pentru ei.

– Vreau ca amândoi să vă odihniți puțin, spuse el în timp ce străbăteau anticamera.

Farris îi aștepta împreună cu Aaron Jansen, secretarul particular al ambasadorului.

– Am găsit două paturi disponibile – Gillian vă va arăta unde se află. Oh, și directorul adjunct vrea să stea de vorbă cu tine, Kealey! Mai e ceva de la Washington, Aaron?

Ryan îl văzu pe tânăr clătinând din cap.

– Bine, atunci. Domnișoara Farris îți va găsi un telefon securizat. Ar trebui să am ceva informații pentru tine mai târziu în timpul zilei. Vă vom asigura haine de schimb, precum și obiectele de primă necesitate.

– Mulțumim, domnule.

Ambasadorul răspunse recunoștinței lui Ryan cu o ușoară înclinare a capului și se retrase în birou, închizând încet ușa în urma sa.

– Fac pariu că un pui de somn v-ar fi util vouă amândurora, zise Gillian Farris zâmbind. Veniți cu mine. Aaron, ministrul Zuma dorește o întrevedere în după-amiaza asta. Putem să găsim o oră liberă în programul ambasadorului, la 3?

– Sigur, domnișoară Farris. Secretarul afișă un zâmbet plăcut. Îl planificasem pe șeful securității ambasadei, dar pot să-l amân pentru mâine.

– Bine, grozav.

Îl lăasă pe Jansen în anticameră și îi conduse prin clădire, spre locurile de cazare ale personalului temporar.

– Acesta era spațiul destinat presei, dar l-am transformat pentru a-i face loc personalului de securitate suplimentar, după atacurile cu bombe din Tanzania și Kenya, explică ea. Nu este mult, însă doar asta avem disponibil în momentul

acesta. Oricum, iată cheile voastre – voi reveni după vreo cinci ore.

– Mulțumim, spuse Ryan. Aprecieri asta.

Adjuncta șefului misiunii zâmbi și se întoarse spre clădirea principală, lăsându-i singuri în coridorul puternic luminat.

– Ne vedem în curând, Naomi.

Ryan intră repede în camera sa, fără să se uite în urmă. O clipă mai târziu, auzi ușa ei deschizându-se și apoi închizându-se brusc. Așezat pe marginea saltelei tari, clătină din cap și luă receptorul telefonului securizat.

De zece luni, Aaron Jansen era secretar particular al ambasadorului. Era prima lui misiune și era una bună – cei mai mulți ofițeri ai Serviciului de Externe se aflau în locuri obscure, prestând o muncă de birou de rutină în primii ani ai carierei lor. Jansen își datora succesul absolvirii *magna cum laude* a Universității Yale și vastei influențe a tatălui său. În ciuda educației privilegiate, Jansen era obișnuit cu orele lungi și responsabilitatea poziției lui. El se îngrijea de planificarea programului ambasadorului până la cele mai mici detalii, la minut. Jansen era tânăr, frumos și afabil. Avea mereu o glumă sau o vorbă bună pentru colaboratorii lui, în special pentru femei. Era popular în cadrul ambasadei și îi plăcea munca sa.

Santinelele de la poartă erau la curent cu plimbările secretarului prin centrul orașului. Nu ieșea niciodată din ambasadă la aceeași oră, ca urmare a programului imprevizibil al ambasadorului. Uneori, obișnuia să se plimbe peste întinderile de ciment după-amiază târziu, când arșița se întepa și aerul condiționat funcționa la putere maximă în ghereta corpului de gardă. Alteori, obișnuia să-și facă apariția seara, când soarele coborâse dincolo de pietrele de culoare deschisă care reprezentau marginea îndepărtată a orașului, iar aerul era răcoros și îmbietor.

Numai într-o dimineață pe săptămână, secretarul părăsea clădirea la 8.30 fix. Tânărul pușcaș marin care făcea de pază la ieșirea din ambasadă observă că Jansen se apropie agale pe aleea circulară, cu pantofii lustruiți strălucind în soarele ceșos al dimineții. Caporalul, tânăr și impresionant, luă poziție de drepti când Jansen se apropie.

– Bună dimineața, domnule!

Aaron Jansen zâmbi ușor și clătină din cap cu prefăcută dezamăgire.

– Caporale, sunt doar cu aproximativ doi ani mai în vârstă decât tine. Îți tot spun să lași baltă formalismul ăsta. Ce mai faci?

– Foarte bine, domnule, mulțumesc.

Un alt zâmbet îndurerat.

– Bine, cred că nimic nu te poate convinge. Mă duc numai să iau ceva aer... Vreo 20 de minute.

– Sună bine, domnule. Aveți legitimația la dumneavoastră?

– Mereu.

– OK, voi anunța atunci.

Caporalul era atent la detalii, acesta fiind, de altfel, modul cum își câștigase slujba. Anunță ora plecării la centrul operațional și făcu o notă în registrul său, înainte de a deschide poarta electronică rezervată traficului pedestru.

– Pe curând, domnule Jansen!

– Pe curând, caporale!

Secretarul ieși în strada aglomerată. O luă la stânga și merse de-a lungul Pretorius Street, făcând tot posibilul să evite masa de oameni care umpleau principala arteră ce trece prin inima orașului.

Interiorul grotei era înalt și larg, dar nu prea adânc. Singura lumină era abia perceptibilă, provenind de la lămpile cu ulei care atârnavă pe pietrele umede ale pereților. Era, de

asemenea, surprinzător de cald, poate datorită numărului mare de tineri soldați talibani adunați în spațiul întunecat. Aveau arme mici în poală și ascultau concentrați, aparent ignorând disconfortul solului din rocă dură pe care stăteau. Fiecare armă fusese descărcată înainte de a li se permite să intre în grotă. Atenția colectivă era concentrată asupra bărbatului care stătea în fața lor și a cărui voce tremura de emoție în timp ce cuvintele răsunau în urechile audienței:

– Slavă lui Allah că v-a trimis pe voi, fiii lui Mohammad, în brațele mele prietenoase. Ne rugăm ca Allah să ierte greșelile noastre, pentru că El, în măreția Sa, știe că jihadul nu poate fi dus de un singur om și pentru că înfruntăm un inamic imoral, ale cărui păcate sunt cu mult mai mari decât ale noastre. Suntem martorii atrocităților comise de sioniști și de cei care se aliază cu ei...

– *Omin!*¹

Vocile tunătoare fură ca una, unduindu-se spre omul care îi întreba într-o cadență calmă, măsurată:

– Nu au suferit frații și surorile noastre? Copiii din Palestina persecutați de evreii criminali, ei nu au suferit? Și unde sunt protestele publice, de ce nu s-a emis nici o *fatwa*?² Vremea imperialismului occidental a ajuns la sfârșit, prieteni...

– *Yaum al akhir!*³ *Omin!*

March își dădu spre spate părul blond, pe sub cagula ridicată și furișă o privire spre oamenii care îl flancau. Buzele lui al-Adel erau ușor întredeschise, ochii, aprinși. Acesta se holba încântat la omul care controla mulțimea. Întorcându-se către dreapta, March văzu că al-Zawahiri avea o expresie similară.

Începu să-i fie clar că se afla într-un loc extrem de periculos.

¹ Amin (în lb. arabă, în original)

² În religia musulmană, este o opinie pe teme religioase privind legea islamică. (n.red.)

³ Ziua cea din urmă (în lb. arabă, în original)

– Ei urmăresc să răspândească otrava și brațul lor se lungește cu fiecare zi care trece. Noi am fost aleși de Allah să rupem acel braț... Am văzut măcelul din Burma, Fatani, Cecenia și Bosnia-Herțegovina. Am văzut țara noastră înroșindu-se de sângele inocenților. Ei au întors spatele cruciadei noastre sfinte, fraților...

– *Aiwa!*¹

– Ei își scuipează râsetele ca și cum noi nu suntem nimic...

– *Aiwa!*

– Îl rugăm pe Allah să ne călăuzească în aceste vremuri de restriște, în aceste vremuri grele. El singur știe ce am îndurat noi și El cheamă la război, El dorește a-și face cunoscută mânia...

– *Aiwa! Al Baseer, wa tayyibato!*²

– Ne încredințăm soarta în mâinile Lui, pentru că El este Cel mai capabil și Lumina pe care o căutăm. Frații mei, Allah a vărsat lacrimi de bucurie când americanii și-au pierdut stâlpii gemeni ai depravării de la New York, monumentele lăcomiei lor și suferința oamenilor Lui aleși...

– *AIWA, SHAYKH!*

March simți un val de adrenalină cuprinzându-i pe cei din jur la vorbele bărbatului și siguranța calmă cu care acestea erau rostite.

– Cuvântul meu este adevărul și îl veți auzi acum. Nu vom avea liniște până când frații noștri palestinieni nu-i vor fi împins pe evrei până în mare, iar armatele necredincioșilor nu vor fi fost izgonite din țara lui Mohammad, pacea fie cu el...

– *As salamo alaina.*³

– Și aceasta este singura cale, pentru că se spune: „Dacă îi întâlnești pe aceia care refuză, atunci lovește-le gâtleurile“. Este

¹ Așa este! (în lb. arabă, în original)

² Cu ajutorul lui Allah (în lb. arabă, în original)

³ Pacea fie cu El! (în lb. arabă, în original)

voința lui Allah și El se află alături de voi, în toată gloria Lui. Va fi multă înveselire la oamenii noștri, dacă păgânii din Occident simt întreaga măsură a mâniei Lui și așa va fi până când toți musulmanii vor trăi împreună ca unul, în Împărăția Sa. Slavă lui Allah!

– *Subhana Rabbi yal A'la.*¹

– Mergeți în pace, frații mei!

Luptătorii săriră în picioare, ochii lor sclipitori urmărind avizi fiecare mișcare a bărbatului în timp ce izbucniră în aplauze sălbatice. Priviră cu o venerație pură cum el coborî de pe platforma de piatră din fundul grotii, făcându-le cu mâna precum un demnitar aflat în vizită, fiind imediat înconjurat de bodyguarzi, veterani demni de încredere, al căror serviciu data încă de pe vremea ocupației sovietice a Afganistanului.

Aplauzele continuă să se intensifice chiar și după ce vorbitorul dispăru după un colț. Urmără niște urale incredibile, zgomotul puternic reverberând precum tunetul din pereții de granit zimțat.

Saif al-Adel își șterse lacrimile și se întoarse către american. Avea o nouă expresie pe chip, una pe care el nu o mai văzuse... În acest loc, March avea figura inamicului. Se încordă, așteptând durerea unui cuțit sau a unui glonț din spate, dar nu se întâmplă nimic. O undă de relaxare îi trecu prin trup, când constată că era în siguranță pentru moment. Cu întârziere, își trase cagula în jos, pentru a-și ascunde fața.

– Amintește-ți ce am spus, americanule. El nu are iubire pentru tine și neamul tău. Este clar acum? Poate începi să înțelegi riscul pe care ți l-ai asumat venind aici.

– Tu m-ai adus, Saif, șopti March vesel. E și gâtul tău în joc.

Nu-și pierdu vremea privind cum culoarea dispărea de pe chipul egipteanului, ci se întoarse pentru a-l urma pe al-Zawahiri în adâncurile ascunse ale grotii. March aștepta această audiență

¹ Cu ajutorul lui Allah cel Mare. (în lb. arabă, în original)

de trei ani și acum mai erau câteva minute până la întâlnirea cu – după părerea lui – cel mai mareș om de pe fața pământului.

Aaron Jansen nu se grăbea și era o zi frumoasă. Se plimba agale către est, pe străzile zgomotoase, savurând sunetele vi-brante ale orașului aglomerat. Se opri la un magazin de cafea vopsit într-un alb imaculat; soarele era așa de luminos pe suprafața strălucitoare, încât îl dureau ochii numai uitându-se la aceasta. Sorbi din cafeaua caldă în timp ce trecu pe lângă Caledonian Sports Ground, oprindu-se încă o dată să vadă ultimele câteva minute ale unui foarte disputat meci de fotbal purtat între două echipe de tineri.

Strigătele joviale ale jucătorilor îl urmară pe Jansen în vreme ce trecea pe sub coroanele copacilor jacaranda crescuți pe marginea terenurilor de joacă. Umbra răcoroasă se așternea plăcut pe spatele său când pași încet printre florile purpurii care căzuseră din copaci. Cu obișnuita sa considerație pentru țara-gazdă, Jansen aruncă paharul gol într-un coș de gunoi și se opri la un grup de telefoane cu plată, aflate cu spatele la terenurile de sport.

Trecuse mult timp de când memorase numărul, o monstruozitate de 15 cifre, care-i dăduse ceva bătăi de cap în primele luni de probă ale trădării sale. Printr-o verificare rapidă pe internet, descoperise că prefixul internațional plasa telefonul undeva în provincia Paraná din Brazilia. Acesta era totuși singurul lucru pe care îndrăznise să-l cerceteze. Pentru Jansen, ignoranța era fericire și un cont într-o bancă din Zürich, care crescuse permanent în ultimele șase luni.

I se răspunse după un singur apel.

– *Quem você se está chamando para?*

– La Rodriguez Holding Company.

¹ „Cu cine doriți să vorbiți?” (în lb. portugheză, în original)

Vocea de la celălalt capăt trecu brusc de la o portugheză rapidă la o engleză uniformă, fără accent.

– Dă-i bătaie!

– Un nume, două descrieri. E în legătură cu uciderea lui Stephen Gray... Numele este Kealey. Bărbat, 1,80–1,85 metri, 80 de kilograme, păr negru, ochi cenușii. Nici un nume pentru femeie, dar este cetățean britanic de origine indiană, 1,65–1,70 metri, zveltă, cu păr negru și ochi verzi. Cred că sunt de la CIA și au sprijin de la Langley. Trebuie să se întoarcă azi, la Washington. Aș fi avut mai multe, dar...

– Informația ta va fi transmisă mai departe. Mulțumesc pentru telefon.

Vocea dispăru, iar telefonul amuți în urechea lui. Cu o mână tremurândă, Jansen puse la loc receptorul și își netezi părul. Întreaga conversație durase nouă secunde.

Era plăcut să ai bani. Era foarte plăcut să ai bani, dar el știa că nu va dormi deloc în noaptea aceea. Aaron Jansen se întoarse brusc și începu lungă plimbare pe jos, înapoi spre ambasadă.

Ryan îl sunase întâi pe Jonathan Harper. Fusese o conversație scurtă – nu aveau prea multe să-și transmită. Îi comunicase directorului adjunct numele lui William Vanderveen și apoi ascultase un potop de văicăreli furioase. După cinci minute, Harper termină și îl felicită în silă pe Ryan pentru o treabă bine făcută.

Următorul telefon i-l dădu lui Katie, la Cape Elizabeth. Acesta fusese ceva mai dificil, deoarece nu avea nici o scuză pentru că nu sunase de șase zile. Nu au fost țipete sau acuzații din partea ei, deși, într-un fel, a fost cu mult mai dureros să îndure dezamăgirea ei tăcută. Se jură că va repara greșeala de îndată ce va ajunge înapoi pe Coasta de Est. Îl va supăra și mai mult pe Harper dacă se va duce direct în Maine, după o scurtă apariție la Langley, dar Ryan știa care îi sunt prioritățile.

Doar că îi luase ceva timp să înțeleagă asta.

Nici unul din ei nu o pomenise pe Naomi. El spera să aibă Katie suficientă încredere în el, încât să nu se îngrijoreze din această pricină, dar asta părea stupid chiar și pentru el. O sărutase... Nu, nu era corect. Naomi îl sărutase pe *el*. Dar el nu o oprise, nu-i așa? Ryan curmă rapid gândul și se hotărî să doarmă puțin.

Păsură să fi trecut doar câteva minute când auzi o bătaie în ușă. Gillian Farris își vâri capul înăuntru, părul roșu aprins fiind în contrast puternic cu peretele alb din spatele ei.

– Ambasadorul ar vrea să vă vadă în 20 de minute, domnule Kealey, spuse ea. Am trezit-o deja pe domnișoara Khar mai... Pot să-i zic că veți veni?

Ryan râse și se frecă la ochi pentru a îndepărta somnul.

– Spuneți-mi Ryan, domnișoară Farris! Și, da, puteți să-i ziceți că voi veni. N-ar fi o idee bună să-l facem pe ambasador să aștepte, nu-i așa? Vreo șansă să câpătăm un mic dejun?

– E mai degrabă prânzul acum, dar vom găsi ceva pentru voi. Privirea ei alunecă peste pieptul lui gol și mușchii abdominali vizibili. Poate că ar trebui să-ți pui o cămașă pe tine, Ryan. Probabil că ambasadorul nu apreciază orele lungi la sala de gimnastică așa de mult ca mine, zise ea făcându-i cu ochiul și adresându-i un zâmbet șarmant.

Se retrase din ușa deschisă și o închise în urma sa.

Când pașii ei se îndepărtară pe coridor, Ryan își închise gura căscată și izbucni în râs, clătinând din cap amuzat. Aceasta *era* o întâmplare pe care putea să i-o povestească lui Katie, chiar și numai pentru a râde de reacția ei geloasă. Intră în camera de baie alăturată și făcu un duș rapid, apoi se bărbieri și se spală pe dinți înainte de a se îmbrăca în hainele pe care personalul ambasadei i le lăsase mai devreme în cursul zilei. Se gândi că adjuncta șefului misiunii probabil îi alesese

chiar ea hainele, din moment ce aveau bun-gust și cădeau remarcabil de bine.

Auzi un alt ciocănit în ușă, chiar în momentul în care își punea cămașa pe el.

– Bună, zise el. Ai dormit bine?

– Nu, veni răspunsul ei tăios.

Închise ușa în urma lui și se îndreptară spre clădirea principală a ambasadei.

– Ce a avut de zis directorul adjunct al Agenției?

– Voia să știe cum am trecut cu Beretta prin securitatea aeroportului. I-am spus să se ducă și să-i întrebe pe tipii de la Știință și Tehnologie. Altminteri, m-a cicălit un timp, apoi a spus că am făcut o treabă bună.

Ea râse fără veselie.

– Pare să fie în regulă. Însă nu cred că noi am realizat ceva. Surprins, se întoarse pentru a se uita la ea.

– De ce spui asta?

– Ei bine, ce știm noi de fapt acum și nu știam înainte? Numele lui real? Asta nu înseamnă că este cel pe care îl folosește. Și nu cred în chestia asta cu supravegherea – sunt destul de sigură că un om care reușește să evite a fi capturat vreme de opt ani nu se va duce acasă pentru a-și vedea nepoatele și nepoții numai așa, ca să se aple-n treabă. E prea deștept pentru asta.

Ryan nu răspunse, dar se apropiau de anticamera ambasadorului, iar Naomi încetini puțin.

– Îmi pare rău, *este* ceva. Am putea să...

– Nu, rosti el ignorându-i scuza. Tăcu pentru un moment. Știi care a fost ultimul lucru pe care Gray mi l-a spus?

– Nu, n-am auzit.

– A spus: „Transportul a ajuns deja la Washington. Este prea târziu ca să-l opriți. Toți sunt vizati”.

Ea se răsuci pentru a se uita la el.

– Ce crezi că înseamnă „toți”? Care toți?

– Gândește-te, Naomi! Senatorul Levy a fost ucis pentru că sprijinea o alianță cu francezii și italienii. Cine vine la Washington în noiembrie?

– Chirac și Berlusconi.

Ochii ei se deschiseră larg când înțelese.

– O, Doamne, crezi cu adevărat?...

Ryan ridică din umeri.

– Pentru ce altceva și-ar asuma el riscul? Ar trebui să fie ceva mare. Așa cum am mai zis, el reprezintă o achiziție extrem de importantă pentru Al-Qaeda. N-ar risca să-l piardă într-o operațiune minoră.

– Dar este o sinucidere, obiectă ea. Este imposibil să-l ucizi pe președintele Statelor Unite – nemaivorbind de alți doi șefi de stat – și pur și simplu să pleci de acolo.

Ajunseră în anticameră, iar Ryan deschise ușa pentru ea.

– Naomi, Jason March este unul dintre cei mai periculoși oameni pe care i-a produs vreodată armata Statelor Unite, spuse el. Dacă poate reuși cineva asta, atunci el e.

Înaintară tot mai adânc în interiorul grotii.

Vântul care gonia peste crestele ascuțite ale munților Tian Shan era numai un vâjâit îndepărtat în tunelurile întunecate care continuau în jos, într-o spirală aparent infinită. Aerul era mult mai rece departe de intrarea în grotă, iar March se pomeni tremurând violent în timp ce îl urma orbește pe Ayman al-Zawahiri. Își ținea mâinile ușor ridicate în față pentru a evita să intre în vreun perete, dar era mult mai preocupat de faptul că Saif al-Adel se afla la mai puțin de doi pași în spatele lui. Nu putea decât să se întrebe dacă nu cumva era condus spre propria groapă.

Temerile lui fură însă oarecum risipite de apariția unei lumini slabe la distanță. Când se mai apropiară de

deschizătură, al-Zawahiri se întoarse cu greutate în spațiul îngust și murmură:

– Așteptați aici. Vă voi chema când el va fi gata să vă primească.

March dădu din cap și se rezemă de peretele umed, în vreme ce doctorul dispăru printr-o intrare săpată în pământ. Spre surpriza lui, al-Adel nu se folosi de ocazie pentru a face alte amenințări. În orice caz, nici nu ar fi avut prea mari șanse, deoarece bărbatul mai în vârstă se întoarse după un moment, silueta sa mătăhăloasă conturându-se prin deschizătură datorită luminii slabe din spatele său.

– Vrea să te vadă acum, americanule. Saif, de tine e nevoie sus. Prezența ta nu este necesară aici.

March nu se întoarse pentru a se amuza de expresia stupefiată a lui al-Adel, cu toate că își dorea foarte mult. În schimb, respiră adânc pentru a-și controla mâinile tremurânde și făcu un pas nesigur în direcția luminii.

Ryan deveni brusc îngrijorat în timp ce se așeză împreună cu Naomi în fața ambasadorului Martins. Bărbatul era clar supărat de ceva.

– Sper că ați dormit bine.

Amândoi observară că ambasadorului îi tremura mâna când turnă cafeaua.

– Îmi cer scuze, spuse el, dar investigațiile pe care le-am demarat în această dimineață nu au dat rezultate pozitive. Își deschise cămașa la gât și continuă: Asta nu înseamnă că nu am aflat nimic. Problema este că am subestimat pur și simplu cât de periculos este cu adevărat acest om. Deja am transmis informațiile pe care le-am strâns la FBI și la Departamentul de Justiție. Am considerat că trebuiau să le vadă imediat. Ambasadorul împinse peste masă un dosar pe care Ryan îl luă și îl deschise. Acelea sunt fotografii cu William Vanderveen ca

bărbat tânăr. Nu sunt multe – se pare era oarecum timid în fața camerelor de fotografiat. Nu am putut găsi mulți oameni pentru a confirma că este el, deoarece...

Ryan constată imediat că March și Vanderveen erau una aceeași persoană. Privea atât de concentrat fotografiile, încât aproape că nu sesiză pauza apăsătoare pe care o făcu ambasadorul.

– Ce anume, domnule?

– Pentru că toți membrii apropiați ai familiei sale sunt morți.

Naomi se înecă brusc cu cafea, dar Ryan nu băgă de seamă. Atenția lui era complet concentrată asupra lui Martins.

– Nu trageți o concluzie pripită, continuă Martins. N-a existat niciodată vreo probă concretă că Vanderveen a fost răspunzător. După părerea noastră, el a părăsit țara în 1981. Nu pot să vă spun ce a făcut după ce a ajuns în State, dar guvernul sud-african a fost foarte cooperant în a ne pune la dispoziție datele de care dispune. Singura lui condiție a fost ca informațiile să nu se facă publice, iar eu am zis că noi suntem mai mult decât bucuroși să acceptăm. Această poveste ar putea fi extrem de penibilă pentru armată, ca să nu mai vorbim de întreaga țară.

– Trebuie să aflu totul, domnule.

Astfel că ambasadorul începu.

Grota era mică, mult prea mică pentru ca trei oameni să se poată întinde confortabil. Cei doi aflați înăuntru stăteau fiecare pe câte un pat de campanie verde-măsliniu. Acestea erau în apropierea unui radiator, iar al-Zawahiri arătă spre un al treilea când Vanderveen intră. Acesta luă loc și așteptă răbdător. Nu era deloc politicoasă ca el să vorbească primul.

Doctorul scoase un termos dintr-un rucsac de pe solul îngrozitor de noroios. Turnă ceai fierbinte într-o cană metalică

pe care apoi i-o înmână superiorului său. Vanderveen observă că fu acceptată cu recunoștință de mâinile tremurânde.

Bărbatul luă o sorbitură din lichidul cald și zâmbi slab, ridicându-și în cele din urmă privirea spre oaspetele său.

– Ne găsim mici bucurii pe-aici... Singurele care există.

Will Vanderveen dădu din cap, dar nu vorbi. Al-Zawahiri se uita la el cumva înțelegător. Vanderveen se întrebă ce anume determinase brusca schimbare de atitudine.

– În nimeni n-am încredere mai mare decât în Ayman. Am auzit la radio despre succesele tale, iar el mi-a spus ce-ai făcut. Zice că ești arogant...

Conducătorul așteptă ca americanul să vorbească și păru mulțumit că acesta n-o făcu.

– Asta nu contează pentru mine, în orice caz. Prin acțiunile tale, ți-ai demonstrat loialitatea. Binecuvântările și salutările lui Allah să fie cu tine, frate!

– Și cu dumneavoastră, rosti el automat.

Conducătorul zâmbi pe jumătate, un zâmbet înfiorător.

– Râzi de credința mea, americanule?

Acesta trase adânc aer în piept, dar, deși momentul era tensionat, nu îi era teamă. Vanderveen înțelegea spaima, chiar o simțea în foarte rare ocazii. Frica de alți oameni nu intrase însă niciodată în ecuație.

– Nu, emirule. Voiam numai să-mi demonstrez respectul. Îmi cer scuze dacă v-am jignit.

Scuza fu ignorată.

– Vorbești bine limba mea, dar e ceva din valea Helabja în accentul tău... sau poate nu. Poate greșesc eu.

O lungă ezitare, care spori la maximum interesul interlocutorilor săi. „Numai adevărul, se hotărî Vanderveen. Probabil că ei știu mai mult decât lasă să se înțeleagă.“

– Am antrenat insurgenți kurzi în Halabja, când eram în armată.

Conducătorul savură o altă gură de ceai și gesticulă cu cana sa metalică spre american. Imediat, al-Zawahiri umplu o altă ceașcă și i-o înmână lui Vanderveen, iar apoi turnă o a treia pentru el.

– Am înțeles că nu-ți place să vorbești despre trecutul tău. Asta este tipic oamenilor care au ceva de ascuns.

– Nu pot să neg asta, emirule. Totuși, lucrurile pe care eu le-am văzut, pe care le cunosc... Acestea vă pot fi utile.

Această declarație determină o creștere bruscă a interesului. Conducătorul se aplecă ușor în față, strâmbându-se din pricina unei dureri în piept. Pricipuse reacția americanului.

– Nu fi îngrijorat, prietene! Compatrioții tăi au fost aproape, acum trei ani. Prea aproape. Dar mi-am schimbat drumurile de atunci.

– Nu sunt compatrioții mei, spuse el furios.

Conducătorul ridică amuzat o sprânceană.

– Nu? Ai luptat împreună cu ei. Ai ucis pentru ei. Ce altceva ar putea fi?

Vanderveen ignoră întrebarea. Era conștient că astfel își asuma un risc imens.

– Presupun că al-Adel v-a vorbit despre prietenul nostru Shakib?

Bărbatul înalt se uită lung la el, înainte de a răspunde. „Deci chiar este arogant.“

– Mi s-a zis că are ceva informații. Nimic mai mult.

Vanderveen zâmbi satisfăcut.

– E mult mai mult decât o informație, emirule. Este un mijloc de a ne atinge scopul. Mă aflu în posesia itinerarului pe două luni în avans al președintelui Statelor Unite, precum și a informărilor prezidențiale întocmite de Serviciile Secrete americane.

Ambii bărbați se uitară șocați la el, incapabili să-și disimuleze uimirea. Mintea lui al-Zawahiri încerca să cuprindă

enormitatea declarației. Asta cu doar câteva momente înainte să priceapă ce anume îl neliniște: felul în care omul se referea la „americani” cu detașare, ca și cum nu erau de același neam cu el. Dar acest om *era* un american, nu-i așa?

– Noi de ce n-am aflat deja despre asta?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu reprezintă tipul de informații care pot fi transmise ușor. Siguranța completă poate fi garantată numai printr-o întâlnire față în față, precum aceasta.

– Nu reușești să înțelegi, prietene, că aceste planuri au fost schimbate după moartea lui Shakib?...

Cuvintele doctorului se stinseră treptat, când observă că americanul clătina din cap.

– Aceste documente nici nu au fost găsite, nici nu erau suspectate a fi fost în posesia lui în nici un moment. Ele au fost puse la locul lor după ce Shakib a făcut copii, iar originalele nu au fost niciodată raportate ca pierdute sau compromise. Dați-mi o bucată de hârtie, vă rog, și un creion.

Al-Zawahiri scormoni după cele cerute, apoi i le înmână. Vanderveen puse hârtia pe genunchi și schiță un calendar grosier, încercuind datele în timp ce vorbea:

– Așa cum am spus, e un itinerar pe două luni, începând din octombrie. Începând cu săptămâna trecută, președintele și-a respectat fiecare îndatorire majoră din program. Acum, ne aflăm în prima săptămână din noiembrie. Din păcate, circumstanțele ne-au lăsat cu foarte puțin timp de acțiune. Totuși, cred că două săptămâni și jumătate vor fi suficiente, *dacă* mă mișc repede. Cu aprobarea dumneavoastră, desigur.

– Și ce intenționezi, mai exact, să faci? întrebă conducătorul.

Vanderveen privi în ochii căprui și senini ai lui Osama bin Laden și zâmbi.

– În 26 noiembrie, președintele David Brenneman va găzdui negocieri formale cu președintele francez și prim-ministrul italian la Washington. Am de gând să-i ucid pe toți.

CAPITOLUL 20

TADJIKISTAN * PRETORIA

Adânc în măruntaiele reci ale lanțului muntos Tian Shan, bărbatul cunoscut ca americanul își fascina audiența cu planul pe care îl concepusese cu atenție în cele câteva săptămâni anterioare. Era un plan care trebuia să impună dominația Al-Qaeda asupra evenimentelor lumii, precum și să-i asigure o națiune-sponsor – Iran.

Din aceste motive, planul captase mai mult decât atenția arabilor.

Cei trei bărbați din grotă aveau aceeași boală. Era o maladie despre care nu se vorbea niciodată în temeni clari, dar odată ce era deghizată în fervoare revoluționară, devenea o temă de discuție care le putea capta atenția ore în șir. Boala se vedea în ochii lor strălucitori și în zâmbetele entuziasmate care le cuprindeau fețele când vorbeau despre dificultățile tehnice pe care le presupunea distrugerea unui bloc dintr-un oraș și uciderea simultană a președintelui Statelor Unite și a liderilor altor două națiuni.

– Cea mai dificilă parte a operațiunii a fost deja îndeplinită, spuse Vanderveen.

Araba lui era aproape perfectă. Cu 11 ani în urmă, fusese trimis la Institutul de Limbi Străine al Ministerului Apărării

de la Monterey, dar revenise la unitatea sa după trei luni, când priceperea sa o depășise pe cea a profesorului.

La acea vreme, acceptase cu modestie laudele omului și o scrisoare siropoasă de recomandare. Acum, aflat în grota aceea mizerabilă, nu făcea nici un efort ca să-și ascundă aroganța.

– Iranianul e singura mea preocupare... Este de încredere?

Al-Zawahiri dădu afirmativ din cap, privind supărat în cana sa goală. Termosul se golise de mult, spre marea lui dezamăgire.

– Nu cred că Mazaheri ne-ar înșela, mai ales după ce-am făcut pentru el, escortând containerul spre Arak. Am încredere în el.

– Este ceea ce am cerut?

– De fapt, e ceva mai mult: 545 de calupuri de SEMTEX H¹. Plasticul provine din Cehia. Fiecare calup cântărește 2500 de grame. Greutatea totală a încărcăturii, dacă nu greșesc, este...

– Aproape 1360 de kilograme sau puțin peste 3000 de pfunzi. Cred că va fi suficient.

Al-Zawaheri era prea puțin impresionat de calculele rapide făcute de bărbat. Ar fi fost însă uimit să afle că americanul putuse să facă aceeași aritmetică în somn, la vârsta de cinci ani.

– Provocarea constă în crearea unei zone mortale suficient de largi pentru a cuprinde întregul convoi, continuă Vanderveen. În ciuda contribuției lui Shakib, sunt lucruri pe care nu le cunoaștem.

– De exemplu?

– În primul rând, cum vor afecta recente atacuri securitatea lui Brenneman...

În timp ce americanul explica numeroșii factori care puteau împiedica o lovitură de succes, o discuție foarte diferită avea loc la 1200 de kilometri spre sud-vest.

¹ Explozibil plastic (n.tr.)

Istoria familiei Vanderveen, după cum o descrie ambasadorul Martins, era în cel mai bun caz vagă. Există un certificat de naștere decolorat, explică el, un document deteriorat din Transvaalul estic, din 1964. Pentru ce le trebuia lor, acesta nu avea nici o însemnătate.

Deocamdată, primii zece ani din viața lui William Vanderveen rămăneau un mister.

Existau, de asemenea, documente din 1975. Erau acte medicale aflate la Rand University din Johannesburg. Acestea confirmau că un tânăr bărbat, însoțit de mama lui, a vizitat Departamentul de psihologie, în luna februarie a acelui an. Punctajul obținut de băiat a fost astronomic – cu mult dincolo de procentul de vârf de 1% din populație, dar, cu toate acestea, familia sa a refuzat numeroasele cereri de testare ulterioară.

Conform fișei, psihologul cu care a dat examenul, dr. Wilhelm D. Klerk, își exprimase dezamăgirea amară că femeia și băiatul nu s-au mai întors niciodată la el. Dezamăgirea fusese temperată când doctorul descoperise că ei erau înrudiți cu Francis Vanderveen, faimosul general sud-african – era de așteptat că familia va dori confidențialitate în astfel de probleme.

Ryan Kealey făcea eforturi să asculte fără a-și trăda emoția, dar curând se pomeni copleșit de sentimente contradictorii; profund descurajat, nu dorea nimic altceva decât să-l ucidă pe omul care-i trădase și omorâse pe cinci dintre camarazii lui. În același timp, simțea o nevoie disperată de a înțelege, ca și cum înțelegerea ar fi putut să șteargă ceva din durerea și vinovăția îndelungate. Ryan îl asculta concentrat pe ambasador, dar puse prompt întrebarea:

– Cine a fost acest general Vanderveen? De ce era așa de important?

Martins răspunse cât putu de diplomatic. Vorbi despre politica din Africa de Sud în timpul anilor de apartheid și

explică faptul că armata era adesea prima linie de apărare împotriva revoltelor africane din capitală și marile orașe precum Johannesburg și Cape Town.

– Când Daniel Malan a luat puterea, în 1948, imediat i-a demis pe mai mulți ofițeri de rang înalt care erau cunoscuți ca opunându-se politiciii sale. Pe atunci, Francis Vanderveen era căpitan în Batalionul 11 Sud-African al Serviciilor Speciale. A supraviețuit epurării, dar se zvonea pe scară largă că el colectase de ani de zile probe pentru a-i discredita pe mulți, documente care le legau pe multe dintre cele mai proeminente figuri ale Partidului Național de naziști, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

– Cu alte cuvinte, zise Naomi, Vanderveen era de neatins. Ambasadorul încuviință.

– Întocmai. Totuși, asta nu înseamnă că nu era de acord cu părerile lui Malan. De fapt, se remarcase de mult pentru sprijinul acordat Afrikaner *Broederbond*¹.

– În 1959, Vanderveen a stabilit o legătură între Forțele de Apărare Sud-Africane și Biroul Securității Statului. Această poziție îi dădea autoritatea să supravegheze atât aspectele militare, cât și pe cele politice din Africa de Sud. În acel moment, era colonel și răspundea de implementarea legilor segregării populației și limitării deplasării populației de culoare și a secțiunii 10 din Legea zonelor urbane a negrilor² din 1945. Nu vă voi plictisi cu detalii, dar asta era legislația care avea drept scop reținerea africanilor negri în regiuni demarcate din zonele îndepărtate ale țării, dând astfel iluzia, dacă nu realitatea, unei Africi de Sud albe.

¹ Liga Africanilor Liberi (n.tr.)

² Black Urban Areas Act – lege care a introdus, pe tot teritoriul țării, obligativitatea purtării permiselor și controlul deplasărilor în teritoriu ca elemente principale ale unei dezvoltări separate spațial și a discriminării juridice. (n.red.)

– Cum putea un om să supravegheze o astfel de operațiune? întrebă Kealey.

– Nu o făcea el, fu răspunsul ambasadorului. Avea la dispoziție un efectiv uriaș, ca să nu mai vorbim de armata însăși. Cu toate acestea, există dovezi că Vanderveen a condus chiar el multe raiduri. Numai în 1960, se estimează că a orchestrat strămutarea a aproape două milioane de africani de culoare.

Naomi analiză pentru un moment acest aspect.

– Știi, anul trecut, am avut un curs la GWU, unde am studiat mai aprofundat apartheidul și rolul acestuia în istoria Africii de Sud. Nu-mi amintesc să fi văzut numele acestui om pe undeva.

Martins sorbi din cafeaua sa și dădu ușor din cap.

– Nici n-ar fi trebuit. Vedeți voi, Francis Vanderveen era foarte eficient în munca sa, dar tacticile sale nu-i prea picau bine Guvernului, chiar dacă era unul atât de lipsit de scrupule precum cel al lui Malan. Când a trecut la implementarea secțiunii 10, colonelul nu aștepta totdeauna până când casele erau eliberate ca să intre în ele cu buldozerele. Și, mai rău, existau zvonuri că a fost amestecat în masacrul de la Sharpeville, din 1960.

– Am citit ceva despre asta, interveni Kharmai. Forțele de securitate au deschis focul asupra unui grup de protestatari lângă un post de poliție. Mai târziu, ofițerii au raportat că au auzit focuri, dar absolut nici o armă nu a fost găsită asupra cadavrelor.

– Așa este. Un număr de 69 de oameni au murit în piață, iar alți aproximativ 100 au fost răniți. Vanderveen avea într-adevăr o anumită reputație pe-atunci. Nimeni nu era așa de nesăbuit să-l acuze pe față, dar toți știau cine dăduse ordinul de a deschide focul. În mod incredibil, cariera lui Vanderveen nu a fost prejudiciată câtuși de puțin de acest incident. Ba

chiar a fost avansat general de brigadă în 1964. Același an în care s-a născut fiul său.

Ryan se trase câțiva centimetri mai în spate în fotoliul său.
„În sfârșit, am ajuns la asta.“

– William Paulin era cel de-al doilea copil al lui Francis și Julianne Vanderveen. Primul, Madeline Jane, s-a născut în 1961. Cum generalul era plecat majoritatea timpului, copiii trăiau cu mama lor pe proprietatea familiei din Piet Retief, un mic oraș în Valea Assegai. După spusele tuturor, Julianne era o femeie foarte frumoasă și devotată cu totul copiilor ei. Martins ezită. Ceea ce urmează este, în mare parte, presupunere, așa cum am zis, a fost dificil să găsim martori de încredere.

– Ați văzut deja documentele. William a obținut 184 de puncte la Stanford-Binet¹, când avea 11 ani. De asemenea, a rezolvat fără probleme testele Weschler de inteligență pentru copii, precum și testul Slosson pentru copii. Genialitatea lui era de necontestat, dar sora lui era cu totul opusă. Era cunoscută mai curând pentru... ei bine, pentru promiscuitatea ei. În 1975, circulau zvonuri că se vedea cu unul dintre africanii care lucra la o fermă din vecini. Un tânăr de 20 de ani.

Naomi făcu repede socoteala.

– Ea avea 14?

Martins încuviință.

– N-a durat mult însă. Madeline a murit în același an. Aparent, a suferit un accident fatal în munții din apropierea casei.

Kealey crezu că a priceput ce se întâmplase:

– Generalul?

Dar Martins clătină din cap.

– Nu. El ar fi avut destule motive, dacă zvonurile erau adevărate, desigur, dar Francis Vanderveen se afla la 100 de

¹ Test IQ (n.tr.)

kilometri depărtare, în ziua morții fiicei sale, conducând distrugerea unui întreg sat din Natal.

Urmă o tăcere scurtă.

– Doar nu sugerați că William...

Ambasadorul ridică o mână pentru a o opri pe Naomi.

– Eu doar vă relatez fapte.

– Dar era așa de tânăr, protestă Kharmai. Nu pare... în regulă cumva.

– Nu este nimic în regulă, fu de acord Martins. Dar povestea nu se termină cu asta. La o lună după ce fata a fost îngropată, tânărul bărbat cu care se întâlnea a dispărut de la ferma unde lucra. L-au găsit o săptămână mai târziu, pe un deal de lângă Assegai. Trupul îi fusese efectiv tăiat în bucăți.

– Și tatăl fetei? întrebă Ryan.

– Era la 1100 de kilometri depărtare în acel moment, conducând concentrarea trupelor la frontiera angoleză.

O altă tăcere, mai lungă de această dată.

– Inutil să mai spun, Julianne a fost devastată de pierderea singurei ei fiice, dar voi reveni la asta imediat.

Ambasadorul se așază mai bine pe scaun și răsfoi grăbit dosarul pe care îl primise mai devreme.

– Francis Vanderveen fusese avansat general-maior în primăvara anului 1975, cu patru luni înainte de moartea lui Madeline. Până atunci, populația albă din Africa de Sud era protejată împotriva țărilor africane ostile de un cerc de state-tampon care erau sub controlul *afrikanerilor*. Două dintre acele state erau Mozambicul și Angola, ambele fiind administrate de Portugalia la începutul anilor '70.

– În 1974, instabilitatea economică a condus la un puci militar la Lisabona. Aceasta a tăiat efectiv toate fondurile pentru interesele externe ale Portugaliei, inclusiv pentru armată. Când comandanții portughezi din ambele colonii și-au dat seama că erau pe punctul de a pierde controlul asupra teritoriilor de

coastă, au fost de acord să fixeze datele pentru stabilirea independențelor: iunie 1975 pentru Mozambic și noiembrie, același an, pentru Angola.

– Domnule, ce are asta de-a face cu Francis Vanderveen? întrebă Kealey.

– Așteaptă un moment, ajung la asta. Un anumit grad de control al acestor două state era considerat necesar la nivelurile de vârf ale guvernului sud-african. La urma urmei, era în joc chiar viziunea lor despre o Africă de Sud albă. Un acord a fost rapid încheiat între prim-ministrul John Vorster și Samora Machel, liderul rebelilor din Mozambic. Angola a fost mai puțin receptivă la propunerile sud-africane, așa că țara a rămas la cheremul oricui voia să pună mâna pe ea. Trei mari formațiuni rivalizau pentru controlul teritoriului: MPLA¹, condusă de rebeli și sprijinită de Uniunea Sovietică și de cubanezi, FNLA², condusă de Holden Roberto și sprijinită, în principal, de Statele Unite, și UNITA³, o organizație cu orientare centristă, aflată sub controlul unui jurist educat în Elveția, numit Savimbi.

Naomi era vizibil surprinsă.

– Eu credeam că guvernul Statelor Unite era destul de vehement în criticarea apartheidului. De ce trebuia Washingtonul să intervină?

– Din punctul nostru de vedere, sud-africanii erau răul cel mai mic, explică ambasadorul. MPLA era bine finanțată de două guverne comuniste și exista o mare șansă ca aceasta să iasă pe primul loc. Noi doream să limităm orientarea comunistă pe continentul african și, de aceea, am fost siliți să acționăm. Dar, de fapt, nu Washingtonul a fost cel care a intervenit. Vă voi explica imediat.

¹ Mișcarea Populară pentru Eliberarea Angolei (n.tr.)

² Frontul Național pentru Eliberarea Angolei (n.tr.)

³ Uniunea Națională pentru Independența Totală a Angolei (n.tr.)

– Oricum, îndată ce Vorster a decis invazia, atât de francezii, cât și americanii i-au oferit sprijin. La sfârșitul anului 1974, guvernul francez a organizat o întâlnire între UNITA lui Savimbi și Biroul Sud-African pentru Securitatea Statului. Francis Vanderveen a fost unul dintre primii oficiali invitați. Odată ajuns la Paris, l-a acuzat pe ministrul francez de Externe că a încercat să stabilească relații amicale cu oficiali din Cabinda – o enclavă bogată în petrol din Angola. Avea dreptate, desigur, dar a distrus orice potențială alianță cu francezii.

– Deci s-au aliat doar cu noi, presupuse Ryan.

– Exact, confirmă Martins. Și, la început, n-a părut deloc o afacere proastă. CIA cumpărase posturi de radio și ziare pentru a susține propaganda împotriva MPLA. Agenția, cu certitudine, părea să-și facă partea sa. Vanderveen a fost ales să conducă trupele de invazie. Prada, desigur, era capitala, Luanda. Coloana lui blindată a pătruns în Angola la 23 octombrie 1975 și a câștigat ușor primele bătălii, la Sa da Bandiera și Namibe, neîntâlnind aproape nici un fel de rezistență. Însă, pe măsură ce forțele înaintau spre nord, către Benguela, lucrurile au început să se schimbe.

Ambasadorul Martins se ridică și se îndreptă spre biroul său. După ce deschise unul dintre sertare, se întoarse cu o cutie micuță de tablă în mâini. Așezând-o încetișor pe masa de cafea, își relua locul.

– După întâlnirea noastră de dimineață, oamenii mei au început să le caute pe rudele supraviețuitoare ale lui William Vanderveen. Numai una a putut fi găsită, din partea tatălui său: Deborah Poole, născută Vanderveen, sora generalului. Este foarte în vârstă acum, dar a fost mai mult decât încântată să stea de vorbă cu tânărul care s-a dus s-o intervieveze. Și i-a dat asta.

Ambasadorul scoase o cheiță de argint și deschise cutia. Apoi, o întoarse astfel încât Naomi și Ryan să poată vedea conținutul.

Kealey se aplecă și luă primul document. După ce despăturii hârtia murdară și uzată, începu să citească.

„Draga mea Julianne,

Suntem îngropați într-un teren noroios de lângă Novo Redondo. Dacă ai fi aici, ceea ce ai vedea nu ar semăna deloc cu o armată normală. Aproape că nu mai avem muniție și combustibil, din cauza politicianilor noștri nehotărâți. Oamenii au ajuns să primească doar o masă pe zi și sunt bucuroși s-o primească. În toți anii mei ca soldat, nu m-am simțit nicio dată așa de neapreciat ca acum.

Un bărbat din CIA a venit să se uite la hărțile noastre și ne-a comunicat opinia sa calificată. I-am zis că avem nevoie de provizii mai mult decât de orice altceva și el mi-a răs în față. Mi-a spus că este o cauză pierdută, că a revendica Angola nu mai este „corect din punct de vedere politic“. Eu i-am zis că ar simți cu totul altceva dacă ar fi luptat cale de sute de kilometri pentru a-și apăra țara.

Julie, îți spun asta numai ție, dar avem nevoie de ei dacă vrem să ajungem la Luanda. E vorba de mai mult decât de provizii: Vorster are nevoie de Statele Unite și după război, și nu are mijloacele necesare pentru a continua această campanie. Dacă ar fi fost ca americanii să-i acorde întregul sprijin, noi am fi obținut deja victoria, iar eu aș fi fost înapoi acasă, unde mi-e locul.

Faptul că ei ne vor abandona acum mi se pare o trădare incredibilă.

Mi-e foarte dor de tine și de William. Ne vedem curând.

Cu iubire veșnică,

Francis

Ryan termină scrisoarea și i-o înmână lui Naomi. Luând alta din cutie, are citi repede. Conținutul era, în mare parte, același.

– Doamne! murmură Naomi după un moment.

Ambasadorul tuși pentru a-și drege glasul, ceea ce-i făcu pe cei doi oaspeți să-și ridice privirile:

– Inutil să mai spunem că sprijinul american nu a sosit niciodată. A fost o operațiune a Agenției de la bun început. Washingtonul nu a fost niciodată implicat. Desigur, când Congresul a aflat despre asta, a pus imediat capăt lucrurilor. Oficial, Senatul a votat suspendarea ajutorului SUA pentru forțele anti-MPLA, la 18 decembrie 1975. Dar răul era deja făcut. Îndată ce coloana militară a lui Vanderveen a ajuns la Benguela, MPLA a lansat un masiv contraatac. Rebelii aveau întăriri formate din trupe cubaneze și artilerie sovietică, în timp ce Vanderveen se lupta cu aprovizionarea pe care nu se putea bizui și cu indecizia politică de la Pretoria. A fost forțat să-și retragă armata în 10 noiembrie. În acest timp, scrisorile lui către Julianne deveneau din ce în ce mai dure, mai ales în privința americanilor.

– Cinci zile mai târziu, elicopterul generalului a fost lovit de focuri de pistoale-mitralieră, în vreme ce părăsea o tabără aflată chiar la sud de Cubal. Francis Vanderveen și alți 12 soldați au murit când acesta s-a prăbușit.

– Incredibil! rosti Naomi încet.

Ryan nu zise nimic. Își dădea seama ce va urma.

Ambasadorul făcu pauză un moment, pentru a lăsa informația să-și facă efectul. În cele din urmă, spuse:

– Au fost ceva probleme de comunicare care au făcut imposibilă transmiterea veștii. Au trecut două săptămâni până când văduva a fost informată. Însuși ministrul Apărării i-a adus știrea – din câte am aflat –, datorită gradului și funcției lui Vanderveen. Presupun că s-a dovedit a fi prea mult pentru Julianne. Așa cum am menționat, ea era deja devastată de moartea fiicei. Pierderea soțului trebuie să fi umplut paharul. S-a sinucis în aceeași noapte. Conform doamnei Poole, a fost, de asemenea, ultima dată când cineva l-a văzut pe tânărul William în Piet Retief.

Naomi clătină ușor din cap. Ryan rămase tăcut. Începea să assembleze piesele în mintea sa, dar voia să-l audă pe ambasador formulând întregul.

Martins îl studie pe fiecare, pe rând.

– Din păcate, faptele se termină aici. Orice altceva este pură speculație, dar eu am o opinie, dacă vreți s-o ascultați.

Naomi dădu din cap.

– Vă rog, domnule ambasador.

– Cred că este foarte posibil ca William Vanderveen să fi văzut aceste scrisori, zise Martins punând cu blândețe o palmă pe micuța cutie de tablă. Cred, de asemenea, că probabil are o legătură cu moartea surorii sale, ca să nu mai vorbim despre ce i s-a întâmplat tânărului cu care ea se vedea. Cred că William a luat ce a vrut din vorbele tatălui său, pentru că procedând astfel ar fi fost mai ușor decât să ia toată vina asupra lui. În opinia mea, Will Vanderveen a găsit exact ce căuta în Statele Unite: un debușeu pentru furia sa. Și nu are de gând să se oprească până când nu vor ști toți ce simte el.

CAPITOLUL 21

PRETORIA * TADJIKISTAN * LANGLEY

Pentru Ryan Kealey și Naomi Kharmai, Africa de Sud își dezvăluisese secretele și nu-i mai rămăsese nimic de oferit. Cum întâlnirea cu ambasadorul se apropia de sfârșit, Gillian Farris începu să facă aranjamentele pentru întoarcerea la Washington. Când mașina ambasadei fu gata pentru deplasarea la aeroportul Johannesburg International, târziu în după-amiaza aceea, mâna ei se strecură în a lui Ryan pentru un moment foarte lung. Lui Gillian îi părea rău să-l vadă plecând.

Naomi căzu într-un somn adânc în timpul scurtei călătorii spre sud, lăsându-l pe Ryan singur cu gândurile sale chinuite. Acesta nu era sigur cum să procedeze. În vreme ce mintea lui se chinuia cu răspunsurile, cuvintele lui Naomi îi reveneau în cap, dar cu o ironică asprime care fusese absentă când vorbise: „Ce știm noi de fapt acum și nu știam înainte? Numele lui real? Asta nu înseamnă că este cel pe care îl folosește“.

Numele era important pentru Kealey deoarece îi reducea cumva sentimentul de incapacitate care-l chinuia de ani. Acum, că știa adevărul, nu era însă sigur cum să procedeze.

În timpul relatării ambasadorului, lui Ryan îi devenise clar că William Vanderveen acuza Occidentul – sau, mai concret, Statele Unite – pentru ceea ce i se întâmplase familiei lui.

Era, de asemenea, clar că Vanderveen intrase pentru un singur motiv în armata unei țări pe care o ura: să învețe tot ce era de învățat și apoi să întoarcă învățăturile împotriva binefăcătorilor nebănuitori.

De aici, gândurile lui Ryan se întoarseră la intențiile pe care Vanderveen le avea pentru Washington. Inutil de spus că era un risc uriaș pentru acesta să se întoarcă în oraș, așa că orice planificase probabil că merita acel risc. Ultimele cuvinte ale lui Stephen Gray îi răsunau în urechi cu ritmul enervant al unui robinet care picura: „Transportul a ajuns la Washington... Deja are ceea ce îi trebuie!” Ultima încărcătură care trebuia să sosească la Washington era o cantitate nespecificată de explozibili. Va fi oare suficient de arrogant să repete același lucru, probabil, strecurând-o pe sub nasul pazei întărite din porturi?

Să fi sosit în *același* transport ca și primii explozibili care fuseseră folosiți?

În fosta sa viață din armată, Vanderveen fusese genist de înaltă calificare al Forțelor Speciale. În această calitate, avea răbdarea și cunoștințele de specialitate necesare pentru a executa un atentat reușit asupra vieții președintelui. Ryan se gândi că omul va apela la ceea ce știa deja, în ciuda antrenamentului ca trăgător de elită de la Benning. Se hotărî că nu poate decât să se încreadă în instinctele sale, din moment ce nu avea nici o dovadă concretă despre planurile lui Vanderveen.

Încercă să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă greșea ori dacă avea dreptate, dar nu punea suficient de rapid ideile cap la cap.

În vreme ce se rezemă de spătarul scaunului său confortabil și încercă să-i urmeze exemplul lui Naomi, ajunse la concluzia că era timpul să-i facă o altă vizită lui Thomas Elgin.

Pe când Boeingul 747 care-i ducea pe cei doi ofițeri CIA se ridica spre cerul senin al nopții, deasupra luminilor Johannesburgului, Will Vanderveen ieșea din adâncurile munților Tian Shan, urmându-l pe Ayman al-Zawahiri în grotele tăcute de la suprafață. Solul era acoperit de paturi de campanie în care dormeau oameni. Duhoarea corpurilor nespălate îmbăcsea aerul, în ciuda frigului și a spațiului deschis.

– Vei primi 45 000 de dolari SUA pentru cheltuieli, spuse al-Zawahiri cu o voce scăzută. În cinci rate de 9000 de dolari, toți în același cont. O mică încruntare trecu peste fața lui. Vom avea nevoie de Mazaheri pentru asta.

Vanderveen replică de parcă n-ar fi auzit:

– Asigurați-vă că fondurile sunt rulate prin Europa de Vest, de preferat Anglia sau Franța. Băncilor americane li se cere să raporteze la Guvern depozite de peste 10 000 dolari. Dacă depozitele sunt sub această sumă, diminuăm riscul, dar tot rămâne un pericol folosind un cont. Din păcate, am foarte puține identități complete. Ca să crezi o legendă întreagă ia ceva timp, ceea ce noi nu avem. În mai puțin de o lună, itinerarul nu va mai avea nici o valoare.

Ieșiră din grotă în lumină, mergând repede prin aerul rece al nopții, spre cortul din prelată și bâzâitul continuu al generatoarelor.

– Se va ține de program?

– A făcut-o până acum.

– Și tu crezi că se poate face?

– Nu există garanții, dar nu vom avea niciodată o șansă mai bună. Cred că se poate face.

Egipteanul nu răspunse și intrară mulțumiți în căldura uscată a cortului. Operatorul radio trase draperia și îi făcu semn comandantului său. Un moment mai târziu, al-Zawahiri îl chemă pe american.

Vanderveen intră în spațiul înghesuit și luă foaia de hârtie oferită. O cercetă rapid, dar un nume ieșea în evidență. Se holbă fără să-i vină a crede.

– Kealey.

– Recunoști acest nume?

– Da, se auzi răspunsul încordat. De unde a venit?

– Informația a sosit din Africa de Sud. Avem pe cineva în ambasada de acolo.

– E de încredere? întrebă Vanderveen.

– Complet. Lucrează pentru bani... Aceștia sunt, de obicei, cei mai buni, zise al-Zawahiri.

O scurtă pauză.

– Este vreo problemă?

Vanderveen nu răspunse un timp îndelungat.

– Nu... nici o problemă.

– Poate că ar fi mai bine să rămânem în legătură, astfel ca să te putem informa despre mișcările lui.

Rosti aceste cuvinte destul de apăsător.

– Nu, el oricum nu va rămâne în Africa. În plus, este prea periculos. Nu putem risca totul din cauza unui apel telefonic – nici nu vreau să mă gândesc la ce-i în stare NSA, mai ales în zona Washingtonului. Nu mai luăm legătura până când nu se termină totul.

Al-Zawahiri nu răspunse. În schimb, se întoarse și se uită la operatorul radio care se ridică repede și ieși. Abia apoi, doctorul își îndreaptă din nou atenția către Vanderveen.

– Este inacceptabil. Avem nevoie de oamenii lui Mazaheri pentru a transfera fondurile. El va dori asigurări.

– Nu există asigurări. Vanderveen începea să se enerveze. Am discutat deja despre asta...

Celălalt bărbat ridică o mână pentru a-l liniști.

– Ți se va da un număr la care să suni. Ministrul are un spion în Washington care se va ocupa de partea financiară.

Avem puțini oameni capabili în domeniu, de când Zouaydi a fost prins la Madrid. Nu este o chestiune de bani, înțelegi. E vorba despre faptul că ți s-a încredințat o operațiune de asemenea anvergură. Mazaheri nu va ceda niciodată controlul total. Iranienii au o miză mare în joc. Chiar dacă izbutești, nu am realizat nimic dacă se descoperă legătura dintre ei și asasinate.

Al-Zawaheri tăcu pentru un moment, o expresie îngândurată citindu-i-se pe chip. În cele din urmă, zise:

– Vei lua legătura cu cine trebuie de două ori pe săptămână, din momentul în care ajungi până în ziua operațiunii. Ți se va spune când să suni, înainte de a pleca. Nu pot negocia nimic mai puțin de atât. Nu se așteaptă ca tu să raportezi fiecare mișcare pe care o faci, dar ei trebuie să afle despre orice problemă pe care o întâmpini. Acest contact îți va folosi și ție: ei vor aranja să capeți fonduri și documente suplimentare, dacă se va întâmpla ce-i mai rău.

Vanderveen știa că asta era o minciună. Iranienii vor nega orice dacă acoperirea lui va fi trădată. Nu ar ridica un deget pentru a-l ajuta dacă totul va merge rău, dar avea nevoie de ajutorul lor acum și de un refugiu sigur când totul se va termina. Nu avea altă șansă decât să intre în joc.

– Bine. Este tipul lui Mazaheri la Washington?

Ayman al-Zawahiri zâmbi ușor.

– Cine a spus ceva despre un tip?

Surpriza se citi scurt pe fața lui Vanderveen. Era aproape incredibil că Mazaheri i-ar încredința unei femei ceva așa de important ca fondurile unei operațiuni.

– Este un spion de valoare și poți avea încredere în ea, continuă al-Zawahiri. Asta e tot ce trebuie să știi. Zâmbetul păli. Aceasta nu este o rugămintă. Dacă nu reușești să suni la momentele specificate, nu va conta dacă ai succes. Înțelegi?

Vanderveen dădu din cap o dată.

– Voi face cum cereți și voi avea succes.

Urmă o liniște apăsătoare, lungă. Doctorului îi venea greu să creadă că americanul era gata să comită un asemenea act împotriva celor de-un neam cu el, mai ales că nu părea să doască în schimb nimic mai mult decât un loc sigur în organizație. În cele din urmă însă, treaba lui nu era decât să-i ofere sprijin bărbatului. Era dorința emirului și acesta avea aceeași autoritate ca Allah Însuși.

– Bine. La noapte, te odihnești. Elicopterul se va întoarce mâine-dimineață. Și apoi, prietene, depinde de tine.

Ryan Kealey era în Washington de numai două ore, când fu chemat înapoi în Virginia, la biroul directorului de la Langley. Era furios și obosit după zborul lung, iar furia sa era exacerbată de faptul că nu va ajunge înapoi la Katie, curând.

Jonathan Harper îl aștepta deja în încăperea spațioasă, tolănit în unul dintre scaunele aflate în jurul unei mese joase. Directorul stătea vizavi de el și cei doi bărbați se opriră din conversație când Kealey intră pe ușile din mahon.

Directorul se ridică și îi întinse mâna – un bărbat îndesat, a cărui talie considerabilă era bine disimulată de costumele Ralph Lauren Purple Label ajustate pe corp, pe care el le prefera.

– Bob Andrews, încântat să te cunosc!

Kealey îi strânse și el mâna.

– La fel, domnule.

Andrews se uită cu suspiciune la bărbatul care stătea în fața lui. Auzise multe lucruri despre Kealey și aspectul omului părea să coincidă cu reputația sa. Acesta purta ghetă de munte Columbia, blugi negri și un pulover uzat, pe gât, din bumbac gri pământiu. Fața lui era puternic bronzată de soarele african, mai mult decât de obicei, iar părul negru ca tăciunele era puțin răvășit. Observând toate acestea, directorul trebui să-și amintească încă o dată de realizările bărbatului.

Andrews gesticulă spre unul dintre scaunele goale.

– Ia loc, Ryan! Felicitări pentru rezultatele din Africa!

– Mulțumesc, domnule.

– Apreciez că ai venit să mă vezi, spuse directorul ca și cum Kealey ar fi avut de ales. Arată spre ceștile care stăteau pe masă, în fața lui: Cafea?

Kealey mulțumi din cap și își turnă cafea într-una dintre cești, după care își puse frișcă. Între timp, directorul luase ceea ce Ryan credea a fi dosarul lui personal și parcurgea repede conținutul.

– Hai să vedem... opt ani în armată, retras ca maior. DFC¹, trei Stele de Bronz, două Inimi de Purpură. Impresionant! Acțiune în Kosovo și în Golf. Doi ani în SFOD... Andrews își ridică privirea. Delta Force?

Ryan dădu din cap, în timp ce sorbea din cafea. Andrews ridică o sprânceană și își îndreptă din nou atenția spre dosar.

– Apoi, ai fost în securitatea armatei, este corect?

– Da, domnule. Am semnat o declarație de renunțare când directorul Harper m-a recrutat. Altfel, dosarul meu militar probabil că ar fi încă îngropat undeva la Bragg.

Știa că directorul va înțelege ce voia să spună. Cu toate că armata păstrează majoritatea dosarelor de personal la Comandamentul Resurselor Umane din St. Louis, pentru Delta Force există o dispensă specială pentru a depozita documentele legate de membrii acesteia într-o facilitate bine securizată, la Fort Bragg.

Andrews închise dosarul și îl aruncă pe biroul său.

– Și o Intelligence Star² ca să întregască totul. Aceste pagini arată că ai avut nu puține succese, Kealey, zise el bătând

¹ Distinguished Flying Cross – Crucea pentru Distincție în Zbor (n.red.)

² Steaua Serviciului Secret de Informații (n.tr.)

cu degetele în dosarul închis. Din păcate, asta înseamnă că trebuie să-ți iau în serios părerile.

Ryan îl examinează pe Harper al cărui chip rămase impasibil.

– Ai provocat multă iritare cu acea ispravă riscantă cu Elgin, să știi. Asta încă nu a trecut, dar vreau s-o las deoparte pentru moment, continuă directorul. Tu crezi că Vanderveen îl vizează pe președinte. Spune-mi de ce.

Kealey se foi stârnjenit pe scaun, apoi relatează scurta sa conversație cu Stephen Gray și cuvintele finale ale acestuia.

– Admit că sună îngrijorător, dar numai asta ai? Întrebă Andrews cu o doză substanțială de scepticism în voce.

– Domnule, avem informații certe că Vanderveen e în legătură cu noul regim iranian. De asemenea, are legături cu Al-Qaeda. Vreau să spun că avem o casetă cu el întâlnindu-se cu oamenii de ranguri înalte din organizație. Nu există ceva mai substanțial decât asta. Acum, să analizăm faptele: senatorul Levy, cel mai mare opozant al Iranului din Congres, este asasinat în miezul zilei, după ce a dat asigurări corpului de presă din Washington că programul de înarmare al Teheranului va fi stopat. Apoi, îl avem pe Michael Shakib, un cunoscut simpatizant iranian ale cărui înregistrări telefonice arată că a sunat la un telefon clonat, cu mai puțin de trei minute înainte de atacul cu rachete. După ce Departamentul de Justiție l-a depistat, el a preferat să se arunce în aer decât să fie capturat viu. De ce?

Andrews îi aruncă o privire lui Harper, o expresie de perplexitate făcându-și loc pe chipul lui.

– Pentru că asta este ceea ce fac ei, Kealey! Pentru ei, face parte din conflict. Să omoare cât se poate de mulți oameni, să răspândească teama și să creeze teroare sunt principalele lor obiective...

Ryan ridică o mână pentru a-l opri.

– Se poate, domnule. Dar gândiți-vă la următorul scenariu: dacă Shakib a făcut asta, cel puțin în parte, pentru că *nu putea risca să-i scape ceva la interogatoriu?*

Harper se uită întrebător către Kealey, dar Andrews nu observă.

– Tu zici că el a dat informații despre care noi nu știm? Ceva referitor la președinte?

Ryan ridică din umeri.

– Eu doar spun că este o posibilitate pe care ar trebui s-o avem în vedere. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat înainte. Vă amintiți despre acel laptop de la Departamentul de Stat, care a dispărut acum patru ani? Conținea material codificat de mare însemnătate și nu a fost găsit niciodată. Același lucru se întâmplă la Justiție tot timpul.

– Isuse! murmură Andrews. Se întoarce către directorul adjunct: John, cred că ar trebui să implicăm Serviciile Secrete în asta. Îi vom sfătui să desfășoare un audit intern, să vedem ce descoperă.

– De acord, rosti Harper, dar expresia de pe fața sa era în contradicție cu vorbele.

– Din păcate, eu voi fi ocupat pentru următoarele câteva zile cu Departamentul Securității Interne. Nu pot să lipsesc de la acele întâlniri, dar am de gând să aranjez o întrevedere cu tine și Brenneman. Vreau să fii și tu acolo, Kealey, adăugă Andrews ca un gând întârziat. Poate că tu vei fi în măsură să-l convingi să coopereze cu noi de data asta.

– Ar fi un mare ajutor, domnule. Sper doar să greșesc.

– La fel și eu, fu răspunsul sincer al directorului. La fel și eu.

*

După mai puțin de cinci minute, Harper și Kealey ieșiseră din biroul directorului CIA și coborau spre primul etaj. Mergeau încet, vorbind doar atunci când holul era liniștit și fără oameni în preajmă.

– Isuse, Ryan! zise Harper cu un zâmbet pe chip. Dacă apari la Casa Albă arătând ca acum, eu o s-o iau la goană din clădire, fără să mă uit în urmă.

Ryan râse și se uită în jos, la hainele sale.

– Cred că trebuie să investesc într-un costum.

– Așa te îmbraci când ții cursuri în Orono?

– Studenții mei sunt chiar mai prost îmbrăcați decât mine, John. Totul este o problemă de grad academic.

Tăcură când o femeie înaltă, cochetă, cu păr roșcat arătând ca o coamă de leu, trecu în grabă pe lângă ei, cărând o grămadă de dosare. Îi adresă lui Ryan un mic zâmbet, în timp ce gonea pe lângă ei.

Harper observă și își înfipse cotul în coastele tânărului bărbat.

– Dacă aş avea parte de jumătate din atenția pe care o primești tu, prietene, aş muri un om fericit.

– Nu și dacă Julie te-ar auzi zicând asta. De fapt, probabil te-ar omori chiar ea.

Harper zâmbi la auzul replicii, dar curând deveni din nou serios.

– Acea prostie pe care tocmai i-ai spus-o lui Andrews... De fapt, nu crezi nimic din toate astea, așa-i?

– Nu. Cred că *este* posibil ca Shakib să fi dezvăluit ceva, altceva decât traseul senatorului Levy, dar nu e probabil. Totuși, Andrews este suficient de nou în această poziție, ca să creadă așa ceva, și niciodată nu m-ar fi ascultat dacă nu i-aș fi servit decât ultimele cuvinte ale lui Gray. În acest mod, îi va acuza pe cei din Serviciile Secrete că nu reușesc să-și păstreze informațiile, iar noi obținem ceea ce dorim – ajutor pentru a da de urma lui Vanderveen. Din păcate, acum trebuie să-i vindem gălușca președintelui. Kealey zâmbi pentru sine. Asta ar putea fi puțin mai complicat.

Harper clătină sceptic din cap.

– Eu mereu am zis că tu ai fi o vedetă la Cartierul General, Ryan. Ești, din fire, cea mai înșelătoare persoană pe care o cunosc.

Tânărul bărbat rânji.

– Nu-ți face griji, John. Nu sunt ahtiat după jobul tău. N-aș avea niciodată răbdare pentru tot pupincurismul cu care ai de-a face.

Harper râse.

– Acel pupincurism te ferește pe tine de închisoare când faci câte o prostie de genul celei cu Elgin.

– Că veni vorba despre Elgin, am impresia că omul știe mai multe decât zice. Vreau să discut cu Adam North despre asta, tipul de la DEA. S-a comportat cum trebuie când a fost nevoie. Problema mea ar fi să obțin accesul. Crezi că poți aranja asta?

Harper dădu ușor din cap, în vreme ce treceau prin hol spre ghișeu de securitate.

– Va fi greu, dar pot să-ți obțin intrarea acolo. Partea cea mai grea va fi evitarea presei. Cred că îl țin în Alexandria. Nu lăsa nici un semn pe el de această dată, Ryan. Nici prima dată nu trebuia s-o faci.

– Nu-ți face griji, știu ce am de făcut.

Îndată ce ieșiră în aerul rece din Virginia, Ryan privi spre baza treptelor de piatră și văzu un BMW albastru-închis așteptând lângă bordură. Katie se afla înăuntru, tremurând puțin într-o rochie neagră, scurtă. Arăta incredibil, cu fardul ușor aplicat cu pricepere, cercei de diamant în formă de lacrimă atârându-i de urechi. Părul îi era pieptănat spre spate, iar câteva bucle castanii-aurii rebele cădeau în jurul feței. Ea îi zâmbi și Ryan ezită surprins.

Se întoarse spre Harper, care avea întipărit pe chip un zâmbet șiret.

– Tu, ticălos deștept... Își puse mâna pe umărul celuiilalt bărbat și îl strânse. Mulțumesc, John. Rămân dator.

– Du-o într-un loc frumos, Ryan. Merită asta. Ne vedem mâine.

Ryan își luă mâna de pe umărul lui și se grăbi pe scări în jos, cuprinzând-o în brațe înainte de a se săruta îndelung. Harper se uita din vârful scărilor, cu un rânjel melancolic, amuzat puțin de compatibilitatea bizară a cuplului. Ryan, cu părul ciufulit, cu puloverul vechi și bocanci, în vreme ce Katie arăta ca și cum tocmai ar fi coborât de pe un podium de modă din Milano.

Harper se gândi la Julie și zâmbetul i se lărgi. În timp ce se îndrepta spre locul de parcare și mașina proprie, se hotărî că vor petrece și ei o noapte în oraș. În definitiv, viața e prea scurtă ca să nu profiți când poți.

CAPITOLUL 22

ASHLAND, VIRGINIA * WASHINGTON D.C.

Nicole Milbery era în afaceri imobiliare de 16 ani și nu dorise niciodată să facă altceva. Acum, la vârsta de 37 de ani, era o femeie zveltă, de înălțime medie, bine-cunoscută și foarte respectată în comunitatea sa. Părul ei de culoarea mierii, lung până la umeri, era tuns în scări, după ultima modă, iar ochii căprui, blânzi, de căprioară erau în contradicție cu hotărârea ei încăpățânată și inteligența caracteristice firii sale, dar și motivul succesului ei considerabil. Era singurul proprietar al Milbery Realty, o agenție cu sediul în partea de nord a Virginiei, care se îngrijea de clientela bogată.

Persoana care stătea acum față în față cu ea nu făcea parte din această categorie. Căuta ceva mult mai modest, 120 de acri cel mult, și numai cu chirie. Cu toate că profitul ei la această afacere era limitat, în cel mai bun caz, se pomeni că nu dorește să grăbească procedurile. El era un bărbat izbitor de frumos. Părul castaniu-închis era înspicat cu auriu și observă că îi cădea pe frunte, în ochii cei mai uimitor de verzi pe care-i văzuse vreodată. Buzele lui pline erau perfect centrate sub un nas drept și lung, maxilarele proaspăt bărbierite erau pătrate și ferme, iar pielea sa radia o îmbujorare sănătoasă.

Bărbatul sosise în biroul ei cu numai 45 de minute mai devreme. Când dăduseră mâna, el zâmbise dezvăluind gropițe de băiețandru în obraji și un șir de dinți perfect albi. Respirația i se oprise în gât și, din acel moment, echilibrul ei profesional păru ceva îndepărtat, imposibil de recăpătat tocmai când avea cel mai mult nevoie de el.

– Așa, domnule Nichols, spuse ea exagerând în mod deliberat seducția vocii sale. Ochii ei erau ațintiți asupra lui. Cred că am făcut câteva alegeri bune. Când ați dori să aruncați o privire la aceste proprietăți?

El își acoperi gura și simulă o tuse pentru a-și ascunde râsul care-l apucase brusc. Numai auzind vorbele ei, îi venise să râdă. Îl alesese dintr-un moft în urmă cu trei ani și, privind retrospectiv, știa că era o greșală. Numele în sine atrăgea uneori atenția, ceva ce el categoric nu dorea.

Totuși, era amuzant.

Își îndepărtă mâna de la gură, complet stăpân pe sine.

– Cât de curând posibil, Nicole, rosti el cu un alt zâmbet șarmant. Eu am timp azi, dacă tu ai. Și, te rog, spune-mi Tim¹.

Se gândea că a treia casă ar fi potrivită pentru nevoile lui.

De fapt, era o fermă de 97 de acri, situată pe un teren care acum ar fi trebuit să fie acoperit cu lanuri de grâu de toamnă, dacă pământul ar fi fost însămânțat la începutul lunii septembrie. Fiindcă nu fusese, recentele ploii spălaseră mult din stratul de sol vegetal, lăsând în urmă ceea ce putea fi descris ca un lac de mâl. Proprietatea se afla în imediata apropiere a șoselei Chamberlayne Road, la nord de Richmond. Era o comunitate rurală, cea mai apropiată casă fiind la aproape un kilometru depărtare, dar Interstate 295, care mergea de la est la vest, se

¹ Tim Nichols – interpret și compozitor de muzică country născut în Portsmouth, Virginia (n.red.)

afla la mai puțin de 5 kilometri, iar I-95, care ducea spre nord, la Washington, era la nu mai mult 6,5 kilometri spre vest. Își îndreptă din nou atenția spre casa din cărămidă roșie, cu un nivel, în vreme ce se îndepărtau de Fordul Escape al lui Milbery și urcau pe pământul bătătorit al aleii.

– După cum poți vedea, spunea ea, casa în sine este cumva modestă, dar de fapt destul de atrăgătoare. Știu că pare mică, dar demisolul este gata și e suficient de spațios. Probabil că lucrul cel mai bun este intimitatea.

Intrară și străbătură micuța clădire.

– Aceasta este casa. Podele din lemn de esență tare în fiecare cameră. Bătu ușor cu tocul pantofului în dușumea, ca pentru a proba cele spuse. În plus, există un mic șemineu confortabil pentru nopțile reci pe care le avem. Perfect pentru tine și... Există o doamnă Nichols?

Will Vanderveen ridică mâna stângă care nu avea inel pe cel de-al treilea deget. Când îi făcu cu ochiul, ea se înroși și își întoarse fața.

El privea interiorul deprimant. „Ce locuință de rahat“, se gândi el. Nu ar fi locuit, în mod voluntar, nici mort în asemenea casă, dar mai puțin de o lună putea răbda. În plus, era interesat de proprietate din alte motive.

– Nicole, crezi că putem vedea hambarul?

Acesta era mult mai impresionant decât casa, o construcție solidă, cu podele amplasate în trepte care urmau configurația unei pante ușor taluzate. Vanderveen se uită în jur, mulțumit de ceea ce vedea. Din șosea se zărea numai vârful hambarului, acesta aflându-se în spatele casei. Interiorul era uscat și cald. Avea intrare numai la un capăt, dar exista o mare ușă glisantă cu o încuietorie solidă. Mai important, intrarea era suficient de largă pentru a avea loc o dubă. El înlătură o parte din paie, pentru a dezvălui o podea tare, de beton.

Nici că se putea mai bine.

Se întoarse să o întrebe ceva și văzu că era aplecată pentru a-și scoate un fir de pai încăpățânat din pantof. Se gândi că ea o făcuse la timpul potrivit. Privirea lui trecu peste fundul întins sub fusta roșie, scurtă, apoi în jos, peste picioarele lungi, fine, până la tocurile de 8 centimetri.

Ea îndepărtă paiul deranjant și se ridică repede. Întorcându-se cu fața spre el, îi surprinse privirea insistentă, admirativă. Un mic zâmbet îi trecu peste buzele roșii, lucioase.

– Îți place? Începu să tremure. Locul, vreau să spun.

El nu era stânjenit deloc. Îi susținu privirea și zise repede:

– E perfect!

– Așadar, îl vei lua?

– Cred că da, Nicole. Deja se apropia de ea, desfăcându-și încet nasturii cămășii. Cu certitudine.

Trecuseră două zile de la întâlnirea cu directorul Andrews, la Langley. Ryan își petrecea diminețile la Cartierul General, dar după-amiezile erau rezervate doar pentru Katie. Mergeau să se uite prin vitrine în Georgetown sau să facă plimbări lungi, mână în mână, prin dezolantul peisaj hibernal din parcul Rock Creek. Mâncau la restaurante ridicol de scumpe de pe Capitol Hill și chiar au văzut o piesă la Teatrul Ford, ceea ce ea voia să facă de foarte mult timp.

Era seară târziu când sosiră la Capital Grille, un mic restaurant elegant, la intersecția 6th Street cu Pennsylvania. Ca întotdeauna, Ryan simți un mic șoc plăcut când observă capetele care se întorceau pentru a urmări trecerea lui Katie prin restaurantul plin de oameni. Ea purta o rochie neagră, strânsă pe corp, scurtă și pantofi cu toc decupați la spate, care îi scotea perfect în relief picioarele lungi și subțiri. Oja ei obișnuită, roz lucioasă, fusese înlocuită de un lac transparent, iar părul îi era pieptănat în sus, într-o claie imposibilă, pe care o fixase cumva

cu numeroase agrafe din argint. Ryan gândea că niciodată nu arătase mai bine.

Mâncarea era delicioasă, iar atmosfera, spectaculoasă. Katie fu uimită când senatorul John McCain intră pe ușă, urmat imediat de un grup de angajați tineri din stafful lui. Ryan aproape că trebui s-o rețină să nu sară pentru a țipa precum o școlăriță flustratică – Katie urmărea politica dovădind același entuziasm pe care colegele ei îl rezervau muzicienilor și vedetelor de cinema.

El se întrebă cum ar reacționa ea dacă ar ști că, în mai puțin de o săptămână, el avea să se vadă cu președintele Brenneman, dar ajunse la concluzia că, în atmosfera rezervată din restaurant, nu era indicat să-i spună. Își imagina răspunsul ei probabil: „Glumești, nu? Mănânci numai rahat, Ryan!“ Toate astea rostite cu voce tare și auzite de ospătarii îngroziți, în timp ce încercau să-și dea seama ce era de făcut. Imaginea îl făcu să râdă, la fel și privirea întrebătoare pe care ea i-o aruncă peste masă.

Când se întoarseră la Hay-Adams, imediat după miezul nopții, căldura camerei lor era ca o grație plăcută după ninsoarea umedă care se abătea peste oraș. Katie se prăbuși pe pat fără să-și arunce pantofii din picioare, încă plutind după ce-l văzuse pe senator și băuse excelentul chardonnay California din '94 pe care-l avuseseră la masă.

– Doamne, locul acela a fost grozav! Și acest hotel e grozav. Cred că ar trebui să ne mutăm aici. Oricum nu e nimic de făcut în Maine. Ce crezi?

– Nu cred că vorbești serios. Pe deasupra, sunt foarte multe de făcut în Maine. Te poți apuca de pescuit.

Ea își țuguie buzele.

– Arăt eu a pescar?

El zâmbi și veni în pat lângă ea, proptindu-se într-un cot, în vreme ce ea începu să-și scoată agrafele de argint din păr.

– Nu, nu arăți ca un pescar. Țsta e un lucru bun, apropo... Niciodată nu i-am găsit foarte atractivi.

Ea râse puțin. Vocea lui căpătă un ton diferit, mai serios, când vorbi din nou:

– Atâta vreme cât te măriți cu mine, putem să facem tot ce vrei tu, Katie.

Ea se uita uimită la el, în timp ce ultima agrafă se desprinse și valurile de un galben-închis ca nectarul i se prăvăliră în jurul feței.

– Vorbești serios?

Urmă o scurtă pauză și apoi el zâmbi.

– Nu, numai am crezut că ar fi un lucru romantic să-ți spun.

Ea îl lovi zdravăn cu palma peste braț, în vreme ce el râdea.

– Te urăsc cu adevărat.

Dar nu gândea asta și nu-i rămase altceva de făcut decât să răspundă când el se aplecă pentru a o săruta. Câteva minute mai târziu, ea lăsa să-i cadă de pe umeri bretelele rochiei, iar el începu să-i exploreze corpul, degetele lui puternice mișcându-se ușor în jos, peste formele fine ale spatelui ei.

Ea gemu când capul lui coborî și îi simți buzele atingându-i ușor sânii. Trase de pantalonii lui, în timp ce el îi desfăcea sutienul cu o mișcare expertă, trăgând în jos dantela neagră până când aceasta se prinse pentru un moment de sfârcurile ei tari. Rochia îi alunecă de pe marginea patului pe podea, degetele ei înfășurându-se în cearșafuri, în vreme ce simțea buzele lui mângâindu-i abdomenul. Își ținu respirația și se arcui când buzele lui continuă să coboare...

Un sunet se infiltră printre valurile de plăcere și îi luă o secundă să realizeze că era telefonul celular al lui Ryan. El se ridică în picioare și se întinse după telefon. Ea murmură o înjurătură, când el deschise telefonul și se îndepărtă de ea.

– Kealey. Aha... Bine, e vorba de timp. OK, îmi convine. Ne vedem atunci.

Ea stătea în capul oaselor pe pat, trăgându-și cearșaful în jurul corpului și holbându-se la Ryan, în vreme ce el închidea telefonul.

– Cine era?

El ezită și asta spuse totul.

– O, înțeleg. Fața ei își schimbă expresia. A fost Naomi, așa-i?

– Da, ea a fost. Ascultă, trebuie să plec devreme, Katie.

S-ar putea să fiu plecat când te trezești.

– De ce? Se uită lung la el, cu ochii îngrijorați. Unde te duci?

– Numai la Langley. Va fi o zi lungă însă. S-ar putea să nu mă întorc mâine-seară.

El puse telefonul pe noptieră și se așeză lângă ea. Când se aplecă să o sărute, ea se îndepărtă însă.

– Ce este?

– Nimic, zise ea. E în regulă, zău.

Dar Ryan nu putea să-i vadă fața sau să-i citească gândurile și nu avea cum să știe cât de tare o răniseră vorbele lui: „S-ar putea să nu mă întorc mâine-seară“.

Nefericita dublă semnificație a afirmației îi aminti fetei de teama cu care trăise în ultimele câteva săptămâni. Îi fusese, de la bun început, suficient de greu să suporte asta, dar acum, că erau logodiți, părea ca și cum avea și mai mult de pierdut, pentru că exista promisiunea implicită a unei familii și a unei vieți împreună, care părea atât de aproape, încât mai că o putea atinge.

Voia să-i spună ce simțea, să încerce să-l facă să înțeleagă. Dar, în același timp, nu voia să fie o povară. Katie își dădea seama că, indiferent în ce era el implicat, era mult mai periculos decât lăsa să se înțeleagă, iar ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să accepte că, dacă nu-l bătea la cap cu preocupările

ei, cu atât mai clară va fi mintea lui în caz că avea de înfruntat un pericol.

Ryan era tulburat de brusca ei schimbare de atitudine și automat presupuse că avea ceva de-a face cu Naomi. „Isuse, se gândi el. De câte ori trebuie să trecem prin asta?” Ea încă stătea cu spatele la el. Realizând că, în mod clar, nu dorea compania lui, el se îndreptă fără chef spre ușile de sticlă care dădeau în balcon. Deschizându-le, Ryan păși în aerul rece al nopții, neavând pe el decât boxerii. Priveliștea de jos era spectaculoasă, cu apartamentul destinat guvernanților având vedere spre Piața Lafayette și Catedrala St. John, luminile făcând să strălucească pudra albă care acoperea străzile.

El nu observă însă toată această frumusețe. În schimb, își aminti ceva care se întâmplase cu mai bine de cinci luni în urmă.

Abia începuseră să se cunoască unul pe altul, gustând emoția unei relații noi și captivante, prea absorbiți unul de celălalt ca să observe vreun defect. Ea își petrecea adesea nopțile în casa lui din Cape, cu toate că avea un mic apartament în Orono. Într-o seară, unele dintre prietenele lui Katie trecuseră pe acolo pentru ceea ce ea numea, cu un zâmbet neastâmpărat, „margarita și un film”. Evident că accentul era pe margarita, pentru că, după cel puțin patru băuturi dulci cu gheață, prietena ei cea mai bună din Orono a făcut unele remarci foarte sugestive despre noul prieten al lui Katie, fiindu-i evident că Ryan auzea.

Katie a încercat să scape de ea, dar, după ce prietenele au plecat, a fost clar că ea era încă supărată. Când a întrebat-o ce s-a întâmplat, ea a refuzat să vorbească despre asta. În cele din urmă, după foarte multe insistențe blânde din partea lui, a mărturisit cu lacrimi în ochi că nu credea că ar putea face față concurenței acelei prietene pentru atenția lui Ryan. Acel incident rezuma tot ce iubea la ea: pur și simplu, nu știa cât de frumoasă era. Prietena, deși remarcabil de atrăgătoare la

rândul ei, era lipsită de farmec în comparație cu Katie. Destul de bizar, o mare parte din farmecul ei era dezinteresul complet față de propriul aspect – Ryan putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori se privise ea într-o oglindă mai mult de câteva secunde. Ceea ce făcea modestia ei așa de remarcabilă era faptul că aceasta era total nejustificată. Era o zeiță în toate sensurile cuvântului, dar, indiferent de câte ori i-o spunea, ea doar se încrunta și îi cerea să înceteze a o tachina. El iubea fiecare centimetru al trupului ei, începând de la delicatele degete de la picioare până la șuvițele aurii ale părului – parcă ruptă din soare, o prezență destul de rară în Maine. Felul în care buzele ei pline se atingeau de ale lui, modul cum obrații ei se îmbujorau când găsea o carte cu versuri scrise de ea și proclama, cu sinceritate totală, că era „cu adevărat bună“ și, drept răspuns, avea parte de privirea ei lungă și sceptică: „Glumești!“

Ceea ce îl subjugă cu adevărat erau ochii ei. Aveau nuanța perfectă a albastrului cerului, frumos desenați sub gene negre și lungi, schimbându-se dramatic în funcție de dispoziția ei. Mai luminoși când era amuzată sau fericită, devenind lacuri de culoare indigo în momente de preocupare sau furie și când era în extaz...

„Fir-ar să fie!“ Ryan clătină furios din cap. Numai dacă n-ar fi așa de sensibilă când venea vorba despre Naomi sau despre oricare altă femeie pe care el o întâlnise cândva. Când puse capăt gândurilor, priveliștea de jos deveni clară. În lumina difuză a nopții, zăpada se învâртеjea furioasă în jurul statuiilor lui Andrew Jackson și a contelui de Rochambeau, de parcă se străduia să insuflă viață figurilor de marmură. Una peste alta, era o priveliște care-ți tăia respirația.

Dar nu se compara cu imaginea care îl întâmpină când se întoarce în cameră. Femeia pe care o iubea era încă întoarsă cu spatele, dar nu conta – era frumoasă din orice unghi. Nu se putu abține să nu admire pielea strălucind în lumina blândă a

camerei, formele înnebunitoare ale trupului ei părând să completeze perfect atmosfera elegantă a încăperii.

Privind-o astfel, Ryan avu o revelație bruscă. Ar accepta pentru totdeauna aceste capricii. Nu-i păsa dacă ea trecea peste asta sau nu. Dacă acesta era prețul pentru a fi cu ea, atunci era un preț mic și el îl va plăti bucuros.

Se scurseră câteva minute. Katie încercă să-și alunge preocuparea din minte și să se culce, dar pielea încă o furnica la amintirea atingerii lui. Privirea i se îndreptă către diamantul care scânteia pe inelarul mâinii stângi. Ceva din fermitatea ei dispăru și, întorcându-se spre Ryan, inima îi tresăltă când văzu că o privea. Era tot ce trebuia.

– Ei, bine, hai, spuse ea cu o nerăbdare simulată și un surâs. N-ai de gând să cedezi așa ușor, nu?

Zâmbetul lui luminează camera. Din trei pași se năpusti, iar ea râse în hohote până când senzațiile deveniră copleșitoare și țipetele ei de extaz străpunseră noaptea.

CAPITOLUL 23

NORFOLK * WASHINGTON D.C.

Când Will Vanderveen ajunse pe Norfolk International Terminals¹, târziu după-amiază, pentru a-și lua încărcătura, graba din zona containerelor îl făcu aproape invizibil pentru lucrătorii care se agitau pe suprafața mare de beton lucioasă de la ploaie.

Era exact cum planificase. Fiindcă tocmai era ora schimbului, se putu amesteca ușor în mulțime și nu era o coincidență faptul că salopeta sa bleumarin, bocancii cu bombeu metalic și fesul de lână tricotată semănau îndeaproape cu echipamentul purtat de mulți dintre angajații inferiori ai NIT.

Existau sute de containere de 6 x 12 metri, stivuite câte patru în înălțime și șapte în lungime, după cum cereau regulile portului. Dominând containerele de metal identice, macaralele pe șine se mișcau întruna, depozitând un container după altul într-o procesiune fără de sfârșit de trailere.

Traversă suprafața betonată și se apropie de trei bărbați care stăteau lângă un șir de containere. Unul dintre ei avea un clipboard și un pahar din polistiren cu cafea aburindă, iar uniformă îl indica a fi căpitan al Portului Virginia.

¹ Cel mai mare terminal al Portului Virginia (n.tr.)

Vanderveen îl studie: un bărbat mai în vârstă, cu părul de culoare gri metalizat, tuns foarte scurt și cu riduri adânci pe chip. Ochii lui de un albastru spălăcit erau aproape nenatural de limpezi. Vanderveen era aproape sigur că făcuse parte din infanteria marină, cel mai probabil ca subofițer de rang superior.

– Scuzați-mă, spuse Vanderveen când se apropie.

Nimeni nu-l băgă în seamă și el așteptă puțin până să-l bată pe om pe umăr.

– Scuzați-mă, domnule.

Căpitanul se întoarse cu o expresie de iritare pe față.

– Da, vă pot ajuta cu ceva?

Vanderveen își încleștă maxilarul, își miji ușor ochii și, cu grijă, adăugă vocii sale o doză generoasă din inflexiunile specifice Sudului:

– Scuze pentru întrerupere. Scoase câteva hârtii din mapa lui, adresându-i căpitanului un zâmbet sincer, dar nu de scuză. Trebuie să-mi ridic încărcătura, dar n-am mai apelat niciodată la NIT, până acum. Pot să-mi aduc mașina aici?

– Nu, îmi pare rău, fiule, rosti târăgănat bărbatul. Făcu o pauză. Bine, așteaptă numai o secundă. Ai mai puțin de un container?

– Da, domnule.

– Ei, atunci e altă poveste. Te-ar putea lăsa să o aduci înăuntru. Arată spre o barieră: Dincolo de gard. E un drum de acces către terminalul pentru camioane de mic tonaj. Doar le arăți un document de identitate și conosamentul¹, și asta-i tot.

Vanderveen dădu din cap în semn de mulțumire.

– Bine, apreciez asta, domnule. Hei, de unde pot lua o de-asta? Întrebă el arătând spre paharul aburind al bărbatului.

Căpitanul râse și scuipă zgomotos:

– La naiba, nu vrei una ca asta, fiule. Are gust de rahat.

¹ Document care însoțește transportul mărfurilor pe apă. (n.tr.)

Zece minute mai târziu, Vanderveen opri o dubă U-Haul închiriată la punctul de control aflat la intrarea în micul terminal rezervat încărcăturilor mai mici de un container. Faptul că nu era necesar un întreg container reprezenta un mod excelent pentru micile companii de a economisi bani la transport.

Era, de asemenea, foarte util pentru oameni care aveau alt gen de treburi.

Paznicul de la poartă scoase capul pe fereastra glisantă, când Vanderveen opri.

– Pot să vă ajut?

– Mi s-a spus să vin aici pentru a-mi ridica niște lăzi. Am permisul de conducere, dacă e nevoie.

– Trebuie să văd și conosamentul.

Vanderveen se încruntă:

– Nu-l am, prietene. Am însă foaia de expediție. Mi s-a zis că e suficient.

– Mda, merge. Dați-mi să văd!

Când fu convins că totul era în ordine, paznicul se întoarse la computer și deschise Sistemul de Management al Terminului de Depozitare. Apoi, el îi dădu înapoi permisul lui Vanderveen și foaia de expediție, ambele identificându-l ca Timothy Nichols.

– OK, domnule. Deja ați fost verificat la vamă. Lăzile dumneavoastră au fost aduse în depozitul trei. Însă nu puteți băga vehiculul personal în terminal.

– Ei, haide acum! Întrebă nedumerit: Cum altfel să-mi iau marfa?

Paznicul dădu din cap cu înțelepciune.

– Așa e. Ei nu le zic oamenilor cum e cu rahatul de-aici. Se întâmplă tot timpul. O scurtă ezitare: Să vă spun cum facem. Vedeti-vă de drum... Am eu grijă de asta pentru dumneavoastră.

Vanderveen lăasă o expresie de ușurare să i se strecoare pe chip.

– Apreciez asta, prietene. Drept înainte, zici?

– Așa e. Două rânduri în jos, apoi la stânga. Nu-l puteți rata.

– Am priceput!

Bariera subțire de lemn se ridică și el trecu, urmând indicațiile paznicului până când ajunse la depozit. Opri aproape de construcția enormă de metal, sări din dubă și intră agale în interiorul puternic luminat.

Aproape imediat, de el se apropie o femeie de vârstă mijlocie, ușor supraponderală, având o cască de protecție și o privire încruntată. Uitându-se la ea, ochii lui Vanderveen coborâră spre ecusonul prins de cămașa subțire, curată, de bumbac: Bobbie Walker, manager depozit.

– Domnule, nu puteți intra aici fără cască de protecție. Pot să vă ajut cu ceva?

Ea clar nu era din Sud, dar el nu putea să dea înapoi acum. N-avea de unde să știe cât de strânse erau relațiile dintre ea și căpitan, și paznicul de la poartă. El îi adresă un zâmbet plin de regret.

– Îmi pare rău pentru asta, stimată doamnă. Omul de la poartă mi-a zis să vin aici și să-mi iau lăzile. Nu a spus nimic despre casca de protecție.

Fața ei se însenină puțin.

– Bine, e în ordine. Făcu câțiva pași și luă una de pe un dulap din apropiere. Puneți-vă asta, vă rog. Acum, aveți documentele la dumneavoastră, domnule...

– Nichols, stimată doamnă. Tim Nichols. Sigur că le am.

Îi înmână permisul de conducere și documentul de însoțire a mărfii. Fruntea ei se încreți când reflectă asupra numelui, dar mintea ei nu reuși să facă legătura.

Străbătură depozitul, trecând pe lângă o stivă de bare grele din aluminiu și maldăre de talaș. Verifică numerele de pe lista ei, când se oprirea în fața unei stive de mici lăzi de lemn.

– Aici este: 40 de lăzi, 34 de kilograme fiecare. E o încărcătură grea. Se uită curioasă la el. Totuși, ce e în ele?

– Doar ceva piese de calculator, din câte știu eu. Minciuna se rostogoli fără efort de pe limba lui. De fapt, habar n-am, ca să fiu sincer. Compania doar a pus numele meu pe acte, ca să fie mai simplu. Fac ce mi se spune, domnișoară Walker! Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Ea râse, ochii ei mici și albaștri sclipind de amuzament.

– Toată lumea lucrează pentru om¹, domnule Nichols. Asta nu mă surprinde deloc.

Vanderveen se uită prin depozit. Nu zări nici un supraveghetor, dar oricum ei nu-și făceau treaba la vedere. Dacă îl reperaseră, vor apărea în următoarele câteva minute.

– Deci, Vama a terminat deja cu mine, nu?

Încercă s-o pronunțe ca pe o întrebare firească, dar îi observă reacția cu atenție.

– Da, în general, ei fac numai o verificare prin sondaj.

– Așadar, nu le deschid.

„Te va minți. Dacă minte, omoar-o. Ai cuțitul?“ Mâna lui se deplasă involuntar spre spate, în căutarea obiectului prins de curea. „Da, iată-l. Folosește-l acum. Acum. ACUM, ACUM, ACUM, ACUM, ACUM.“

Ea clătină din cap. La fel și el, dar pentru motive cu totul diferite.

– Lucrurile au luat-o razna pe-aici, în ultima vreme, din cauza alertei teroriste și toate astea. Am avut oameni de la OSHA² și Vamă peste tot în terminal. Creează mai multe

¹ „Everyone works for the man again“ – titlul unui cântec scris de Kevin Welch, autor și interpret de muzică country (n.red.)

² Administrația SUA pentru Siguranță și Sănătate (n.tr.)

probleme decât rezolvă, după părerea mea. Însă nu prea își pierde vremea cu noi. Controlează transporturile de minereuri și containerele neacoperite, la dana doi. Guvernul n-a găsit timp să verifice tot ce pleacă de la micul nostru terminal.

Părea sinceră. El scoase un suspin de ușurare foarte încet și dădu din cap odată cu ea.

– Făcători de probleme, desigur. Domnișoară Walker, credeți că aș putea să-mi trag duba înăuntru pentru a-mi lua marfa? O să dureze în jur de 20 de minute, cel mult.

Ea îl privi, șovăind.

– Nu știu... Este împotriva regulilor.

Un alt zâmbet.

– Haideți, acum. Credeți că nu recunosc o femeie care are răspunderea? La naiba, dumneavoastră sunteți cea care face regulile aici, corect? Dacă e cineva care să le încalce ați putea fi dumneavoastră.

Ea se îmbujoră foarte ușor și îi atinse brațul.

– Sunteți un cuceritor, recunosc. OK. Aduceți-o înăuntru. Însă numai 20 de minute – atât. În ordine?

– Voi intra și voi ieși înainte ca dumneavoastră să prindeți de veste.

Ea chicoti ca o adolescentă când se gândi la jocul de cuvinte:

– Nu cred, domnule Nichols. Fața ei era stacojie acum. De fapt, mă îndoiesc foarte mult de asta.

După 25 de minute, Vanderveen ieșea pe poartă. O cutie de coca-cola stătea în suportul de lângă el, un cadou de rămas-bun de la îmbujorata Bobbie Walker. Un scurt semn cu mâna către paznicul de la poartă și deja părăsea Terminal Boulevard, cotind-o la dreapta, pe Hampton, cu un zâmbet pe față și 1360 de kilograme de SEMTEX H în duba sa închiriată.

„Încă opt zile“, se gândi el. În opt zile, va schimba lumea.

David Brenneman privea cum o ploaie lină cădea peste grădina întinsă din fața lui. El stătea pe un scaun simplu, în Camera Albastră, sorbindu-și cafeaua aburindă dintr-o delicată ceșcuță chinezească. În mod excepțional, de această dată, era singur și profita de singurătate pentru a admira frumusețea împrejurimilor.

Brenneman știa că mulți dintre predecesorii lui se plictisiseră de ornamentele migăloase ale reședinței, considerând-o mai mult un muzeu decât o casă, dar el devenea tot mai fascinat de istoria locului, pe măsură ce trecea timpul. Camera Albastră era de departe favorita sa – un spațiu larg, oval, care oferea o perspectivă cuprinzătoare asupra grădinii South Lawn. Centrul covorului de un albastru regal era acoperit de o masă de marmură, cumpărată de James Monroe, în 1817. Deasupra acesteia atârna un candelabru franțuzesc, lucrat cu grijă, datând de la începutul secolului al XIX-lea. Închise ochii și se bucură de răpăitul ușor al ploii în ferestrele căptușite cu plumb.

Totuși, scurtul răgaz ar fi fost mult mai plăcut dacă nu ar fi trebuit ca el să se ocupe, în cele din urmă, de situația care fierbea în pragul ușii sale.

Cu o săptămână în urmă, unitatea specializată în explozibili a FBI finalizase analiza reziduurilor colectate de la locul exploziei de la Kennedy-Warren. Explozibilii fuseseră identificați ca SEMTEX H provenind din Cehia. Când aceste rezultate au coincis cu rezultatele unui laborator independent, a devenit clar că principala încărcătură a fost introdusă prin contrabandă în țară, ceea ce însemna că Vama era în vizorul teroriștilor.

Desigur, existau o mulțime de reproșuri pentru omul răspunzător pentru toate astea. Cota sa de încredere scăzuse cu șase puncte într-o săptămână și, după cum se presupunea,

existase o discuție tainică inițiată de noul lider al majorității din Senat despre retragerea sprijinului acordat președintelui în exercițiu în anul electoral care urma. Brenneman credea că zvonurile erau reale și era surprins și mâniș de viteza cu care propriul partid îi distrugea șansele de a fi reales.

Fu smuls din gândurile sale de un agent al Serviciilor Secrete care apărură la una dintre intrările în cameră.

– Scuzați-mă, domnule președinte. Domnul director adjunct Harper dorește să vă vadă.

Absent, Brenneman făcu semn cu mâna.

– Mulțumesc, Dan. Poți să-l trimiți înăuntru. A! Și cere-le, te rog, celor de la bucătărie să mai trimită cafea.

– Desigur, domnule.

Agentul se retrase și Brenneman se ridică în picioare când Harper intră în cameră.

– John, îmi pare bine să te văd! Ce mai face Julie?

– E bine, domnule. Mulțumesc de întrebare.

Harper nu înceta niciodată să se minuneze de memoria prodigioasă și de amabilitatea perfectă a președintelui, mai ales având în vedere presiunea sub care se afla el acum.

Brenneman arătă în direcția scaunului de vizavi de al lui și aruncă o privire la ceas.

– Ia loc. Trebuie să fiu la o întâlnire cu Patterson de la Finanțe, dar ai deplina mea atenție pentru următoarele 20 de minute.

– Atunci, voi trece direct la subiect, domnule, spuse Harper în timp ce se așeza pe scaunul din lemn de mahon. Sunteți familiarizat cu dosarul despre Jason March?

Președintele dădu scurt din cap.

– Atunci, știți că March nu este numele lui adevărat. Doi dintre ofițerii noștri tocmai s-au întors de la Pretoria, unde au descoperit adevărata lui identitate.

Președintele se aplecă în față, interesat.

– Și?

– Numele lui e William Paulin Vanderveen, un cetățean sud-african de 39 de ani.

Directorul adjunct îi înmână o mapă pe care președintele o deschise imediat. Imaginile fură primul lucru care-i captă privirea.

– Autoritățile sud-africane cred că el a fost răspunzător pentru asasinarea lui Joseph Sobukwe, în 1975. Vanderveen avea 11 ani când Sobukwe a fost omorât. Sora lui Vanderveen a murit în circumstanțe neobișnuite, dar nu s-a făcut niciodată oficial legătura cu el.

– Isuse Hristoase!

Brenneman se lăsă pe spate în scaunul lui și examinează conținutul dosarului. Tabloul complet începu să se dezvăluie în următoarele câteva minute: Francis Vanderveen, un general sud-african, chiar mai lipsit de scrupule decât politicile pe care le implementa; William, fiul excepțional și nechibzuit al generalului, total devotat tatălui său; o nerespectată promisiune de bani și sprijin american; prăbușirea unui elicopter în flăcări, într-o dimineață caldă de decembrie.

Președintele era absorbit de ce afla, când un ospătar filipinez se strecură pe nesimțite în cameră și turnă cafea dintr-o cafetieră de argint. În cameră fu păstrată tăcerea până când bărbatul plecă și ușa se închise în urma lui.

– Așadar, acest bărbat, William Vanderveen, ne învinovățește pentru ce i s-a întâmplat familiei lui, așa e?

– Așa pare să fie, domnule. Am găsit probe în Africa de Sud – scrisori – care sugerează că William Vanderveen știa foarte multe despre antipatia generalului față de noi, în ultimele zile ale campaniei din Angola. Apoi, au fost moartea surorii lui și sinuciderea ulterioară a mamei... Nu este nevoie de un mare efort de imaginație pentru a pricepe ce consecințe au avut toate astea.

– Și noi l-am antrenat?

– Da, domnule.

– Isuse Hristoase! Președintele se lăsă pe spate în scaun și închise mapa. Deci, cu ce ne confruntăm, John? Cum putem folosi această informație?

– Domnule, vorbind cinstit, acest tip de informație este utilă pentru a instrumenta un caz împotriva lui, când va fi prins, asta-i tot. Există un motiv pentru care Departamentul transporturilor continuă să nu găsească nimic pe casetele de supraveghere din aeroporturi. Probabil că Vanderveen are cel puțin două identități puse la punct – totul, de la permise de conducere până la certificate de naștere. Acesta este singurul mod de a explica ușurința lui de a intra și ieși din țară.

Președintele dădu ușor din cap în vreme ce-și luă ceașca.

– Sunt sigur că ai auzit că unii dintre consilierii mei mă presează să reconsider opțiunea militară. Ei cred că implicarea Teheranului este suficient de clară pentru a justifica lovituri aeriene.

Harper își ridică palmele deschise.

– Domnule, noi știm cine este direct răspunzător pentru aceste atacuri și știm că nu se ascunde într-o tabără de instruire. Va fi un...

– Și unde e el? întrerupse Brenneman. Ce zic oamenii tăi? Acest, uf... – caută din priviri mapa – Kealey. E corect?

– Da, domnule. A fost unul dintre ofițerii implicați.

– Ce crede el?

– În opinia lui...

Brenneman ridică o sprânceană.

– Spune, John!

– El crede că Vanderveen vă vizează pe dumneavoastră, domnule.

Ploaia bătea în ferestre și nu se auzea nici un alt sunet în cameră. Președintele se mișcă pe scaun, dar expresia de pe chipul lui nu se modifică.

– Pot să întreb cum a ajuns la această concluzie?

Harper ezită din nou.

– Vanderveen nu a dat greș până acum. Kealey crede că el are de gând să țintească mai sus.

– Asta-i tot?

Brenneman îl privi sceptic.

– Nu, domnule.

Harper îi povestește despre ultimele cuvinte ale lui Gray și despre ce zisese Ryan cu ocazia recentei lor întâlniri cu directorul Andrews.

– Și unde e Kealey acum?

– A apărut ceva de care numai el se poate ocupa. Naomi Kharmai, celălalt ofițer implicat în caz, este cu el, dacă nu greșesc.

Brenneman ignoră răspunsul circumspect.

– De ce ai nevoie, mai exact, de la mine, John?

– Domnule, am cei mai buni oameni care lucrează la aceasta, la fel și FBI-ul. Este doar o problemă de timp, realmente, dar unele schimbări care ar putea fi făcute pentru a reduce amenințarea la adresa securității dumneavoastră ar fi...

– Vrei să mă ascund într-un cotlon, asta e?

Harper ezită, nesigur de reacția celui alt bărbat.

– Ca o măsură de precauție, eu cred – la fel și directorul – că ar fi o decizie înțeleaptă să anulați unele evenimente importante pentru următoarele câteva săptămâni. În special pe acelea pentru care au fost furnizate informații de către secretarul pentru presă al Casei Albe.

– Dacă pricep corect, cele mai multe dintre argumentele tale se bazează pe instinctele acestui bărbat, Kealey. Probabil că ai mare încredere în el.

Harper se aplecă în față. Se simțea înfrânt, dar încă nu voia să se dea bătut.

– Domnule, Ryan Kealey și-a riscat viața de mai multe ori în ultimele câteva săptămâni, în vreme ce îl urmărea pe William Vanderveen. Îl cunosc de opt ani și am încredere în raționamentul lui. Numai datorită lui Kealey și celui alt ofițer, Kharmai, știm acum cu cine avem de-a face. Credeți-mă, sunt conștient că nu avem prea multe date acum, dar suntem pe cale să le obținem și amenințarea chiar este reală. Vanderveen are sprijin serios și suport financiar de la Al-Qaeda și există o dovadă solidă că și iranienii sunt implicați. Ei au un motiv clar, domnule! Kealey îl cunoaște pe acest om și este cel mai în măsură să-l găsească. Dacă priviți problema din punctul acesta de vedere, nu vă cerem prea mult. Motivul schimbărilor din calendar chiar nu trebuie să fie comunicat presei.

Brenneman își bău tacticos cafeaua și se uită fix la norii de ploaie care pluteau peste grădină. Trecură câteva minute înainte ca el să vorbească:

– John, îți respect opinia... mereu o fac. Nimic din ceea ce ai zis nu mi-a schimbat impresia. În același timp, nu-mi pot permite să-mi schimb calendarul fără ceva mai concret. Nu încerc să demonstrez nimic – nu este vorba de curaj prostesc. Mă întâlnesc cu președintele Chirac și cu premierul Berlusconi, la începutul săptămânii viitoare. Dacă putem să ajungem la un oarecare acord pentru compensarea contractelor de petrol pierdute, acea întâlnire ar putea foarte bine să ducă la desființarea programului de înarmare nucleară al Iranului fără ca un soldat american să pună piciorul în acea țară. Făcu o scurtă pauză. Va fi un moment istoric, John, cel mai bun lucru pe care l-am făcut în patru ani de când sunt președinte. Pur și simplu, nu voi anula acea reuniune fără un motiv întemeiat.

Președintele se ridică, indicând că discuția se sfârșise. Harper se sculă și el, iar cei doi bărbați se uită unul la altul

în tăcere, în vreme ce ploaia se prelingea pe ferestrele largi din fața lor.

– Îmi pare rău, domnule, că socotiți astfel, dar vă respect decizia.

Brenneman întinse mâna pentru a o strânge ferm pe a directorului adjunct. Se gândi la sârmele de oțel ieșind din rămășițele distruse ale complexului Kennedy-Warren și își aminti de vehiculele sfărtecate care se împrăștiaseră pe Independence Avenue, cu mai puțin de o lună în urmă.

– Vreau să-l găsești pe ticălos, John. Vocea lui Brenneman era joasă, dar furia răzbătea prin mina lui calmă. Găsește-l și doboară-l!

– Aveți cuvântul meu, domnule președinte.

CAPITOLUL 24

ALEXANDRIA, VIRGINIA

Era seară devreme când Ryan, în sfârșit, intră în parcare la Centrul de detenție Alexandria după ce se luptase cu intensitatea traficului la oră de vârf, pe I-95. Încuie mașina și se îndreptă spre intrarea în clădire. Adam North era deja acolo, așteptând pe scări și fumând o țigară. Zâmbi când Ryan se apropie și cei doi bărbați își strânsură mâinile.

– Mult ți-a mai trebuit, zise North. Ce s-a întâmplat?

– Traficul e criminal pe aici. Nu știu cum suportă oamenii asta în fiecare zi.

– Hei, banii sunt în oraș. Oamenii suportă orice pentru cecul de salariu la fiecare două săptămâni. Ascultă, am vești proaste.

– Spune-mi!

– Elgin și-a găsit un avocat și s-a răzgândit în privința renunțării la dreptul de a tăcea.

Ryan închise ochii și clătină din cap.

– Ar fi trebuit s-o prevăd. Numit de tribunal, așa-i?

North trase un ultim fum din țigară și zvârli chiștocul în șanț.

– Nu, de fapt, a reușit să găsească pe cineva acceptabil, probabil cu cel mai mic avans posibil. Finanțele lui Elgin au fost înghețate și garantez că avocatul nu are cunoștință de acest mic detaliu.

Agentul DEA făcu o pauză și își ridică fața spre lumina serii, inspirând adânc aerul greu și umed.

– Guvernul se mișcă repede în cazul ăsta. Tipul este deja pus sub acuzare și procurorul general are în vedere trei capete de acuzare federale. Conspirația în vederea asasinării unor cetățeni ai SUA este în fruntea listei. Poate, dacă nu s-ar grăbi așa tare... Nu știu. Oricum, nu contează. Nu va vorbi nicio dată cu tine între patru ochi. Vrei să insistăm, să vedem dacă ajungem la o înțelegere?

– Nu avem timp pentru asta. Dar el i-a pus cușitul la gât lui Naomi, Adam. Ne va da informația într-un fel sau altul, iar apoi poate să putrezească în închisoare. Oricum, ce poate să atragă acuzația de conspirație? Vreo 20 de ani? Dacă n-are chef să vorbească, va fi bucuros să apuce prima zi a acelei sentințe.

În cazul celor mai mulți oameni, Adam ar fi considerat acele cuvinte o amenințare goală. Însă acum, își aminti imediat de țipetele lui Elgin în magazia întunecată a barului Waterfront.

– Dar ea unde e?

– Naomi? I-am zis că s-a amânat câteva zile. Sper să nu mă sune până atunci.

Un mic zâmbet înlocui expresia de neliniște a masivului bărbat.

– Nu aș vrea să-i văd fața când va afla...

Ryan se prinse de schimbarea intenționată a subiectului și simți reținerea lui North.

– Ascultă, ai văzut dosarul acestui individ, nu?

Celălalt dădu ezitant din cap.

– Elgin a violat o fată de 13 ani, OK? Să nu mai menționăm că 92 de oameni au murit la Kennedy-Warren și el ar fi putut împiedica asta. Gândește-te, Adam! Au fost 92 de morți, sute de vieți distruse, totul pentru ca Elgin să câștige... ce? Câteva

mii de dolari poate? Nu merită nici o înțelegere, mai ales din partea noastră.

Au fost rugați să predea armele. North se conformă, predând Glockul său, dar Kealey clătină din cap și ridică mâinile goale. După ce trecură printr-un detector de metale, North semna în registru, în vreme ce Kealey privea relaxat. Ryan fu rugat să se identifice pentru a primi un permis temporar, dar asta a fost totul. Era un lucru asupra căruia el insistase, iar Harper intervenise – nu avea să existe nici o înregistrare a vizitei lui Ryan Kealey la închisoare.

Se întreba dacă Harper realizase deja greșeala făcută. Pentru a-l face pe Kealey răspunzător de orice incident nefecit privindu-l pe Thomas Elgin, ar fi trebuit să existe o înregistrare oficială a prezenței sale la centrul de detenție.

Interiorul construcției nu semăna deloc cu ceea ce se așteptase. Cei mai mulți dintre pereți erau vopsiți cu oxid de cobalt, iar podelele erau acoperite cu mochete ieftine, dar totuși mochete. Se gândi că era un lucru neobișnuit pentru o închisoare. Cel mai surprinzător lucru era însă lipsa zgomotului. Îi luă ceva vreme să observe absența vocilor, și asta numai pentru că era de un nefiresc evident.

North observă confuzia sa.

– Asta este ceea ce ei numesc o „Nouă Generație“ de închisoare. Totul este controlat de la un singur centru operațional și gardienii se plimbă nestingheriți printre deținuți. Arestații care devin zgomotoși sau agresivi sunt îndepărtați imediat, iar suprimarea zgomotului a fost luată în considerare la alegerea materialelor de construcție.

– Se pare că toate acestea sunt destul de scumpe, spuse Ryan.

– Presupun că beneficiile depășesc costurile. Oricum, nu știu ce știi tu despre Biroul Penitenciarelor, dar Elgin a fost

deja plasat în sistemul CIM. M-am gândit că se va întâmpla într-o zi, dar...

– Stai, va trebui să-mi explici.

Tocmai treceau printr-un loc de odihnă deschis, plin cu mese de lemn și fotolii care păreau confortabile. Mai mulți deținuți erau adunați în jurul unui televizor cu volumul dat încet, absorbiți de un meci de baschet, în timp ce un gardian privea cu o expresie plictisită. Ryan fu uimit de atitudinea nepăsătoare a paznicului și nu putu să nu observe atmosfera relaxată care părea să domnească în centrul de detenție.

Atenția lui se îndreptă din nou spre North, când îi explică acronimul:

– CIM este Sistemul central pentru monitorizarea deținuților al FBI. Acesta îi include și pe deținuții a căror anchetare este în desfășurare, iar Elgin a obținut un loc datorită publicității făcute cazului său în presă.

O ușoară încruntare se răspândi pe chipul lui Kealey.

– Sper că nu i se acordă un tratament special.

North clătină din cap.

– Nu, nimic de genul ăsta. Totuși, are parte de ceva *atenție* specială. De aceea, eu zic... nu pot garanta că pot aranja să rămâi singur cu el.

Ryan îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu pot face asta fără ajutorul tău, Adam! Un moment mai târziu, vorbi din nou, dar cu o voce mult mai joasă: Și, mai important, am nevoie ca tu să-ți ții gura după ce se termină. Am vorbit deja despre asta. Dacă nu vrei să te implici, spune.

Tonul vocii lui îi dădu de înțeles lui North că renunțarea nu mai era o opțiune.

– Te voi duce la el, spuse Adam.

Ryan zâmbi ușurat.

– Bine.

Fură verificați printr-o ușă controlată electronic, care dădea spre centrul operațional. Câteva secunde mai târziu, comandantul gardienilor îi pofti înăuntru și întinse o palmă mare.

– Louis Jackson. Mă bucur să vă cunosc, domnilor!

Jackson era un bărbat de culoare, bine clădit, care părea să aibă cu puțin sub 50 de ani. Capul lui chel lucea la lumina slabă a centrului de supraveghere. În ciuda vârstei sale, forța lui Jackson era clar vizibilă sub uniforma călcată impecabil, pe care o purta. Totuși, Ryan nu avea nevoie să vadă ca să știe – mâna îl durea încă după strângerea puternică a bărbatului.

– Voi, băieți, sunteți foarte influenți, mormăi Jackson. În această dimineață, am primit un telefon de la Harper, de la Langley, și de la Nance, de la DEA. Ambii mi-au spus că mă lasă fără testicule dacă nu vă permit accesul la Elgin.

North scoase un chicotit prietenos.

– Nu încercăm să vă pricinuim nici un necaz, domnule. Credeți-mă, dacă ar fi după noi, n-ar fi trebuit să vorbim din nou cu acest excrement.

Jackson râse și el.

– Da, *este* un excrement, desigur. Comandantul gardienilor deveni rapid serios. Chiar așa stând lucrurile, el este un deținut cunoscut sub acoperișul meu, iar avocata omului mi-ar putea crea probleme. Tipa e chiar mai enervantă decât Elgin, dar își cunoaște meseria.

– Tipa? întrebă Kealey vizibil surprins. „De ce naiba ar vrea o femeie să-l reprezinte pe Elgin?” Cine este avocata?

– Numele ei este Alex Harris, zise Jackson. Nu e prima dată când avem de-a face cu ea. Are o mică firmă în Richmond și palmaresul ei este al naibii de bun. Să spun drept, sunt uimit că Elgin a fost suficient de deștept s-o angajeze.

Își ridică mâna dreaptă și îndreptă spre ei un deget amenințător.

– Oricum, ideea este următoarea: Sunt bucuros să vă ajut, dar, dacă Harris decide să-mi facă ne cazuri pentru că voi doi v-ați comportat nehibzuit, atunci atitudinea mea o să se schimbe cu adevărat rapid. Asta ca să fie clar.

North și Kealey încuvînțară pocăiți din cap, iar Jackson îi făcu semn cu mâna unui ajutor care stătea lângă ușă.

– El este Matthews. Vă va arăta camera pe care am rezervat-o pentru această mică aventură. Va aștepta afară câtă vreme vorbiți cu deținutul.

Ryan nu dorea ca omul să stea la ușă, dar simți că Jackson, în cel mai bun caz, nu coopera complet. Și, mai important, comandantul gardienilor părea că nu s-ar sfii să respingă un ordin de la o autoritate superioară. Kealey nu voia să-și forțeze norocul.

Văzu că North îi împărtășea neliniștea și îi aruncă o privire de avertizare.

– Mulțumesc, domnule locotenent. Hai să isprăvim odată cu asta!

În timp ce mergeau la câțiva pași în urma gardianului, Ryan văzu preocuparea persistând pe fața agentului DEA.

– Știu, zise el aplecându-se pentru a vorbi în șoaptă, nu este ideal. Scoate-o pe avocată de acolo, Adam.

– Ce vrei să spui cu „Scoate-o pe avocată de acolo”? Ce naiba să...

– Pur și simplu, scoate-o de acolo. Cât de repede poți.

Se opri ră la o ușă nemarcată, cu o fereastră din plexiglas prinsă în metal cenușiu. Matthews se întoarse către ei.

– OK, domnilor, mi s-a zis...

– Ține-ți ideea, Matthews. Mă duc să-mi iau un pahar de cafea. Voi, băieți, vreți? întrebă Ryan.

North clătină din cap, aruncându-i discret o privire întrebătoare. Matthews dădu din cap.

– Mă întorc imediat.

Ryan se îndepărtă pe culoar, în vreme ce North își urmă drumul în camera de interogatorii, iar Matthews își ocupă postul în fața ușii.

– Eu tot nu înțeleg de ce este necesară această întâlnire, spuse Alex Harris.

Se uită furioasă la North, în timp ce Thomas Elgin se gârbovi în scaunul său, cu degetele încrucișate peste burtă. Nu făcea nici o încercare să-și ascundă rânjetul de pe chip.

Adam îl ignoră, preferând în schimb să-și concentreze atenția asupra lui Harris. Era o femeie năucitor de atractivă, care făcea mari eforturi pentru a-și ascunde înfățișarea. Eforturile ei erau în mare măsură lipsite de succes. Corpul îi era drapat într-un costum de afaceri gri, inform, care se termina cu o fustă lungă, dar gamba bine proporționate sugerau ceea ce zăcea sub veșmintele nu tocmai reușite. Părul ei castaniu lucios era legat la spate și purta ochelari grei, care alunecau pe nasul lung. Lentilele groase nu reușeau însă să-i ascundă ochii de un albastru strălucitor și furia pe care o exprima acum.

– La ce vă holbați?

Un mic zâmbet se juca pe fața lui.

– La nimic.

– Sunt sigură că ați fost deja informat, domnule agent North, dar clientul meu și-a oferit declarația procurorului general, iar acea ofertă i-a fost refuzată. Așa că, în afară de cazul...

– Așteptați de fapt ca procurorul general să-i acorde imunitate pentru o declarație care ar putea sau nu să ducă la alte arestări? o întreabă North.

Zâmbetul amical dispăruse, fiind înlocuit de o privire dură, directă care i-ar fi redus pe mulți la tăcere. Fu surprins că nu reușise s-o impresioneze pe experimentata avocată pledantă.

– Vreau să spun, hai să nu uităm acea parte. Nu a fost o ofertă gratuită. În opinia noastră, clientul dumneavoastră, nedând informația, își periclitează serios orice șansă de a obține o înțelegere.

– Hei, prietene...

– Taci, Thomas!

Harris ridică un deget și reuși să-l oprească pe clientul ei înainte ca acesta să înceapă. Ea înfruntă privirea străpungătoare a lui North, dar trecură câteva momente înainte ca unul dintre ei să vorbească.

Adam North fu cel care, în final, rupse tăcerea:

– Am putea vorbi între patru ochi, domnișoară Harris?

Ea clătină violent din cap, câteva șuvițe de păr desprinzându-se și căzându-i pe față.

– Clientul meu are dreptul să asculte orice aveți de zis.

El se ridică brusc și porni spre ușă.

– Atunci se pare că va trebui pur și simplu să-i raportez procurorului general că al dumneavoastră „client“ a refuzat încă o dată să coopereze în această investigație. În felul ăsta, n-o să obțineți niciodată o înțelegere.

Deschisese deja ușa pe jumătate când ea răspunse:

– Stați, domnule agent North!

Un moment mai târziu, ea îl urma afară din încăpere, închizând ostentativ ușa în urma ei. I se adresă gardianului de pe hol:

– Nu vreau să intre sau să iasă cineva din această cameră până mă întorc. S-a înțeles?

– Am înțeles, stimată doamnă... Nimeni nu intră, nimeni nu iese!

Satisfăcută de răspuns, Alex Harris păși mândră spre sala de așteptare a vizitatorilor, cu Adam North urmând-o fără tragere de inimă.

Îi luă aproximativ cinci minute de rătăcit pe-acolo, dar, în cele din urmă, Ryan găsi ce căuta.

Ghișeul de înregistrări era construit într-un semicerc larg, cu un pupitru înălțat, cu fața spre coridor, locul fiind foarte asemănător cu zona de recepție din holul unui hotel. Patru computere erau înapoia pupitrului, precum și câteva telefoane. O ușă deschisă putea fi văzută dincolo de aceste echipamente, dar persoana de la acel ghișeu nu se zărea nicăieri.

Ryan se aplecă peste pupitru și studie unul dintre telefoane, aruncând o privire asupra însemnărilor scrise de mână lângă fiecare buton. Când îl găsi pe cel căutat, își ridică privirea spre planul de evacuare în caz de incendiu afișat pe perete. Hârtia îngălbenită prezenta o schemă sumară a clădirii. Ryan apăsă butonul și ridică receptorul când sistemul de intercomunicație se trezi la viață.

— Gardian Matthews, te rog să te prezinți la Procesare. Matthews la Procesare!

Matthews ridică ochii și se încruntă când mesajul fu transmis cu asprime prin sistemul public de comunicații. „Fir-ar să fie...” Procesarea era de cealaltă parte a clădirii, iar el nu avea cheile de la camera de interogare. În același timp, nu-și putea permite să se pună cu comandantul gardienilor. Jackson deja îl desființase cu trei săptămâni în urmă pentru ceea ce făcuse sau, mai degrabă, pentru ceea ce *nu* făcuse ca să oprească o luptă în zona de locuit, în urma căreia un om fusese ușor rănit, iar altul ajunsese în stare critică.

Își cântări cu atenție opțiunile. Știa că bărbatul cel mare era cu avocata, iar Elgin nu va pleca nicăieri cu lanțuri la picioare. Jackson îl instruisese să rămână în fața ușii, iar nerespectarea unuia dintre ordinele locotenentului era de obicei motiv de concediere.

Totuși, Matthews știa, de asemenea, că Jackson și șeful de la Procesare au jucat baschet împreună, în Arlington Mills, în

mai multe după-amieze de sâmbătă. El era în mare parte dependent de cunoștințele sale despre alianțele în devenire din ierarhia închisorii pentru a contracara efectele propriei incapacități. Matthews își dădea perfect seama de statutul său modest în centrul de detenție.

Ultima dintre ezitățile sale se risipi. Nu-și permitea un alt raport de prestație slabă în dosarul său.

Agentul mai scund, cel liniștit, cu păr negru și ochii cenușii fusese deja uitat.

Matthews se îndepărtă de ușă pe coridorul lung, spre Procesare.

– Și care este mai exact oferta?

Harris aștepta nerăbdătoare, în vreme ce North amesteca în cafea și număra secunde.

– Aștept...

– Domnișoară Harris, amândoi știm că pe clientul dumneavoastră îl așteaptă mulți ani aici. Chiar dacă reușiți să-l scăpați de acuzația de conspirație, noi tot le avem pe cele pentru aprovizionarea Al-Qaeda cu materiale și pentru atacul asupra unui ofițer federal.

– Acestea nu sunt noutăți pentru mine, domnule North. Care este problema dumneavoastră?

El inspiră adânc și luă o lungă sorbitură de cafea înainte de a răspunde:

– Acuzația de atac este imbatabilă, OK? Voi depune eu însumi mărturie dacă procurorul o cere. La naiba, probabil că îmi voi oferi voluntar serviciile. Dar pot negocia un alt lucru. Știți cine e martorul-cheie împotriva lui Elgin, corect?

Ea dădu din cap. Iritarea ei începu să se disipeze, înlocuită de un oarecare interes.

– Agentul CLA?

– Ați înțeles. Este foarte deștept, mult mai de încredere decât majoritatea oamenilor cu care suntem obligați să lucrăm. Și cred că el va depune o mărturie convingătoare. Cu toate acestea, amintirile lui s-ar putea estompa puțin dacă al dumneavoastră client ar decide să coopereze.

Alex Harris își desfăcu larg brațele pe masă, cu palmele în sus, într-un gest conciliant.

– Cred că avem ceva pe care să construim, dar încă nu este suficient. Am nevoie de o retractare din partea reclamantului dumneavoastră, și vreau asta în scris. Acesta este singurul mod ca Elgin să vorbească.

North nu răspunse imediat – în mintea sa apărură un gând: „S-ar putea să fi surprinsă, lady. Băiatul tău s-ar putea să vorbească mai curând decât crezi“. Ochii lui se îndreptară involuntar spre ceasul montat pe peretele sălii de așteptare. Se scurseseră cinci minute de când părăsiseră camera de interogare.

Niciodată înainte, cinci minute nu-i păruseră așa de lungi agentului DEA.

Ryan se îndepărta de ghișeu când o voce îl ajunse din urmă.

– Domnule? Mă scuzați, domnule... Ce faceați aici, adineauri? El continuă să-și vadă de drum, iar vocea deveni puțin mai stridentă: *Domnule*, vă rog, răspundeți-mi!

Ryan întoarse capul ca să răspundă, dar continuă să meargă. Chiar nu era preocupat – cuvintele erau porunci-toare, dar în voce se deslușea o nuanță de indecizie. Era o femeie cea care vorbea și avea tonul tipic folosit de un gardian, înăsprit de anii de pază a deținuților.

– Sunt agent federal. Luați legătura cu Jackson, el este cel care a ordonat apelul.

Ryan realizează că ultima sa frază nu avea nici un sens, dar își atinse scopul. Recepționera rămase confuză în vreme ce se

uita lung după el, cu privirea îngrijorată. Se întinse după telefon. Îl știa pe locotenentul Jackson, auzise zvonurile șoptite despre temperamentul lui legendar. De ce să-l deranjeze fără motiv? În plus, bărbatul care se îndepărta de ghișeu ei nu era, în mod evident, un deținut.

Ce rău putea să fi făcut?

Receptorul fu pus în furcă, în timp ce recepționera se așeză la biroul ei și își reluă lucrul.

După trei coridoare și două cotituri, Ryan ajunse încă o dată în fața ușii. Fu ușurat să vadă că Matthews era plecat, dar simți un brusc acces de furie îndreptat împotriva lui însuși când realizează că gardianul probabil încuiase ușa înainte de a pleca.

Dacă era așa, atunci se sfârșise. Nu avea vreme să forțeze încuietoarea – era doar o problemă de minute până când North și avocata aveau să se întoarcă sau până când Matthews să realizeze ce se întâmplase și să revină cu întăriri. Numai dacă gardianul ar fi fost așa de prostănac cum părea...

Și se pare că era. Kealey râsuflă ușurat când clanța ușii se roti ușor în mâna lui.

Deschise ușa și păși înăuntru.

– Trebuie să fiți realistă, continuă North. Se aplecase peste masă și o privea intens pe Alex Harris. O retractare completă în scris este imposibilă, pentru că asta se traduce în imunitate față de acuzația de conspirație și acordarea de ajutor unei organizații teroriste străine.

– Eu credeam că pe aceasta pedalați, spuse ea exasperată. Voi, pur și simplu, vă așteptați să vă cred pe cuvânt și să-l fac pe Elgin să-și dea declarația. Asta e?

El se uită la ea o vreme mai îndelungată. Trecuseră șapte minute. Spera că Ryan se mișca repede.

– Domnișoară Harris, știți că Departamentul de finanțe a înghețat deja fondurile clientului dumneavoastră?

Chipul femeii își schimbă expresia, iar ea încercă să ascundă asta ridicând paharul și luând o sorbitură lungă din cafeaua rece. După modul cum îi ardeau obrazii, North știu că vestea era o surpriză pentru ea. Decise să strângă șurubul.

– N-aveți de ce să fi știut din moment ce nu s-a făcut din ordinul judecătorului. După câte am auzit, aveți o mică firmă. Nu pot să-mi imaginez că aveți foarte multă vreme pentru cazuri pro bono...

– Și ce vreți să spuneți? întrebă ea întrerupându-l în mijlocul frazei. Vocea îi reflectă temperamentul și începu să se ridice. Că ar trebui să fac o cerere de recuzare? Să-i cedez cazul unui avocat numit din oficiu, proaspăt absolvent al unor cursuri serale? Dacă acesta a fost planul dumneavoastră, domnule agent North, atunci vă irosiți timpul. Și pe al meu.

Se ridică și își înșfăcă servieta, împingându-și furioasă în sus ochelarii care alunecau pe nas. În vreme ce ea se îndrepta spre ușa sălii de așteptare, el o strigă pentru ultima oară:

– Atunci, de ce-l reprezentați?

Ea se opri și se întoarse către el.

– Nu vă alegeți cu nici un ban din asta și e un mod destul de riscant de a câștiga reputație ca avocat al apărării, pentru că el va primi 20 de ani, indiferent ce faceți.

Urmă o pauză pe când North se gândea dacă să pună următoarea întrebare. Indecizia se rezolvă rapid de la sine, însă, el fiind cu adevărat interesat de răspunsul ei.

– Aveți acces la antecedentele lui infracționale. Știți ce a făcut. Ca femeie, de ce doriți să-l ajutați pe un om ca acesta?

Când ea, în cele din urmă, îi zâmbi, North văzu o inteligență rece, detașată, care îi dădu răspunsul chiar înainte ca ea să deschidă gura:

– Haideți, domnule agent North, nu fiți așa de naiv! Acest proces va ține prima pagină a ziarelor până se va da verdictul. Pentru acest gen de reclamă, cred că prefer să pun deoparte agenda feministă, cel puțin temporar. La urma urmei, principiile nu pot să cumpere timpul de emisie, nu-i așa?

Ea îi făcu cu ochiul, de fapt, *făcu cu ochiul*, apoi se răsuci pe tocuri pentru a părăsi încăperea. North se sprijini de spătarul scaunului. În ordine, asta era totul.

„Baftă, Ryan! Mai bine tu decât eu, amice.

În special dacă trebuie să ai de-a face cu ea.”

Când intră în cameră, Ryan nu rosti nici un cuvânt. Nici nu se uită spre Elgin. Închise și încuie ușa în urma sa, apoi se uită după camera de luat vederi aflată, de obicei, în colțul din dreapta-sus, aproape de tavan. Nevăzând nimic decât pereți goi, se întoarse spre arestat. Elgin era deja în picioare, făcându-se mic de frică în partea îndepărtată a încăperii. Mișcările lui erau dificile din cauza cătușelor de la mâini și a lanțurilor de la picioare care îl țineau strâns, precum și a bandajului zdravăn de pe genunchiul stâng – o amintire a ultimei lor întâlniri. Expresia infatuată îi dispăruse de mult, fiind înlocuită de o mască a terorii pure.

– *La naiba!* Ce faci aici, omule? Unde e avocata mea?

Kealey înaintă cu viteză uimitoare, îndepărtând cu o lovitură un scaun de metal din calea sa, înainte de a ajunge la deținut. Pumnul lui drept țâșni izbind plexul solar al lui Elgin. Când Elgin alunecă și se sufocă din lipsă de aer, Ryan îl ridică și îl ținut de perete, cuprinzând cu mâna stângă traheea bărbatului și apăsând puternic.

– Nu mai am timp de pierdut, Tommy. Odată, mi-ai spus o jumătate de adevăr. Nu se va mai întâmpla. Mai era un nume pe acel conosament, nu-i așa? Ai de gând să...

– *Nu știu! Nu știu nimic, jur!*

Dându-se înapoi câțiva pași, Kealey își luă avânt și îl împinse cu toată forța în perete pe bărbatul rănit. Imediat, urmă o altă lovitură puternică în stomac. A doua fu însă mai puțin dură decât prima, fiindcă Ryan făcea un efort pentru a-l ține drept.

Fu totuși suficient. Elgin vomită și se prelinse spre podea. Ryan îl lăsa să cadă, apoi se răsuci și scoase un obiect de sub jachetă, de la spate.

Ochii lui Elgin se făcură mari când apăru cuțitul. Se aplecă pentru a se îndepărta de armă, ceea ce doar îi făcu misiunea lui Ryan mai ușoară, el întinzându-se, înșfăcându-l pe Elgin de părul unsuros și trăgându-i capul pe spate pentru a lăsa gâtul bărbatului neprotejat.

— Îți amintești de asta? flutură Kealey cuțitul de ceramică prin fața ochilor ieșiți din orbite ai lui Elgin. Sunt sigur că da. A fost o mișcare proastă, că veni vorba. Într-adevăr, m-ai scos din sărite cu acea mică scamatorie. Ea a fost mai iute decât tine, nu-i așa? Nu ești așa de dur precum credeai... Mai era un alt nume pe acel conosament, nu? Altfel nu ar fi dispărut din biroul căpitanului de port de la NIT. Ultima șansă: *Care era numele?*

O altă clătinare violentă din cap. Pumnul lui Ryan era precum o piatră în jurul mânerului învelit în bandă izolatoare. Mergea prea departe, și știa asta. Cuțitul era la gâtul lui Elgin și el îl apăsă până când lama începu să se afunde și apăru o linie subțire, picături de sânge curgând și adunându-se într-o mică băltoacă pe gresia rece. Elgin țipa, țipete înăbușite, până când Ryan realizează că ținea mâna peste gura bărbatului. Și-o îndepărtă și încercă să se calmeze. Realiză că mâinile îi tremurau.

— *Îți voi spune! Îți voi spune orice! Te rog, oprește-te! Numai... Isuse, numai oprește-te!*

Elgin continua să bâiguiască, dar cuvintele erau deformate și de neînțeles din cauza spaimii și durerii.

— Numele, Tommy. *Acum!*

*

Era un coridor lung, dar Alex Harris nu se grăbea, fierbând din cauza aroganței agentului DEA și a propriei mândrii rănite. Împunsătura lui legată de bani era în special dureroasă, pentru că era reală. Petrecuse cea mai mare parte a ultimului deceniu într-o firmă prestigioasă, cu sediul la Chicago, dar firma ei era în anii de început și ea nu avea timpul sau resursele necesare pentru a reprezenta un client care nu putea plăti, nici chiar un client al cărui caz se bucura de o largă publicitate. În ciuda a ceea ce zisese în sala de așteptare, nu avea de ales: trebuia să completeze o cerere de recuzare. În vreme ce mergea, își descoperi furia pricinuită de acest gând îndreptată spre agentul care îi adusese vestea. „Ce pierdere de timp, se gândi ea. Acel individ m-a luat deoparte pentru a-mi oferi ceva ce nu avea autoritatea să facă și apoi...”

Înțelegerea o izbi cu forța unui baros: „A fost o prefăcătorie. Acel individ nu are mai mult de 30 de ani și clar nu are nici o pregătire juridică. Dar de ce ar trimite ei pe cineva să facă o ofertă falsă? Nu era nimic de câștigat din asta, în afară de cazul...”

Realiză brusc că gardianul nu se mai afla în fața camerei de interogare. De fapt, nu văzu pe nimeni pe culoar, deși auzea o conversație la distanță, în spatele ei. Începu să alerge, servieta grea lovind-o peste picior. Era la 30 de metri și se apropia. Gardienii aflați în urma ei o strigară surprinși de goana bruscă.

Ignorându-i, ajunse la ușă și năvăli în cameră, privind în ochii panicați ai clientului ei.

Privi mai jos și văzu sângele prelingându-se printre plăcile de gresie de sub picioarele ei.

Se dădu înapoi împleticindu-se și țipă de teamă și șoc, apoi de furie, în vreme ce paznicii se repeziră spre încăpere.

*

Ryan dădu colțul în direcția ieșirii, înjurând încet când văzu ce-l aștepta. Naomi Kharmai se certa cu voce tare cu Adam North, care își punea pistolul înapoi în toc, după ce-l primise în schimbul permisului său.

Naomi îl văzu și își îndreptă furia spre el.

– Ce *naiba* faci aici, Ryan? Trebuia să vin cu tine, îți amintești? E o *tâmpenie!* Așteaptă numai până află directorul adjunct...

Ea continuă în timp ce Ryan își flutură cardul de identitate și trânti permisul pe pupitru. Gardianul care luă permisul avea un zâmbet larg, clar amuzat de scena pe care o făcea Naomi.

Ryan era mai puțin încântat. În câteva secunde, știa că se va auzi pârâitul strident al electricității statice, urmat de o transmisie radio urgentă. Aceasta ar avea ca rezultat un al doilea apel către comandantul gardienilor care ar afla rapid ce se petrecuse.

Poarta către locul de parcare era la vreo 4 metri depărtare.

– Trebuie să încetezi, Naomi, bine? Ryan o apucă de încheietura mâinii întinse și o trase aproape, șoptindu-i câteva cuvinte aspre la ureche: Trebuie să ieșim de aici *chiar acum!*

Ea se retrase, dar fața ei era încă la doar câțiva centimetri depărtare de a lui. Tăcu în timp ce el o conducea spre ieșire. North deja ieșise în aerul rece ca gheața. Ținu ușa deschisă, în vreme ce ei îl urmară peste prag.

Ryan era atent la ce se întâmpla în timp ce ținea ușa deschisă, cu mâna caldă a lui Naomi în a lui, diverse sunete asal-tându-l din toate direcțiile: o conversație îndepărtată, în stradă, claxonatul unui automobilist furios. Scârțâitul pantofilor lor când plăcile de gresie lăsară loc asfaltului umed și pârâitul stației radio a gardianului, în vreme ce ușa se închise lin în spatele lor.

CAPITOLUL 25

WASHINGTON D.C. * DISTRICTUL HANOVER, VIRGINIA

Indiferent de efortul imaginației, apartamentul nu era un loc plăcut pentru a locui. Spațiul era înghesuit și sărăcăcios mobilat. Perdele albe, soioase atârnavu peste ferestre murdare. Bufetul, deși curățat de pachete pe jumătate mâncate, ceea ce nu se întâmpla des, era pătat în mod iremediabil. Locul putea a fum de țigară stătut și a transpirație, un miros cu care ea avea de-a face de șase luni. Credea că o mare parte din acesta venea din camerele de dedesubt, iar restul, de la însoțitorul ei. Acum, stând într-un fotoliu cu spătar rabatabil, din piele uzată, îl auzea cum se mișca de colo colo în camera alăturată.

Fatima Darabi se lăsă pe spate, ochii ei căprui concentrându-se asupra televizorului cu imaginea tremurândă din fața sa. Un telefon celular stătea pe măsuta de lângă ea, precum și un pistol Makarov de 9 mm. Atât telefonul, cât și pistolul nu fuseseră niciodată departe de ea. Palma stângă îi era proptită sub bărbie. Privea...

Era uimitor pentru Darabi că atrocitatea era prezentată în mod repetat la televiziunea națională. Era și mai surprinsă de faptul că Guvernul permitea asta. Dezastrul de la Kennedy-Warren nu era în nici un caz un lucru plăcut de văzut, nici chiar pentru cineva care ura America atât de mult

ca ea. Totuși, știa că documentarul ajunsese la celelalte rețele cu costuri considerabile și învățase de multă vreme că totul în această țară era definit de valoarea sa financiară.

Tocmai în momente ca acesta, ea își savura rolul. Era aici, în inima națiunii, știind totul despre bărbatul care apăsase pe trăgaci la Kennedy-Warren, dar totuși americanii nu știau nimic despre existența ei. Să ai un asemenea privilegiu...

Furia care o mâna nu i-a aparținut la început, ci i-a fost inoculată. Când crucișătorul *Vincennes* al Marinei Statelor Unite a doborât avionul care efectua zborul 655 al companiei Iran Air deasupra Atlanticului, în iulie 1988, amiralii din Pentagon l-au numit un accident, au pledat pentru lipsa de culpabilitate a celor de pe crucișător, chiar dacă muniția Statelor Unite continua să se reverse în cantități mari asupra Bagdadului. Fratele ei se afla în acel avion, întorcându-se la Universitatea Americană din Dubai, după două săptămâni petrecute acasă.

În anii care au precedat moartea fratelui ei, părinții fuseseră oameni pașnici, calzi și cumsecade. Aveau însă capacitatea de a urî și, când au descoperit aceeași calitate la fiica lor, au cultivat-o la fel de grijuliu cum îi hrăneau corpul și mintea...

Fatimei îi făcea plăcere misiunea sa prezentă. Fusesse instruită cu privire la câteva aspecte, dar era isteasă și știa că banii pe care îi transferase în peste 50 de conturi străine erau destinați cuiva important. Numele în sine nu putea să-i spună nimic, mai ales că acesta nu era, în mod evident, numele real. Vocea bărbatului îi spunea ceva mai mult – nu-i fusese greu să detecteze accentul francez de la celălalt capăt al liniei telefonice, dar suspecta că accentul era prefăcut pentru ea. Nu era instruită în astfel de aspecte, dar nu conta. Nu merita să sape prea adânc. Primise instrucțiuni de la ministru însuși, un fapt de care ea era mândră în sinea ei. Nu va locui pentru

totdeauna în această vizuină. Curând, va fi adusă înapoi la Teheran, pentru a-și lua locul convenit lângă Mazaheri.

Dar acum ea aștepta următorul telefon. Când avea să vină, vor fi câteva propoziții scurte, cel mai probabil o cerere murmurată pentru fonduri suplimentare. Omul nu irosea timpul făcând conversație. Era o trăsătură de caracter pe care Darabi o aprecia. Se foi în fotoliu. Telefonul celular sună...

Ziua se scurgea ca și cum nu avea să se mai termine nicio dată, dar nu orele lungi petrecute la birou erau sursa supărării sale. Acestea doar acutizau problema.

Nicole Milbery își îndepărtă ochii de la telefon și încercă să se concentreze asupra contractului de vânzare pe care îl completa pe computer. Încerca să înțeleagă de ce el nu sunase. Se gândea că acele două ore pe care le petrecuseră în hambar fuseseră incredibile, cu certitudine demne de o întâlnire ulterioară, dar devenea tot mai clar că ultimul ei client nu simțea la fel.

Se simțea înșelată și umilită, iar emoțiile înrăutățeau situația pentru că ea încă îl dorea, dorea ca el să sune, dorea din nou ceea ce trăiseră cu puține zile în urmă.

Nu era stilul ei să fie răbdătoare, să lase lucrurile să se clarifice. „Dacă nu sună până mâine, decise ea, va regreta. Nimeni nu se poartă așa cu mine.“

Realiză că se uita din nou fix la telefon. Încercă anevoie să ignore micile înțepături de ac din spatele ochilor și reîncepu să bată furioasă în tastatura de pe birou.

Frank Watters privea cu interes prea puțin disimulat cum singurul client se plimba printre rândurile cu aparate de uz casnic și dispozitive electronice. Bărbatul care trecea pe lângă frigiderele masive și sistemele stereo complicate nu se încadra printre cumpărătorii obișnuiți. În același timp, purta haine

nepătate de mizeria unui șantier de construcții sau de resturile unui prânz luat în grabă în ușa din spate a unui camion.

Watters, proprietarul cam în vârstă, era mulțumit de propriile observații și nu ezita să le facă – nu prea era altceva de făcut într-o după-amiază liniștită de joi.

Aflat imediat la sud de Ashland, în districtul Hanover, Watters's Electrical Supply era un refugiu pentru casnice și electricieni din trei districte. Afacerea lui nu ducea lipsă de clienți, însă magazinul era aglomerat numai în orele de dimineață devreme, când clienții obișnuiți intrau pentru a cumpăra ce era necesar pentru treaba din ziua respectivă.

Clientul acela era în magazin de aproape 20 de minute, pierzându-și vremea în fața televizoarelor cu ecran mare, apoi, în cele din urmă, îi aduse lista lui Watters. Când acesta puse hârtia pe tejghea, bătrânul observă cu o mică tresărire de satisfacție că observațiile sale de mai devreme fuseseră corecte. Articulațiile degetelor bronzate erau lipsite de cicatricele și zgârieturile specifice unui electrician sau unui antreprenor independent. Degetele erau lungi și subțiri, dar având o notă de masculinitate, la fel ca și umerii largi ai bărbatului. Watters, cu curiozitatea lui nepotolită, își închipui că aceste mâini ar fi mai potrivite pentru un scriitor sau un pianist, poate...

Clientul știa însă ce dorea și orice îndoieli pe care Watters le avusese față de priceperea bărbatului dispărură curând. Comanda nu era neobișnuită, așa că bătrânului îi fu ușor s-o satisfacă: sârmă de cupru numărul 18 AWG pe rolă de 15 metri, un întrerupător unipolar cu două borne dezvelite, o foarfecă de tăiat sârmă, de bună calitate, câteva șurubelnițe de diferite mărimi și bandă adezivă.

Watters acceptă cu satisfacție banii în numerar. Nu avea de unde să știe că acest client de după-amiază va vizita, mai târziu, alte două magazine de articole electrice, pentru a-și completa proviziile, și nici nu putea să știe care era destinația

acestora. Orice suspiciuni pe care le-ar fi putut avea fuseseră estompate de comportamentul politicos al bărbatului și de zâmbetul ușor pe care i-l adresa când împinse ușa și ieși.

În adevărata inimă a statului, departe de agitatele orașe Richmond și Norfolk, dincolo de confortabila zonă rurală a arterei Blue Ridge Parkway și de peisajul pitoresc oferit de benzile șerpuite ale șoselei, se află terenul puternic împădurit din zona deluroasă, rămas în mare parte neatins de timp și de turiștii în tranzit.

Seara, atmosfera este animată numai de cântecele gingașe ale păsărilor și greierilor sau de vântul grăbit care urmează curentul vestic și trece spre nord-est, printre cele mai înalte ramuri ale copacilor desfrunziți.

Pentru luna noiembrie, în Virginia se petrece o anumită anomalie. Acest stat și-a câștigat o faimă dubioasă prin depășirea recordului anterior pentru cele mai multe zile cu precipitații măsurabile din oricare lună a anului. Ploua de 18 zile și 19 nopți, iar Will Vanderveen, în timp ce lucrează de zor în adăpostul umed al hambarului din spatele modestei sale case, începe să înțeleagă cum trebuie să se fi simțit Noe.

Când se gândește la arca ridicându-se în marele potop, se simte încurajat, dar nu de perspectiva salvării.

Interiorul hambarului n-a avut parte de modificări majore în scurtul răstimp de când se afla el acolo; de fapt, este în mare parte la fel. Există doar câteva diferențe notabile: o mare parte din paie a fost înlăturată de pe ciment, împinsă la perete pentru a-i face loc dubei albe Ford Econoline, care acum ocupă cea mai mare parte a spațiului liber. Sprijinită de zidul îndepărtat, pe partea opusă ușii glisante, a fost pusă o mare masă de lemn. O mulțime de unelte și materiale se află pe suprafața neregulată, așteptând cu răbdare să fie folosite.

Pe lângă cele cumpărate de la Watters's Electrical Supply, Vanderveen a reușit să găsească o stație de lucru portabilă, cu o lampă cu amplificare optică, aceasta urmând să fie crucială pentru partea mai delicată a lucrului. Stația se află în mijlocul mesei, lângă un pistol de lipit cu o putere de 20 de wați și 57 de grame de pastă Antex de lipit.

Aproape de ciocanul de lipit stă un ampermetru digital și 9 metri de cablu conductor. Tot acest echipament ar fi inutil fără o pereche de telefoane celulare Verizon pe care Vanderveen le-a cumpărat de la periferia Richmondului, împreună cu serviciul valabil pe teritoriul național, pe o perioadă de trei luni. Nu va avea nevoie de telefoane mai mult de câteva săptămâni, dar, dacă se abătea de la plan, atrăgea atenția...

În vreme ce stă pe scaunul de lemn tare și ascultă răpăitul ploii pe acoperiș, mintea lui Vanderveen este foarte departe, dar mâinile i se mișcă rapid și sigure. Departe de complexitatea labirintului de lipituri, departe de conexiunile complicate dintre voltaj, curent și rezistența circuitului.

Este tulburat de faptul că banii nu îi sunt transferați direct. Ei ar fi putut foarte ușor să-i dirijeze prin Cayman în loc să folosească un intermediar. Astfel, s-ar fi eliminat mult din riscul inutil, deși femeia reușise până acum să-i pună prompt fondurile la dispoziție.

Însă, în cea mai mare parte, mintea îi este preocupată de cealaltă femeie, agentul imobiliar.

Chibzuind mai bine, recunoaște că a fost o greșală. În adâncul său, o mică voce îi spune că face foarte multe greșeli în ultima vreme. O după-amiază plăcută petrecută pe paisele din hambar nu merita să riște nici cea mai minusculă șansă de a fi detectat. Dându-i ceea ce voia, alinându-i disperarea ascunsă, el îi permisesese accesul. Accesul la el și la ceea ce face. Acum, n-ar fi fost imposibil ca ea să treacă pe acolo neanunțată.

Era recunoscător pentru încuietoearea ușii glisante. În același timp, își dădea seama că era un impediment temporar.

Se gândea că a fost slab pentru că, înainte de Washington și Mashhad, petrecuse două săptămâni cu consilierii lui Sadr în Najaf și, înainte de asta, 17 săptămâni în teritoriile ucigașe, îmbibate de ură ale Ramallahului. Dacă ar fi avut încredere în el, i-ar fi dat o femeie. Așa cum era, era tolerat, dar nu acceptat. A fost recunoscut abia mai târziu, după ce plecase, când nu mai era un pericol pentru respectivele organizații.

După toată acea perioadă, cinci luni de abținere forțată, noaptea cu agenta imobiliară a fost ca alifia tămăduitoare pe o rană deschisă.

Și acum aceasta reprezenta o serioasă amenințare pentru libertatea și viața lui. Mai târziu, cu corpul ei zvelt gol, încolăcit în jurul lui în paiele moi din hambar, ea vorbise cu un dispreț nedisimulat despre soțul ei. Recunoscuse în ea o necesitate, o nevoie care nu va fi satisfăcută acasă.

Dacă el putea satisface acea necesitate, așa cum o făcuse deja o dată, atunci femeia era o amenințare pentru libertatea și viața lui.

Vanderveen înlătură acele gânduri. Era un lucru făcut și nu-l mai putea schimba. Dacă era o slăbiciune să aibă nevoie de o femeie, atunci era o slăbiciune cu care el credea că putea trăi.

Sârma de cupru se modela în mâinile lui. Cu atenția din nou îndreptată asupra a ceea ce avea de făcut, el revăzu schema în minte. Începea de la sursa de curent, mergând de la baterie la bornele întrerupătorului. Bateria nu va fi însă conectată până în ultimul minut. Mai trebuia să determine cât de mult ar putea circuitul să rămână închis înainte ca bateria să rămână fără curent și, astfel, incapabilă să asigure cei 12 volți necesari. De asta se va ocupa mai târziu.

De la întrerupător, conductorul de cupru cu două fire se va întinde la ansamblul de circuite deschis al unuia dintre telefoanele celulare și apoi mai departe, la capsele detonante numărul 6.

Pentru moment, sârma de cupru atârna moale peste marginea mesei de lemn.

Vanderveen examinează echipamentul cu satisfacție. Lăzile care fuseseră recuperate de la Terminalul Norfolk erau bine ascunse în spatele paielor din hambar, dar mintea iscoditoare a agentei imobiliare revenea mereu în gândurile lui, la fel și mintea ticăloasă a fostului său ofițer comandant.

Kealey... Vanderveen nu se gândea des la el. Printr-o investigație discretă, descoperise că omul fusese prezent la Kennedy-Warren, chiar înainte de explozie. „Ce convenabil ar fi fost dacă ar fi murit în explozie“, se gândi el. Vanderveen nu considera verosimil ca vechiul lui prieten să reprezinte o amenințare serioasă pentru planurile sale.

Totuși, știa că problema implicării fostului său comandant va trebui abordată. Treaba pe care o avea de făcut nu putea fi compromisă pentru că această treabă avea potențialul nelimitat de a insufla groaza, de a alimenta paranoia care se răspândea precum ciuma printre americani.

Când s-au dărâmat turnurile, la 11 septembrie, a fost ca și cum el ar fi renăscut. Săptămânile de după atac au fost martorele vinei aruncate spre orice colț al lumii, dar bin Laden și organizația sa au fost cei asupra cărora a căzut întreaga povară a acesteia. Iar când cercul s-a restrâns, când a devenit o certitudine, abia atunci Vanderveen a căutat să-și extindă propriile orizonturi.

În vremuri de pericol extrem, când noii voluntari erau cercetați cu cea mai mare neîncredere, Vanderveen s-a strecurat fără efort în organizație, pentru că ura pe care o simțea

față de țara sa adoptivă nu putea fi simulată și nici nu putea fi satisfăcută prin moartea a 3000 de americani.

Foarte ușor, apropiie capătul legat la masă al letconului de articulația mecanică de pe întrerupătorul unipolar. Când totul va fi gata, cablul bifilar de semnalizare avea să formeze un circuit paralel. Va fi necesar să verifice curentul care se deplasa prin fiecare detonator, pentru că el știa că o singură amorsă va necesita între 2 și 10 amperi pentru a funcționa corect. Voltajul nu ar fi o problemă, acesta fiind singurul parametru comun în circuitul pe care îl concepușe. Se hotărâse pentru patru detonatoare; numai o amorsă era de fapt necesară, dar nu va risca posibilitatea unui rateu.

Lucra în orele de dimineață devreme, mâinile i se mișcau fără ezitare, iar dispozitivul căpăta formă. În urmă cu șase luni, era un vis. Acum patru luni, licărul unei idei. După două luni, un plan de lucru. Acum, era o realitate. Conductorul era cald sub degetele sale, urmând parcursul prestabilit până când Vanderveen decidea altfel. Era creația sa și nu se îndoia că va funcționa conform intenției. Totuși, mai erau încă destule zile și multe puteau merge prost.

North fu primul care părăsi parcare, Toyota sa 4Runner stropită de noroi ieșind valvârtej pe Mill Road, urmată curând de un scârțâit energetic de cauciucuri când coti brusc la dreapta, pe Eisenhower Avenue. Ryan răsuci cheia în contact îndată ce Naomi se cățăară pe scaunul din dreapta. Apoi, ieșiră din parcare într-un alt scârțâit de roți, Ryan folosind din plin cele șase trepte de viteză ale mașinii în timp ce motorul urla fericit. La început, se îndreptă spre sud, de-a lungul autostrăzii Huntington, până la unirea acesteia cu Route 1. Apoi, accelerează până la autostrada Jefferson Davis Memorial pe care o urmă câțiva kilometri, după care o luă pe drumul spre Washington.

– Ce naiba au fost toate astea, Ryan?

Se întoarse către el, furia clocotindu-i în ochi și pe obraji.

– Aveam nevoie de rezultate, Naomi. Ceea ce plănuiseși tu nu avea cum să funcționeze...

– De unde știi *asta*? întrebă ea, vocea ridicându-i-se din nou. Nu i-ai dat nici o șansă planului meu, nu?

– Mi l-a spus Naomi. Elgin mi-a spus numele. A luat documentul de însoțire a mărfii de la terminal, pentru că voia să aibă ceva cu care să negocieze mai târziu, pentru orice eventualitate. În acel moment, nu știa cât de gravă va deveni problema. Numele era o asigurare, asta e.

– Cum l-ai făcut să ți-l spună?

– Nu e important. Cea de-a doua persoană de pe acel document era George Saraf. Judecând după numele de familie, cred că vei afla că este o altă identitate pentru Michael Shakib. Nu la fel de bună ca o linie directă către Vanderveen, dar totuși e ceva.

– Cum ai obținut numele, Ryan?

O burniță ușoară revenise peste oraș, atingerea blândă a unei furtuni care persista deasupra Virginiei Centrale. Erau foarte puține mașini pe autostradă și el era încântat de drumul liber când panoul alb al Cimitirului Național Arlington străluci în întuneric.

Ryan se întoarse pentru a se uita la ea, știind că nu va înceta până când nu-i va spune. Curând, ea va afla oricum.

– L-am bătut, Naomi.

Ochii ei se dilatară, poate un milimetru sau doi, dar nu zise nimic. Era ceea ce se așteptase să audă.

Urmă o tăcere lungă. Ea se răsuci înapoi în scaun, bucurându-se că aflate adevărul, gândindu-se că asta era toată explicația. Fu surprinsă când el continuă să vorbească, aproape de parcă nici nu s-ar fi oprit:

– Dar tot nu voia să vorbească, știi? Când este vorba de un rahat precum Elgin, te gândești că va fi ușor, dar uneori ei te

surprind. Uneori, se surprind pe ei înșiși... Ryan își spusese s-o lase baltă, s-o scutească de detalii, dar vorbele continuară să curgă, aparent nedorite: Aveam numai câteva minute, Naomi. Eram într-un impas. Tu știi asta, și eu o știu. Am o groază de hârtii la Langley, tu ai chiar mai multe, dar a sta în spatele unui birou nu ne va duce mai aproape de Vanderveen.

Era o asprime în vocea lui. Ea se întoarse să se uite pe geam, dar el nu terminase. Mâna lui stângă scormonea între spinare și scaunul de piele cald. Nu văzu ce făcea până când îi întinse cușitul cu mânerul înainte.

– Voiai să știi, nu? Ai întrebat... Uite cum, Naomi. Așa l-am făcut să vorbească.

Ea respinse inițial arma oferită, dar o curiozitate stranie o cuprinsese și observă că mâna i se întinde pentru a o accepta. Văzu că Ryan demontase mânerul de lemn, probabil pentru că șuruburile ar fi fost semnalate de detectoarele de metal din închisoare. Pentru a-l face o armă utilizabilă, înfășurase bandă izolatoare în jurul mânerului descoperit. Suprafața neagră, alunecoasă era încă lucioasă și udă de transpirație.

Întorcându-l în mâna sa, lumina felinarelor stradale se reflectă în lamă.

Văzu o dâră roșie pe palmă.

Cușitul îi căzu din mână, arma ușoară făcând un salt înainte de a se opri pe podeaua mașinii, la picioarele ei.

– Trebuia să-l conving, Naomi. Trebuia să-i arăt că vorbesc serios. Era singura cale. Naomi?

– Du-mă acasă, Ryan!

Vorbele au fost scurte și patetice. Se simțea mică și jalnică. Sângele era lipicios și umed pe mâna sa și ea se uită disperată în jur, dar nu găsi nimic cu care să-l îndepărteze.

El nu-i putea vedea mâna sau fața în întuneric. Ezită, nesigur de reacția femeii.

– Vreau să te ocupi tu de asta. Eu probabil voi fi eliminat din anchetă când Harper...

– Știu.

Cuvântul fu aproape imperceptibil. Ea lovi arma cu călcâiul, împingând-o sub scaun și în afara razei vizuale.

– Doar du-mă acasă!

Ea locuia într-un șir aglomerat de case de pe M Street, construcții puțin atractive, cu fațade de cărămidă care se lăărmița și elemente de construcție georgiene alterate de intemperii. Când greoiul sedan se opri la bordură, împinse repede portiera, fără să spună un cuvânt. Ryan se uită după ea cum alergă prin burnița ușoară și dispăru în casă, în vreme ce o grămadă de simțăminte se luptau pentru a-și face loc pe chipul lui.

Ryan se gândi că îi arătase o nouă latură a lui, și nu era mândru de asta. Acest lucru putea s-o facă mai puternică, mai tare, cu timpul, dar era un preț de plătit: în ciuda a ceea ce știa despre trecutul lui, ea nu-l va mai privi niciodată la fel. Să știe că acum coborâse în ochii ei îl irita, îl rârâia pe suflet precum șmirghelul pe pielea arsă de soare și se întreba de ce trebuia să fie așa când ei se cunoșteau de mai puțin de o lună.

Furia ardea mocnit în timp ce el întoarse BMW-ul spre inima orașului. Ridică telefonul celular aflat pe scaunul din dreapta și formă un număr pe care-l știa pe de rost. Katie răspunse imediat:

– Alo?

Pentru anumite motive, ei nu foloseau des telefoanele mobile pentru a ține legătura. Așa că nu era surprins că ea nu-i recunoscuse numărul.

– Katie, sunt Ryan.

– Bună! Doamne, am fost așa de îngrijorată! Când te întorci? Sunt lăhnită de foame și am putea...

– Ascultă, trebuie să-ți strângi lucrurile și să pleci de la hotel chiar acum.

Fermitatea din vocea lui era greu de ignorat, dar ea întrebă totuși:

– De ce? Trebuie să...

– *Nu pune întrebări, Katie!* Îți voi povesti mai târziu. Doar ia-ți lucrurile și pleacă, bine? Este important.

Se așternu o tăcere lungă. Când ea, în cele din urmă, vorbi din nou, cuvintele reflectau o resemnare inexpressivă:

– Unde ne vedem?

– Nu pot opri în fața hotelului. Ia-o la stânga, cum ieși pe ușile din față, și mergi trei străzi. Ia numai ce poți căra. Voi înlocui eu ce lași acolo.

– Nu vreau să-mi înlocuiești lucrurile, Ryan. *Vreau* să-mi spui ce se întâmplă. Te-am așteptat aici toată ziua și acum tu pur și simplu...

– Îți voi explica mai târziu, îți promit. Ai 15 minute, bine?

Absent, aruncă telefonul fără să aștepte răspunsul ei, apoi înjură în șoaptă când realizează că îi închisese telefonul.

Ryan nu știa cât de tare se vor înrăutăți lucrurile. Camera la Hay-Adams era rezervată pe numele lui și știa că, îndată ce povestea se va afla, reporterii se vor năpusti la hotelurile locale pentru a obține câteva cuvinte și materiale video pentru știrile de dimineață. Nu-și dorea numele în ziare sau fața la televiziune și voia ca nici Katie să nu suporte acele umilințe. Încă mai putea găsi adăpost la Langley, dar nu era pregătit să-l înfrunte pe Harper sau acuzațiile acestuia. Kealey avea nevoie de timp pentru a găsi cuvintele potrivite, timp să formuleze o explicație adecvată în privința motivului pentru care aproape că omorâse un deținut aflat într-o închisoare federală.

Atuul era un nume, dar nu reprezenta o garanție. În acest caz, nu s-a gândit dacă atuul va fi suficient pentru a-i salva scurta carieră la CIA.

Era în regulă pentru Ryan – îi făcuse o promisiune lui Katie și intenționa să și-o țină. Prin vălul subțire de ploaie, fațada strălucitoare a hotelului Hay-Adams apăru în depărtare. Spera că ea reușise să găsească o manta de ploaie în micul magazin din holul hotelului, dar știa că lui oricum nu-i va folosi la nimic. Dacă ea ajungea la mașină uscată sau udă până la piele, el se aștepta cu certitudine la o altă ceartă.

Fără să se gândească la asta, scoase cuțitul de sub scaunul din dreapta și îl împinse sub preșul de sub propriile picioare. Naomi Kharmai, la fel de pregătită pentru asta cum oricine poate fi, fusese expusă la moarte violentă de două ori în ultima lună. În cazul lui Stephen Gray, moartea fusese necesară. Unii ar fi putut zice, iar el considera că ar putea exista argumente, că a fost de fapt la un pas de un asasinat clar. Însă, dacă *era* asasinat, atunci era de înțeles, chiar justificabil. Ceea ce nu putea fi explicat în mod rațional era moartea fără sens cu care ea fusese forțată să se confrunte printre ruinele de la Kennedy-Warren.

Acum, Ryan nu putea face nimic pentru ea – Naomi se izbise de realitatea rece și tăioasă și se va scufunda sau va înota, după cum va fi în stare. Se gândi că recunoscuse în ea tăria de a respinge răul, de a-l da la o parte și de a-și continua misiunea.

Dacă ar fi putut să țină răul departe de ea, ar fi făcut-o bucuros.

Dorința lui cea mai mare era ca niciodată Katie să nu fie nevoită să îndure așa ceva. Era motivul pentru care voia ca ea să plece din hotel și era motivul pentru care împinsese cuțitul sub preș. Dacă era aspru cu ea, dacă îi cerea când trebuia s-o roage, era din teama că se putea ca, într-o zi, să fie forțată să poarte aceeași povară, an de an, până când i-ar fi zdrobit spiritul și viața cu greutatea sa.

La fel cum ar da orice s-o aibă aproape, ar da orice să-i protejeze inocența.

El nu-i va spune niciodată ce gândește – nu era în firea lui și cuvintele ar fi venit greu, stângace și nepotrivite.

Spera însă că ea știa toate astea. Spera că simțea. Pentru Ryan, numai un lucru avea întâietate și curând Katie va fi totul, singura. Când acea zi va veni, el știa că va fi, în sfârșit, în stare să îngroape trecutul.

CAPITOLUL 26

WASHINGTON D.C. * LANGLEY

O călătorie de o zi la Washington pentru a vedea traseul și a verifica opțiunile.

Era o zi frumoasă pentru călătorie. Departe de norii care atârnavă deasupra Virginiei Centrale, departe de calculele monotone și lucrul plictisitor cu ciocanul de lipit. Își luă cea mai recentă achiziție, o motocicletă Honda veche de patru ani, un VT1100 Shadow numai crom și vopsea metalizată. Prefera să nu folosească duba până când nu era absolut necesar. Dacă ar conduce-o prin centrul orașului și ar fi oprit pentru o greșală în trafic, vehiculul i-ar deveni inutil.

O luă spre nord, pe I-95, cotind pe ieșirea 170, înainte de a goni pe centura vestică a Alexandriei. Pe când traversează Potomacul, reflexiile apei de jos aruncară cioburi de lumină pe vopseaua strălucitoare a motocicletei.

În general, I-95 părea o întindere nesfârșită de șosea goală, flancată pe ambele părți de impozante păduri de pini. Fusese tentat să tragă de accelerație, pentru a se distra puțin, dar dorința îi fu temperată de o prezență neobișnuit de numeroasă a poliției, precum și de avionul ușor Cessna 182 al Poliției statului Virginia, care plana în zare. Cu toate acestea, aerul liber reprezenta o uriașă relaxare față de pereții hambarului în care

ușa încuiată și amenințarea agentei imobiliare păreau să aducă pereții tot mai aproape în fiecare zi.

Coti pe US Route 50, cunoscută și ca New York Avenue. Traversând Anacostia, Vanderveen părăsi districtul Prince George și accelerează spre vest, către marginea de sud-est a districtului Columbia. În timp ce Washington Convention Center se contura măreț în fața lui, o luă la stânga, pe 7th Street, motorul puternic al Hondei sfârtecând aerul calm și trezindu-i din visare pe unii dintre turiștii lipsiți de griji. Rânji când le văzu expresiile surprinse în vreme ce traversă Independence îndreptându-se spre sud, după ce își rotise foarte puțin capul pentru a privi în lungul șoselei.

Priveliștea nu reuși să-i trezească nici o emoție. Resturile fuseseră îndepărtate de mult timp, carcassele arse ale vehiculelor fiind depozitate într-un hangar dezafectat de la Dulles, unde echipe de la Brigada criminalistică a FBI-ului și Consiliul Național pentru Securitatea Transporturilor continuau să răcăie suprafețele carbonizate în căutarea zadarnică a unor probe.

Interesul lui Vanderveen nu era nimic mai mult decât acela al unui motociclist curios întorcându-se să se uite la o epavă de pe marginea drumului. O luă din loc și, imediat după aceea, spațiul liber lăsa loc unui șir nesfârșit de mașini parcate și fațade de clădiri.

Gangplank Marina¹ se întinde de la podul Francis Case Memorial până la capătul Water Street. Peste canal, se întinde o suprafață acoperită cu iarbă tunsă scurt și steagurile viu colorate ale clubului de golf East Potomac. Debarcaderul 310, care este aproape mereu aglomerat, și e umbrit, ca și clubul, de silueta impunătoare a Monumentului Washington, la vest.

¹ Port pentru ambarcațiuni mici (n.tr.)

Sunt bărci de toate categoriile acolo: câteva Boston Whaler de 9 metri, un iaht Catalina cu motor diesel, catamarane mai mici, bărci cu pânze și un Fairline Squadron de 18 metri, din fibră de sticlă – una dintre cele mai mari ambarcațiuni cu motor din port.

Un iaht se remarcă din mulțime și aceasta era ambarcațiunea care îi atrase atenția lui Vanderveen. Acesta studia din priviri aleea de lângă port, ocolind mici grupuri de turiști, în timp ce rămânea la distanță de debarcadere. *USS Sequoia* avea puțin mai mult de 30 de metri lungime și cea mai mare parte din punte, inclusiv cabina pilotului, era căptușită cu panouri din tec și sticlă. Era prima privire pe care Vanderveen o arunca iahtului, dar îi cunoștea istoria. Știa că Nixon a navigat pe Potomac de 88 de ori cu iahtul prezidențial și că acesta a fost scena întâlnirilor lui Eisenhower cu Churchill și feldmareșalul Montgomery, în ajunul celui de-al Doilea Război Mondial. Vanderveen aflate, de asemenea, că *Sequoia* a fost vândută unui particular de către președintele Carter, în 1977, după care s-a deteriorat stând mai mulți ani într-un șantier naval, până când a început restaurarea sa, în 1984.

Acum, aflată în proprietatea Sequoia Presidential Yacht Group, LLC, este disponibilă pentru curse charter, dar folosirea ambarcațiunii de către președinte sau vicepreședinte avea prioritate față de aranjamentele făcute de persoane particulare.

Will Vanderveen avea cunoștință de toate acestea, după cum știa și că președintele Brenneman rezervase deja, prin Biroul pentru Afaceri Publice al Casei Albe, iahtul *Sequoia* pentru ziua de 26 noiembrie.

Inițial, a avut mult mai puține informații despre Brenneman decât despre iaht și nu i-a fost clar de ce președintele ar vrea să navigheze în apele extrem de reci, așa de târziu în an. A durat ceva până să descopere, cercetând din întâmplare un microfilm la Biblioteca districtului Richmond, că Brenneman era un

navigator împătimit și mândrul deținător al unui keci Thomason ancorat în fața casei sale din portul Boston.

Vanderveen se gândi că oficialii italian și francez vor găsi cu mult mai puțin plăcut vântul rece care sufla peste Potomac. Zâmbi când își închipui scena și studie *Sequoia* printr-o pereche de ochelari de soare Ray-Ban¹, având fața parțial ascunsă sub o șapcă de baseball decolorată. La un moment dat, chiar se gândise la un atac asupra iahtului prezidențial. Asasinatul putea fi ușor de executat cu o singură mină subacvatică, precum cea suedeză, Rockan – văzuse astfel de mine folosite în strâmtoarea Hormuz și în alte locuri. El știa că Serviciile Secrete nu aveau nici un protocol pentru a rezolva o astfel de amenințare și că, prin lipirea minei Rockan de ancora iahtului *Sequoia*, putea reduce semnalul acustic al acesteia, eliminând posibilitatea detectării cu echipamentul lor antimină învechit.

În același timp, era circumspect față de componentele electronice sensibile ale minei, neavând încredere că un dispozitiv controlat de la distanță va funcționa corect decât dacă ar fi construit de propriile mâini. Principiul care i-a fost predat cu atât de multă vreme în urmă și după care trăia încă era „simplitate egal succes“. Limitând numărul de componente, testând mereu sistemul de amorsare, numai așa putea fi sigur de opera sa.

Apropierea apei îl făcea, de asemenea, să fie nesigur. Puținele străzi care duceau spre oraș vor fi pline de zeci de agenți ai Serviciilor Secrete gata să închidă imediat perimetrul în eventualitatea unui atac. Nu putea suporta ideea de a fi prins de către agenții federali într-un laț care se strângea, nici chiar pentru șansa de a vedea *Sequoia* ducându-se la fundul fluviului Potomac. Presupunând, desigur, că ar supraviețui confruntării, anii pe care i-ar petrece putrezind într-un penitenciar

¹ Cu protecție împotriva radiațiilor (n.tr.)

federal nu compensau cele câteva săptămâni fascinante de durere națională.

Nu, el prefera să scape teafăr din eveniment. Cu 1360 de kilograme de SEMTEX H strategic plasate pe traseul coloanei auto, supraviețuirea era categorică, iar succesul, garantat.

Îndreptându-se spre Honda sa, Vanderveen se instalează pe șaua de piele și roți cheia în contact. Băgând în viteză, tură motorul și demară în viteză pe 7th Street, luând-o spre nord, către Pennsylvania Avenue. Erau încă foarte multe de văzut și de făcut înainte de a părăsi orașul.

– La naiba, nu pot să te cred, Ryan! Andrews m-a muștruluit ca pe un rahat pentru mica ta escapadă din Alexandria. Știi cum numește el asta? De neconceput. A folosit acest cuvânt de cel puțin zece ori. M-ai auzit când ți-am spus să nu lași un semn pe el? *Ai auzit?*

Încă o dată, Ryan se afla față în față cu Jonnathan Harper și încă o dată conversația lua o turnură neplăcută.

Decise să treacă la ofensivă. Nu avea multe de pierdut, în orice caz.

– Eu aș pleca bucuros, John. Ți-am zis deja că vreau să mă retrag, dar sunt...

– Ce? Un zâmbet aspru răsări la colțurile gurii lui. Ce ești? Cea mai bună șansă de a-l prinde pe Vanderveen? Asta aveai de gând să spui? Pentru că directorul n-o mai crede și nici eu însumi nu mai sunt sigur de asta.

– Nimeni altcineva n-a reușit nimic...

– Și nimeni altcineva nu a împușcat mortal un bine-cunoscut om de afaceri pe teritoriu străin, Kealey! Nimeni altcineva nu a înjunghiat un deținut într-un penitenciar federal. De fiecare dată când îți zic să fii discret, tu transformi ceea ce ar putea fi o operațiune simplă într-un spectacol urât.

Ryan se gândi că mersese prea departe de această dată, pentru că Harper îi folosea numele de familie. Se întâmpla rar. În contradicție cu ceea ce ar fi fost indicat, Ryan replică:

– Și 92 de morți pe Connecticut Avenue, John? Opt agenți ai Serviciilor Secrete și un senator al SUA morți? Cum numești asta?

– Pentru că nu jucăm după regulile lor, Ryan, de asta suntem mai buni decât ei...

– Pentru că nu jucăm după regulile lor, de aia *pierdem* mereu. Aproape că scuipase cuvintele împreună cu ultimul rest de reținere.

Urmă o liniște lungă, vreme în care se uitară unul la altul, peste biroul lui Harper, fiecare așteptând ca furia celuilalt să se risipească.

– Nu-mi faci deloc treaba mai ușoară, Ryan! Fu ultima dojană și era corect că aceasta trebuia să vină din partea directorului adjunct. Fără îndoială, te întrebi de ce știrea despre vizita ta de aseară nu a ajuns pe prima pagină din *Washington Post*.

– Mi-a trecut prin minte.

– Am făcut o înțelegere cu Elgin. Imunitate deplină.

Ryan luă foc, dar mâna lui Harper era deja ridicată pentru a-l opri:

– Nu ai nici un cuvânt de spus, pentru că a fost opera ta. Procurorul general i-a trimis oferta direct la Elgin, pentru că avocata... Ai întâlnit-o?

Ryan clătină scurt și furios din cap.

– Ei bine, avocata este o carieristă. Ea ar fi pus publicitatea adusă de un scandal mai presus de binele clientului ei, dar Elgin, așa tâmpit cum e, își cunoaște interesul. A zis că va renunța la serviciile ei dacă ea va încălca înțelegerea și că aceasta va arăta mai rău pentru Harris decât dacă ar reuși să-și elibereze clientul.

– Cu alte cuvinte, Ryan, am fost al naibii de norocoși. Iar Harris a fost partea ușoară – încă încercăm să-l convingem pe comandantul gardienilor că ar fi mai bine pentru toți cei implicați dacă, pur și simplu, ar lăsa baltă incidentul. Nici el nu dorește publicitate, așa că asta ar putea să ne ajute puțin să ieșim din asta. Numai... și vreau să mă ascuți cu atenție – spuse el, apăsând cu degetul arătător în partea de sus a biroului pentru a pune punctul pe i –, numai pentru că îl avem la mână pe Elgin, stai tu acum față în față cu mine. Fără acel atu, ai fi fost terminat, fără discuție. Faci să-mi fie greu, dacă nu chiar imposibil să-ți asigur spatele. Ai obținut un nume, e adevărat. Numele este diferit de cel din pașaportul folosit în Valencia. Încă o dată, e adevărat. Dar tu trebuie să speri că această informație va fi aur curat.

– Crede-mă, spuse Harper cu o privire mânioasă, nimic n-ar trebui să fie mai important pentru tine, acum, prietene.

Naomi Kharmai se rezemă de partea din spate a celui de-al treilea Suburban negru, tremurând zdravăn, în ciuda soarelui palid de deasupra și a șubei de lână strânse în jurul ei. Era extrem de furioasă, fapt care îi fusese explicat cu prisosință agentului special care răspundea de zona de așteptare. Ea îl întrebase pe Harper dacă ar putea rămâne în Agenție – aproape că se milogise de el –, dar el îndrugase ceva despre „presiunea cooperării“, iar acum, de fapt, ea n-avea nici o treabă. Cu toate că fusese unul dintre primii oameni sosiți la fața locului, i se spusese în termeni foarte clari că acum era inclusă în echipă numai din complezență profesională.

Ascultă discuțiile banale ale agenților din jurul ei și zăngănitul armelor automate când agenții HRT¹ își scoaseră echipamentele din vehicule și își puseră pe ei vestele antiglonț.

¹ Hostage Rescue Team FBI – Echipa FBI de salvare a ostaticilor (n.tr.)

Tresări auzind duduital puternic al unei motociclete care rula pe șoseaua de lângă parcare. Întorcându-se în direcția zgomotului, aproape că fu orbită de lumina reflectată de țevile de eșapament cromate și de carena vopsită în albastru-deschis. Privind cu ochii pe jumătate închiși, tresări din nou, când o mână o prinse cu fermitate de umăr.

– Ar trebui să dureze mai puțin de 20 de minute, spuse bărbatul.

Se întoarse cu fața spre Bill Green, înlocuitorul lui Luck Hendricks la Washington.

– Ce anume?

– Până obținem ordinul de percheziție pentru a intra, replică el. Tocmai am vorbit la telefon cu unul dintre oamenii mei de la tribunal. Evident, judecătoria nu a fost prea încântată de modul în care ați aflat informația. A avut o lungă discuție cu Alex Harris și asta a fost de oarecare ajutor...

– Crezi că ea o lungește în mod deliberat?

– Asta ar fi bănuiala mea. Oricum, nu avem de ales, așa că așteptăm aici până primim răspunsul.

– Hei, șefule!

Amândoi se întoarseră când un alt agent se apropie. Era unul dintre ajutoarele slugarnice ale lui Green, un tip înalt, bine îmbrăcat, după modelul școlii pregătitoare. El îi înmână agentului o mică mapă din manila.

– Tocmai a venit de la tribunal.

Naomi așteaptă nerăbdătoare în timp ce Green citea conținutul.

– Ei?

El ridică privirea și îi zâmbi scurt, lăsând să i se vadă dinții albi, drepti.

– Avem acceptul.

Înainte ca ea să poată răspunde, el se îndreptă spre vehiculul din capul coloanei, rostind cu voce tare ordine către comandantul HRT, apoi i se adresează peste umăr:

– Alege-ți o mașină. Poți să stai în spate, Kharmai, dar echipele sunt complete. Stai în *afara* zonei de acțiune, ai înțeles?

Nu-i așteptă răspunsul. Ea îl privi cum se cățăără pe scaunul din dreapta al primului vehicul, care ieși repede din parcare.

Găsi un loc strâmt în ultimul vehicul, între doi agenți transpirați și o groază de echipamente. Suburbanul trecu de pe 7th Street pe D Street, gonind către est, când patul retracabil al automatului MP-5A3 îi lovi dureros genunchiul pentru a treia oară. Ea scrâșni din dinți și, așa cum făcuse de multe ori în ultimele câteva săptămâni, îl înjură în surdină pe Ryan Kealey pentru că o pusese în această situație.

Blocul de locuințe de pe D Street nu era deloc impresionant. Exteriorul era suficient de solid, cu o fațadă de patru etaje din cărămidă, și avea scări din piatră care duceau în sus, către o solidă ușă din stejar peste care se vedea că trecuse vremea. Îndată ce pași înăuntru, mirosul o izbi ca o lovitură peste față. Duhoarea era o combinație respingătoare de diferite mirosuri de gătit, care răzbătea de sub ușile închise și se agăța de pereții murdari, plus izul persistent de bere vărsată și ceea ce ar fi putut să fie conținutul unui scutec de bebeluș. Aproape că vomită, apoi începu să respire pe gură și văzu că și alții făceau același lucru.

Colac peste pupăză, se auzeau plânsetele stridente ale unui copil și obscenitățile zbierate de un cuplu coreean în capul casei scărilor. Naomi rămase în urmă când Green și agenții HRT ajunseră rapid la primul palier. I se dăduse un pistol de 9 mm, care îi atârna la șold.

– Cum o să intre? îl întreabă ea pe Green, când îl ajunse din urmă.

– Depinde de ce aud. Dacă este activitate înăuntru, atunci se intră cu foc. Dacă e liniște, vor intra cu berbecele.

Ea încuviință din cap și porni înainte, dar el se întinse să-i prindă mâna.

– Stai, lasă-i să-și ocupe pozițiile!

Agentul operativ ascultă ceva în casca sa, apoi se întoarce spre Naomi.

– OK, mergem sus. Stai în spatele meu.

Din interiorul apartamentului înghesuit de la etajul cinci, Abdullah Aziz al-Maroub privea atent cum ultimii doi agenți urcau treptele. Dacă fusese să se întâmple în schimbul lui, era bucuros că se întâmpla mai devreme, înainte de a se instala monotonia lucrului. Încă o oră, și l-ar fi durut spatele, iar pleoapele i-ar fi fost grele. Ar fi putut foarte bine să nu-i observe.

Se gândi cât de remarcabil de ușor fusese s-o convingă pe femeia care se ocupa de administrarea blocului, în primăvara anului 1998, când predecesorii lor se stabiliseră în oraș. Nu costase decât câteva bancnote mototolite de 20 de dolari pentru a avea permisiunea ei, iar camera de luat vederi fusese instalată în aceeași zi. Plasată imediat deasupra cadrului ușii de la intrare, reda o imagine clară a oricui intra sau ieșea din clădire. Nu se auzea nici un sunet – un singur cablu video transmitea imaginile pe un ecran de 50 de centimetri aflat în fața lui, dar el știa cine erau acești oameni și de ce erau aici.

În timp ce o chemă pe Darabi, ochii lui nu părăsiră deloc monitorul.

Ajungând la etajul al cincilea, Naomi văzu că agenții erau deja în pozițiile prestabilite. Ea rămase în spate, împreună cu Green, cu inima bătându-i în urechi.

Unul dintre oameni scoase din raniță un șarpe din fibră optică. Ținând în mâna stângă monitorul video miniatural,

îngenunche și împinse camera minusculă pe sub banala ușă de lemn a apartamentului 5A.

Vanderveen era pe 12th Street și mergea spre sud când telefonul său bâzâi în buzunarul gecii. Opri motocicleta pe marginea șoselei și răspunse imediat. O singură persoană avea acest număr și primise instrucțiuni să nu sune decât în caz de urgență.

– Da?

– Ascultă cu atenție. N-am foarte mult timp. Autoritățile urcă scările chiar acum.

– Câți?

– Șapte. Cinci sunt puternic înarmați.

Reuși să rămână calm, în ciuda faptului că această femeie îi virase personal fondurile necesare în contul bancar și știa numele pe care îl folosea el acum.

– Ce-ai de gând să faci?

– Nu-ți fie teamă, nu voi fi aici ca să le spun ceva. Locul pe care-l folosim este curat. Aproape că am terminat de șters discurile.

– Dar telefonul? Ei pot urmări...

– Telefonul a fost clonat. Crede-mă, nu ai de ce să te temi în privința telefonului. Fac asta de mult timp. Ai fondurile necesare?

– Am deja cea mai mare parte din lucrurile care-mi trebuiau și banii pentru restul. Făcu o pauză scurtă. Atunci, asta e tot.

– Mi-e teamă că da. Succes!

Fatima Darabi închise telefonul fără să aștepte un răspuns, mâinile tremurându-i când șterse registrul de apeluri al telefonului. Știuse că se putea ajunge la asta, dar niciodată nu se așteptase cu adevărat la ce era mai rău. Acum, că se întâmplase, știa că își va îndeplini misiunea. Avu o senzație de prăbușire și se întreabă dacă fratele ei simțise același lucru când avionul lui se izbise de suprafața Atlanticului.

Reveria ei fu întreruptă când al-Maroub apăru din dormitor legănând o armă automată. Ea ridică privirea.

— S-a rezolvat?

El dădu din cap. Darabi întinse mâna după armă.

Fără să se întoarcă, agentul se ghemui lângă ușa, ridică un deget, apoi pe al doilea. Ochii lui concentrați pe ecranul mic din palma sa stângă se făcură deodată mari. Naomi, în casa scărilor, încă înapoia agentului operativ era aplecată în față ca să-i șoptească o întrebare în ureche, când un potop de gloanțe străpunse ușa în fața șefului echipei de la intrare. Prima serie îl izbi în piept, trântindu-l pe gresia murdară, în timp ce echipa de asalt răspunse cu foc.

Kharmai se aruncă la pământ, în vreme ce pe hol se trăgea nebunește. Mâna sa era jos, în lateral, trăgând de pistol, apoi bâjbâind după curelușa care îl ținea la șold. Ușa din fața agentului căzut era sfărtecată de gloanțe, la fel și pereții subțiri de ambele părți. Agenții căutau să se adăpostească, dar trei dintre ei căzură înainte să iasă din bătaia gloanțelor. Bill Green era culcat lângă ea, încercând să vorbească, dar gura i se umplu de sânge. Fața lui era înghețată într-o expresie de consternare. Naomi văzu cu groază că pe puțin o duzină de gloanțe îi străpunseseră vesta anuiglonț.

În acel moment paralizant, simți teama cuprinzându-i inima ca o gheară de fier. Nu avea aer, ochii erau strâns închiși. Auzi scrâșnetul gloanțelor izbindu-se de perete, la câțiva centimetri deasupra capului ei. Agenții căzuți urlau de durere, până când unul dintre teroriști descărcă în hol un alt încărcător plin cu cartușe de 7,62 mm.

Cei doi agenți supraviețuitori se adunară în cele din urmă, unul asigurând acoperirea, pe când celălalt aruncă o grenadă prin gaura căscată în ușă. Naomi, cu ochii închiși, nu văzu lumina orbitoare care se revărsă afară, dar explozia grenadei o

lăsă fără cunoștință în timp ce ușa se prăbuși spre interior, iar agenții dispărură din hol.

Așezat în șaua Hondiei, pe marginea șoselei, Vanderveen privea traficul. Fața lui nu exprima nimic, dar mintea îi lucra rapid.

Era vremea să plece. În ciuda vorbelor femeii, știa că ea va trece ceva cu vederea – era inevitabil. La urma urmei, reușiseră cumva să dea de urma ei. El avea un al doilea set de documente despre care ea nu avea cunoștință, un set pe care îl ținea la el mereu. Le folosise deja și avea nevoie de ele în 26 noiembrie, dar puteau să-i servească și acum, într-un mod diferit. Aeroportul Național era imediat peste pod, la câțiva kilometri către sud. De acolo, putea ajunge pe un aeroport internațional și să iasă din țară în mai puțin de două ore.

Și apoi, ce? Existau anumite certitudini pe care el trebuia să le ia în considerare. Nu va mai fi loc pentru el în organizație dacă pleca acum, asta era clar. Iranienii reprezentau cea mai mare amenințare. L-ar putea socoti nevinovat, dar, mai degrabă, vor presupune că el a deconspirat-o pe femeie. Indiferent de alternativă, viitorul lui era inexorabil legat de rezultatul operațiunii.

Mai importantă decât orice era însă dorința lui de a rezista până la capăt. Mulți ani, îi plăcuse foarte mult ironia perversă că țara pe care o ura îi furniza instrumentele proprii distrugerii. Nu fusese ușor să simuleze loialitatea, în special la început, când fusese nevoit să locuiască în cazărmi jalnice și să ia masa cu așa-zișii lui camarazi. Când, în sfârșit, își arătase adevăratul chip, în Siria, o făcuse cu un scop final în minte: să transmită suferința sa câtor mai mulți oameni posibil. Ceea ce aștepta în hambarul de pe Chamberlayne Road va contribui substanțial la realizarea acestui obiectiv, peste numai câteva zile. El nu putea, *nu voia* să irosească această șansă.

Își dădea vag seama de furia crescândă. Trebuia să se calmeze, furia nu-i servea la nimic, dar întrebarea rămânea: Cum se putuse întâmpla una ca asta, de fapt? Ei clar nu aveau contul lui bancar – pe cel folosit pentru casă și pentru furgonetă –, altfel ar fi venit după el în Virginia. Trebuia să fi fost o sursă din afara organizației... Shakib? Ca el să le fi dat adresa casei sigure era, fără îndoială, posibil. Dar nu va ști niciodată, pentru că Shakib era mort, sfârtecat în bucăți în Kennedy-Warren, cu Ryan Kealey așteptând în strada de dedesubt. Nimic nu se schimbă pe fața lui Vanderveen când își aduse aminte. *Kealey*. Nu avea nici o îndoială că fostul lui comandant avea o legătură cu această întâmplare nefericită. Era destul de rău că omul avusese impertinența să supraviețuiască unei împușcături care ar fi trebuit să-i fie mortală, în Siria. Acum, tipul își forța cu adevărat norocul.

Ceva scăpără în mintea lui. Dacă Ryan Kealey dorea să fie implicat, atunci așa să fie. Vanderveen porni Honda și intră încet în trafic.

Când își reveni, Naomi era singură pe hol. Ridicându-se, verifică dacă nu era rănită, temându-se de ce va descoperi. În mod miraculos, corpul ei părea să fie intact. Cu picioarele tremurânde, se îndreptă spre apartamentul distrus. Când ajunse la intrare, cei doi agenți ieșiră fără să-și dea seama de prezența ei, vorbind repede, dar calm în microfoanele căștilor:

– TOC, sunt Alfa Patru. Am patru agenți doborâți. Am nevoie de sanitari *acum*.

Naomi păși în apartamentul distrus, vârandu-și pistolul la loc, în toc. Mobila ieftină fusese aproape spulberată, covorul era plin de așchii de lemn și cioburi din geamurile sparte. Unul dintre teroriști zăcea cu brațele și picioarele întinse pe podea. Simți fierea urcându-i-se în gât când văzu ce rămăsese din fața

omului. Își îndepărtă repede privirea și se concentrează asupra respirației, înregistrând vag vocile din spatele ei:

– TOC, corectez, cinci doborâți. Repet, cinci doborâți. Doi tango scoși din joc. Confirm sosirea ambulanțelor.

Intrând într-unul dintre dormitoare, desluși sirenele în depărtare. Încăperea era sărăcăcios mobilată, cea mai notabilă piesă fiind un birou care fusese distrus de gloanțe și ceea ce păreau a fi resturile unui laptop.

Fatima Darabi stătea rezemată de peretele lângă care căzuse. Corpul ei era distrus, dar mintea îi era încă intactă și tot ceea ce simțea era durerea. Deschise gura pentru a respira. Nu reuși și realizează că nu-i mai rămăseseră decât câteva secunde. Prin întunericul care o copleșea rapid, Darabi observă cum o femeie care părea năucită intră în cameră.

Ochii căprui ai lui Darabi, din care lumina se stingea, se îndreptară spre pistolul care se afla aproape de ea. Unul dintre agenți îl împinsese, încât ea să nu-l poată ajunge, imediat după ce trăsese o jumătate de duzină de focuri în pieptul ei. Era un chin, dar va încerca oricum. Trupul ei murea, dar ura care o mâna era mai puternică decât niciodată.

În timp ce Naomi examina conținutul biroului, simți o mișcare în spatele ei. Se întoarse ca să se uite la corpul proptit de perete, gândindu-se că probabil își imaginase zgomotul – până când ochii se mișcară. Apoi, spre stupefacția ei, mâna femeii se întinse spre Makarovul aflat la câțiva metri în dreapta ei. Agenții, în graba lor de a se întoarce la tovarășii lor căzuți, presupuseseră în mod evident că femeia era moartă. Dar nu era moartă, cel puțin nu încă, iar arma era în mâna ei și se ridica în vreme ce Naomi băjbăia după propriul pistol...

Pentru Naomi era mult prea târziu. Terorista muribundă îndreptă arma spre ea și apăsă pe trăgaci.

Telefonul public era mai departe, ascuns vederii dinspre magazine de către un șir de vehicule rablagite răsărind dintr-un mic munte de gunoaie și chiștoace de Țigări. Carcasa metalică era crestată și plină de tăieturi, iar cartea de telefon era absentă, fiind, cu mult timp în urmă, ruptă din legătura ei metalică.

Vanderveen nu avea nevoie de carte, numărul fiindu-i deja bine întipărit în minte. Era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă în oraș. Nu putea să sune de pe celularul lui sau din casa închiriată în Virginia. Nu putea s-o facă nici de pe țarm, în ciuda șanselor reduse ca linia să fie urmărită. Ridică receptorul și formă numărul.

– Alo, ați sunat la Asociația US Army Rangers¹. Pam la telefon, cu ce pot să vă ajut?

– Bună, Pam. Numele meu este Ryan Kealey. Sunt membru al organizației voastre și primesc buletinul informativ „Ranger Register“. Nu l-am mai primit însă, în ultima vreme... M-am mutat de curând și mă întreb dacă ai noua mea adresă.

Era numai un risc minor în această abordare. Ea putea să-l întrebe codul numeric personal, vechea adresă, data nașterii... o mulțime de lucruri pe care nu le cunoștea. Dacă l-ar întreba, va închide simplu și va căuta o altă cale.

– Care este noua dumneavoastră adresă, domnule Kealey?
El răsuflă ușurat.

– Este 1662 Manor Drive, Springfield Illinois, zise el și îi dădu codul poștal. Nu eram sigur dacă am trimis-o sau nu... Asta e adresa pe care o ai tu?

Auzi în receptor sunetele îndepărtate ale tastaturii unui computer.

– Nu, domnule, am 1334 Village Creek Road, Cape Elizabeth, Maine. O voi schimba acum.

¹ Asociația Soldaților de Elită ai Armatei SUA (USARA) (n.tr.)

– Mulțumesc foarte mult.

– Mai e ceva ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Vanderveen ridică ochii plictisit înainte de a răspunde. Câteva ambulanțe trecură în viteză pe lângă el, pe autostrada Dwight D. Eisenhower și cu greu o putu auzi pe femeie peste urletul sirenelor.

– Nu. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere. Să aveți o zi bună, domnule!

Vanderveen închise telefonul și se îndreptă spre motocicletă. Și-l amintea pe Kealey ca pe un om cu devotament remarcabil pentru unitățile în care a servit. Din moment ce servise într-un număr mare de unități, trebuise să dea multe telefoane. De fapt, chiar foarte multe. Vanderveen aproape renunțase când, în cele din urmă, îi picase fisa.

În acel glorios moment de revelație, își amintise că Ryan Kealey se dusese odată la generalul comandant de la Bragg, cu o idee de strângere de fonduri pentru Fundația Memorialului Soldaților de Elită ai Armatei. Această aducere-aminte l-a condus apoi la USARA, una dintre organizațiile principale conduse de foști soldați de elită ai Armatei.

Vanderveen simți o undă de satisfacție când traversă Podul Memorial Francis Case și lăsă mult în urmă Washingtonul peste care se lăsa înserarea. Ajunsesse la o decizie. Și avea de gând să o urmeze. Mersese prea departe, muncise prea din greu pentru a pierde totul acum. Să admită că femeia își luase viața înainte de a vorbi presupunea din partea lui o dovadă extraordinară de încredere, dar era pregătit să o accepte. Avea prea multe de pierdut dacă nu o făcea.

Fusese o zi productivă și Vanderveen își permise să se simtă satisfăcut la gândul că, încă o dată, deținea puterea de a decide viața sau moartea unui om a cărui soartă ar fi trebuit să fie pecetluită pe un vârf de colină din Siria, cu șapte ani în urmă.

După plecarea rapidă de la Hay-Adams, Kealey se cazase la un hotel mult mai modest, la periferia Alexandriei. Plătise în numerar, în avans, înainte de a afla că povestea cu Elgin era deja moartă, gândindu-se că, dacă reporterii reușeau să-i dea de urmă, probabil că își meritau povestea. Era extenuat – fizic, de la orele lungi și stresul permanent, și emoțional, de la disputa prelungită cu Harper, care nu rezolvase lucrurile.

Ryan nu-și făcea iluzii că își va continua cariera la Agenție, dar îl respecta pe Harper, îl considera ca pe un prieten și îl deranja că plecase de la Langley fără a încerca să repare ruptura dintre ei. Opri BMW-ul în lumina difuză a parcurii hotelului. Respiră adânc și închise ochii, permițându-și numai pentru un moment să arunce o privire asupra a ceea ce viața putea să fie la urma urmelor. Să predea la Orono nu era rău – era plictisitor, dar cu asta se putea împăca. Poate că se va implica mai mult, va prelua cursuri suplimentare. Poate că se vor muta, vor găsi un loc aproape de oraș. Katie sugerase asta de curând, însă el nu era sigur dacă ea vorbise serios sau nu.

Puteau să meargă oriunde. Ryan avea mulți bani, cei mai mulți moșteniți de la bunicul din partea mamei. Încerca să nu se dea mare cu asta... Erau mașina și hotelurile de lux, dar casa din Cape Elizabeth, deși confortabilă, nu era excesiv de extravagantă pentru zona respectivă, iar pensionarea era doar o posibilitate îndepărtată. Inelul de logodnă fusese, de departe, cea mai importantă achiziție a lui din ultimul an.

Totuși, nu era zgârcit și erau atât de multe locuri unde puteau merge...

Ieși din mașină și se îndreptă spre camera lor. Poate că, pentru o vreme cel puțin, ar fi bine să plece. Se întrebă ce ar crede ea despre o ceremonie la apusul soarelui, pe o plajă la Mediterana, și un zâmbet îi apăru pe chip când își imaginea reacția ei. Brusc, se simți nerăbdător să o întrebe.

Descuind ușa, fu întâmpinat doar de liniște când pătrunse în cameră.

– Katie?

Nici un răspuns.

Uitându-se în jur, ochii i se opriră asupra patului. Bagajul ei stătea pe cuvertură, hainele ei revărsându-se peste aceasta. Abia atunci, ea apăru din baie și, văzându-l, încremeni. Expresia de pe fața ei spunea totul.

„E vina ta, Ryan, îi zicea o mică voce lăuntrică. O ignori de săptămâni bune. Ar fi trebuit să te aștepți la asta.”

Cu toate acestea, trebuia s-o întrebe:

– Ce faci? Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere lungă, timp în care ea se strădui să-și mențină hotărârea. În cele din urmă, cuvintele ei îl loviră ca o palmă peste față:

– Plec, Ryan. Mă întorc în Maine.

El prevăzuse asta, desigur, dar tot nu îi era ușor s-o audă.

– De ce?

Ea nu răspunse, ci începu să-și înghesuie restul hainelor în geamantan.

– Katie, te rog, doar... Vrei să te oprești pentru o secundă?

Gesturile ei deveniră mai lente, până când se opri complet și ridică privirea spre el. Deși se afla în partea opusă a încăperii, văzu că ea încerca din greu să nu plângă.

– De ce pleci?

– De ce?

Îl privi sceptică, o stranie combinație de furie, dezamăgire și durere citindu-i-se pe chip.

– Mă întrebi serios asta? Ryan, abia dacă te-am văzut în ultimele câteva zile și singurele lucruri la care pot să mă gândesc sunt ce faci și dacă ești teafăr sau nu. Ai idee ce greu îmi este? Îți amintești, cel puțin, de ce am venit aici, în primul rând?

– Da, știu. Ți-am spus...

– Ești așa un mincinos, îl întrerupse ea cu amărăciune, expresia din ochii ei reflectând durerea pe care o simțea. Tu nu înțelegi deloc. Dacă ai înțelege – chiar și puțin –, nu m-ai su-pune la asta. Ai ști cât de mult doare.

El începea să realizeze cât de serioasă era de fapt problema.

– Katie, îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău! N-am știut.

Jur...

Ea încă se uita fix la el. Dezamăgirea făcuse loc unei priviri neîncrezătoare, care era cumva mult mai rea.

– Te iubesc, Ryan, spuse ea în cele din urmă. Te iubesc! Dar nu pot fi aici cât timp povestea asta continuă. Pur și simplu, nu pot. Să fiu aici, așa de aproape, dar să nu știu ce se întâmplă, să mă întreb dacă va bate cineva la ușă, în mijlocul nopții, ca să-mi spună că tu... Ea tăcu brusc, fără a fi capabilă sau fără a vrea să rostească gândul până la capăt. E pur și simplu prea mult pentru mine.

Un claxon se auzi de afară. Katie se șterse la ochi cu mâneca puloverului și își ridică geamantanul.

– Asta e pentru mine, șopti ea. Am chemat un taxi. Biletul meu de avion așteaptă la aeroport.

Ryan nu știa ce să facă. În ciuda chinului pe care-l simțea, cel mai rău era s-o vadă pe ea suferind. Se gândi să o cuprindă în brațe și să încerce s-o rețină, dar își dădu seama că asta doar ar înrăutăți lucrurile. Se chinuia să-și găsească vorbele. Cât de des se reduce totul la câteva fraze? Ce-ar putea el să-i ofere pentru a micșora distanța dintre ei? „Spune ceva!”

– Katie?

Ea se răsuci spre el, dar nu-și ridică privirea.

– Sper că înțelegi ceea ce am spus mai devreme, că am nevoie de tine... Am vorbit serios, știi? Nu pot să mă gândesc la altceva sau să spun altceva care să fie mai adevărat.

Ea scoase un suspin înăbușit, dar evită în continuare să-i întâlnească privirea.

– Nu mă suna, Ryan.

– Cum? Panica începu să pună stăpânire pe el. Făcu un pas spre ea. Katie, ascultă...

– Nu! Ridică o mână tremurândă, pentru a-l opri. Numai... nu, bine? Nu pentru un timp. Am nevoie de ceva timp.

– Katie!

Plecăse, ușa închizându-se încet în urma ei.

El se uită buimăcit după ea, voind s-o urmeze, dar incapabil să se miște, încercând cu disperare să înțeleagă ce naiba tocmai se întâmplase. Privind în jur, deveni vag conștient de tablourile inexpressive și de mobila banală. Asta ar fi viața fără ea, știa prea bine. Mediu fad și aer fără zgomot.

Nu putea reveni la genul ăsta de viață, nu după ceea ce îi oferise ea. El avea nevoie de timp, timp pentru a se gândi la asta, timp să înțeleagă cum s-o aducă înapoi, dar ceva îi perturba gândurile. Se uită în jur, năuc, încercând să-și revină din dezastrul care tocmai se întâmplase. Telefonul lui mobil era așezat pe măsuța de toaletă, unde îl aruncase mai devreme. După ce se uită la el vreme de 20 de secunde bune, realizează, în cele din urmă, că acesta suna.

După mai puțin de 30 de secunde, Ryan alerga spre mașină. Roțile BMW-ului său lăsară în urmă o dâră de cauciuc de aproape 2 metri, când el demară în noapte, înapoi în direcția luminilor orașului, înapoi spre Washington. Își luase geaca și telefonul. Pentru moment, deciziile legate de Katie trebuiau să aștepte.

CAPITOLUL 27

WASHINGTON D.C.

Când Naomi se trezi, reîntoarcerea ei în lume fu un proces gradual. Inițial, percepu niște umbre răspândite pe tavan, separate de fire subțiri de lumină galbenă. Când căpătă conștiința mediului din jur – „un spital?” –, lumina păru să se scurgă în pete negre, astfel că deveni conștientă de fețele ai căror ochi se holbau la ea. Le cercetă cu atenție când vederea i se limpezi. Când văzu preocupare, și nu groază în ochii lor, simți o senzație de ușurare inundându-i corpul.

Ryan îi luă mâna, în timp ce Harper plecă să caute o soră medicală.

– Naomi, mă auzi?

Ea încercă să vorbească, dar gâtul îi era uscat și nu își revenise cu totul:

– Mmm?

– Te vei face bine, o asigură el. Ai încasat două gloanțe, dar vesta antiglonț le-a oprit pe amândouă. Eu nu m-aș mișca pentru o vreme însă. O să doară.

În mod cert, simți o durere copleșitoare în piept când încercă să se ridice în capul oaselor. Ryan îi coborî ușor capul înapoi pe pernă și îi aranjă părul.

– Isuse, tocmai ți-am zis să nu te miști, spuse el cu o exasperare calmă. Nu-mi vine să cred cum te porți uneori.

Dacă ți-aș zice să nu alergi în mijlocul traficului, probabil vei face asta doar ca să-mi faci în ciudă.

Ea zâmbi slab.

– Cât timp am fost inconștientă?

– Aproape trei ore. Cum te simți?

Încercă să-și miște mâinile și picioarele și clipi.

– Mă doare. Îmi dai puțină apă?

În vreme ce Ryan se duse să umple o cană de la chiuvetă, ea spuse:

– Când pot pleca acasă?

– Rămâne de văzut, răspunse el blând și-i dădu cana.

Încearcă să te odihnești puțin.

Îi strânse mâna în timp ce ea bea. Harper intră în încăpere, urmat curând de o soră medicală grăbită. Tânăra femeie trecu la verificarea parametrilor vitali, în vreme ce Ryan îl trase pe directorul adjunct spre ușă.

Îndată ce ajunseră pe culoar, îi vorbi deschis lui Harper, cu ochii plini de furie.

– Ce *naiba* căuta ea la acea razie, John?

– E adultă, răspunse Harper calm. Voia o șansă și i-am dat-o. Pe deasupra, nu ești în măsură să mă întrebi, Ryan. Nu după rahatul pe care l-ai făcut cu Elgin.

Bărbatul mai tânăr privi într-o parte și încercă să se calmeze. Furia nu-i va servi la nimic și el știa asta.

– Ce era în apartament? întrebă el în cele din urmă.

– Nu mult, dar e încă devreme. Încercăm să-i identificăm pe ocupanți. Proprietăreasa avea numele lor, desigur, dar erau false. Ar fi fost bine să-l fi prins viu pe unul dintre ei. FBI-ul a găsit un telefon mobil intact, dar clonat. Probabil că nu vom obține nimic util din asta. Apelurile telefonice au fost șterse. Era și un laptop, dar cineva a tras o jumătate de duzină de gloanțe în el când a început focul.

Harper se rezemă de perete și își frecă ochii.

– Nu a fost o afacere bună, Ryan. HRT a pierdut patru luptători, iar un altul n-o mai duce mult. Comandantul a fost ucis și el. Și noi nu am obținut nimic în schimb. FBI-ul fierbe – doi dintre cei mai buni de pe Coasta de Est au murit în decurs de o lună. Singurul lucru pozitiv este că presa nu a aflat despre ce a fost vorba de fapt. Au prezentat asta ca pe o arestare care a mers prost.

– Nu era nici un fel de documentație nicăieri în apartament? Consider asta greu de crezut.

– Ei bine, crede-o, zise Harper. Oamenii ăia știau ce fac. O expresie preocupată se ivi pe fața lui.

– Mă interesează femeia. Tu știi ce părere au conservatorii iranieni despre femei, în general. S-ar folosi de una numai dacă ar fi absolut necesar. Indiferent ce făcea pentru ei, trebuie să fi fost ceva special. Proprietăreasa zicea că ăia doi au aterizat în pragul ușii ei în urmă cu șase luni, așa că vom pune să se verifice intrările de imigranți de la începutul anului. Dacă se intenționa să rămână inactivi pe termen lung, urmând a fi activați la momentul potrivit, ar fi venit pe ocolite. De la Teheran s-ar fi dus în Europa de Vest, pentru a crea o pistă falsă, apoi ar fi venit în Washington. Avem șanse să dăm de urma lor, mai devreme sau mai târziu.

Ryan își ridică privirea.

– De ce ești așa de sigur că erau iranieni?

– Naomi zicea că i-a auzit strigându-se unul pe altul în persană, când a început să se tragă.

– Asta doar restrânge aria, John. Persana se vorbește în Afganistan, Irak, Bahrein... Ar fi putut fi aproape de oriunde din Orientul Mijlociu.

Directorul adjunct se încruntă enervat.

– Având în vedere recente evenimente, Ryan, cred că se poate spune cu siguranță că nu erau irakieni. Această informație provine de la Shakib, îți amintești?

– Mda... Kealey oftă din greu. Mda, ai dreptate.

Harper se uită curios la el.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nimic! Realiză că se răstise. Și acum?

Harper încă se uita lung la el.

– Îi vor da drumul lui Naomi, într-o oră sau două, zise el în cele din urmă. FBI-ul trebuie să transmită prin fax, la Langley, inventarul apartamentului, așa că e necesar să merg înapoi și să arunc o privire. Poți s-o aștepți tu?

– Da, o voi aștepta. Ryan își frecă plictisit fața. Era obosit și nu voia să piardă vremea pe-acolo o oră sau două și să se gândească la Katie, dar nu o putea lăsa pe Naomi singură în spital. Nu e nici o problemă. Oricum, trebuie să mă gândesc la unele lucruri.

Harper dădu din cap și îl bătu ușor cu palma pe umăr. După ce se îndepărtă puțin, Ryan ezită, apoi strigă după el. Jonathan se întoarce.

– Da?

– Femeia care a împușcat-o pe Naomi...

Harper clătină ușor din cap.

– Nu Naomi a fost cea care i-a făcut de petrecanie. Naomi a reușit să tragă câteva cartușe, dar a ratat. A fost unul dintre băieții de la FBI.

– Bine... mulțumesc.

– Sigur.

În timp ce Harper se îndepărtă din nou, Ryan simți că i se ridică o povară de pe umeri. Era ultimul lucru de care Naomi avea nevoie acum, să suporte acest chin. Era bucuros că nu era cazul.

Se întoarce în salon să o aștepte.

CAPITOLUL 28

DISTRICTUL HANOVER * LANGLEY * WASHINGTON D.C.

Furtuna se risipise în cele din urmă deasupra Virginiei Centrale, lăsând în urmă pământul jilav și crengile copacilor îngreunate de ploaia câtorva săptămâni. Un vânt neîncetat bătea dinspre sud-vest, împingând nori răzleți peste soarele de dimineață devreme și stropi de apă peste lemnul erodat de timp al hambarului.

Vanderveen se afla în umbrele negre ale casei, fiind vizibil numai atunci când norii dezvăluiau soarele și lăsau un val de lumină cețoasă să pătrundă prin ferestrele deschise ale bucătăriei. Se uita în frigider, căutând ceva de băut și gândindu-se la planurile pentru acea zi.

În cele din urmă, alege o mică sticlă cu suc de portocale Tropicana. Era extrem de obosit deoarece dormise puțin noaptea trecută. La întoarcerea sa de la Washington, supraveghease casa aproape patru ore, fiind pe jumătate convins că va vedea semne ale prezenței poliției. Când considerase, în sfârșit, că locuința este sigură, soarele ajunsese deja în vârful copacilor dinspre est. Faptul că nimeni nu supraveghea casa însemna un lucru: femeia își respectase promisiunea. Nu avea nici o părere de rău pentru moartea ei, nici nu simțea vreo recunoștință față

de sacrificiul ei. De fapt, era bucuros că era moartă – fusese cea mai periculoasă verigă dintre el și iranieni. Cu femeia dispărută din peisaj, el era în siguranță, cel puțin pentru moment.

Era în grafic. Va completa încărcătura principală până după-amiază devreme, asigurând componentele mai fragile ale dispozitivului din dubă înainte de a testa încă o dată ansamblul de circuite. Spre seară, va începe treaba dificilă de a aranja blocurile grele de beton care, odată lipite de peretele despărțitor ce separa cabina de spațiul de încărcare, vor servi pentru a direcționa forța exploziei în afară, prin ușile din spate ale vehiculului.

Ușa cu plasă se închise cu un pocnet în urma lui, în vreme ce el păși afară, pe solul negru, luând-o în direcția hambarului. Încremeni când văzu Fordul Escape al agentei imobiliare parcat aproape de hambar. Ușa glisantă, pe care el o închisese ușor, dar nu o încuiase, era acum larg deschisă către aerul rece al dimineții.

Înjură în șoaptă. Pierdut în gânduri, nu o auzise venind, iar fereastra de la bucătărie nu dădea către șoseaua principală, de unde el ar fi putut vedea vehiculul apropiindu-se de spatele casei. După câteva scurte secunde de deliberare, Vanderveen își continuă drumul.

Ea stătea aproape de dubă, pe cimentul gol, înconjurată de paie. El privi repede în jur, ca să vadă ce ar fi putut ea atinge, înainte de a-i examina chipul, care era aproape invizibil în umbra hambarului.

Ea venise pentru a i se face plăcută. Putea spune asta după jeansii ei strâmți, bluza-sutien lăsând abdomenul gol, de la ușoara urmă de ruj de culoarea fragilor până la modul în care părul ei blond-auriu îi încadra cu grijă obrajii. De asemenea, era clar că văzuse prea multe.

– Bună!

Femeia era nesigură, constată el puțin amuzat, pentru că de discursul ei plănuit se alesese praful. Încercă să-și amintească numele ei. „Nicole.”

– Eram... Am vrut să trec pe aici doar pentru că... Ei bine, știi tu...

– Bună, Nicole! Nu trebuie să-mi explici nimic. Sunt bucuros că ai venit.

Îi adresează un zâmbet triumfător și se apropie de ea fără să ezite. Femeia făcu doi pași îndărăt, dar nu avea unde să se refugieze. Trăgând-o aproape, o sărută pe buze și își lăsă mâinile să alunece pe spatele ei. Nu-i răspunse la atingere și el pricepu imediat că era prea speriată ca să reacționeze. „Interesant.”

Vanderveen se retrase brusc și se îndreptă spre masa sa de lucru pentru a o examina de aproape. Nu putea fi sigur, dar se gândi că lumina de la amplificatorul său optic fusese stinsă, iar acum era aprinsă, lăsând clar să se vadă ce se afla pe masă. Simți că îl cuprinde iritarea.

– Eu... eu am intrat doar pentru o secundă. Eu doa... doar voiam să te văd din nou... Dacă nu mă vrei, eu... eu nu mai vin. Îmi pare rău, eu de fapt...

Cuvintele se pierdură. El se gândea că tubul protector se aflate în lada de lemn, iar acum câteva bucăți erau *lângă* ladă. Iritarea se transformă într-un puternic val de mânie.

– Eu... eu nu am atins nimic. Îmi... Vai, îmi pare așa de rău, eu doar am intrat aici, ar... ar fi trebuit să bat la ușă. Ar fi trebuit să vin sus, în casă, întâi, știu...

El se gândi și fu aproape sigur că explozioanele fuseseră într-un grup de patru, dar acum unul era separat de pachet, așezat dincolo de un pistol de calibru 0,4. Valul făcu loc unui fluviu de furie. Ridică arma, simțindu-i în palmă greutatea liniștitoare.

Ea era aproape la ușă, mergând cu spatele și încă vorbind:

– Eu... eu... eu nu am văzut nimic, eu ju... jur... Vocea ei începu să crească în intensitate când el se întoarse și ea văzu pistolul. Te rog, lasă-mă să plec. *Te rog! Îmi pare rău! N-am văzut NIMIC, JUR PE DUMNEZEU!*

El ridică pistolul și o împușcă o dată în stomac, apoi privi cu satisfacție cum ea se prăbuși pe ciment.

Stăteau în biroul de la etajul al șaptelea, tolăniți pe aceleași scaune pe care le ocupaseră cu câteva săptămâni mai devreme. Naomi era acasă, refăcându-se la insistența lui Harper. Apăruse în acea dimineață la Langley, încovoiată de durere. Harper o trimisese acasă să se odihnească, dar refuzul ei inițial de a pleca îl impresionase pe Ryan. Nu voia să se gândească la ce însemna asta.

Directorul adjunct era entuziasmat. FBI-ul reușise să dea de urma unui șofer de taxi care o dusesse pe iraniană la Aeroportul Internațional, mai multe zile la rând, în prima săptămână din noiembrie. Din moment ce ea nu se urcase de fapt niciodată într-un avion, nu fusese greu pentru agenții însărcinați cu investigarea să înțeleagă ce făcea ea acolo.

– Folosea un seif, spuse Ryan.

– Așa este.

Harper se lăsă pe spate în scaun. Părea foarte mulțumit.

– Nu au găsit nici un act de identitate în apartament, dar seiful era pe același nume pe care i l-a dat proprietăresei: Theresa Barzan. În el, au găsit pașapoarte saudite pentru ea și tovarășul ei.

– Nu au dus la nimic *acele* nume?

Încântarea lui Harper păru să pălească puțin.

– Încă nu. Investigația urmărește mai multe piste. Vor începe prin a verifica băncile – este mult mai ușor de făcut de

la adoptarea legii USA Patriot Act¹. Biroul crede că ea s-ar putea să fi transferat bani pentru Shakib.

Kealey îl privi sceptic.

– Va dura o veșnicie verificarea băncilor, John. Li se vor opune polițiștilor federali la fiecare pas. Cum e cu Vanderveen? Se crede că ea îi transfera și lui bani?

Directorul adjunct ridică din umeri.

– Cine știe? E posibil, firește. Oricum, s-a întâmplat ceva despre care tu trebuie să știi. Directorul a fost prins în întâlniri toată săptămâna – unul dintre rezultate este că de vizita lui Chirac și Berlusconi se va ocupa NSSE.

Ryan nu era surprins deloc. NSSE venea de la National Special Security Event², iar Serviciile Secrete, conform Directivei Prezidențiale 62, erau agenția guvernamentală responsabilă pentru planificarea și implementarea măsurilor de securitate la astfel de evenimente. Își dădu seama că ei vor izola complet portul pentru ambarcațiuni mici Gangplank Marina, în data de 26, și că FBI, FEMA³ și Departamentul Metropolitan de Poliție Washington D.C. vor fi chemate să le fie de ajutor.

– Singura problemă, John, este că vestea asta va ajunge la presă. Vanderveen va afla și își va modifica planul în consecință. Sub nici o formă, nu va bate în retragere.

Fața lui Harper se întunecă și mai mult.

– Nu văd ce altceva putem face, Ryan. Știu că, în privința băncilor, avem mici perspective de succes, dar nu mai este

¹ Lege care le permite agențiilor federali americani antiterorism accesul fără mandat la informații personale despre cetățeni. A intrat în vigoare în 26 octombrie 2001, ca replică la atacurile teroriste din 11 septembrie același an. (n.red.)

² Eveniment Național de Securitate Specială (n.tr.)

³ Agenția Federală de Management în caz de Urgență (n.tr.)

timp. Pe deasupra, încă nu avem dovada certă că el se află în țară, ca să nu mai vorbim de Washington D.C.

– E aici, John. Îmi pun capul pentru asta. Kealey se gândea intens. Cum e cu casa?

– Ce-i cu ea? întrebă Harper. Apoi, realizează. Vrei să spui, o bază stabilă de operații?

– Exact asta vreau să spun, zise Ryan.

Urmă o pauză lungă.

– Ascultă, cred că e momentul să facem anumite supoziții. Știu că-i riscant, dar nu cred că avem de ales. Există o mulțime de fire subțiri, dar nu le legăm suficient de strâns între ele. Trebuie să admitem că Vanderveen, cu certitudine, îi vizează pe toți trei: Brenneman, Chirac și Berlusconi.

Amintirea licări în ochii lui Harper.

– Din ce ți-a spus Gray în Cape Town.

– Exact. Vanderveen a fost antrenat ca trăgător de elită, însă este genist înainte de toate. Pentru a-i elimina pe toți trei în același timp, va folosi, aproape indiscutabil, o bombă. Așa că, dacă admitem că asta face, întrebarea devine: Unde o construiește?

Harper se gândi un moment.

– Nu în oraș.

– Nu. Ryan clătină din cap. Nu în oraș. Prea aglomerat, prea mulți martori potențiali. În același timp, nu ar dori să fie prea departe. Când bomba este gata, el trebuie să o transporte. Acesta este un risc în sine și de la sine înțeles.

– Așadar, unde atunci? Virginia, Maryland?...

– De aici aș începe. Închirierile recente ar fi un bun punct de pornire. Dacă mergem pe ideea că el depozitează explozibili, atunci va avea nevoie de acces la o casă. Desigur, este o suprafață uriașă de acoperit, așa că trebuie să limităm parametrii de căutare. Va avea nevoie de un teren de o mărime decentă, nu pentru a-l folosi, ci pentru a-și asigura intimitatea.

Trebuie să căutăm în zonele rurale – începând de la ferme, apoi spre suburbii. Va dori acces la rute de scăpare, și asta înseamnă șosele principale – orice la peste 10 kilometri de o autostradă interstatală nu este de luat în considerare.

Harper se uita fix la el.

– De unde scoți toate astea, Ryan?

– Se numește OPSEC – securitate operațională. Tot sensul e de a minimiza șansele de a fi descoperit. Vanderveen înțelege asta la fel ca și mine, dar nu există garanții, iar noi trebuie să mergem pe presupuneri. De aceea am ezitat să sugerez asta de la bun început... Dacă alocăm resurse în acest sens și eu greșesc, îi vom da lui un avantaj uriaș.

Directorul adjunct dădu ușor din cap.

– Chiar așa stând lucrurile, cred că trebuie să ne asumăm riscul. Voi vorbi cu Andrews pentru a face din asta o prioritate la Tyson's Corner. Desigur, aceasta va servi unui al doilea scop: implicarea FBI-ului și a Serviciilor Secrete. Harper zâmbi obosit. Am încredere în tine, Ryan, dar nu vreau ca Agenția să acționeze singură. Nu vreau să fim singurii acuzați de eșec dacă totul se duce de râpă.

Vanderveen era concentrat intens asupra celui mai delicat aspect al muncii sale, aplecat peste lupă, examinând articulațiile mecanice. Va fi necesar numai un punct de sudură, dar conexiunea trebuia testată amănunțit pentru a se asigura că radiatoarele de răcire funcționaseră așa cum trebuia. Altminteri, căldura de la ciocanul de lipit era posibil să fi deteriorat componentele sensibile ale soneriei telefonului mobil.

Încruntându-se, se răsuci când auzi un zgomot în spațele lui.

Nicole Milbery era ghemuită în poziție fetală, cu mâinile apăsând cu sălbăticie peste rană, ca pentru a storce durerea

groaznică. Reușise să se târască aproximativ un metru. Distanța parcursă era marcată de o dâră neregulată de sânge care pornea de la băltoaca lucitoare, dar ajunsese la mai puțin de 1,5 metri de telefonul ei mobil.

Vanderveen o percheziționase imediat după ce ea căzuse, lucru îngreunat de faptul că era alunecoasă din cauza sângelui, țipând și zvârcolindu-se în agonie. Totuși, găsisese telefonul aproape imediat și simțise un dulce val de ușurare când verificase mesajele transmise și văzuse că ultimul fusese cu mai mult de trei ore mai devreme.

Era în siguranță, dar ea aproape că stricase totul.

În furia lui, încă dorind să-i facă rău, el pusese telefonul dincolo de paie, pe bordura de ciment. În timp ce balta de sânge continua să se lățească în jurul ei, ea îi pusese întrebări, se rugase de el, strigase obscenități, dar la fiecare cuvânt îi răspunsese cu tăcere. Apoi, când deja uitase de agenta imobiliară, se întorsese încă o dată, pentru a privi fascinat cum ea se târa spre telefon, gemând îndurerată când fiecare mișcare îi trimitea sulije zimțate de durere în abdomen.

Bărbatul clătină din cap. Unde credea ea că se ducea? Sigur, trebuia să știe că el nu-i va permite niciodată să ajungă cu adevărat la telefon.

Era mult mai puternică decât și-ar fi imaginat el, dar era clar că, în cele din urmă, cedase. Hotărârea femeii muribunde făcuse loc suspinelor jalnice, cu vreo zece minute mai devreme. Acum, ea abia dacă mai făcea vreun zgomot, iar lumina începea deja să dispară din ochii ei căprui și catifelati.

Odată obținută aprobarea Consiliului Securității Naționale, NSSE puse lucrurile rapid în mișcare pe Water Street și în zonele din preajmă. În jurul portului a fost instalată rapid o împrejmuire din sârmă de către o companie ai cărei 25 de

angajați cu normă întreagă fuseseră verificați amănunțit de către echipa Serviciilor Secrete, care era deja acolo și lucra intens. Iahtul *Sequoia* a fost cercetat de la un capăt la altul în căutare de arme ascunse și explozibili și a fost ordonată verificarea antecedentelor locuitorilor din clădirile învecinate.

După dezbateri aprinse, s-a decis ca Biroul de presă al Casei Albe să se ocupe de confecționarea și distribuirea permiselor pentru eveniment. Lista persoanelor cu acces la iahtul prezidențial era rezervată unor puțini aleși, ale căror poze, biografii și amprente au fost trimise prin curier diplomatic de la Paris și Roma șefei echipei de securitate. Ea examinează pozele și are grijă ca și oamenii ei să le vadă. Apoi, se ocupară în continuare de pregătiri.

El nu ar fi satisfăcut fără o primă amorsare de probă a dispozitivului. Acesta era deja așezat pe ciment. Stând în umbra aruncată de soarele după-amiezii târzii, examinează tăcut rezultatul muncii din cea mai mare parte a dimineții.

De la baterie, conductorii de cupru fără izolație se separau în două ramificații distincte, apoi se reuneau din nou la terminațiile libere ale întrerupătorului electric. Tubul protector avea să fie folosit pentru a izola firele de caroseria metalică a dubei, dar aici nu era necesar, cimentul având acest rol. Conductorul se ramifica de la întrerupător și se reunea după 3 metri, la circuitele neprotejate ale telefonului celular. De acolo, acesta începea să semene cu o scară. Nu era nimic nefiresc în acest aranjament, dar fiecare dintre cele patru trepte era acoperită de un sac de nisip de două kilograme. Fiecare sac de nisip, la rândul său, conținea o capsă detonantă numărul 6. El dorise capse numărul 8: detonatoarele seismice erau atât

mai puternice, la 0,5 grame de PETN¹ per capsă, spre deosebire de 0,4 grame, cât și mai sigure, cu o șansă mai mică de descărcare hidrostatică. Totuși, era relativ satisfăcut de ceea ce avea. La urma urmelor, va face același lucru.

Nu și-ar fi asumat nici un risc însă. Folosise ampermetrul digital, pentru prima dată, în acea dimineață, pentru a verifica rezistența la fiecare capsă detonantă. Rezultatul era de aproximativ 1,9 ohmi pe capsă și puțin mai mult de 2 ohmi pe întrerupător.

Calculele apărură în mintea lui ca o rafală de vânt într-o zi liniștită de vară. Rezistența totală în circuit era de 0,384 ohmi, care, într-un circuit paralel, este întotdeauna mai mică decât rezistența fiecărui element component. Prin urmare, 12 volți împărțiți la rezistența totală îi furnizau curentul total care se mișca prin circuit: 31,26 amperi. Asta însemna puțin peste 6,31 amperi care treceau prin conductorii fiecărei capse electrice. Folosind ampermetrul pentru a-și verifica socotelile, își permisesse un mic zâmbet văzând numerele apărute pe afișajul LCD. Totul se confirma.

Vanderveen înțelegea cât de periculoasă era o detonare de probă. Deși nu avea ceva mai periculos decât patru capse detonante, își luă toate măsurile de precauție.

În definitiv, nu avea nevoie să vadă explozia. Voia doar să constate efectele.

Aflat în spatele dubei Ford Econoline, scoase din buzunar cel de-al doilea telefon mobil. Numărul primului era pe apelare rapidă. Respirația îi deveni mai iute decât de obicei, în ciuda faptului că nimic important nu era pe punctul să se întâmple. Degetul lui rămase în aer, deasupra butonului.

¹ Tetranitrat de pentaeritrită (pentaerythritol tetranitrate), unul dintre cei mai puternici explozibili cunoscuți (n.red.)

În jurul lui, aerul era liniștit și particule de praf pluteau în lumina slabă a hambarului.

Nu auzi nici un zgomot dinspre femeie. „De ce?” Se uită pe după colțul vehiculului pentru a examina silueta ei tăcută. Realiză, cu o tresărire, că nu o mai auzise mișcându-se de cel puțin 20 de minute. Trebuie să fi murit când el a început să tragă firele afară, peste ciment.

Era puțin surprins că ea se dusesese așa de liniștită, dar de fapt nu conta. Reveni în poziția sa, complet absorbit de ceea ce era pe punctul să se întâmple. Spatele său era lipit de metalul rece al dubei, numărul se vedea pe ecranul telefonului. Inspiră adânc și simți aerul uscat al hambarului intrându-i în plămâni.

Apăsă butonul.

Joshua McCabe, directorul adjunct al Biroului de cercetare în domeniul protecției al Serviciilor Secrete, sosi la amiază, ca să discute cu șefa echipei de securitate. Jodie Rivers era o femeie minionă, cu fața ca de spiriduș, cu ochi căprui, iscoditori și cu păr castaniu-auriu, până la umeri. La 32 de ani, era tânără pentru funcția sa, dar o inteligență ascuțită combinată cu abilitatea de a identifica situațiile-problemă cu mult înainte ca acestea să capete amploare i-au asigurat rapida avansare ierarhică și respectul ranchiunos al superiorilor ei.

După ce îi ceru șoferului să-l aștepte în mașina Lincoln Town Car, McCabe o urmă pe pasarelă, în timp ce ea preciza diferitele măsuri pe care le luase. Directorul adjunct îi cunoștea reputația în cadrul Serviciilor Secrete, ca om de acțiune cu o energie de neegalat, dar se gândi că Rivers părea obosită și copleșită de importanța misiunii sale.

– După cum vedeți, spuse ea, împrejmuirea de securitate barează capătul Water Street sub pod. Este o fundătură oricum, dar așteptăm bariere de beton care vor fi amplasate de

partea cealaltă a împrejuririi. Vom avea trei și probabil cinci puncte de control pentru traficul pietonilor care se deplasează prin zonă – nu am finalizat încă acele aranjamente, dar ne concentrăm asupra punctelor unde 6th, 7th și a 9th Street intră în Maine Avenue. Acele sectoare mă preocupă, pentru că sunt așa de deschise. Am stabilit 4th Street ca limită estică a perimetrului nostru și vrem să folosim Arena Stage¹ ca post de comandă. Trebuie să vorbesc azi cu directorul artistic, să văd dacă se va putea... Cel mai important este să nu permitem accesul vehiculelor în zonă. Explozibilii sunt marea problemă, așa că spre asta ne vom concentra eforturile.

– Cum e cu verificările antecedentelor celor din zonă?

Un agent îi solicita atenția. Ea îi făcu semn bărbatului să-i lase un minut și apoi răspunse întrebării directorului adjunct.

– Merge bine până acum, nimeni nu a apărut pe radarul nostru. Avem însă o listă lungă de parcurs. Am început cu patronii, pentru că ei sunt cei care ne vor da cele mai multe bătăi de cap cu restricționarea accesului vehiculelor. Apoi, ne vom concentra asupra persoanelor care au bărci în port. Avem deja cooperarea GPSA... Asta este Gangplank Slipholders Association².

McCabe dădu din cap.

– A fost o idee bună să-i implicăm. Am închis parcare portului, nu?

– Desigur. Femeia ezită. Domnule, a scoate toate ambarcațiunile civile din port nu este o opțiune realistă. De fapt, asta va aglomera canalul și ne va îngreuna misiunea. Totuși, va trebui să evacuăm toate ambarcațiunile de pe o rază de 300 de metri față de *Sequoia*. Acești 300 de metri nu reprezintă o distanță suficientă, dar asta-i tot ce putem obține. Să menținem vehiculele

¹ Teatru regional din Washington (n.red.)

² Asociația lucrătorilor portuari (n.red.)

în afara perimetrului este partea ușoară – bărcile și canalul sunt cele care mă îngrijorează.

– Dacă nu ai fi îngrijorată, Rivers, zise McCabe, atunci m-aș gândi că nu-ți faci treaba. Îi adresă un mic zâmbet, pentru a-i arăta că glumea. Pe deasupra, acesta este domeniul forțelor navale. Vor aduce mâine echipamentul de dominare. Un alt lucru pe care vreau să-l faci este coordonarea cu Garda de Coastă. Vreau să văd șalupe poziționate la intrarea în canal. Și în cel puțin la alte două puncte de pe ruta iahtului *Sequoia*, pe lângă escorta furnizată de noi. De asemenea, asigură-te că avem un canal UHF la radioul maritim. Lăsând astea la o parte, totul arată bine. Cum stăm cu coloana auto?

La auzul vorbelor lui McCabe, ea simți că începea să dispară ceva din tensiune. Jodie Rivers încercase întotdeauna să se plaseze deasupra politicii presupuse de slujba ei, dar se simțea la fel de bine ca oricine când primea laude de la superiorii ei.

– Vom păstra ruta pe care am primit-o. Dacă o luăm pe Maine prin tunel, cotim pe 12th Street și o urmărim către nord, spre Pennsylvania, putem limita numărul de cotiri bruște și spori viteza. În plus, 12th Street va fi ceva mai ușor de închis decât 7th și nu avem prea multe opțiuni. Cele mai mari părți din 14th și 12th, la nord de Pennsylvania, sunt închise pentru reparații, așa că trebuie să ocolim pe 13th Street...

– Sunt informat despre asta, îi aminti McCabe. Reparațiile sunt menționate în raportul preliminar.

Rivers trecu peste această scăpare din partea ei.

– Oricum, ruta va fi închisă în noaptea de dinaintea evenimentului – atunci, echipele sunt planificate să sudeze capacele gurilor de canal și să înlăture cutiile poștale.

McCabe era cu adevărat impresionat de ceea ce reușise ea să realizeze. O atinse ușor pe umăr, atent să nu facă gestul să pară ceva mai mult decât prietenesc.

– Muncești prea mult, Rivers, spuse el. Lasă-i pe unii dintre oamenii tăi să ajute la greu. Hai, îți ofer o ceașcă de cafea. Arăți ca și cum ți-ar prii una.

Explozia nu fu nimic mai mult decât un pocnet strident amortizat de greutatea sacilor de nisip. Când îi îndepărtă pentru a examina capsele detonante, fu mulțumit să constate că nici una nu rămăsese întreagă.

Vanderveen era ușor nemulțumit de întârzierea inevitabilă în cazul folosirii unui telefon mobil ca declanșator. Când soneria de la circuitul deschis era activată, circuitul se închidea și forța își urma drumul de la bateria cu electrolit la capsele detonante. Procesul dura însă ceva vreme, iar coloana lui Brenneman nu-i va ușura treaba oprind chiar lângă dubă.

Va trebui s-o facă la timpul potrivit. Știrile despre sporirea recentă a măsurilor de securitate cu ocazia vizitelor la nivel de stat nu îl îngrijorau. Cele mai multe dintre schimbări vor viza portul, dar el va fi foarte departe de punctele de control și de observatorii de pe vârfurile acoperișurilor atunci când bomba va fi declanșată.

De fapt, deja avea locul perfect pentru spectacol.

Will aruncă sacii de nisip rupți peste paie, apoi curăță cimentul înainte de a lua loc la masa lui de lucru care era acum goală, cu excepția unui singur lucru. Documentul aflat pe suprafața de lemn avea 134 de pagini, cu spații duble între rânduri și diagrame.

Pe prima pagină era titlul: „Program Evenimente și Protocol“. Era marcată CONFIDENȚIAL.

Nu-l întrebase niciodată pe Shakib de unde obținuse acest document și fusese o decizie inteligentă de a îndepărta această întrebare din mintea sa. Nu-și permitea să se gândească la faptul că succesul lui se baza în totalitate pe exactitatea informațiilor conținute în paginile primite.

Știa că raportul era autentic. Văzuse aceeași formulare telegrafică și frazeologie folosite în nenumărate alte documente în fosta sa profesie. Ceea ce nu știa era cum recenta desemnare a NSSE va afecta aranjamentele de securitate și, cu Shakib mort, nu avea nici o cale să afle.

Degetele lui băteau neregulat în marginea de sus a documentului, în vreme ce el reflecta. Ar fi păcat dacă raportul se dovedea a fi fără nici o valoare. Era un tezaur de cunoștințe sub degetele lui. Pagina patru îi spunea că vor fi 36 de mașini în coloană. Paginile de la cinci la zece îi dădeau ordinea vehiculelor, iar un paragraf încercuit din pagina șapte îl informa pe Vanderveen că în cel de-al șaselea vehicul din convoi se va afla președintele SUA. Cadillacul lui Brenneman va fi strategic introdus între un GMC Suburban în care aveau să fie patru agenți ai Serviciilor Secrete și o limuzină de rezervă. Cel de-al paisprezecelea vehicul îl va transporta pe prim-ministrul italian și cel de-al douăzeci și unulea, pe președintele francez.

În ciuda a ceea ce îi spusese lui bin Laden în vreme ce se aflau în grota de sub munte, Will nu credea că va reuși să includă toate cele trei ținte în raza exploziei. De fapt, ajunsese să realizeze că era aproape imposibil. Distanța dintre vehicule era, pur și simplu, prea mare.

În același timp, dezastrul dezlănțuit de o bombă de 1360 de kilograme pe o stradă aglomerată din oraș era imposibil de estimat. Nici chiar Will Vanderveen, în ciuda cunoștințelor lui complexe despre teoria și fizica exploziei, nu putea fi sigur de rezultatul final.

Însă aștepta cu nerăbdare să aflu.

Vanderveen se îndreptă spre intrarea în hambar și privi lung peste câmp. Studie absent liziera pădurii din depărtare și se întrebă dacă ar fi un loc potrivit pentru a îngropa trupul lui Milbery și a-i ascunde mașina.

CAPITOLUL 29

TYSON'S CORNER, VIRGINIA * CAPE ELIZABETH * DISTRICTUL HANOVER

Centrul de Integrare a Amenințărilor Teroriste a început inițial să funcționeze la Cartierul General al CIA din Langley, Virginia, dar a fost mutat într-o facilitate modernă din Tyson's Corner, când construcția noii clădiri a fost terminată, în primăvara anului 2004. Fiind una dintre multele schimbări făcute în cadrul comunității serviciilor de informații americane ca urmare a evenimentelor dezastruoase din 11 septembrie, în acest joint venture au fost inițial încadrate peste 125 de persoane de la FBI, CIA, Homeland Security și Departamentul de Stat. Cu toate că oamenii aparținând acum TTIC au acces deplin la resursele agențiilor-mamă, principalul obiectiv al acestei instituții este de a selecta informațiile utile din cele sosite, spre deosebire de a ieși pe teren și a culege informații credibile.

Această distincție era ceea ce o preocupa pe Naomi Kharmai în timp ce se lăsa pe scaun și se uita la mormanul de hărți și hârtii așezat în fața ei. În ciuda faptului că toate resursele fuseseră dedicate căutării lui Will Vanderveen, se progresase foarte puțin în ultimele două zile. Realizase de la bun început cât de dificil va fi, deoarece, în timpul cercetării preliminare,

descoperise că 381 de ferme sub 180 de acri fuseseră vândute în anul precedent, numai în districtul Hanover. Și acesta era numai *unul* dintre cele 135 de districte din statul Virginia. Cea mai rea parte erau însă limitele parametrilor lor de căutare: dacă Ryan se înșela în privința oricăreia dintre intențiile lui Vanderveen, ei puteau foarte bine să caute într-un loc cu totul greșit.

Pentru a treia oară în ultima oră, se răsuci pe scaun pentru a se uita după Ryan. Încăperea era plină de oameni concentrați asupra ecranelor computerelor, vorbind la telefoane, urmărind faxurile și străduindu-se din toate puterile să facă imposibilul: să găsească un om care putea fi oriunde în trei state cu o populație totală de peste 13 milioane de oameni.

Îl văzu pe directorul adjunct Harper stând în partea cealaltă a camerei, într-o discuție aprinsă cu Patrick Landrieu, directorul TTIC. Naomi nu putea fi sigură, dar părea că se certau. „Ăsta nu e un semn bun“, gândi ea în vreme ce continua să se uite după Ryan.

În cele din urmă, renunță și încercă să se concentreze asupra hărții cu nordul Virginiei. Luând o altă sorbitură din cafeaua caldă, se holbă cu ochi confuzi la multitudinea de șosele. După numeroase ezitări, se decisese să-și concentreze eforturile pe șase districte aflate imediat la nord de Richmond: Caroline, Hanover, Spotsylvania, Stafford, Prince William și Fairfax. Interesul ei viza mai ales autostrada I-95 mergând spre nord în Washington. Și-a extins căutarea conform sugestiilor lui Ryan: orice mai departe de 10 kilometri de autostrada interstată fusese imediat înlăturat de pe listă, la fel orice proprietate mai mare de 180 de acri.

Rămăsese cu o listă uluitoare, de 564 de ferme vândute în șase districte, în ultimele trei luni. Naomi clătină din cap degustată în timp ce ridica un fax de 30 de pagini de la Virginia

Farm Bureau Federation, doar pentru a-l trânti pe birou, o secundă mai târziu, fără să citească un cuvânt. Era pe punctul să ia altă hârtie când realizează că s-a trântit cineva pe scaunul de lângă ea.

Făcu ochii mari când văzu în ce hal era.

– O, Doamne, Ryan! Unde ai fost? Ai idee cât e ora?

El o ignoră în timp ce se întinse să ia cafeaua de pe masa ei.

– Ai găsit ceva?

Ea își plimbă privirea peste hainele lui – aceiași blugi și tricou cu care fusese îmbrăcat și în ziua precedentă. Fața lui era acoperită de o barbă nerasă de cel puțin o săptămână, iar ochii îi erau înroșiți și duri. Părea extenuat.

– Nimic. 67 de oameni lucrează la asta, și asta doar aici. Încep să cred că este imposibil.

El răsuflă anevoie și zise:

– Desigur că e imposibil. Totul este o uriașă pierdere de vreme.

Ea îl privi cum golește paharul de polistiren și îl aruncă pe masă.

– Tu nu-l cunoști pe acest ticălos așa cum îl cunosc și eu, Naomi. Ar putea fi oriunde. Ar putea fi în această cameră. E pur și simplu prea al naibii de bun în ceea ce face.

Vocea lui devenea tot mai dură cu fiecare silabă rostită. Când termină de vorbit, Naomi observă liniștea din jur. Ridică privirea și văzu că directorul adjunct traversase încăperea și stătea în spatele lor. Harper se aplecă pentru a-i șopti lui Ryan ceva la ureche, apoi îi văzu pe amândoi bărbații părăsind încăperea, câteva momente mai târziu.

Cu un oftat greu, Naomi își îndreptă din nou atenția către paginile de fax din mâna ei și încercă să ignore zgomotele din jur, care, curând, reveniră iarăși la intensitatea maximă.

Jonathan Harper stătea în fața ușilor de sticlă ale Centrului de supraveghere CT¹ și împungea cu un deget pieptul bărbatului mai tânăr.

– Ce naiba crezi că faci, Ryan? Aveam nevoie de tine aici, acum patru ore. Asta a fost *ideea* ta, îți amintești? Care-i problema?

– M-am înșelat, John, rosti el scurt. Totul e un rahat. Nu *facem* nimic. Stăm cu mâinile încrucișate, așteptând următoarea veste rea...

– Asta e tot ce *putem* face deocamdată. Chiar nu putem merge din casă în casă și să întrebăm de William Vanderveen, nu?

Kealey își trecu o mână prin părul lins.

– Nu, eu... Clătină din cap în timp ce căuta cuvintele potrivite. Isuse, nu știu. Pur și simplu, cred că am putea face mai mult.

Vocea lui Harper coborî în vreme ce se întinse să-i strângă umărul bărbatului mai tânăr.

– Uite, ai avut câteva chestii bune ieri, ai scos câteva sugestii bune, dar încă am nevoie de tine. Am ascultat ce ai avut de zis, pentru că am încredere în judecata ta. Știi că e ceva prea pasiv pentru gustul tău, dar cred că va funcționa. În orice caz, pare cea mai bună opțiune a noastră pentru moment.

Știa că vorbele sale nu schimbaseră nimic. Era timpul unei incursiuni în necunoscut.

– Altceva te neliniștește. Katie?

Când Kealey privi într-o parte, Harper își dădu seama că avusese dreptate.

– Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere lungă.

¹ Tehnologie computerizată (n.tr.)

– A plecat de la mine de la hotel, s-a dus înapoi la Cape. Spunea că nu poate să suporte...

– Se va răzgândi, Ryan. Ochiul lui de un cenușiu-închis se ridică pentru a-i întâlni pe ai lui. Știe despre ce e vorba. Eu am trecut prin același lucru, cu Julie, de o mie de ori, când lucram în teren. Cu cât terminăm mai curând, cu atât mai repede poți să mergi la ea. Așa trebuie să privești lucrurile.

Mai tânărul bărbat încuviință din cap.

– Presupun.

Expiră lung și se rezernă de perete.

– Acest rahat mă ucide, John.

– Am văzut cum se uita ea la tine. Te va aștepta când te vei întoarce în Maine, îți garantez asta. Ascultă, du-te înapoi la hotel. Fă un duș, bărbierește-te, ia-ți ceva mâncare și schimbă-ți hainele. Apoi, fă-mi o favoare și mișcă-ți fundul înapoi aici. Naomi e pierdută fără tine.

Ultima propoziție fu însoțită de un zâmbet. Ryan reuși să-i suradă scurt înainte de a se desprinde de perete și a se îndrepta spre ascensoare. Aproape că ajunsese acolo, când vocea lui Harper răsună în urma lui:

– El e pe-aproape, Ryan.

Întorcându-se să se uite în ochii celui alt bărbat, Kealey nu putu face nimic mai mult decât să spere că avea dreptate.

– Crede-mă, aproape că s-a terminat.

Când Jonathan Harper se duse să-l caute pe Kealey, după-amiază devreme, la Tyson's Corner, îl găsi stând lângă Naomi. Ryan îi urmăse sugestiile și acum arăta aproape prezentabil, cu toate că alegerea sa privind hainele încă lăsa de dorit. Într-un spațiu plin cu agenți FBI îngrijiți și reprezentanți de la Departamentul de Stat, Kealey purta jeanși decolorați și

o cămașă jerpelită pusă peste un tricou și cu primii trei nasturi descheiați.

Harper clătină din cap când observă eforturile mai tânărului bărbat de a evita conformismul, dar știa că se va face a nu observa. În privința rezultatelor, directorul adjunct considera că Ryan era cea mai valoroasă persoană din încăpere și, în acel moment, doar rezultatele contau.

În timp ce el se apropie, cei doi își ridicară privirile de pe hărțile asupra cărora erau aplecați.

– Aveți un minut?

Naomi dădu din cap și trase un scaun. Când Harper se așeză, ei observară imediat că zâmbea vag. Așeză pe masă, în fața lor, un pachet de extrase bancare.

– În sfârșit, am găsit ceva legat de acele pașapoarte saudite pe care agenții federali l-au luat de la Aeroportul Național. Theresa Barzan avea conturi în trei bănci mari din Londra, conturi în care au fost recent făcute câteva depuneri mari. Vreți să ghiciți de unde veneau banii?

– Teheran? se hazardă Naomi.

– Încearcă Sudan. Prima Bancă Centrală din Khartoum. O mișcare deșteaptă din partea femeii... Noi nu avem relații diplomatice cu sudanezii, așa că nu-i putem presa să ne dea numele deponentului.

– Dar putem urmări banii din Londra, corect? Întrebă Ryan și se încruntă ușor. De fapt, nu agenții federali au fost cei care au descoperit asta, nu-i așa?

– Nu, cei de la FATF¹. Departamentul de Finanțe s-a gândit că asta va avea ca rezultat o cooperare mai bună a britanicilor.

¹ The Financial Action Task Force – Grupul Operativ de Acțiune Financiară (n.tr.)

Ryan dădu din cap aprobator. Grupul Operativ de Acțiune Financiară privind spălarea banilor a fost creat la sfârșitul anilor '80, pentru a combate crima organizată, dar, începând cu 11 septembrie, s-a implicat tot mai mult în procesul de urmărire a fondurilor teroriste. Atât SUA, cât și Marea Britanie au fost membre-fondatoare.

– Aceasta este o pistă bună, dar problema e timpul.

– Sunt de acord, spuse Naomi și își plimbă un deget de-a lungul unei coloane de cifre. Este destul de tipic ceea ce ea a făcut aici. Se numește smurfing¹. Prin împărțirea fondurilor în sume mici, astea se pierd într-un mare număr de tranzacții care au loc în fiecare zi. Și asta este numai începutul. Din Londra, ea a trecut suma inițială prin cel puțin o duzină de alte bănci. Chiar dacă avem punctul de pornire, ne va lua ceva vreme pentru a urmări suma până la primitor.

– Cu atât mai mult trebuie să mergem pe ideea lui Ryan, răspunse Harper și împinse o a doua foaie de hârtie spre ei.

Antetul fu cel care le captă imediat atenția.

– Asta nu ne ajută la nimic, zise Harper. Așa că nu vă faceți mari speranțe. Azi-dimineață devreme, Ministerul francez de Externe a transmis la Departamentul de Stat o solicitare de informații privind „situația actuală a amenințării teroriste” de la noi. În fond, voiau să știe dacă avem lucrurile sub control și nu au fost prea delicat în a ne spune ce gândesc despre măsurile noastre de securitate.

Naomi îl privi surprinsă, iar Ryan fluieră încet.

– Aș face pariu că nu le-a căzut prea bine.

Directorul adjunct zâmbi cu părere de rău.

– Nu știți cealaltă jumătate. Dacă vede Chirac răspunsul pe care l-am dat noi, va trebui probabil să rupă relațiile

¹ Formă de spălare de bani (n.tr.)

diplomatice doar din principiu. Același lucru cu italienii. Totuși, ei au decis să respecte programul. M-am gândit că ar trebui să știți că ei sunt pe drum. Indiferent dacă îl găsim sau nu, acest eveniment va avea loc.

Stând în spatele ușilor deschise ale dubei, Vanderveen privea cu satisfacție eleganța simplă a creației sale. „E aproape păcat, gândi el cu un zâmbet scurt, că în curând va trebui s-o distrug.“

Duba Ford E-350 fusese cumpărată de la un electrician pensionar, iar balamucul din spațiul de încărcare părea a conține orice altceva în afară de 1360 de kilograme de explozibili puternici. Fostul proprietar montase etajere din lemn făcute de mână, care fuseseră prinse în șuruburi în partea superioară, din spate până în față, pe toată lungimea dubei. Sub etajere, pe fiecare parte, erau panouri mari de care atârnavă toate sculele imaginabile. Toate acestea îi fuseseră date în plus, pentru o sumă modestă, de către electrician, care descoperise rapid că viața la pensie era mult mai scumpă decât anticipase el.

Împreună cu sculele, veniseră patru mari lăzi metalice cu dimensiunile de 80 x 45 x 35 centimetri cubi. Nu fusese suficient, desigur – după operarea unor calcule rapide și prevederea unui spațiu pentru tubul protector deasupra, Will cumpărase o ladă suplimentară de la un depozit din Richmond. Apoi, fixase cu bolțuri cele cinci lăzi de podeaua dubei. Chiar și cu lada suplimentară, încă mai avea 11 kilograme de substanță gri-albă care nu încăpea în acele lăzi. Nu-l deranja asta, fiind sigur că acel rest putea fi bine utilizat.

Decizia sa de a folosi lăzi necesitase o ușoară schimbare în circuitul pe care îl concepuse, dar încă avea o mulțime de capse numărul 6 la dispoziție. La o capsă per ladă, erau puțin

peste 37 de amperi care treceau prin circuit, dar curentul care trecea prin fiecare detonator era același pe care el îl calculase anterior: doar puțin peste 6,31 amperi – suficient pentru a asigura distrugerea ficcării capse, dar nu atât de mult încât să riște un arc electric care, aproape cu certitudine, ar fi avut ca rezultat un rateu.

Recunoștea că folosirea lăzilor era, în cel mai bun caz, un efort insuficient de a ascunde adevărata încărcătură a dubei de ochii curioși. În același timp, nu voia să fie nevoit să atârne perdele la ferestrele din spate, dacă putea evita. Asta ar trezi aproape cu certitudine suspiciunea ofițerilor de poliție care controlau vehiculele din vecinătatea traseului coloanei. Intrarea cu mașina în oraș, când detectarea lui era cea mai probabilă, avea să fie cea mai periculoasă parte a operațiunii. Odată ce duba era parcată, el putea să detoneze bomba din siguranța punctului său de observație, dacă devenea evident că dispozitivul era pe cale de a fi descoperit.

Chiar dacă președintele reușea să scape nevătămat – o posibilitate pe care Will o găsea cât se poate de improbabilă –, știa cu certitudine totală că nimic nu va opri creația sa de la atingerea potențialului maxim. Vanderveen se îndepărtă de ușile din spate deschise și se așază la masa de lucru, întinzându-și cu grijă mâinile pe suprafața de lemn netedă. Degetele îl dureau de la efortul ambalării SEMTEX H-ului în compartimentele metalice, dar ignoră durerea și deschise documentul lui Shakib la pagina 117. În timp ce citea rândurile și studia diagramele însoțitoare, se gândea că, indiferent cine elaborase planurile de securitate pentru acest eveniment, făcuse unele erori serioase de judecată, erori de care el era mai mult decât fericit să profite.

Se lăsa pe spate în scaun și luă o lungă sorbitură de cafea, savurând adierea aerului rece care își croia drum prin

crăpăturile vechi ale pereților din lemn. Erau încă lucruri de făcut, dar el avea timp.

Avea tot timpul din lume.

CAPITOLUL 30

TYSON'S CORNER * DISTRICTUL HANOVER

Ridicând privirea din mormanul istovitor de hârtii scrise care acopereau biroul lui temporar, Kealey privi în gol prin spațiul destul de mic al Centrului de supraveghere CT. Acesta era ticsit de mai mult de 80 de oameni care, dacă era să judeci numai după gesticulările lor frenetice și vocile ridicate, ar fi putut fi afaceriști pe holul Bursei din New York, urmărind o fuziune între Microsoft și IBM.

Vru să suradă când își imaginează asta, dar era prea obosit și nu se simțea bine să vadă ceva amuzant în acel contrast. Oamenii munciseră non-stop trei zile, dar eforturile lor nu aduseseră aproape nimic nou. Străduindu-se să îngusteze parametrii de căutare și mai mult, Ryan argumentase că ar trebui să elimine Washington D.C., în ideea că era un spațiu prea închis pentru Vanderveen, ca să-și termine pregătirile. Emily Susskind, directorul adjunct al FBI-ului, respinsese sugestia fără un moment de ezitare.

Naomi avusese puțin mai mult noroc când propusese ca o descriere generală a lui William Vanderveen să fie trimisă poliției din Virginia și Maryland. Ideea fusese respinsă inițial: directorul Landrieu susținuse că informarea asupra unei alte

amenințări teroriste fără a avea o dovadă fermă ar genera doar mai multă panică, lucru pe care președintele dorea cu disperare să-l evite. Susskind fusese de acord cu el, însă Joshua McCabe îi luase partea lui Harper în susținerea ideii. Din moment ce desemnarea NSSE dădea Serviciilor Secrete control total pentru evenimentul care urma, fusese luată decizia de a se difuza descrierea împreună cu o cerere de asistență atent formulată, în care cuvântul „terorist“ nu apărea nici măcar o singură dată.

Cu toate acestea, telefoanele și faxurile din Centrul de supraveghere funcționaseră neîntrerupt de atunci, sugestii venind în număr mare din Biroul Zonei 17 din Augusta, Cartierul General al Diviziei a Patra din Wytherville și cazărmile Maryland din Forestville, College Park, Easton și Rockville. Tensiunea din spațiul supraaglomerat creștea proporțional cu volumul de muncă și, în timp ce Kharmai cerceta un alt noian de documente care tot creștea, începu să pună serios sub semnul întrebării propria idee de a implica poliția statală.

Simțind o prezență alături, își ridică privirea și îl văzu pe Ryan lângă ea.

– Ceva interesant?

Ea clătină din cap și îi arată foile mototolite de fax pe care le avea în mâini.

– Absolut nimic. Dacă un bărbat caucazian cu vârsta cuprinsă între 20 și 45 de ani a făcut ceva pentru a atrage atenția poliției de pe Coasta de Est în ultimele trei luni, probabil că am o fișă despre el acolo, spuse ea arătând spre mormanul de rapoarte stivuite. Ai crede că au destulă minte ca să nu ne irosească timpul cu acest gen de prostii.

Kealey ridică din umeri și spuse:

– Nu în fiecare zi poliția statală primește o solicitare de ajutor de la TTIC. Am fost grijulii cu formularea descrierii pe

care am trimis-o, dar ei știu ce înseamnă asta. Vor presupune că este o amenințare teroristă care va face ca asistența lor să fie prețioasă când va veni vremea să solicite bugetul pentru anul viitor. Au grijă să se ajute întâi pe ei înșiși, Naomi!

– Da, bine, dar ar fi frumos dacă ar putea să ne ajute puțin și pe noi, mârâi ea.

Ryan rânji și puse o mână pe umărul ei.

– Hai, te voi ajuta să te uiți la astea. Dacă aceste materiale sunt așa de inutile cum spui, vom termina până la douăsprezece și îți voi oferi prânzul. Sună bine?

Un zâmbet îi luminează fața pentru prima dată în acea zi.

– S-a făcut!

– Ce este *acest* rahat?

Sergentul Richard Pittman ridică privirea de la stiva de documente de pe masa lui și examinează încăperea.

– De unde naiba a venit asta? De la Jimmy?

– La naiba, nu, sergent. A venit direct de la locotenent.

– Îhî, direct pe biroul *meu*, mârâi Pittman. Hai, omule! Ești sigur că nu-ți aparține?

Celălalt osîter clătină din cap și rânji în timp ce se îndrepta agale spre ușa deschisă.

– Oricum, nu înțeleg de ce te plângi, Pitts. Am avut un instructaj de două ore în după-amiaza asta, pe care tu l-ai ratat. Toți ceilalți sunt deja acolo. Oricine a aruncat acel rahat pe biroul tău probabil că ți-a făcut o favoare.

– Da, mulțumesc mult, îndrugă Pittman.

Era singura persoană rămasă în încăpere, lucru pentru care el era recunoscător, întrucât avea ocazia să scoată o lungă serie de obscenități în vreme ce ridică stiva grea de hârtii și o trânti lângă fax. După opt ani în Poliția statului Virginia, Rick

Pittman se gândise, mai mult decât o dată, că scăpase, în sfârșit, de acest gen de sarcini plictisitoare.

Răsfoi repede foile și văzu că toate păreau să spună același lucru. „Cred că e ceva aici, se gândi el. Trebuie să fie 75 de rapoarte. Cel puțin, nu va trebui să formez un număr diferit de telefon pentru fiecare.“

Pittman formă numărul scris în partea de sus a primei pagini și începu să introducă foile în fax. După 45 de minute și două cani de cafea, introduse un raport despre o persoană dispărută pentru baza de date a NCIC¹. Raportul fusese completat de Jack Milbery, a cărui soție, în aproximativ 15 minute, avea să fie dispărută de exact trei zile.

În timp ce faxul zbârnâia la destinatar, în Tyson's Corner, Will Vanderveen viră Honda sa pe îngusta alee care pornea din Chamberlayne Road, împrôscând pietricele în urma sa. Își petrecuse ziua în Richmond, de unde luase câteva lucruri de ultim moment. Mici obiecte ieftine, dar absolut esențiale pentru succesul lui. Făcuse exact aceleași cumpărături cu aproape trei săptămâni mai devreme, dar își epuizase rezerva în două ocazii.

Își observase vitezometrul cu atenție în scurta călătorie spre sud și înapoi, iar scurta sa ședere în oraș se petrecuse fără incidente și acum cea mai mare parte a pericolului trecuse. Când avea să vină vremea să părăsească din nou ferma, indiferent ce s-ar întâmpla din acel moment, nu se va mai întoarce.

Parcă motocicletă în spatele hambarului. Lângă peretele exterior, erau câteva ghivece de flori răsturnate. Vanderveen îl ridică pe cel de-al cincilea din stânga, scoțând la iveală un obiect greoi, învelit într-un prosop de vase împăturit cu atenție.

¹ National Crime Information Center -- Centrul Național de Informații privind Criminalitatea (n.tr.)

După ce își luă pistolul HK USP Compact, calibru 0,40, făcu ordine în hambar și în casă, înainte de a duce cumpărăturile în bucătărie. Învățase ceva din incidentul nefericit cu agenta imobiliară. Nu va mai fi niciodată așa de neglijent.

În lumina orbitoare a singurei băi, își propti ultimul pașaport rămas de placa de faianță crăpată și privi cu atenție chipul lui Claude Bidault, apoi se uită la propria imagine reflectată în oglindă.

Fața sa, fără ajutoare cosmetice, era surprinzător de tânără, în ciuda faptului că se apropia de 40 de ani. Observă pentru prima dată că linii fine începeau să-i apară în jurul ochilor, dar, altfel, arăta aproape la fel ca în urmă cu 20 de ani. Efectele subtile ale înaintării în vârstă nu-l deranjau câtuși de puțin. La fel ca toți oamenii binecuvântați cu o înfățișare perfectă, Vanderveen își permitea luxul indiferenței față de momentul când îmbătrânirea avea să-și facă apariția.

Cu toate că prefera să fie proaspăt bărbierit, își lăsase o barbă neîngrijită în ultimele două săptămâni și aceasta crescuse considerabil. Părul blond de pe obrajii săi forma un contrast puternic cu pielea bronzată natural. Părul revenise la culoarea aurie originală, cu ajutorul unui șampon colorant. Vopsirea părului în castaniu fusese singura schimbare cosmetică pe care o făcuse la întoarcerea în State – în primele câteva săptămâni fuseseră prea multe de făcut, prea multe lucruri care solicitau atenția sa deplină, pentru ca el să se mai ocupe de povara suplimentară a unei deghizări complicate.

Devenise Claude Bidault de două ori înainte: o dată pentru a cumpăra duba Econoline și a doua oară pentru a-și lua numerele de înmatriculare de la DMV¹, din Richmond. Acum, venise vremea pentru o a treia și ultima schimbare. În primul rând, scoase cumpărăturile din punga de hârtie de la

¹ Departamentul pentru Vehicule cu Motor (n.tr.)

picioarele lui, punând obiectele unul câte unul pe bufet. Se opri se la patru magazine cu ocazia drumului său în oraş şi nu cumpărase mai mult de două articole din fiecare.

Vopseaua pentru păr era de tip semipermanent, uşor de îndepărtat prin spălare cu apă caldă. Folosii o perie micuţă, cu fire aspre pentru a trece vopseaua neagră prin barbă, şi apoi o perie mai mare pentru cap. Când vopseaua se uscă, examină atent poza încă o dată, înainte de a ridica foarfeca şi a începe să taie. Claude Bidault era un muncitor, un constructor venit în America în căutare de lucru. Nu era potrivit ca un astfel de om să aibă o tunsoare scumpă. Un imigrant care ducea o viaţă grea îşi va ajusta probabil singur părul, cu rezultate deloc reuşite.

Când termină, noul lui păr negru era încă rezonabil de lung, dar rezultatul era, în mod incontestabil, cumplit. Dar treaba era deja făcută, şi făcută bine – între el şi bărbatul din fotografie rămăsese o diferenţă evidentă, însă uşor de rectificat. Când îşi puse lentilele de contact căprui şi se uită în oglindă, văzu că Will Vanderveen dispăruse fără urmă.

Imaginea va fi completată de bocanci cu bombeu metalic şi hainele neglijente ale unui bărbat care îşi petrece cea mai mare parte a zilei de lucru pe şantier. Conform paşaportului, Claude Bidault cântărea 91 de kilograme. Vanderveen cântărea vreo 77, dar conta pe mai multe rânduri de haine pentru a rezolva problema. O geacă peste mai multe cămăşi cu mânecă lungă nu va fi ceva neobişnuit pe străzile reci ca gheaţa din Washington, într-un sfârşit de noiembrie.

Se încruntă şi se uită în chiuvetă, încercând să-şi dea seama ce-ar fi putut omite. Mai trebuia să scape de 11 kilograme de SEMTEX H – va trebui să se gândească la o utilizare bună. Va lua cu el documentul lui Shakib. Era un risc să-l aibă la el – poate un risc inutil, dar documentul i-ar putea totuşi servi.

Nu era dispus să renunțe la el. Va duce vopseaua de păr rămasă și alte resturi pe câmpul vast din spatele hambarului, unde le va arde. Casa era închiriată pe numele lui Timothy Nichols, același nume pe care îl folosise pentru a înmatricula motocicleta. Va pune și acel document în sac, pentru a fi distrus împreună cu celelalte obiecte.

Numărul de înmatriculare va fi înlăturat de pe motocicletă și aruncat adânc în pădure. Asemenea precauții îi vor asigura doar un scurt răgaz – în caz că autoritățile descopereau numele lui Timothy Nichols –, dar un scurt răgaz era mai bun decât deloc.

Asta era tot ce-i trecu prin minte, însă nu se grăbea. Își întocmise cu atenție programul și trebuia să aștepte – cu cât petrecea mai mult timp în oraș, cu atât era mai mare probabilitatea de a fi descoperit. Pe deasupra, încă avea mult de lucru, cu care să umple orele goale, și nici nu-i va strica să doarmă puțin. Patul de la parter corespundea perfect nevoilor lui.

Ducându-se din nou în hambar, Vanderveen examinează cu atenție obiectele aflate pe masa de lucru. O idee începu să prindă contur în mintea lui. Alese câteva lucruri și le puse în sacul uzat de marinar, care se afla la picioarele lui. Apoi, aruncându-l pe umăr, urcă panta lină spre casă.

Peste mai puțin de un minut, coborî în adâncurile întunecate ale pivniței încuiate. Lumina, ezitând să-l urmeze, îi atinse ceafa pentru o fracțiune de secundă, înainte de a ceda locul întunericului beznă.

De fapt, nu se mai duseseră să ia prânzul și nici cina, mulțumindu-se în schimb cu o cafetieră fără fund, cu cafea caldută. Ryan era la a cincea ceașcă și resimțea efectele. Stomacul lui se revolta și capul îi vuia de zgomotul inevitabil când 87 de persoane erau înghesuite într-o încăpere concepută

pentru 60. Clădirea era supraîncălzită și slab ventilată, ceea ce înrăutățea lucrurile, iar puternicele lumini fluorescente de deasupra ascundeau perfect faptul că miezul nopții se apropia rapid. Vânturile reci care biciuiau țărmul stâncos de la Cape Elizabeth ar fi fost o plăcere bine-venită după căldura sufocantă a Centrului de supraveghere, dar își alungă gândul din minte când o altă imagine tulbură scena pitorească.

Nu se putea gândi la Katie acum, indiferent cât de mult dorea. Pur și simplu, erau prea multe de făcut și nu mai aveau timp. Președintele și oaspeții lui trebuiau să se urce la bordul iahtului USS *Sequoia* în mai puțin de zece ore.

Își frecă tâmplile și încercă să se concentreze asupra textului neclar din fața sa. După câteva minute, realizează că nu pricepuse nici măcar un singur cuvânt. Clătinând din cap frustrat, se uită dacă Naomi se descurca mai bine.

Ea era aplecată peste unul dintre numeroasele faxuri, cu un telefon prins între obraz și umăr, apăsând cu stângăcie butoanele. Ryan observă puțin amuzat cum ocăra și lovea aparatul cu palma.

Când se ridică și se apropie de ea, Naomi îi întinse o foaie de hârtie fără să-și întrerupă conversația.

– Da, cât se poate de repede... Corect, am nevoie de orice din ultimele trei luni, incluzând fotocopii după permisele de conducere, dacă le ai... Ce vrei să spui cu: „E prea târziu“? Nu-mi pasă ce oră e, sună-l acasă dacă trebuie...

În vreme ce ea vorbea, Ryan aruncă rapid o privire asupra documentului oferit. Când ajunse la „ocupația persoanei dispărute“, ochii lui se măriră.

Naomi închise telefonul un moment mai târziu. Ryan se uită la fața ei și văzu că ochii ei verzi și mari sticleau.

– O agentă imobiliară, hm? zise el. Interesant.

– Și devine tot mai interesant, spuse ea. Nicole Milbery e specializată în locuințe la țară. Biroul ei este în Ashland. Asta e în districtul Hanover, chiar între Richmond și Washington. Este locul perfect pentru el... Ryan, știi cum să repara aparatul ăsta idiot?

Nu se putu abține să nu zâmbească datorită modului în care ea zisese asta. Examină mașinăria și apăsă câteva butoane.

– Cu cine vorbeai?

– Cu ofițerul de serviciu din tura de noapte de la biroul Hanover al VSP¹. El îl va suna acasă pe ofițerul care se ocupă de investigație, chiar acum. Îndată ce-l găsește, vom ști mai multe.

– Nu te entuziasma prea tare, o avertiză el. S-ar putea să nu fie nimic.

Naomi nu avea de gând să se lase descurajată așa de ușor.

– Ar putea fi totul.

Sergentul de serviciu de la biroul din Hanover sună zece minute mai târziu. Naomi înșfăcă telefonul și ascultă încordată, în timp ce Ryan se uita la ea încremenit din pricina unui amestec ciudat de nerăbdare și teamă. Dintr-un motiv oarecare, știa că, în sfârșit, aveau ceva.

Ea își îndepărtă receptorul de la gură.

– Milbery a dat cu chirie o proprietate, cu mai puțin de trei săptămâni în urmă. Puțin sub 100 de acri, la 5 kilometri est de I-95. Reveni la telefon: A lăsat el un?... Aaa, a lăsat. E grozav, vreau să-mi transmiți asta prin fax. Mai spune-mi o dată care era numele.

Ryan dădu să spună ceva, dar Naomi îi făcu semn să tacă.

– OK, e bine. Mulțumesc pentru ajutor, sergent. Poți să dai de căpitanul tău? Va trebui să vorbim cu el dacă înseamnă ceva chestia asta... Bine, mulțumesc. Închise telefonul și se

¹ Poliția statului Virginia (n.tr.)

întoarce cu fața spre el. Timothy Nichols. Numele înseamnă ceva pentru tine?

El se gândește un minut, separă numele și le reunește din nou, amestecă literele, le pune în ordinea inversă. În celălalt privea, restul încăperii păru să dispară.

– El e.

– Cum? Își ridică surprinsă privirea. De unde știi?

– Timothy McVeigh și Terry Nichols, Naomi. Tipul a fost mereu un ticălos arogant.

Ea se îngălbeni când realizează ce spunea el.

– O, Doamne!

Ca la un semnal, faxul începu să funcționeze și scoase o singură bucată de hârtie. Cu toate că permisul de conducere nu fusese mărit pentru a amplifica trăsăturile, iar fața în sine era întunecată din cauza distorsiunii de copiere, Ryan știa exact cine era cel la care se uita când ridică hârtia la lumină.

– Acesta este Will Vanderveen.

CAPITOLUL 31

TYSON'S CORNER

Patrick Landrieu stătea în picioare la capătul mesei din lemn lustruite și îi examina pe oamenii așezați în jurul ei. În ciuda faptului că era persoana cu cel mai înalt rang din sală, avea destul bun-simț de a nu încerca să-și afirme autoritatea asupra grupului din fața lui. Combinația dintre mândria și ambiția lor depășea clar superioritatea dată de funcția lui, iar el știa prea bine că îl vor pune la punct imediat dacă simțeau că era în interesul lor.

Landrieu era un bărbat scund și gras, cu un nas proeminent, păr cărunt, rar și obraji de culoare rozalie spălăcită din pricina medicamentelor pentru inimă pe care le lua de două ori pe zi sau cel puțin atunci când secretara îi amintea.

Faptul că își făcuse un obicei din a lucra câte 16 ore pe zi era reflectat de aspectul lui neîngrijit. Cariera lui însă nu suferise niciodată din cauza trăsăturilor sale fizice. Își începuse serviciul pentru Guvern ca analist în domeniul terorismului, cu aproape 23 de ani în urmă, iar ascensiunea sa fusese remarcabilă. Fusese șef de cabinet pentru directorul CIA, apoi, până de curând, director executiv adjunct înainte de a fi numit în poziția actuală.

Când aruncă o privire peste fețele din jur, văzu că și ei îl studiau, la rândul lor. Poate că nu puțini se întrebau cât de mult ar fi posibil să mai dureze șefia lui Landrieu. Deja era supus unor critici intense pentru eșecurile serviciilor de informații, care duseseră la dezastruoasele evenimente din Washington, ca și pentru faptul că bărbatul considerat a fi răspunzător pentru cele două atacuri teroriste nu fusese capturat încă.

În afară de Landrieu, mai erau șapte persoane în încăpere. Imediat în dreapta lui stătea directorul adjunct Emily Susskind de la FBI. Lângă Susskind, era directorul adjunct Joshua McCabe de la Serviciile Secrete și șefa echipei sale de securitate, Jodie Rivers.

De asemenea, era prezent colonelul Stephen Plesse, șeful Poliției statului Virginia. Plesse sosise cu elicopterul de la sediul administrativ al VSP din Richmond, cu mai puțin de zece minute înainte. Era în uniformă, în ciuda orei timpurii, iar fața îi era încă roșie din pricina vântului aspru de iarnă care se iscase pe neașteptate în ultimele câteva ore și acum șuiera în jurul clădirii.

Ceilalți trei oameni din încăpere stăteau în stânga lui Plesse. Ei erau Jonathan Harper, Ryan Kealey și Naomi Kharmai.

– Ei, bine, zise Landrieu, ați fost informați cu toții despre scopul acestei întâlniri. Vă sugerez să intrăm direct în subiect. Avem foarte puțin timp.

– Aveți idee cât timp mai exact, domnule? întrebă Rivers.

Nu avusese nici cea mai mică dorință să participe la această ședință, gândindu-se că locul ei era la malul apei, finalizând aranjamentele de securitate. Oricum, chiar dacă și-ar fi dorit, nu exista nici o posibilitate de a ceda din resursele ei pentru indiferent ce ar fi putut avea ei în minte. Directorul privi în jur, ochii fixându-se asupra lui Jonathan Harper.

– Are cineva vreun răspuns?

– Estimarea timpului depinde de arma pe care el plănuiește să o folosească și, implicit, ce fel de vehicul conduce, zise Harper. Evident, va avea nevoie de unul mai mare dacă încearcă să aducă o bombă în oraș. Nu cred că știm ceva sigur în privința asta. Emily?

Susskind ridică privirea din cafea și se gândi o secundă, degetele ei subțiri dansând pe marginea ceștii.

– Singurul vehicul înmatriculat de Timothy Nichols în statul Virginia este o motocicletă Honda veche de patru ani. Din păcate, asta nu înseamnă nimic – ar fi putut să achiziționeze și un alt vehicul, sub un nume diferit, sau poate că a furat unul. Pur și simplu, nu avem de unde să știm.

– Este însă ceva ce trebuie să luăm în considerare, totuși. De îndată ce am avut numele lui fals, a fost stabilită rapid legătura dintre Vanderveen și Theresa Barzan. Încă nu știm identitatea ei reală, dar știm că, folosind acel nume de pe pașaportul ei saudit, i-a virat aproape 35 000 de dolari în ultimele câteva săptămâni. Fondurile au fost transferate prin insulele Cayman și Cook, ceea ce a făcut foarte dificilă urmărirea lor. Bani aceștia nu sunt suficienți pentru o plată integrală, dar *sunt* suficienți pentru a cumpăra mult echipament scump. Se opri și tuși ușor. Tipul de echipament de care ar fi avut nevoie pentru a construi și a ascunde un mare dispozitiv exploziv.

În încăpere se lăsă o liniște înfrigorantă în vreme ce oamenii din jurul mesei se gândeau la această informație. Cuvintele chibzuite ale lui Harper fură cele care, în final, întrerupseră tăcerea.

– Există o șansă ca el să revină la sursa lui, în ciuda securității întărite de după atentatul cu bombă de la Kennedy-Warren. Înregistrările din Norfolk au fost verificate?

– Am oameni care lucrează la asta chiar acum, răspunse Susskind. N-am reușit să dăm de directorul pentru operațiuni sau de managerul terminalului. Cel mai sus am ajuns la un

asistent supraveghetor al Diviziei de containere, dar individul nu prea cooperează.

Vocea sonoră a șefului Poliției se auzi în replică:

– Eu aş putea să vă ajut cu asta, spuse el. Departamentul nostru lucrează foarte strâns cu personalul de acolo. O să economisiți mult timp dacă luați legătura cu Gary Thompson și îi spuneți că eu v-am trimis. Este managerul general de la NTT.

Susskind notă numele și dădu din cap în semn de mulțumire către voluminosul colonel.

– Acele înregistrări vor fi cruciale, zise Harper. Dacă Vanderveen a folosit terminalul a doua oară, evident, a reușit să treacă de Vamă, altfel nu am fi în această mizerie. În același timp, trebuie să existe o înregistrare a ȕpului și greutatei încărcăturii pe care a primit-o. Asta ne-ar putea spune multe despre bombă.

– Obținerea acestei înregistrări trebuie să fie prioritară, fu de acord Landrieu, din capul mesei. Trebuie să forțăm lucrurile. Oricum, ne va lua prea mult timp pentru a obține mandatul de percheziție, ca să mai pierdem vremea cu altceva. Își îndreptă atenția către directorul adjunct al FBI-ului. Asigurați-vă că tipii de la Norfolk înțeleg că vor fi repercusiuni serioase dacă nu cooperează. Le vom închide întreaga activitate dacă trebuie. Cum e cu casa?

– Supravegherea este deja instalată, răspunse Susskind. Comandantul echipei din Richmond conduce operațiunea. Desigur, și Poliția statului Virginia se află la fața locului. Poliștii au blocat ambele capete ale Chamberlayne Road și a fost deja creat un perimetru în jurul casei, pe o rază de 50 de metri. Punctul de control se află la 100 de metri pe șosea – este o zonă cât se poate de rurală, ceea ce face ca lucrurile să fie și mai ușoare, și mai grele pentru noi. Spre exemplu, nu putem aduce nici un elicopter fără a ne face simțită prezența.

– Știm dacă el este înăuntru? întrebă McCabe.

– Habar n-am. Luminile sunt stinse, dar asta nu înseamnă cine știe ce – la această oră a dimineții, probabil că doarme.

– Cum e cu vederea în infraroșu?

– Am încercat, dar ferestrele sunt prea mici. Nu putem obține o scanare bună a întregii case.

McCabe dădu ușor din cap.

– Sunt ceva vehicule pe proprietate?

– Există un hambar destul de mare, răspuse Susskind.

Dar ușile sunt închise și nu putem ajunge suficient de aproape pentru a vedea înăuntru fără să ne periclităm acoperirea. Când acționăm, trebuie să fim siguri.

Plesse își dresе glasul.

– Ce-ați zice de baraje rutiere? Aș spune, ca o măsură de precauție...

– Nici vorbă, rosti McCabe de dincolo de masă. Sunt mai puțin de două ore până la Washington din acea parte a Virginiei. Ne va lua cel puțin o oră numai ca să instalăm punctele de control pe șoselele principale.

– În plus, ce le vom spune oamenilor care le deservesс? întrebă Landrieu. Dați-mi voie să vă amintesc încă o dată că președintele dorește să nu se atragă inutil atenția asupra acestei situații. Instalând orice ar putea semăna cu o barieră în jurul orașului ar însemna înștiințarea a sute de oameni. Este complet inacceptabil.

– Domnule, iertați-mă că vă spun. Cred că am trecut de punctul în care să ne facem griji din cauza publicității. Din pricina acestui mare efort de a păstra tăcerea, îi dăm lui Vanderveen un avantaj imens.

Ryan tresări când auzi izbucnirea neașteptată a lui Kharmai și se așteptă la o muștrare inevitabilă.

Patrick Landrieu își înalță capul și își aținti privirea asupra tinerei femei de la celălalt capăt al mesei.

– Îmi pare rău, domnișoară, nu v-am reținut numele.

– Naomi Kharmai, domnule. Sunt de la...

– CIA, știu. Am lucrat în această agenție mai bine de 20 de ani. Nu vreau să vă offensez, domnișoară Kharmai, dar cred că gravitatea acestei situații este cumva dincolo de orizontul experienței dumneavoastră limitate. Își îndepărtă imediat atenția de la ea. Acum, dacă altcineva are vreo sugestie rezonabilă...

Ryan nu-l mai ascultă pe bărbat, ci aruncă o privire în direcția lui Naomi și văzu că se prăbușise pe locul ei. Ochii îi erau plecați, iar obraji, stacojii.

– Mă scuzați, domnule director.

Landrieu ridică privirea, surprins și iritat.

– Da?

– Știți cine sunt eu, domnule?

Landrieu ezită, fapt observat de toți cei prezenți.

– Da, știu, domnule Kealey.

– Vreau să subliniez că eforturile lui Naomi pentru a da de urma acestui nume sunt singurul motiv pentru care suntem acum, aici. Dacă are ceva de spus, merită s-o ascultați.

Dacă ar fi fost un om al compromisului, gata să suporte un reproș blând în interesul menținerii unei atmosfere pozitive, directorul ar fi acceptat resemnat. Însă, pentru că nu era acel gen de om, preferă să facă pe grozavul.

– Deși sunt sigur că suntem cu toții recunoscători pentru eforturile domnișoarei Kharmai, nu cred că avem timp să...

– Domnule director.

La auzul acestor două cuvinte, Landrieu își ridică privirea spre cea mai rece pereche de ochi pe care o văzuse vreodată. Aproape că deschise gura pentru a vorbi din nou, dar apoi decise să tacă. Landrieu se gândi rapid că expresia pe chipul

lui Kealey ar putea fi produsul, cel puțin în parte, al propriei imaginații. Ca fost director adjunct al CIA, încă avea conexiuni la cele mai înalte niveluri ale Agenției. Știa totul despre omul din fața lui.

Patrick Landrieu lăsă la o parte mândria și își dresă glasul. Când vorbi, cuvintele abia se auziră, în ciuda liniștii mormântale care se așternuse în încăpere:

– Firește, domnișoară Kharmai, dacă aveți sugestii, am fi fericiți să le ascultăm.

Naomi era puțin șocată ea însăși de ceea ce tocmai avusese loc. Se reculese destul de repede însă și se îndreptă în scaun fără să-și dea seama.

– Mulțumesc, domnule director. Recunosc că implicațiile politice ale unui alt atac cu bombă, în special cu ocazia unei vizite a doi lideri naționali, sunt mult dincolo de orizontul experienței mele. În același timp, nu ne putem permite să pierdem din vedere faptul că președintele nu este singura persoană în primejdie. Nu ar trebui să existe nici o îndoială că mulți oameni vor muri dacă Vanderveen reușește să ducă la bun sfârșit orice și-a propus să facă. După cum ați văzut pe copiile permisului de conducere, Vanderveen a făcut doar transformări cosmetice minore ca Timothy Nichols. E firesc să spunem că probabil s-a debarasat deja de acea identitate și a luat măsuri mai substanțiale ca să-și schimbe aspectul pentru faza finală a operațiunii sale, dacă aceasta *este* de fapt faza finală.

Această intervenție fu întâmpinată de rumoarea joasă a vocilor nemulțumite.

– Dacă Vanderveen e încă acolo, atunci, clar, nu avem nimic de pierdut dacă intervenim chiar acum. Dacă, pe de altă parte, el a plecat deja, trebuie să știm cât se poate de repede. Sub rezerva că la fața locului trebuie să se acționeze cu maximă

grijă și totul să rămână intact, există șanse să găsim ceva util, ceva care ar putea să ne indice cum arată el acum. În acest moment, nu prea avem alternativă. Cred că e timpul să ne concentrăm eforturile.

Murmurele nemulțumite se schimbă treptat într-un consimțământ general. Totuși, Naomi fu surprinsă când Landrieu se grăbi să aprobe.

– Mi se pare suficient de rezonabil. Hai să renunțăm la barajele rutiere. Oricum, ar presupune un efort uriaș să mobilizăm atâția oameni la această oră matinală. Emily, caută un judecător pe care să-l trezești. Când veți fi gata să porniți?

Directorul adjunct Susskind aruncă o privire rapidă la ceasul său.

– Cei mai mulți dintre oamenii mei sunt deja la fața locului. Odată ce primim mandatul, să zicem... 5 a.m.

– Excelent. Landrieu își trase manșeta cămășii și se uită la propriul ceas. Sunt trei ore începând de-acum. Trimite-mi o prezentare a situației când aterizezi în Virginia. Nu are sens să-l trezim pe președinte la ora asta. Hai să așteptăm, să vedem dacă avem ceva util să-i spunem. Toți cei care nu sunt implicați în acțiune se vor întâlni din nou aici, la 7 a.m.

– Președintele Chirac și prim-ministrul Berlusconi au sosit ieri, doamnelor și domnilor. Plimbarea cu iahtul este programată pentru ora 9 a.m. Asta ne dă șase ore să-l prindem pe omul care a reușit să ne scape mai bine de șapte ani. Vă sugerez să treceți la treabă.

Cinci minute mai târziu, încăperea era aproape goală. Ryan fu printre ultimii care pleacă și se uită în jur vreme de un minut, înainte de a o vedea pe Naomi îndepărtându-se pe un hol. Aproape că alerga, iar el trebui să se miște repede pentru a o ajunge.

– Hei, unde te duci?... O privi în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Ce vrei să spui cu „Ce s-a întâmplat?” Știi exact ce s-a întâmplat.

– Nu, nu știu.

Ea încă mergea repede, iar el era cu adevărat confuz.

– Naomi, îmi acorzi mult prea mult credit. Ca să fie clar, sunt de fapt destul de bătut în cap și habar n-am despre ce vorbești.

Ea nu zâmbi.

– N-ar fi trebuit să faci acea mică demonstrație de forță acolo, Ryan. N-aveam nevoie să faci asta, bine? A fost jenant. Pot să-mi duc propriile bătălii.

– Știu asta... Naomi, oprește-te pentru o secundă.

Când ea, pe neașteptate, se opri, Ryan trebui să facă doi pași îndărăt pentru a o privi în ochi.

– Totuși, unde te duci?

– Am un loc în următorul elicopter spre Richmond.

Asta fu o surpriză.

– Cu cine?

– Colonelul Plesse și directorul adjunct.

– Care director adjunct?

– Susskind.

Ryan ridică o sprânceană.

– Și Harper a aprobat asta?

– A fost sugestia lui.

Naomi își încrucișă brațele și îl privi fix, provocator. Obrajii îi erau încă roșii, iar părul negru și lucios îi cădea în jurul feței și pe umeri.

Ryan se gândi că niciodată nu arătase mai bine.

– Merg și eu.

Ea clătină ușor din cap.

– Harper a precizat clar că tu ar trebui să stai aici.

– Nu-mi pasă ce-a zis Harper.

Expresia ei se împlânzi ușor, ca și tonul vocii.

– Ryan, nu știm sigur dacă el este acolo și trebuie să avem ambele capete acoperite. Nu trebuie să-ți spun eu asta.

El ezită, știind că avea dreptate. Când ea dădu să plece din nou, o prinse de braț.

– Ascultă, îmi pare rău pentru ce-am făcut acolo. Ar fi trebuit să-mi țin gura. Doar că Landrieu e așa un rahat...

– Așa este. Și eu cred la fel.

Urmă un scurt moment de tăcere în care se priviră unul pe altul. Cedând unui impuls, Ryan se aplecă și o sărută pe obraz.

– Fii foarte atentă, Naomi.

– Voi fi OK, zise ea. La urma urmei, nu vei fi acolo, să tragi în mine, de astă dată.

Se îndepărtă înainte ca el să găsească un răspuns deștept și își reluă mersul rapid spre casa scărilor. Câteva minute mai târziu, când păși afară, în vântul rece ca gheața și se duse spre elicopterul care aștepta, avea un zâmbet larg și, în ciuda frigului, își simțea trupul cald.

CAPITOLUL 32

RICHMOND, VIRGINIA * DISTRICTUL HANOVER

Îndată ce elicopterul Bell 206 LongRanger ateriză la sediul administrativ al VSP, cei trei pasageri coborără și se îndreptară grăbiți spre casa scărilor și căldura clădirii. Era amarnic de frig afară și senzația era amplificată de rafalele extrem de reci ale vântului care bătea peste acoperiș și le pătrundea prin haine. Dintr-o conversație pe care o surprinsese mai devreme, Naomi știa că vremea care se înrăutățea era primul semn al viscolului care începuse în largul coastei Floridei, cu trei zile mai devreme și înainta încet spre nord.

În vreme ce îi urma pe cei doi înalți oficiali pe holul imaculat, se gândi că ei toți vor fi scutiți de multă bătaie de cap dacă viscolul se va întepi suficient pentru a determina o anulare a plimbării președintelui la bordul iahtului *Sequoia*. În același timp, știa că nu vor scăpa așa de ușor. Președintele Brenneman părea la fel de dornic să respecte cele prevăzute în program, precum era Vanderveen în a-l curma.

Directorul adjunct Susskind se bucură de căldura din clădire doar cât îi luă să cheme liftul la parter. În elicopter, nu făcuse decât să țipe într-un telefon, purtând mai multe conversații și făcând aranjamente pentru ca o mașină s-o ducă direct

la Curtea de Apel pentru Circuitul al Patrulea, unde judecătoreia Lucy Klein își turna a doua ceașcă de cafea și se întreba ce se putea să fi făcut pentru a merita un astfel de tratament din partea unui guvern pe care ea îl servise cu credință mai bine de 18 ani.

În vreme ce Susskind își pleda cauza în fața judecătoreii, Naomi avea să-l însoțească pe colonelul Plesse spre locul de adunare, unde se vor întâlni cu ofițerul comandat de la biroul FBI din Richmond. Îl urmă pe Plesse prin ușile mari de sticlă ale Centrului Administrativ, la mai puțin de zece minute după plecarea lui Susskind, îndreptându-se iute spre Lincolnul Town Car care aștepta la bordură. Curând, se îndreptară spre est, pe Midlothian Turnpike, traversând străzi întunecate și urmând coturile domoale ale râului James, vreun kilometru și jumătate spre nord.

La ora 3.40 dimineată, șoselele erau realmente pustii, așa că nu dură mult până când ajunseră la I-95. Șoferul micșoră viteza când o luară pe breteaua spre autostradă și curând înaintară spre districtul Hanover atât de repede cât putea mașina.

În zona de așteptare, luminile erau stinse, ceea ce însemna că doar câteva baghete luminoase, cunoscute și ca lumini-chimice sau „chem“, erau răspândite în perimetrul de interes. Zona de așteptare nu însemna decât un grup de vehicule ale FBI-ului aranjate într-un cerc relativ, ca un convoi de căruțe care se apărau de atacul indienilor. Drumul lateral era închis de o poartă ruginită pe care cineva se gândise s-o deschidă și s-o lege de un copac, făcând astfel mai ușor accesul rapid al vehiculelor în și din zona defrișată.

Naomi fu izbită de o rafală de vânt rece ca gheața, îndată ce coborî din Town Car. Îl urmă orbește pe Plesse, în întuneric, trecând pe lângă mici grupuri de agenți zgribuliți, în

vreme ce el se îndreptă grăbit spre un Suburban care mergea la ralanti și ciocăni în geam. Când geamul fu coborât, întrebă unde-l poate găsi pe ofițerul comandant și, drept răspuns, primi un semn vag din mână în direcția celui mai mare vehicul de-acolo, o dubă Chevy Conversion. Zece secunde mai târziu, bătea în ușa din spate cu pumnul înmănușat.

Erau deja două persoane în interiorul supraîncălzit, luminat de echipamentul de comunicații. Naomi identifică două monitoare care redau imagini de la camerele în infraroșu instalate în perimetru.

Brett Harrison, ofițerul comandant, era un tip blond, tipic american, cu umeri lași și ochi de un albastru clar. Naomi îl privi precaută, în special când observă că unul dintre dinții din față îi era spart. „Accident la fotbal“, se gândi ea și se încruntă. Dintr-un oarecare motiv pe care niciodată nu fusese capabilă să-l înțeleagă, simțea o ușoară animozitate față de sportivi, în special față de cei de vârstă medie, care nu reușeau să priceapă că nu mai erau la liceu.

Harrison rânji și îi întinse mâna, pe care Naomi o strânse cu reținere. Apoi, și inspectorul Plesse i-o strânse.

– Brett Harrison, îmi pare bine să vă cunosc! Arată cu degetul mare peste umăr. El este Al Maginnes, comandantul HRT.

– Maginnes? întrebă Kharmai.

Comandantul zâmbi.

– Ma, de la mamă, apoi Guinness, precum berea. Amuzant este că nu suport berea.

Naomi îi zâmbi la rândul-i. Nici ei nu-i plăcea berea irlandeză tare. Maginnes era un bărbat ușor musculos, abia trecut de 40 de ani, credea ea, cu un început de chelie în creștet, o mustață brună mergând spre cărunt și ochi căprui, atenți. Purta pantaloni de camuflaj din Gore-Tex și un tricou negru. Ea văzu că avea un pistol greu într-un toc prins de picior și o

carabină M4 era proptită lângă el. Părea destul de profesionist și se întrebă în treacăt dacă Susskind îi ceruse să-l supravegheze pe mai tânărul ofițer comandant.

– Cum stăm? întrebă Plesse foindu-se nerăbdător pe scaunul mic și inconfortabil.

Harrison își trase căștile radio în jurul gâtului.

– Băieții dumneavoastră au blocat ambele capete ale șoselei, așa că în privința asta suntem acoperiți. Încă nu s-a produs nici o mișcare în casă și noi suntem pe poziții de... când, Al? Puțin după ora 1, în această dimineață.

Celălalt bărbat încuviință din cap.

– Așa că sunt puțin peste trei ore de când nu s-a produs nici o mișcare. Dar e ceva ce cred că ar trebui să vedeți...

Harrison puse căștile pe stația radio și se răsuci spre consola centrală. Toți se înghesuiră în jurul măsuței joase, cu umerii atingându-se în spațiul îngust al dubei.

– Acestea sunt planurile casei. Am fost norocoși și le-am obținut de la proprietar, care a construit-o personal, în '88, înainte de a decide s-o închirieze. Aici este locul esențial, chiar aici...

Zona pe care el o indica înfățișa două niveluri a ceea ce trebuie să fi fost o locuință cu un etaj.

– Un demisol? întrebă Naomi. În Virginia?

– Nu numai asta, spuse Harrison. Proprietarul zice că există un demisol finisat, cu toate dotările. Vanderveen cunoaște tehnologia noastră, ceea ce nu trebuie uitat. El știe că dispozitivele în infraroșu îl pot surprinde prin ferestre, așa că este mai în siguranță sub pământ. Cu alte cuvinte, ar putea foarte bine să fie acolo jos și...

– Vederea în infraroșu să nu-l fi dibuit, finalizează Naomi.

Harrison rânji din nou.

– Corect. Așa că apropierea de locuință reprezintă o problemă. Nu vrem să luăm nici o decizie deocamdată, poate aflăm ceva de la Norfolk. Până atunci, îl așteptăm pe directorul adjunct și un ordin de percheziție.

Plesse întrebă:

– Se poate ajunge la demisol fără să treci prin casă?

Harrison clătină din cap și rânjetul dispăru.

– Nu, este o singură ușă care duce jos, din interior. Nu sunt nici ferestre la nivelul demisolului.

– Nu pot vedea casa din cauza copacilor, rosti Naomi. Aș vrea să mă uit mai de-a-proape.

Ofițerul comandant deschise gura, dar Maginnes fu primul care vorbi:

– O voi duce eu, Brett. Oricum, trebuie să vorbesc cu Larsen.

Mai tânărul bărbat dădu din cap, iar Naomi îl urmă pe comandantul HRT când acesta își înălță carabina M4 și deschise ușa din spate a dubei. Plesse nu se mișcă de la locul lui. Afară, ea zgribuli și spuse:

– Dumnezeu, e un ger cumplit!

Maginnes, purtând doar un tricou, nu părea deranjat de vântul rece ca gheața.

– Poate reușim să-ți găsim ceva, înainte să ne apropiem de casă. Nu e nici un vehicul în perimetru, așa că o să stăm afară o vreme.

Deschise ușile din spate ale Suburbanului și scotoci printr-o stivă de echipamente. După câteva secunde, cu o expresie triumfătoare pe chip, scoase un pachet.

– Asta-i aparține celui mai mic tip din echipa mea, ceea ce înseamnă că hainele lui sunt probabil cu doar opt numere prea mari pentru tine.

– Unde mă pot schimba?

El se uita deja în jur.

– Cred că în spatele aceluia copac.

Arătă spre un stejar mare, aflat la aproximativ 6 metri depărtare.

– Nu se poate undeva la căldură?

– Peste tot e ocupat. E OK, dacă nu ai nimic împotriva ca 20 de tipi să se uite cum te dezbraci.

– Cred că mă voi duce după copac, spuse ea zâmbind.

Zece minute mai târziu, se deplasau încet pe Chamberlayne, după ce trecuseră de cele două mașini ale echipajelor Poliției statului Virginia aflate la capătul drumului. Naomi se schimbase din costumul său în niște pantaloni de salopetă de un albastru-închis și un pulover cu fermoar la gât, sub care avea mai multe cămăși cu mâneci lungi. Picioarele ei păreau ușor ridicole în bocanci de campanie negri, cu două numere mai mari. Trebuise să-și pună trei perechi de ciorapi pentru a compensa, iar picioarele îi transpirau puțin în căldura din vehicul, dar era mai bine decât afară, tremurând cumplit 20 de minute mai târziu.

– Nu vreau să mergem cu mașina mai aproape decât trebuie, spuse Maginnes. Luminile Suburbanului erau stinse, iar el conducea uitându-se printr-o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă, prinși cu un ham de capul său. Va trebui să mergem pe jos restul drumului.

Înaintau încet pe câmpul întunecat. Maginnes se oprea cam din 5 în 5 metri și apoi, fără nici o explicație, pornea brusc. Își comunica periodic locația, astfel încât să nu fie împușcați de propriii oameni în vreme ce se apropiau. Abia la vreo 20 de minute după ce părăsiseră confortul Suburbanului ajunseră la marginea perimetrului.

Maginnes îngenunche pe pământ și își potrivi microfonul. Naomi se trânti lângă el, deja epuizată.

- TOC, aici Magpie, verificare radio, recepție.
- Magpie, TOC, se auzi vocea lui Harrison în cască.

Spune, Lima Charlie, terminat.

Apelă alte câteva stații pentru verificare radio. Ultima fu a șefului echipei sale de asalt, Chris Larsen.

- Alfa Unu, Magpie. Vreau un scurt raport al situației. Recepție.

- Mags, aici, Alfa. Toate armele și personalul sunt pregătite. Echipa Sierra își vede de treabă. Încă n-am detectat nimic din poziția noastră, recepție.

- Eu sunt... Maginnes aruncă rapid o privire în jur, la aproximativ 300 de metri sud de cuib, într-o denivelare de lângă cel de-al treilea pâlț de copaci de la drum. Vezi locul? Recepție.

- Negativ, Magpie, recepție.

- Stai o secundă, recepție. Maginnes își scoase ochelarii AN/PVS-7 și îi dădu lui Naomi, care, până atunci, se mișcase orbește.

Luna și stelele de deasupra erau ascunse vederii de către norii cenușii, plini de zăpadă, dar, după ce ea își puse în grabă hamul cu ochelarii de vedere pe timp de noapte și răsuclă butonul, lumea din jurul ei apăru brusc în culori ciudate, nenațurale. Casa pe care nu o văzuse în timp ce se apropiau se ivi pe neașteptate, de culoare deschisă în comparație cu verdele închis din jur. Dinspre pâlcul de copaci aflat vizavi de hambar, văzu linii albe mergând în direcția pereților casei.

- O, Doamne! șuieră ea.

- Le vezi?

Ea își aranjă ochelarii pe față cu mâna stângă și arătă cu dreapta.

- Acolo!

Maginnes lăasă baltă stația radio. Porni dispozitivul de ochire Aimpoint cu punct roșu, atașat la carabina M4, și îndreptă arma spre linia copacilor.

– Mă vezi, Alfa Unu?

– Afirmativ.

– Cât de curând poți ajunge aici?

O pauză scurtă și apoi casca radio cârâi:

– În 10 minute, 15 ca să fim siguri.

– Nu te grăbi, Chris! Magpie, terminat.

Ofițerul comandant sorbea din cafea și vorbea cu Plesse, când *Sinfonia nr. 8* de Schubert se auzi brusc. Luă telefonul mobil și privi încruntat numărul, înainte de a răspunde:

– Harrison.

Plesse observă cum fața tânărului se făcu palidă, apoi roșie de furie.

– Glumiți! Ea știe ce e în joc aici? Bine, și eu ce fac acum? OK... OK, bine.

Închise câteva secunde mai târziu și celălalt bărbat îi aruncă o privire întrebătoare.

– Directoarea adjunctă a reușit s-o trezească pe cea mai necooperantă judecătoare din Virginia, explică el. Nu vom primi mandat de percheziție, cel puțin nu suficient de repede pentru a ne folosi la ceva.

– La naiba!

– Nici eu n-aș fi putut s-o zic mai bine.

Urmă o pauză lungă, neplăcută, înainte ca Plesse să repete involuntar cuvintele celuiilalt bărbat.

– Și ce facem acum?

Harrison nu răspunse nimic. După 30 de secunde de cugtare, oftă profund și se întinse după căștile radio.

După 13 minute de la solicitarea comandantului, când Larsen ajunse, o făcu atât de neauzit, încât lui Naomi aproape că-i sări inima din loc. Supraveghea concentrată casa în speranța că va zări un semn de viață, Maginnes fiind întins pe burtă alături de ea, când o șoptă joasă se auzi în spatele ei. Se răsuca și realizează că Maginnes nu reacționase deloc.

– De la un kilometru, te-am auzit venind, Chris.

– Îmi pare rău, șefule.

Naomi privi uimită cum o siluetă răsări ca din pământ.

– Totuși, am ajuns cu două minute mai devreme.

Maginnes zâmbi fără chef.

– Aprinde câteva baghete luminoase, bine? Apropo, ea e Naomi Kharmai. Este de la CIA.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Naomi dădu din cap și privi cum Larsen căută în raniță și scoase câteva tuburi mici, de plastic. Îl îndoi pe fiecare până când flacoanele de sticlă se sparseră în interior, iar substanțele chimice se amestecară. Când le agită și le aruncă pe pământ, o suprafață de circa 1,5 metri diametru fu luminată de o strălucire albăstrie.

Larsen avea poate câțiva ani mai mult decât ea, o față îngustă și părul blond tuns perie. Trăsăturile lui erau ascunse de vopsea verde și maro, de camuflaj, dar observă că ochii lui căprui-închis o examinau cu atenție. Ea îl urmări cum ia legătura cu membrii echipei sale pentru a se asigura că lumina nu era vizibilă din pozițiile lor. Apoi, scoase o hartă topografică din rucsac.

Comandantul HRT luă câteva pietre și le puse pe colțurile colii mari de hârtie.

– Hai să vedem cum stăm.

Degetul lui Larsen pluti peste liniile de contur de un maro-deschis.

– Am o echipă aici, spuse el arătând spre o suprafață cu vegetație bogată, în partea de nord a casei. Intru cu ei dacă se ajunge la asta. I-am dat a doua echipă lui Aguilar. Este vizavi de șosea, către vest. Acolo a fost o problemă... Voiam pe cineva la ușa din față, dar nu există acoperire și ei trebuie să traverseze vreo 60 de metri de câmp deschis, înainte de a intra.

– Vom ocoli zona asta, zise Maginnes. Cum este cu liniile de tragere?

Larsen scoase un creion cu grafit din una dintre găicile vestei sale antiglonț și bifă câteva locații pe hartă.

– Grierson i-a plasat pe cei mai mulți lunetiști aproape de a doua mea echipă de atac, pentru că într-acolo dau cele mai multe ferestre. Stăm aici de câteva ore, Al! Am studiat sectoarele de foc și am plasat oamenii în mod corespunzător. Apoi, am verificat încă o dată și totul este acoperit perfect. Oamenii mei știu unde pot și unde nu pot să tragă. A, și mai e ceva, Jones se află la câteva sute de metri distanță pe drum, cu pușca lui de calibru 50. Dacă, printr-un miracol oarecare, subiectul reușește să ajungă la vehiculul său, Jonesy poate ușor să-i tragă un glonț în cap de la această distanță.

Maginnes dădu din cap aprobator.

– În regulă. Cine se pricepe la explozibili?

Larsen ezită.

– Canfield are cea mai mare experiență practică, dar Hudson a făcut o lună de antrenament cu Delta Force, așa că el e...

– Când a fost asta?

– Hm... în ianuarie.

– O face Canfield, spuse Maginnes. Hudson e puțin cam necopt, dar poate să asiste. Vreau ca ei să le facă oamenilor tăi un scurt instructaj referitor la mecanismele-capcană explozive. Ia aceste planuri cu tine și ocupă-te de zonele-problemă. Făcu

o pauză scurtă. Vreau să luăm lucrurile ușor, Chris. Știm că nu se află la parter, așa că asta ne dă timp de manevră. Vom folosi acest timp pentru a ne face treaba bine. Vreau ca toți să scăpăm teferi de aici.

Larsen dădu din cap și își îndreptă atenția către Naomi.

– Noi încă nu știm nimic despre acest individ. Ce ne poți spune?

– A fost genist în Forțele Speciale. S-a înscris în EOD¹, în 1993, și a devenit instructor în '94. A trebuit să se ajungă la un general cu trei stele pentru a semna derogarea. Nimeni din armată nu s-a mișcat mai repede. A făcut școala de trăgători de elită la Benning și apoi cursul SERE la Camp Mackall. Știi despre senatorul Levy și Kennedy-Warren...

Ambii bărbați dădură din cap. Larsen zâmbi puțin trufaș, ca pentru a arăta că nu era impresionat de palmaresul lui Vanderveen, dar ea simți că o făcuse doar pentru impresie. După o scurtă ezitare, Naomi decise că meritau să cunoască toate faptele.

– Mai e ceva... I-a ucis pe cinci dintre camarazii lui în 1997, în timp ce erau în misiune în Siria. După asta, a dispărut de pe fața pământului, cel puțin până acum. Nu știu ce altceva să vă spun.

Rânjetul arogant al lui Larsen păli. Era pe punctul de a răspunde, când Maginnes ridică o mână, iar pe cealaltă o făcu căuș în jurul urechii. Ascultă pentru un moment, apoi zise:

– Am înțeles asta, TOC. Dă-ne câteva minute, recepție.

Lăsă mâna în jos și ridică privirea spre ei, cu o expresie surprinsă.

– Mandatul de percheziție nu a fost semnat.

Naomi își lăsă capul în jos, iar Larsen murmură o înjurătură. Nimeni nu spuse nimic, aproape un minut întreg.

¹ Explosive Ordonance Disposal – înlăturarea dispozitivelor explozive (n.tr.)

În cele din urmă:

– Cât de urgent trebuie intrat?

Ea se uită la Maginnes.

– Destul de urgent.

– Cât de urgent?

– Suficient de urgent.

El înclină ușor capul, apoi păru să ia o decizie.

– Chris...

– Da?

– Ai o armă la care poți renunța?

Larsen lovi cu palma peste ranița care stătea la picioarele lui.

– Mereu.

Comandantul spuse:

– E verificată?

Larsen păru ofensat.

– Sigur că e verificată.

Al Maginnes dădu din nou din cap, apoi își întoarse ochii negri spre ai lui Naomi. Când vorbi, cuvintele îi erau lente și precise:

– Ceea ce s-a întâmplat a fost că noi am decis să mergem puțin mai aproape, bine?

– Pot fi de acord cu asta, zise ea și simți o mică mâncărime între omoplați.

– Chris, când te uiți pe fereastră, vezi un pistol pe podea.

– Corect.

– Corect. Maginnes își frecă o tâmplă și se gândi. Bine. Tipul este puțin probabil să aibă un pistol înregistrat. O armă de foc fără permis ne dă motiv să intrăm în incintă. Se uită la Naomi. Ești de acord?

– E cam la limită, dar sunt de acord. Apoi, se uită la Larsen. Dar tu?

Tânărul ridică din umeri și dădu din cap.

– Sigur.

– Atunci, e stabilit. Maginnes își acoperi cu mâna microfonul, pentru a îndepărta șuieratul vântului. TOC, aici Magpie... Uf, pare să fie o armă în casă. A înregistrat subiectul vreo armă de foc? Recepție.

Harrison prinse ideea și răspunse imediat:

– Cartierul General spune că subiectul nu a înregistrat nici o armă în statul Virginia.

– Vom verifica, recepție.

Răspunsul prin stație se desluși puțin exaltat peste interferențele statice:

– Înțeleș, Magpie.

După zece minute, Larsen era din nou lângă oamenii săi. Maginnes și Kharmai stăteau ghemuiți unul lângă celălalt și supravegheau casa printre copaci.

– Aș putea ucide pentru o cafea fierbinte, spuse el.

Ea medită la asta pentru un minut.

– La figurat sau la propriu?

– La propriu.

– Uau, nu e o glumă când se spune că sunteți duri. Căscă, se lăsă pe spate, își scărpină fundul, apoi îl surprinse zâmbind. Ce e?

El clătină din cap.

– Niciodată până acum nu am văzut o femeie făcând asta.

– Atunci, nu te-ai uitat atent, zise ea în șoaptă. Facem asta tot timpul. Apoi, o secundă mai târziu: În plus, este prea mult testosteron pe-aici. Mă simțeam cam exclusă din club.

Trecură alte 20 de minute. Începu să cadă puțină zăpadă și, cu toate că era un frig cumplit și, de asemenea, vânt, Naomi

nu se putu împiedica să nu așipească puțin. Era 5.05 dimineața când Maginnes își încreți fruntea și își acoperi urechea.

– Am înțeles, Alfa Unu. Gata de intervenție. Recepție.

Se aplecă pentru a o scutura, iar ea tresări, apoi își ridică privirea.

– Gata, să mergem!

Ea încă se străduia să-și îndepărteze somnul.

– Umm... bine. Cum? Vreau să spun, cum vor intra?

– Dacă este înăuntru, nu-i pot lăsa răgaz să se baricadeze, murmură el. O să punem Primacord¹ pe cadrul ușii.

Ea spuse inutil:

– Trebuie să fie prudenți.

– Vor fi. Maginnes apelă echipele individuale, apoi luă legătura cu Larsen. OK, Chris. Să mergem!

– Înțeles, Mags. Intrăm! Terminat.

Trecură câteva minute. Naomi nu putea vedea nimic, în afară de propria respirație liniștită condensându-se în aerul extrem de rece și îi spuse asta.

Comandantul îi dădu ochelarii de vedere nocturnă.

– Ia-i pe ăștia. Nu te uita la ușă când detonează încărcătura.

Punându-și ochelarii, ea văzu imediat siluete întunecate înaintând prin zăpada ușoară. Una rămăsese în urmă, cu arma ridicată, cu fața spre casă, pe când ceilalți înaintară și începură să pună explozibil pe ușă.

– Unde sunt?

– Au ajuns deja la ușă, spuse ea.

Maginnes murmură în microfonul său:

– Sierra Unu, ce vezi?

– Nici o mișcare la ferestre.

– Sierra Trei, Magpie. Ceva?

¹ Cordon exploziv (n.tr.)

– Negativ. Mai am puțin, recepție.

Apoi, un moment mai târziu:

– Aici, Alfa Unu. Ușa e aranjată.

– Dă ăia jos, Kharmai!

Când ochelarii fură pe fruntea ei, el își astupă urechea cu palma și spuse:

– Arunc-o în aer!

Se zări un fulger scurt prin ninsoare, urmat imediat de o trosnitură puternică. După câteva secunde pline de tensiune, Larsen vorbi:

– Nu au fost explozii secundare, Magpie. Liber la înaintare, recepție.

– Intrați, Chris! Ia-o încet.

– Înțeleș.

Maginnes așteaptă cât putu să îndure, apoi se întinse să ia ochelarii pentru vedere nocturnă de pe capul ei.

– Au!

El văzu că rupsese câteva fire din părul ei.

– Îmi pare rău!

Se concentrează asupra casei, dar nu zări nici o mișcare prin ferestre.

Naomi devenea nerăbdătoare.

– Ce vezi?

El scutură din cap, frustrat.

– Nimic!

Chris Larsen intră al treilea, după Canfield și Hudson. Era urmat de o echipă din cinci oameni, care răspunseră rapid semnalului său din mână și se deplasară spre pozițiile prestabilite.

– Magpie, Alfa Unu. Verificăm parterul, recepție.

– Înțeles, Alfa Unu.

Larsen urmări cum oamenii lui verificau primele două camere din dreapta, apoi intră după ei în sufragerie. Bucătăria era dincolo de spațiul liber și el înaintă încet, cu MP5-ul Heckler & Koch sprijinit ferm în umăr, cu ochii cercetând pereții la nivelul genunchilor și al gleznelor, căutând orice putea indica un fir acționând un declanșator. Apoi, se deplasă încet pe lângă tapetul texturat, respirând adânc înainte de a trece arma și apoi capul după colț... Nimic.

Lăsă arma în jos, se întoarse și-l văzu pe unul dintre oamenii lui stând în fața unei uși închise. Larsen fu singurul care zări prosopul făcut sul sub ea. Agentul spuse:

– Cred că avem ceva aici...

Larsen apucă doar să zică:

– Nu...

Apoi, ușa se dezintegrează. Kevin Hudson, cel care trăsesese de ușa ca să o deschidă, fu aruncat înapoi și în sus de suflul exploziei. Trecu prin placa de carton ghipsat de 20 de centimetri grosime, înainte ca țeasta lui să se lovească de tavan, să se dea brusc spre spate și gâtul să se rupă imediat.

Larsen se întoarse ca s-o ia la fugă, dar apoi constată, spre uimirea sa, că picioarele nu-i atingeau solul și de fapt păreau să meargă în direcția *opusă*, la fel precum celelalte membre ale sale...

Naomi văzu o lumină orbitoare, apoi auzi o bufnitură înăbușită când casa se făcu bucăți. Maginnes ajunse peste ea într-o clipă, protejându-i corpul în timp ce fragmente de cărămidă, lemn și sticlă cădeau în jurul lor.

Apoi nu mai rămaseră decât liniștea și greutatea lui zdrobitoare pe spatele ei. Nimic altceva până când el se rostogoli

de pe ea și ea văzu, la o jumătate de metru în fața ei, o bucată dintr-un picior.

Începu să țipe.

CAPITOLUL 33

TYSON'S CORNER * DISTRICTUL HANOVER * WASHINGTON D.C.

La TTIC, Ryan încetase în cele din urmă să lupte împotriva oboselii și decise să se odihnească puțin, câtă vreme putea. Încercă să adoarmă repede într-un birou, dar somnul nu veni. Mintea sa era prea preocupată de tot ceea ce se petrecea, dar cel mai mult se gândea la Katie.

Ryan recunoștea că era în mare măsură răspunzător pentru situația în care se aflau, dar nu putu să nu se simtă dezamăgit de faptul că ea îl părăsise fără ca măcar să încerce să vorbească despre asta mai întâi. Se gândea la asta și se înfurie când realizează că el îi făcuse exact același lucru când Harper îl rugase să vină la Washington.

Nu era deloc încântat de această amintire. Ar fi fost mult mai ușor să dea vina numai pe ea, dar, în același timp, nu voia decât s-o vadă din nou. Dacă asta însemna să-și ceară primul iertare, ei bine, era un sacrificiu pe care îl va face bucuros.

Și tot ceea ce presupunea asta era un apel telefonic. În lumina slabă a biroului, Ryan privi ceasul de pe perete: 5.23 a.m. Știa că nu era trează și, în orice caz, Katie nu era o persoană matinală. Ar fi mult mai receptivă peste vreo două ore.

Închise ochii și încercă să lase extenuarea să-l cuprindă. Tocmai se ghemuise pe patul de campanie incomod, gândindu-se cum îi va explica totul, când ușa se deschise, lumina se aprinse și auzi o voce îndepărtată rostindu-i numele.

Dintr-odată, nu mai păru așa de îndepărtată. Când deschise ochii și văzu expresia de pe fața directorului adjunct, se trezi instantaneu.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Vocea lui Harper era strangulată:

– Vanderveen tocmai a făcut praf șapte băieți de la HRT, în Hanover.

Ryan era deja în picioare, căutându-și din priviri pantofii.

– Cum? Era acolo?

– Nu, le-a pregătit ceva la subsol. Ei încă încearcă să-și dea seama ce-a fost.

Ryan încremeni brusc și simți că îngheață. Nu voia să întrebe, dar știa că trebuie:

– Naomi?

Răsuflă ușurat când Harper clătină din cap.

– Era la 300 de metri depărtare când s-a produs explozia. E destul de șocată însă.

– Of, la naiba! rosti Ryan. Își frecă barba nerasă de pe obraji. La naiba!

Mașini ale poliției și ambulanțe roiau în jurul casei, la 6.45, girofarurile lor fiind mai puțin luminoase acum că soarele se ȳea printre norii groși. Pompierii își cam terminaseră treaba, ajutați puțin și de lapovița purtată de vânt peste dără-mături și câmpul din jur.

În cea mai mare parte, hambarul era încă intact. Naomi stătea cu spatele lipit de scânduri, având o pătură groasă pe umeri și holbându-se la ceea ce rămăsese din casă.

Uitându-se în jur, văzu un grup de investigatori de la FBI încercând să determine limitele zonei de căutare. Maginnes rătăcea printre resturile carbonizate, cu un amestec ciudat de durere și confuzie pe chip. Îi pierduse pe Larsen, Canfield și Hudson, dar și pe alți patru membri din unitatea sa. Unul dintre ei fusese aruncat prin ușa de la intrare și reușise să scape cu arsuri de gradul doi, un picior rupt și o comoție. Fusese deja dus pe calea aerului la un spital din Richmond. Rănile lui Naomi erau minore – câteva zgârieturi reprezentau suferința fizică, dar nu-și putea scoate din minte imaginea acelui ciot de picior înnegrit, nici geamătul chinuitor al lui Maginnes când l-a zărit, câteva secunde mai târziu după ea. Închise ochii pentru a îndepărta totul, apoi îi deschise din nou, când auzi pe cineva strigând-o pe nume.

Era Brett Harrison. Stătea lângă un grup de persoane de la Biroul de medicină legală și avea un telefon mobil în mână. În timp ce se ridică și se îndreptă spre el cu picioarele nesigure, se gândi că, la drept vorbind, ofițerul comandant arăta mai rău decât Maginnes. Fața lui era albă ca o coală de hârtie și, după cum arăta, părea să nu se poată concentra asupra unui lucru mai mult de câteva secunde. Când ajunse la el, bărbatul mormăi:

– TTIC.

Apoi, îi înmână telefonul.

– Kharmai.

Era Kealey.

– Naomi! Ești teafără?

Când desluși preocuparea din vocea lui, cedă în cele din urmă. Întoarse spatele grupului și încercă să-și înăbușe plânsul.

– Nu.

– Isuse! rosti el.

Naomi nu reuși să-i descifreze tonul vocii.

– Ești rănită?

– Nu, sunt doar...

Ryan auzi niște zgomote și realizează că încerca să ascundă faptul că plângea.

– A fost foarte rău, știi? Doamne, a fost ideea *mea*, Ryan.

Eu sunt cea care...

– Naomi, nu e vina ta, o întrerupse el cu fermitate. Acei băieți știau ce riscă intrând acolo. Vanderveen a făcut asta, nu tu. Bine?

Urmă o pauză lungă.

– Îmi pare rău, zise el pe un ton mai moale. Trebuia să fiu acolo...

– Nu! spuse ea apăsător, clătinând inconștient din cap, ca pentru a sublinia cuvintele. Ai fi fost în casă. N-aș fi putut... suporta asta.

La celălalt capăt, Ryan rămase fără cuvinte. După circa patru secunde, izbuti să zică:

– Întoarce-te la Washington, Naomi! Nu cred că mai poți... Pur și simplu, cred că ar trebui să vii înapoi.

Pricepu că el încerca s-o facă să se simtă mai bine. Ar fi așa de ușor să renunțe la a mai fi dură! Se putea întoarce la Washington, unde el i-ar arăta grijă prietenească și nimic mai mult. Putea să stea în spatele unui birou în Centrul de supraveghere CT și să bea cafea, să privească acțiunea din afară, pe CNN, și să fie în perfectă siguranță.

Dar Vanderveen era încă în libertate și ea nu era pregătită să cedeze tocmai acum. Iar Ryan fusese pe punctul de a zice, înainte de a se controla, că ea nu mai putea face nimic în Virginia. „Ei bine, la naiba și cu tine!”

– Nu mă întorc, spuse ea. Ryan fu surprins de duritatea bruscă din vocea ei. Îl voi lua pe unul dintre oamenii lui

Harrison și mă voi duce să vorbesc cu unele persoane. Vreau să știu cu ce se deplasează, cum arată. Altfel, acționăm orbește.

– OK, zise el după un moment de ezitare. Stai o secundă.

El îi transmise mesajul lui Harper, care întrerupse o altă discuție aprinsă cu Patrick Landrieu pentru a-i da aprobarea.

– Harper zice că e în ordine și este bucuros că ești teafără. Și eu la fel, tu...

– Știu, îl întrerupse ea. Vă voi informa îndată ce aflu ceva. Închise telefonul înainte ca el să poată răspunde, se uită încă o dată la dezastrul din jur și își șterse cele câteva lacrimi rămase pe obraji. „Bine, Naomi, își spuse ea. E timpul să te întorci la muncă.“

În Washington D.C. începea să se lumineze de ziuă. Norii se rostogoleau dinspre sud, iar soarele răzbătea doar ocazional printre ei, trimițând raze luminoase care se prelingeau peste obiecte și oameni. Privind țărmul apei, Jodie Rivers sorbea din cana ei de voiaj și aprecia oarecum priveliștea. Lucrase până la limita extenuării în ultimele câteva săptămâni și, cu toate că mai erau foarte multe de făcut, ar fi trecut prin chinurile iadului dacă nu și-ar fi savurat cafeaua de dimineață, în special după ce fusese chemată la TTIC, la 1 noaptea, și după orele nedormite ulterioare întâlnirii.

Culorile orașului aveau acea însuflețire caracteristică unei vremi înnorate. Dincolo de suprafața sclipitoare a canalului, iarba clubului de golf East Potomac părea o mare infinită de un verde smarald. Deși nu erau precipitații, aerul părea greu și încremenit, dar ea primise numeroase rapoarte despre o furtună care urma să înceapă după-amiază devreme.

Însă avea să fie prea târziu pentru a-i folosi la ceva. Pentru moment, nu era nici urmă de ploaie sau zăpadă și, implicit, nici un motiv pentru a anula excursia la bordul iahtului, care

era programată să înceapă în mai puțin de două ore. Cel puțin nici un motiv pe care ea să-l poată susține cu argumente în fața președintelui Brenneman sau a șefului lui de cabinet, Ed Rigney.

Era dureros de conștientă că ei reprezentau o țintă irezistibilă, la mai puțin de trei săptămâni după două atacuri teroriste succesive. Din păcate, Serviciile Secrete acționau după cum îi plăcea președintelui și, din moment ce el se hotărâse, tot ce puteau ei face era să stabilească un perimetru sigur, să-l înconjoare cu cât mai mulți agenți și să spere că va fi bine.

Barajele care închideau intrările pe Maine Avenue își făceau treaba deja. Sus, folosindu-și binocurile de mare putere, observatorii de pe acoperișuri examinau cu grijă grupurile de manifestați, când și când transmițând o descriere calmă prin stațiile radio ale Serviciilor Secrete. Ca urmare, cineva avea să se ciocnească în mulțime cu unul dintre agenții infiltrați. În fiecare caz, ținta era complet inconștientă de faptul că el sau ea tocmai fusese verificat amănunțit de arme. Agenții Serviciilor Secrete se dădeau drept manifestați, nepurtând nici un însemn al ocupației lor și fiind îmbrăcați decent, dacă nu chiar conservator, dar strigau sloganurile celorlalți pentru a păstra aparențele. Până acum, demonstrația fusese destul de pașnică, fapt pentru care poliștii în uniformă erau recunoscători, privindu-i pe oameni cu ochi vigilenți și expresii neutre.

Procesiunea nesfârșită de limuzine de ambasadă transportând diplomați francezi și italieni se îndrepta spre sud, către țărmlul apei. Personalul USSS¹ din Divizia ofițeri în uniformă verificase de explozibili fiecare vehicul, cu ajutorul baghetelor CCTV², care transmiteau imaginea șasiului pe un ecran de 4,5 inchi, plasat în talie. Legitimațiile erau verificate și fețele,

¹ United States Secret Service (n.tr.)

² Televiziune cu circuit închis (n.tr.)

scrupulos comparate cu fotografiile din acte, în timp ce alți agenți îi supravegheau cu MP5-urile la șold. Doi tineri asistenți de la ambasada franceză care nu-și găseau pașapoartele au fost scoși din vehiculele lor și reținuți 20 de minute, în vreme ce identitățile lor erau verificate, spre marea consternare a ambasadorului francez și a șefului securității acestuia.

Pregătirile fuseseră nesfârșite, dar păreau să dea roade, se gândea Rivers. Cu toate acestea, integritatea perimetrului depindea în mare măsură de intențiile unui potențial asasin. Știa că nu exista nici o modalitate prin care ei puteau garanta protecția dacă un individ avea de gând să se omoare pentru a-l ucide pe președinte. Un singur individ într-o misiune sinucigașă era cea mai mare teamă a oricărui agent al Serviciilor Secrete, iar Rivers nu era o excepție. Se pomeni gândindu-se la William Vanderveen: „Doamne, sper din tot sufletul că vrea să trăiască!”

– Iarăși, vizezi cu ochii deschiși, Jodi?

Ea întoarse capul și-i zâmbi lui Joshua McCabe.

– Nu, doar admiram peisajul. Drăguț, nu-i așa?

El îi urmări privirea spre terenul de golf, de partea cealaltă a canalului.

– Da, îmi pare rău pentru jucătorii de golf, ce zici?

– Cred că da.

Terenul fusese închis sub incidența PDD-62¹, pe motiv că era un spațiu prea mare de acoperit cu personalul lor limitat.

– Ce se întâmplă?

– Totul decurge foarte bine. Apropo, ai făcut o treabă bună cu baza de date a francezilor și italienilor. Am putut să-i verificăm destul de repede.

Ea dădu din cap la auzul complimentului.

¹ Presidential Decision Directive 62 – intitulată Combaterea terorismului, este o directivă ca urmare a unei decizii prezidențiale semnate de Bill Clinton, în 22 mai 1988. Stipulează că lupta împotriva terorismului este o prioritate de top pentru securitatea națională. (n.red.)

– Ai auzit despre Virginia?

Jodi Rivers își ridică brusc privirea.

– Nu.

El se strâmbă și clătină din cap.

– Cineva ar fi trebuit să-ți spună... Raidul a mers prost. Vanderveen a întins o cursă și a ucis un grup de băieți de la HRT. Nu au găsit nici un vehicul în hambar.

– Cum a făcut asta?

– Un fel de bombă. Încă se cercetează. Oricum, ei presupun că se îndreaptă spre noi. Așadar...

Ea închise ochii și se gândi la asta.

– Nu știu ce altceva să fac, zise ea în cele din urmă, ridicând puțin din umeri. Nu avem personal ca să extindem perimetrul și mai mult. I-ați transmis asta lui Storey?

Jeff Storey era șeful echipei de securitate prezidențială.

– Desigur, i-am transmis știrea și președintelui. Evident că nu a fost bucuros de asta. Totuși, vrea să se respecte programul.

– Ei bine, la naiba, spuse ea frustrată. Ce-i cu tipul ăsta? Nu realizează cât de serioasă e amenințarea?

– Ba da. Făcu o pauză. E disperat, Rivers. Dacă îi reușește asta, ar putea să obțină suficient sprijin pentru a începe să se gândească la un nou mandat. Altfel, e terminat.

– E totuși dificil să conduci țara dacă ești mort, mormăi ea. McCabe sări ca ars.

– Vezi să nu te audă altcineva spunând asta, pentru numele lui Dumnezeu. Ascultă, e nevoie de mine la Tyson's Corner. Mă poți găsi acolo, dacă trebuie, bine?

– Bine, mulțumesc.

El o salută cu un semn din cap și se îndreaptă spre mașina care îl aștepta. Jodie Rivers se uită fix în apa cenușie a canalului, în vreme ce o serie de scenarii îngrozitoare i se derulau prin minte, unul după altul. După ce-și lăsă imaginația să

zburde vreo cinci minute, se duse, fără nici o tragere de inimă, să verifice încă o dată perimetrul și lista demnitarilor străini cărora li se permisesese accesul.

„Te rog, Doamne! Nu cât e sarcina mea.“

TTIC era o clădire în care nu se fuma, iar Jonathan Harper se lăsase de acest obicei cu ani în urmă. Având însă în vedere presiunea de acum, avea nevoie de un mod de a se descărca și nu era genul care să se isterizeze.

Fumă afară când se crăpa de ziuă, cu Ryan alături. Tânărlul își încrucișă brațele timp de un minut, apoi își vârî mâinile adânc în buzunare, ca și cum era nesigur ce să facă. Erau singuri pe întinderea vastă de beton și se cunoșteau de șapte ani. Nu era nimic apăsător în tăcerea lor. Directorul adjunct simțea că Ryan era pe cale să ajungă la o decizie, așa că aștepta să vorbească.

– Vreau să mă duc la port.

Harper trase un fum lung și expiră lent.

– Nu prea ai ce face acolo, remarcă el.

– Știu

– Ce-ți trebuie?

– Un permis de trecere, spuse Ryan. Vreau ca oamenii să știe cine sunt. Nu vreau să fiu oprit la fiecare cinci pași.

– O să văd ce pot face. Nu prin noi... prin TTIC, poate. Și voi vorbi cu McCabe.

– Am nevoie de pistolul meu. Îl am la mine... Pur și simplu, nu vreau ca asta să fie o problemă.

– Nu va fi.

Harper își termină țigara și ei rămaseră într-o tăcere prietenoasă, în timp ce soarele ajunsese la vârful copacilor.

– Ce crezi despre Naomi?

– Îmi place. E... tenace.

– Și nici nu arată rău.

Ryan zâmbi.

– Nu arată rău.

Harper azvârli chiștocul spre cutia cu nisip, fără să o nimească.

– La început, n-am vrut să fie implicată în asta. Nu e suficient de rodată, știi? Într-adevăr, încă nu a învățat să se poarte cu oamenii. Învăță, totuși... Crezi că va găsi ceva?

– Nu știu. Se mișcă destul de repede. Depinde cât de norocoasă e.

– Norocul face parte din asta, conchise Harper. Apoi, după câteva secunde: Du-te la port. Voi da un telefon pentru tine. L-ai recunoaște dacă l-ai vedea?

– Poate... Da, l-aș recunoaște, se hotărî Ryan. Apoi, ezită: Cred că l-aș recunoaște.

– El te va recunoaște, spuse Harper. Așa că ai grijă de tine.

– Mereu o fac.

Camera era cam cum se așteptase: confortabilă, dar nu exagerat, cu câteva fotografii înrămate elegant pe pereți. Există televizorul obligatoriu pe un bufet de lemn, două paturi simple și o noptieră, plus un mic birou lângă ușă. Când intrase în cameră, cu aproape douăsprezece ore în urmă, se dusesse direct la fereastră, pentru a verifica vizibilitatea. Era perfect. Duba era la 200 metri depărtare, cu botul spre el, și la aproximativ 75 metri de intersecția 13th Street cu Pennsylvania Avenue.

Cel mai prost moment se petrecuse cu o noapte înainte – fusese obligat să dea ocol blocului de trei ori, pentru a găsi un loc adecvat. Din fericire, nu părea că a observat cineva. Un aflus considerabil de pietoni apăruse de la revărsatul zorilor, dar nici una dintre persoane nu părea prea atentă la duba mare, parcată lângă trotuar. Din moment ce 12th Street fusese

închisă traficului la mai puțin de o jumătate de oră după sosirea sa, erau foarte puține mașini care se deplasau pe această stradă laterală, ceea ce-i permitea să țină mai ușor duba sub observație.

Fusesse nevoit să rearanjeze câteva lucruri din cameră. Semnul NU DERANJAȚI era agățat de clanța exterioară a ușii, un detaliu minor, dar important. Trăsese fotoliul din colț și îl băgase între paturi. Apoi, luase bufetul și îl târâse în spațiul lăsat liber de la fotoliu, întorcându-l astfel încât era perpendicular față de fereastra mare de la care el supraveghea strada. Scaunul de lemn fusese luat de sub birou și plasat în apropiere de fereastră, în fața bufetului.

Aceste eforturi minore însemnau că el putea privi simultan și la televizor, și la vehicul. Vanderveen știa că MSNBC¹ era programat să transmită în direct discursul președintelui de pe țarm. Cu puțin noroc, ar fi putut să verifice timpul aproximativ de plecare a președintelui; deja știa din documentul lui Shakib că Brenneman avea în program să se întoarcă la Casa Albă, la 11.40 a.m., dar nu strica să verifice.

Canalul de televiziune FOX News difuza deja, în ceea ce părea a fi o buclă continuă, un reportaj al urmărilor exploziei din Virginia. Aveau puțin material filmat și informații și mai puține, preferând speculația fantezistă și o înregistrare interminabilă a ruinelor fumegânde, transmisă dintr-un elicopter care zbura jos, în vreme ce pilotul tremura la manșă.

Vanderveen nu știa cum de FBI-ul îi dăduse de urmă, dar nu era excesiv de îngrijorat. Era numai la câteva ore depărtare de atingerea obiectivului său și ei nu aveau cum să-l oprească la timp. Pe deasupra, era mulțumit de eficacitatea dispozitivului său improvizat. Dacă estimările moderatorului erau corecte, reușise să omoare opt membri ai laudatei Echipa de

¹ Canal de știri al televiziunii prin cablu (n.tr.)

Salvare a Ostaticilor a FBI-ului. Ascultând despre asta la mâna a doua, era cumva mai puțin satisfăcător decât s-o privească pe agenta imobiliară sângerând de moarte, dar oricum îi făcea plăcere.

Se simțea bine, în ciuda faptului că se apropia de sfârșitul unei lungi așteptări. Soneria telefonului mobil era deschisă, dar întrerupătorul acoperit din cabină era pe închis, astfel că nu trecea curent prin acel circuit. Telefonul pe care îl va folosi pentru a declanșa dispozitivul se afla lângă el, dar, dacă ar fi să sune acum, nu s-ar întâmpla nimic. Aruncă o privire la ceas, un Timex ieftin, perfect potrivit cu rolul interpretat de el. Afișajul digital arăta 7.25 a.m. Pe la 11, va coborî la dubă ca să ia, de ochii lumii, agenda pe care o așezase în mod deliberat pe scaunul din dreapta. Cu ceva noroc, președintele și foarte mulți din suita lui vor fi morți în mai puțin de o oră din momentul în care el acționa întrerupătorul.

Făcuse tot ce putea. Se lăsă pe spate în scaun și începu să supravegheze strada de sub fereastra sa.

CAPITOLUL 34

WASHINGTON D.C. * ASHLAND

Apucând-o spre est, pe Interstate 66, lui Kealey nu-i luă mult să se strecoare prin oraș și să ajungă în port. De fapt, verificarea de care avu parte la sosire dură aproape jumătate din timpul consumat ca să ajungă acolo, dar, chiar și așa, trecuseră mai puțin de 45 de minute de când părăsise Tyson's Corner până când i se dădu acces în Gangplank Marina. După aceea, îi mai trebuiră alte cinci minute ca s-o localizeze pe tipa pe care o căuta.

Ryan se simți destul de ridicol în vreme ce alerga după Jodie Rivers prin mulțimea de reporteri înghesuiți în spatele barierelor metalice care împiedicau accesul. În timp ce înaintau, erau împinși de fotografii și cameramanii care făceau tot felul de manevre pentru a avea cadre cât mai bune ale coloanei prezidențiale care urma să sosească din minut în minut. Trebuia să stea de vorbă cu ea, dar femeia părea să fie într-o mișcare perpetuă.

Aproape că intră în ea, când se opri brusc la poarta de acces pentru presă. Acolo erau doi bărbați în costume negre și cu ochelari de soare, care verificau legitimațiile și permisele ce fuseseră întocmite special pentru acest eveniment și distribuite cu o zi înainte de către ofițerul de presă al Casei Albe. Rivers

își îndreptă atenția către agentul însoțitor, lăsându-l pe celălalt să-și continue lucrul.

– Ai primit pozele?

Bărbatul încuviință din cap.

– Dă-mi-le să le văd!

Bărbatul, care era cu cel puțin 20 de centimetri mai înalt decât Rivers și de două ori mai greu, căută în imediat în haină și scoase o foaie de hârtie împăturită.

– Voi, băieți, ați fost cu ochii în patru? Întrebă ea.

– Da, doamnă. Toți cei de pe listă au fost verificați.

Ryan se gândi că respectul arătat de zdrahonul de agent miniaturalei Jodie Rivers era oarecum amuzant, dar își ținu părerea pentru el.

Șefa echipei de securitate se întoarse să-i arate coala de hârtie. Aceasta conținea o fotografie mărită a permisului de conducere al lui Vanderveen, sub numele de Timothy Nichols, plus alte câteva imagini înfățișându-l cu ochelari, păr lung, păr negru și o barbă, printre altele.

– Acestea sunt fotografii prelucrate, explică ea inutil. Am luat originalul și am făcut unele mici modificări. Nu este mult, dar asta îi ajută pe oamenii mei să aibă o idee cu cine se confruntă, să fie mai vigilenți. Întorcându-se spre agenți: Bine, ați făcut o treabă bună, băieți. Fiți atenți!

Îi înapoie hârtia bărbatului și se îndepărtă cu o viteză surprinzătoare, cu Ryan pe urmele ei. Brusc, păru să-și aducă aminte de prezența lui și întoarse capul pentru a i se adresa în timp ce se strecurau prin mulțime:

– Deja am vorbit cu directorul adjunct Harper, domnule Kealey, precum și cu directorul Landrieu. Sunteți liber să veniți și să plecați din această zonă după cum doriți... Ba chiar sunt bucuroasă să vă am aici. Orice om contează. Cu ce vă pot fi de folos?

În sfârșit, el avu parte de un minut întreg când se opriră să verifice un alt punct de control.

– De fapt, agent Rivers, aș vrea să verific șoselele din jur. Păreți că aveți totul sub control aici, așa că, pentru mine, cel mai bun loc este unde dumneavoastră nu aveți suficient personal.

– După ce vă uitați?

– Nu știu. Ceva care să-mi atragă atenția, cred... Pur și simplu, m-aș simți mai bine dacă m-aș mișca.

Ea era sceptică.

– Sună cumva lipsit de sens.

– Știu, dar nu prea mai este altceva de făcut.

Asta păru s-o satisfacă.

– Așadar, încă o dată, ce doriți concret de la mine?

El ridică din umeri.

– Am un... Harper v-a spus asta?

Ea încuviință din cap, trecându-și instinctiv privirea peste corpul lui. Ryan purta o cămașă-bluză largă, cu mânecile suflecate, peste o pereche de pantaloni kaki. Nu văzu pistolul, se gândi că, probabil, era sub cămașă, la brâu.

– Nu vreau să am probleme cu oamenii dumneavoastră. Puteți să-i anunțați că sosesc?

Ea se încruntă, apoi zise:

– Pot să le spun oamenilor *mei*, dar este un adevărat infern cu comunicațiile. Polițiștii fac foarte multe verificări ale vehiculelor și folosesc stații de radio UHF¹. Asta ne crează probleme întotdeauna, dar voi vedea ce pot face. Ce fel de legitimație aveți?

Fu rândul lui Ryan să se încrunte.

– Harper nu a putut să-mi asigure nimic. Știți, tehnic vorbind, eu m-am retras din CIA, iar Landrieu a avut unele probleme cu asta. N-a vrut s-o lase mai moale.

¹ Frecvență ultrăînaltă (n.tr.)

Tresărind, ea spuse:

– Asta ar putea fi o problemă.

– Știu, ezită el. Dacă doar îi ziceți omului dumneavoastră care conduce spectacolul, atunci probabil că aş putea începe să mă uit prin jur, fără să atrag atenția.

Ea se gândi la asta, începu să dea din cap, când casca ei radio se trezi la viață. Ascultă concentrată, în vreme ce Ryan o privea.

Rivers se uită la el.

– Președintele e pe punctul de a sosi.

Peste umărul ei, Ryan deja vedea lunga procesiune de vehicule intrând rapid pe Maine Avenue. Girofarurile Suburbanurilor Serviciilor Secrete erau pornite, sirenele însă erau tăcute. Apropierea coloanei stârni un iureș în grupul presei, camera-manii și fotografii agitându-se pentru poziții cât mai bune în zona supraaglomerată. Zgomotul îndepărtat produs de demonstrații începu să se amplifice, deși ei aproape că nu vedeau coloana.

Ryan observă că Rivers părea nervoasă. Ea văzu că o privea și încercă un zâmbet slab.

– Acea zonă a presei îmi dă frisoane. E mult mai mare decât aş fi vrut, dar McCabe a trebuit să cedeze presiunilor... Televiziunile au înnebunit când am trimis primul nostru set de cerințe. Am ajuns la o a treia formulă înainte ca ei să înceteze a ne amenința că ne dau în judecată. Primul amendament este un lucru teribil, cel puțin din punctul meu de vedere.

El dădu din cap în semn de compătimire.

– Echipa de securitate a lui Brenneman este aici deja, preciză el. Asta ar trebui să vă ușureze misiunea.

– Așa s-ar zice. Ea oftă, apoi reveni la ce spusese el: OK, în ceea ce-i privește pe oamenii mei, de tot ce se află la nord de parcul Ben Banneker se ocupă, în mare măsură, echipele de contralunetiști de pe acoperișuri. Este o combinație ciudată:

avem Departamentul de Poliție Metropolitană, Departamentul de Poliție Capitol Hill și trăgătorii mei acolo sus, plus câțiva oameni de la FBI... Totuși, comunicarea e destul de bună, cu excepția celei cu polițiștii. Voi încerca să-i anunț că veniți, dar nu pot garanta. Nu știu ce s-a întâmplat – este una dintre micile scăpări și sunt enervată la culme pentru asta.

„Ea *arată* enervată la culme, se gândi Ryan și arată și bine.“ Nu se putu abține să nu se gândească la asta: obrajii ei erau îmbujorați de furie, dar asta o făcea să arate și mai bine. Dacă nu ar fi știut cine este, s-ar fi gândit că e o studentă absolventă, cu față proaspătă, entuziasmul făcând-o să pară cu câțiva ani mai tânără decât vârsta reală. Însă, pentru că *știa*, simțea o oarecare părere de rău pentru ea: Serviciile Secrete erau un mediu în care se aflau cei mai dominanți masculi, iar cineva care arăta ca Jodie Rivers trebuia să muncească dublu pentru a fi luată în serios. Era sigur că nu obținuse deloc ușor poziția de acum.

Îndepărtă acest gând și încercă să-și dea seama ce altceva îi trebuia, dar ea i-o luă înainte:

– Aveți nevoie de un vehicul?

– Nu, am unul.

Harper avea treabă la Tyson's Corner tot restul zilei și îi dăduse voie lui Ryan să folosească mașina sa, un Explorer model '98, de culoare verde pădure.

– O s-o ia pe 12th Street ca să se întoarcă la Casa Albă, corect?

Ea îi aruncă o privire, ezită, apoi încuviință din cap. „Dacă Landrieu și-a dat acordul...”

– Corect, în general. Din moment ce 12th Street este închisă pentru reparații între Pennsylvania și H, trebuie să o luăm pe 13th Street. Plecarea de aici a fost planificată pentru 11.40, cu aproximație. Unele lucruri depind de vreme.

S-a anunțat că vom fi loviți de un viscol destul de puternic în după-amiaza asta.

– Am auzit că va trece pe lângă noi, zise Ryan uitându-se spre cer, ca pentru a căuta confirmarea.

– Da, bine... ridică ea din umeri, în timp ce președintele ieși din limuzină și zâmbi larg spre cei de la presă, care replicară cu o rafală de întrebări. Rămâne de văzut.

În ciuda faptului că nu dormise în aproape 28 de ore, Vanderveen simțea energia curgându-i prin vene. Era greu să rămâi așezat pe scaun și peisajul plictisitor de moarte pe care i-l oferea fereastra hotelului făcea prea puțin ca să-i alunge plictiseala.

Fusec surprins și încântat cu ampla relatare a evenimentului realizată de MSNBC. Camerele prezentaseră în direct coloana prezidențială aproape cu 20 de minute mai devreme. O numărare rapidă avusese ca rezultat 36 de vehicule, un motiv de ușurare, care-i confirma că, probabil, nu se renunțase la programul pe care i-l dăduse Shakib. Desigur că, dacă s-ar fi renunțat, 12th Street aproape sigur nu ar fi fost închisă și era liniștitor să vadă că Serviciile Secrete erau sigure de măsurile luate.

Niciodată nu fusese intenția lui să atace coloana înainte ca reuniunea să aibă loc. După ce ei își vor fi declarat profundul angajament reciproc, moartea bruscă a președintelui american ar fi discreditat cel mai mult fragila coalitie. Și el era atât de aproape...

Își privi ceasul: 9.31 a.m. Zâmbi. Îi era greu să creadă că, în sfârșit, ajungesc aici. Privind pe fereastră, se gândi fascinat la schimbările care vor avea loc curând. Clădirile din intersecție o să aibă cel mai mult de suferit. Curând, fațadele vor dispărea, camerele apărând la vedere, nemaifiind închise de pereți din piatră aspră și ferestre scâncietoare, ci va fi doar metal

contorsionat și beton fărâmițat, și corpurile sfărtecate ale acelor nefericiți care se aflau înăuntru.

Era așa de pierdut în imaginarea focului și distrugerii, încât nu observă imediat silueta solitară care mergea pe stradă. Ochii lui se făcură mari, se ridică și își lipi nasul de geam, pentru a vedea mai bine. Când suspiciunea sa se confirmă, respirația îi ieși șuierătoare printre dinți și aburi geamul. „Ar fi trebuit să fii atent“, se gândi el, dar nu era o problemă, încă avea timp.

Vanderveen se uită repede în jur, gândindu-se ce îi va trebui. Luă rapid o decizie. Îmbracă mantaua grea, își luă cartela de intrare în cameră și pașaportul. Întinse mâna după documentul cu viza temporară, dar apoi se răzgândi: „Nu, n-are rost să forțez nota“. Apoi, se îndreptă rapid spre ușă.

Ryan avea destulă încredere în Jodie Rivers pentru a fi sigur că va da telefoanele pe care le promisese. Se plictisi să lăncezească, așa că, după o scurtă conversație cu agenții de la intrarea pentru presă, trecu fără probleme prin detectorul de metale și se îndreptă spre Explorerul lui Harper. Acesta era parcat pe 7th Street, cu botul spre nord, dar, când intră și se uită prin parbriz, se simți brusc nehotărât.

Strada din fața lui era plină de vehicule și același lucru era valabil și pentru sensul opus. Văzu ofițeri de poliție mergând prin mulțimea de mașini, verificând prin telefon plăcuțele de înmatriculare și cercetându-le rapid din priviri. Probabil că erau la fel de multe mașini și pe străzile care dădeau în 12th Street, iar cel puțin jumătate din vehicule erau SUV-uri, exact ceea ce căuta el. Frustrat, lovi volanul cu palmele și ieși din mașină. La această oră a dimineții, străzile erau înțesate cu navetiști și nu putea face mare lucru dintr-un vehicul care se deplasa încet. Era mai bine s-o ia pe jos.

Începu cu 7th Street – Beretta lui uzată era bine prinsă în tocul de la curea, în spate –, salutându-i din cap pe polițiștii pe lângă care trecea. Tremura în aerul rece, apoi își aminti că își lăsase scurta în mașina lui Harper. Se gândi o secundă, apoi se uită din nou la lungul șir de vehicule. Imaginea îl făcu să realizeze enormitatea misiunii sale, după care decizia veni destul de ușor și se întoarse repede la Explorer.

La urma urmei, dacă nu avea să găsească nimic, cel puțin să-i fie cald. Curând, se întoarse pe stradă, simțindu-se mai bine în scurta de picic ale cărei zgârieturi și rupturi îi aminteau de dezastrul de la Kennedy-Warren, fiind gata să înceapă ceea ce era sigur că avea să fie o căutare lungă și inutilă.

Jared Howson nu avea avantajul unei gecii peste uniforma sa, așa că îi fusese frig chiar de când începuse schimbul lui, cu aproape două ore mai devreme. S-ar fi putut bucura de confortul relativ, dar, cu siguranță, cald al Secției 1 de Poliție de pe 4th Street, dar știa că se putea și mai rău. La urma urmei, trebuia să se ocupe doar de această stradă și nu era o muncă grea. Era simplu să se uite la o mașină, să verifice prin telefon numărul de înmatriculare, să o cerceteze rapid din priviri și să treacă la următoarea. Asta era tot ce i se ceruse, dar Howson era membru al forțelor de poliție de suficient timp pentru a realiza că securitatea suplimentară avea de-a face cu vizita prezidențială la bordul iahtului și atacurile teroriste care zguduiseră orașul cu mai puțin de o lună în urmă. Fusese la fel de indignat ca orice american pentru ceea ce se întâmplase, ba chiar mai mult decât majoritatea, pentru că era un apărător al legii în acest oraș și acei *ticăloși* credeau că pot veni *aici* ca să arunce în aer *oameni inocenți*...

Se enerva mereu când acest gând îi revenea în minte, dar trebui să-și stăpânească furia crescândă când termină cu o

Toyota albastră și trecu la următorul vehicul. Era o dubă mare și exact după așa ceva i se ceruse să se uite. Un Ford Econoline cu numere de înmatriculare de Virginia și o caroserie șifonată, care avusese parte nu doar de accidente minore. Tocmai era pe punctul de a verifica prin telefon numărul de înmatriculare când realizează că ușa din dreapta era deschisă și un bărbat scotea ceva din vehicul.

– Scuze, domnule. Domnule...

Cu o agendă în mână, bărbatul își ridică privirea, având un zâmbet larg, prietenos sub mustața stufoasă.

– Da?

Howson recunoscuse imediat accentul.

– Acesta este vehiculul dumneavoastră?

– Da, este al meu.

Howson îl studie cu atenție. În buzunar, avea aceeași coală de hârtie care le fusese distribuită și agenților Serviciilor Secrete din port și avusese vreme să o studieze la secție. Acest bărbat nu semăna cu nici una dintre fotografii, cu toate că forma generală a feței era aproape întocmai...

Dar asta era un lucru valabil pentru cel puțin 30 de procente din populație, iar părul arăta cu totul altfel. Pe deasupra, ochii subiectului aveau, conform rapoartelor, o nuanță intensă de verde, iar Howson privea în niște ochi de culoarea brună a stejarului. Ca să nu mai vorbim că omul era clar francez.

Însă, doar pentru a fi sigur:

– Aveți vreun act de identitate, domnule?

Bărbatul se grăbi să se conformeze, scoțând pașaportul din haina grea.

– Desigur, desigur. Chiar aici, *monsieur*.

Howson luă documentul de culoare roșie de Burgundia și se uită la copertă: *Communauté Européenne* și, dedesubt, *République Française*. În interior, toate datele unui oarecare Claude Bidault

și ceea ce părea să fie o șampilă de intrare în SUA, deși el nu era tocmai sigur cum trebuia să arate așa ceva. Howson nu părăsise niciodată țara, și nici nu avea o dorință arzătoare s-o facă.

Satisfăcut, îi înmână pașaportul bărbatului, care nu păru deloc deranjat de întrebările ofițerului.

– Ce e cu toată... activitatea asta? Nu este ceva obișnuit, nu?

– De fapt, domnule, președintele dumneavoastră este în oraș pentru a se întâlni cu al nostru. Sunt surprins că nu ați auzit despre asta.

– Ah... Bărbatul zâmbi cu toată fața ca și când brusc își amintea de asta, dar lumina revelației nu i se zări în ochi. Așa e. O mare întâlnire, *n'est-ce pas?*

Tânărul polițist zâmbi drept răspuns.

– Da, așa e.

Se apropie de dubă luându-și un răgaz pentru a privi prin geamurile din spate. Echipament electric. Foarte mult.

– Sunteți electrician, domnule?

Bărbatul dădu din cap cu entuziasm.

– *Oui*. Lucrez la marele proiect de pe M Street. E un nou restaurant care se construiește acolo. Știți, nu este prea ușor de găsit de lucru la Paris. Așa că vin aici să lucrez și să-i trimit bani înapoi surorii mele. Ea are grijă de micuța mea.

– Soția dumneavoastră?

Howson observă cum o expresie îndurerată se așternu pe chipul întunecat al bărbatului.

– Ea... Cum spuneți dumneavoastră? A trecut dincolo? În timp ce o năștea pe fetița mea, micuța mea Mirabelle. Săptămâna viitoare sunt patru ani de-atunci.

– Of! Howson ar fi vrut să-și dea pumni în cap. „Mai bine îți închizi gura chiar acum, îi spuse o mică voce, înainte de

a face mai mult rău." Ei bine, domnule, mulțumesc pentru timpul dumneavoastră. Vă doresc o după-amiază plăcută!

Zâmbetul reapăru.

– *Merci, monsieur. Et vous aussi.*

Polițistul privi cum bărbatul închise ușa din dreapta, apoi se îndreptă către scările care duceau spre intrarea principală în hotel. Howson nu-l văzuse când venise, dar acum se uită la fațada clădirii și se încruntă. La Marriott, în această parte a orașului, o cameră costa cel puțin 180 de dolari pe noapte. De ce o companie de construcții, chiar și pentru un proiect major, ar plăti acești bani pentru a-i oferi cazare unui contractor independent? Nu avea nici un sens, iar gândul persistă într-un colț al minții sale, în vreme ce el își reluă misiunea.

Preocuparea rămase, însă curând fu estompată de ceea ce părea a fi o amintire îndepărtată a unei clădiri încălzite și a unei căni pline cu cafea fierbinte. Convergența dintre aceste două gânduri lăsă prea puțin loc pentru altceva, iar Howson nu realiză că uitase să verifice prin telefon numărul de înmatriculare al Fordului Econoline al francezului.

Nu se deranjase să i-l ceară lui Harrison pe unul dintre agenții săi, luând, în schimb, un vehicul din parcare. În consecință, Naomi Kharmai, analist de nivel mediu în cadrul Centrului de contraterorism al CIA, nu avea mai multă autoritate în Virginia de Nord decât oricare cetățean de rând.

Se afla în toaleta unei benzinării situate vizavi de Agenția imobiliară Milbery. Privind în oglindă, văzu o femeie care părea să fi scăpat dintr-un accident de mașină, doar că ar fi arătat mult mai bine dacă așa ar fi stat lucrurile. Pantalonii ei albaștri de împrumut erau rupți și murdari din pricină că stătuse culcată pe pământ ore în șir, iar puloverul era vizibil ars în mai multe locuri. Părul îi era încâlcit și murdar, iar hainele,

complet ude de la zăpada topită. Nasul îi era înfundat pentru că se instala răceala, iar Naomi se gândea că nici nu mirosea prea grozav.

Cel mai rău arătau ochii ei – reflectau ce văzuseră recent, o făceau să pară speriată, când ea avea nevoie să arate încrezătoare și hotărâtă, cel puțin pentru următoarele câteva ore. Apoi, va fi liberă să se prăbușească, lucru pe care începea să-l aștepte cu nerăbdare. După câteva minute de spălat și aranjat, ieși de la toaletă, arătând doar foarte puțin mai bine. Cumpără două pahare mari cu cafea de la cel care servea și încercă să evite privirea lui insistentă, curioasă.

Lăsă mașina unde era și traversă strada, privind la ceas. Era aproape 11.30, mult mai târziu decât ar fi dorit ea să aibă loc această conversație, dar descoperirea lui Lindsay Hargrove se dovedise a fi o misiune incredibil de consumatoare de timp. În cele din urmă, Naomi reușise să dea de sora lui Hargrove, în Clarksburg, Virginia de Vest, unde Lindsey se pare că stătuse de la începutul săptămânii. Ea se întorcea acum în Virginia, dar din păcate nu avea un telefon mobil. Totuși, sora acesteia o informase pe Naomi că Lindsay intenționa să se oprească la birou în drum spre casă.

De aceea era ea aici. Nu avea mari speranțe că femeia cu care voia să vorbească îi va da cine știe ce informații suplimentare, dar era mai bine decât nimic. Hargrove, al cărei nume se afla pe raportul legat de persoana dispărută, trimis prin fax la TTIC, păruse o șansă mai bună decât soțul agentei imobiliare, care nu ar fi avut nici un motiv să-i cunoască pe clienții soției sale. Hargrove, pe de altă parte, lucrase pentru Nicole Milbery în ultimii patru ani. Naomi credea că femeia ar putea ști mai multe decât bănuia ea că știe, în ciuda faptului că vorbise deja cu cineva de la biroul șerifului. În aceste condiții, Naomi nu putea decât să spera că nu i se pusese ră întrebările corecte.

Ajunse în fața biroului și nu trebui să aștepte prea mult până când un Nissan Altima alb trase într-unul dintre locurile libere din fața clădirii și o femeie în vârstă sări afară cu o agilitate surprinzătoare. Zâmbetul lui Hargrove se transformă în preocupare când văzu starea femeii care se afla în fața ei.

– Dumnezeu, spuse ea sincer alarmată. Ce ți s-a întâmplat, dragă?

Kharmai o studie în timp ce ea deschise ușa și intrară. Hargrove era o femeie durdulie, aproape de 70 de ani, cu o expresie plăcută a feței și un ten sănătos care-i contrazicea vârsta. Naomi o plăcu imediat și nu văzu nici un motiv ca să mintă.

– Numele meu este Naomi Kharmai, doamnă Hargrove. Am fost pe Chamberlayne Road, în această dimineață.

Ochii bătrânei se făcură mari, în vreme ce se așeză și își pofti vizitatoarea să facă la fel. Hargrove acceptă recunoscătoare un pahar cu cafea și nu întrebă cine era Naomi sau de unde îi știa numele.

– Explozia aia care a fost peste tot la televizor? Ai fost acolo? Naomi dădu din cap.

– Din păcate.

– A fost singurul lucru la știri... Sunt șanse s-o găsească pe Nicole? întrebă ea cu speranță în glas.

Naomi nu avu inima să-i spună că trupul lui Milbery fusese găsit deja într-o groapă puțin adâncă, de pe proprietate, iar Fordul Escape roșu fusese descoperit adânc în crâng, acoperit strategic cu noroi și crengi de copaci. Acea informație avea să fie difuzată la știrile locale și nu era necesar să i-o comunice acum.

– Nu au găsit nimic până acum, doamnă Hargrove, dar caută încă.

Ochii de un albastru-deschis ai bătrânei începură să se înceteșeze.

– E o fată așa de bună... Sper că este teafără. Pur și simplu, nu înțeleg. Mă pricep destul de bine la a citi oamenii, dar acel bărbat m-a prostit cu adevărat, nu mi-e rușine să-ți zic. Trebuie să fie diavolul însuși.

– Cel care a luat cu chirie proprietatea? întrebă Naomi. Hargrove încuviință, dar Naomi era nedumerită. Stați... Cum ați știut că sunt aici pentru asta?

– Ginerel meu este polițist, explică Hargrove. Era un pic de mândrie în ochii ei. L-am rugat să mă țină la curent, așa că m-a sunat când departamentul tău a cerut informații suplimentare.

Naomi se încruntă în sine din cauza lipsei de discreție a Poliției statului Virginia, dar își spuse s-o lase baltă pentru moment.

– Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat, doamnă Hargrove? Bătrâna se foi pe scaun și dădu din cap entuziasmată.

– Nu prea aveam activitate în ziua când a sosit el. Nicole l-a dus în biroul ei. Nu mi-a zis nimic, dar am văzut acea privire în ochii ei... Știi, acea privire năucă pe care o are o tânără femeie când vede un colier cu diamante sau o pereche de pantofi pe care și-i dorește cu adevărat?

Naomi nu se putu abține să nu suradă când auzi analogia.

– Probabil că am avut-o și eu nu doar o dată, recunosc eu. Hargrove îi aruncă un zâmbet semnificativ.

– Sunt sigură că ai avut-o, drăguță. Oricum, asta a fost privirea pe care a avut-o Nicole. Știam ce gândea, deși era o femeie măritată... Bine, asta e o altă poveste.

– Și acest bărbat s-a dus direct în biroul ei? Nu v-a spus absolut nimic?

– O, nu, zise Hargrove luând o înghițitură mică din cafea. A fost foarte drăguț și cu totul fascinant, dar m-a salutat doar. Cred că era la fel de interesat de Nicole cum era și ea de el.

– Cât de mult a stat?

– Nu a stat mult deloc. Au rămas acolo pentru... poate zece minute. Apoi, au ieșit și au plecat cu SUV-ul lui Nicole.

– Împreună?

– Da, zâmbi bătrâna gândindu-se cât de scandalos era.

– Cu ce a venit el? întrebă Naomi. Aveți ferestre mari în față. Nu l-ați văzut oprind?

Hargrove deja clătina din cap.

– Nu, n-am văzut nimic. Le-am zis deja asta poliștilor.

– Sunteți sigură, doamnă Hargrove? Este cu adevărat important.

– Sunt absolut sigură. Pe deasupra, el mi-a spus că nu are mașină.

Naomi ridică privirea, interesată brusc.

– Credeam că ați zis că el nu v-a vorbit.

Bătrâna se încruntă.

– Ei bine, nu când a intrat, nu a vorbit...

Naomi încercă să fie răbdătoare.

– Și?

– Păi, când a ieșit, a spus că nu are mașină, dar că voia să cumpere una. Așa că l-am întrebat ce căuta și a zis că voia o dubă.

– Și ce i-ați spus?

Kharmai simți ceva zbatându-i-se în piept și își dădu seama că începe să se entuziasmeze.

Hargrove păru încurcată.

– Știi, eu am un frate care locuiește lângă Rivers Bend. S-a pensionat de curând, așa că știam că avea nevoie de ceva bani

în plus. Și, chiar dacă e destul de ticălos, este totuși fratele meu, așa că i-am dat bărbatului numărul lui Walter.

– Walter e fratele dumneavoastră?

– Din păcate.

– Și el are o dubă?

– Da. Și este una mare. A folosit-o la slujbă. A fost electrician timp de 20 de ani. Nu unul foarte bun, ca să fiu sinceră.

Naomi era nelămurită în legătură cu ceva.

– De ce nu i-ați spus poliției toate astea?

Bătrâna ridică din umeri. Era puțin nervoasă, încercând să înțeleagă dacă avea probleme sau nu.

– Păi, nu am știut cum putea asta să-i ajute s-o găsească pe Nicole, în primul rând.

Naomi trebui să admită că avea oarece dreptate. Până cu aproximativ douăsprezece ore în urmă, aceasta fusese o investigație de rutină privind o persoană dispărută și nu exista nici un motiv pentru a-l suspecta pe unul dintre clienții lui Milbery.

– Și în al doilea rând?

– A zis că nu e ce căuta. Nu *dorea* o dubă mare... Spunea că ar cheltui prea mult pe benzină. Voia ceva cu care să meargă de colo colo, la distribuitorii din Richmond. Cred că era un fel de agent comercial, dar nu sunt sigură.

Naomi se gândi la asta timp de o secundă.

– Cât de des vorbiți cu fratele dumneavoastră?

Lindsay Hargrove ridică iarăși din umeri.

– Nu prea des. Așa cum ziceam, nu e bun de nimic. Nu mă aleg cu nimic dintr-o discuție cu el. De fapt, în mod obișnuit, ajunge să mă coste pe mine ceva.

– Ați aflat dacă și-a vândut duba?

A treia ridicare din umeri.

– L-am sunat în acea zi, să-i spun despre asta, dar nu a zis nici mulțumesc sau ceva asemănător, așa că nu i-am mai telefonat de-atunci. De ce?

– Doar așa. Ce fel de dubă are fratele dumneavoastră, doamnă Hargrove? Cu exactitate.

– Nu pot fi sigură, drăguță, dar cred că este un Ford. Un Ford alb și, într-adevăr, mare.

– Cum arată pe dinafară? Are ceva deosebit?

– Nu, realmente nu. Cred că are o scară pe acoperiș. În afară de asta, este o dubă veche, obișnuită, albă, poate puțin cam lovită. Walter nu este un șofer foarte bun.

Naomi se ridică, dându-și după ureche o buclă din părul negru, murdar și încercând cu greu să nu-și arate emoția.

– E grozav, doamnă Hargrove. Mi-ați fost de mare folos. Credeți că aș putea folosi telefonul dumneavoastră?

– Sigur, drăguță, orice dorești. Ezită. Hm, Walter nu are probleme, nu-i așa?

Naomi își ridică privirea și spuse cu sinceritate totală.

– Probleme? Nu, deloc. De fapt, ce știe el ar putea fi vital pentru securitatea națională.

– Securitatea națională? Walter?

Lindsay Hargrove se gândi la asta, evaluând încă o dată ținuta neîngrijită a vizitatoarei sale. Ridică o sprânceană.

– Mda.

Când sună la TTIC, Jonathan Harper trebui să-i ceară de două ori să vorbească mai domol, înainte ca ea să încetinească suficient pentru a-i face o relatare coerentă a conversației.

Când Kharmai termină, el spuse:

– Dar nu știi dacă duba a fost de fapt vândută sau nu?

– Nu, dar povestea pe care i-a zis-o ei nu mi se pare în regulă, domnule. Poate, el doar încerca să nu spună prea multe, știți? Era un martor mai puțin de care ar fi trebuit să-și facă griji.

Harper simți emoția din vocea ei și trebui să admită că părea promițător. Se uită la ceas.

– Isuse, Naomi, ei își încheie discursurile chiar acum.

Ea era aproape frenetică.

– Domnule, *trebuie* să-i opriți sau, cel puțin, să-i puneți s-o ia pe alt traseu. El și-a văzut în continuare de planul lui, în ciuda oricărui efort din partea noastră de a-l opri. Știe ceva sau ar fi renunțat. *Sigur* știe ceva.

– S-ar putea să ai dreptate.

Își aminti de avertizarea lui Kealey în legătură cu laptopurile dispărute la Departamentele de Stat și Justiție, un lucru pe care amândoi îl ignoraseră. Dacă Vanderveen reușise să pună mâna pe așa ceva, va ști, cu certitudine, cum să profite. Și Serviciile Secrete încă nu-și finalizaseră raportul pe această problemă.

– O să transmit asta mai sus, Naomi. Să dea Domnul să nu fie o alarmă falsă!

Niciodată în viața ei, nu fusese mai sigură de ceva și știa că el nu-i pune la îndoială judecata. Doar că el trebuia să întrebe.

– Este aici! spuse ea pe un ton accentuat. A ajuns prea departe pentru a se opri acum. Este aici și așteaptă.

O scurtă ezitare.

– Bine, trebuie să fug. Vezi dacă-l poți găsi pe fratele lui Hargrove. Află ce-a făcut cu duba. Și ascultă... ai făcut o treabă bună.

– Mulțumesc, domnule.

– ...În consecință, sunt bucuros să mă alătur președintelui Chirac și prim-ministrului Berlusconi pentru a anunța o diminuare

treptată a intereselor europene pentru petrolul din Iran, în următorii trei ani, începând cu o scădere imediată a producției până la 200 000 de barili pe zi, din zăcămintul de la South Pars¹ și culminând cu retragerea completă a echipelor de prospecțiune și explorare din regiune, până în 2008. Producția va fi, de asemenea, redusă la zăcămintele petroliere Dorood, Salman și Abuzar care, împreună, reprezintă mai mult de 70 de procente din producția de pe coasta iraniană.

– Statele Unite nu au făcut nici un secret din faptul că au menținut sancțiunile împotriva Iranului din 1979. Aceste măsuri au fost întărite peste ani, îndeosebi prin sancțiunile Iran–Libia din 1996. Deși este dorința noastră sinceră să vedem aceste sancțiuni ridicate și să se producă o restaurare completă a relațiilor dintre SUA și Republica Iran, nu trebuie să existe nici o îndoială că suntem gata să continuăm până la capăt, dacă guvernul iranian persistă în intențiile de achiziționare a mijloacelor de distrugere în masă.

Președintele Brenneman făcu o pauză, apoi ridică mâna pentru a potoli creșterea bruscă a vocilor din mulțimea de reporteri aflați în fața lui.

– Aș dori să folosesc această ocazie pentru a le mulțumi personal președintelui Chirac și prim-ministrului Berlusconi pentru că mi-au acceptat invitația și pentru că au muncit din greu pentru a transforma acest obiectiv într-o realitate. Acordul care a fost negociat azi este rezultatul direct al angajamentului lor față de Tratatul de Neproliferare Nucleară și scopul intenționat al acestuia: a face din amenințarea războiului nuclear un lucru care să aparțină trecutului și de a face din lume un loc mai sigur pentru generațiile viitoare. Acum, aș vrea să mă dau

¹ South Pars/North Dome este un zăcămint de gaze naturale situat în Golful Persic, fiind cel mai mare din lume. (n.red.)

la o parte și să le permit să vă spună mai multe despre implementările concrete care sunt planificate să se producă...

În timp ce privea cu atenție mulțimea, Jodie Rivers clătină din cap și se gândi: „Este o nebunie“. În ciuda faptului că lista invitaților fusese menținută la minimum și filtrată cu atenție, zona care se învecina cu portul era înțesată de peste 200 de oameni, fiecare dintre ei fiind, după părerea ei, o amenințare potențială.

Cei trei șefi de stat stăteau pe un podium având vreo 15 metri lățime și 6 metri adâncime. Președintele Brenneman se dădu într-o parte pentru a-i face loc ambasadorului francez când acesta se apropie pentru a-l prezenta pe președintele Chirac. Cu toate că era un mare număr de agenți ai Securității Diplomatice și ai Serviciilor Secrete atât pe, cât și în jurul podiumului, Rivers era perfect conștientă că acesta reprezenta un mare risc. În consecință, ochii ei niciodată nu părăsiră podiumul, nici chiar atunci când deschise telefonul care suna și îl ridică la ureche. În mod cert, nu aprecia întreruperea.

– Agent Rivers? Aici, directorul Landrieu.

Ea recunoscuse imediat gravitatea din vocea lui și simți brusc un fior rece.

– Da, domnule.

– Dă-mi voie să încep prin a-ți spune că este o teleconferință. Vorbești, de asemenea, cu directorii adjuncți McCabe și Susskind. Ascultă cu atenție. Avem informații care-l plasează pe Vanderveen în oraș, cu un dispozitiv explozibil improvizat. Este o certitudine de 90 la sută, dar a fost suficient pentru a pune roțile în mișcare și nu-i nevoie să-ți zic cine este ținta.

„Dragă Doamne“, se gândi ea. Cel mai rău coșmar al ei devenea realitate și trebui să se forțeze să fie atentă.

– ... Rivers? Mai ești aici?

– Da, domnule. Spuneți!

– Căutăm o dubă Ford albă, de tip comercial, probabil un Econoline. Nu avem încă numărul de înmatriculare sau numele omului, dar o să le aflăm în câteva minute, așa că ține-ți telefonul deschis.

– Cum e cu?...

– Jodie, rosti o voce nouă, una pe care o recunoscui imediat. Storey a fost deja înștiințat. Trebuie să prelungim sesiunea de întrebări și răspunsuri cu presa cât de mult putem fără să trezim suspiciuni, bine? În sfârșit, am reușit să ajungem la oamenii din Norfolk... Sub numele de Timothy Nichols, Vanderveen a intrat în posesia a 40 de lăzi cu o greutate totală de puțin peste 1360 de kilograme, cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

Ochii ei se făcură mari când auzi cantitățile.

– Isuse, orașul este înțesat...

Când McCabe reveni, vocea lui era imperativă:

– Ascultă, Jodie: Singura ta grijă este președintele, bine? Ai închis acea zonă a portului, am văzut eu însumi. La tine, Vanderveen nu poate face nimic, doar dacă e sinucigaș, dar părerea generală, *speranța* este că nu-i sinucigaș. În mod normal, l-am evacua pe președinte cât mai repede și cât mai departe posibil, dar, în acest caz, nu e o idee bună. Așa că îl vom ține în port, pentru moment. Storey știe ce are de făcut, doar urmează-i instrucțiunile. Imediat ce plec de aici, mă îndrept spre tine.

O altă voce interveni repede, înainte ca ea să poată răspunde:

– Agent Rivers, sunt Emily Susskind. HRT este deja în acțiune. Se împrășteie în jurul zonei tale, iar unii sunt în civil, bine? Trebuie să le comunici asta observatorilor tăi cât se poate de repede. Nu vreau ca oamenii mei să fie împușcați din greșeală.

Ea dădu din cap ca pentru sine, în timp ce instrucțiunile curgeau repede prin telefon.

– Înțeleg!

Apoi, directorul adjunct Susskind zise:

– Așteaptă!

Pe fondul sunetelor mulțimii din jurul ei, Rivers auzea zgomotul produs de electricitatea statică și vocile ridicate, tensionate. După câteva minute, McCabe interveni și spuse:

– Avem un nume, Jodie. Claude Bidault, cetățean francez. Vehiculul a fost înmatriculat în Virginia, cu mai puțin de o lună în urmă. Numărul de înmatriculare este... RND-1911. Ești gata pentru o descriere?

– Gata.

– Păr negru și ochi căprui. Ar putea avea barbă, dar asta nu-i sigur. Puțin mai greu decât Vanderveen, la aproape 90 de kilograme. Nu suntem siguri cum face – poate că își pune mai multe haine pe el. Aceași înălțime, desigur. În orice caz, acolo nu poate face nimic.

– Le voi transmite observatorilor mei. Rivers devenise nerăbdător: Domnule, trebuie să plec!

– Știu. Vocea lui McCabe era tensionată: Ocupă-te de asta, Jodie!

Ryan era pe stradă de două ore și jumătate. Nimic până acum nu-i atrăsese atenția, cu toate că trebuia să-și aducă mereu aminte că Vanderveen nu avea nici un motiv să se străduiască a ieși în evidență.

Nu era nimic planificat sau eficient în alegerea traseului. Mersese spre nord de 7th Street și Maine studiind fețele trecătorilor și examinând vehiculele parcate de-a lungul drumului. Nu putea decât să se uite prin geamuri și să se aplece pentru a

se uita sub mașini, iar comportamentul lui ciudat atrăsese câteva priviri curioase și câteva temătoare.

Își dădea seama de zădărnicia căutării sale, dar era ceva ce-l neliniștea mai mult decât orice altceva: nu exista nici o posibilitate de a detona o bombă prin fir, pe o stradă aglomerată din oraș și nici o bombă cu ceas nu era practică, deși Vanderveen reușise cumva să intre în posesia programului coloanei prezidențiale. Cu alte cuvinte, singura modalitate realistă ca Vanderveen să reușească era detonarea telecomandată, ceea ce însemna că el trebuia să fie aproape, într-un loc de supraveghere de la înălțime. Kealey îl cunoștea suficient de bine pentru a ști că va detona dispozitivul indiferent dacă președintele era în raza sa – publicul ar crede asta, ținând cont de ce îl văzuseră făcând la Kennedy-Warren, pe postul de televiziune națională, dar, pentru Ryan, o dovadă suficientă era cicatricea verticală aflată la 2,5 centimetri dreapta de sternul lui.

Merse pe 7th Street până când Muzeul Național al Aerului și Spațiului apăru pe partea dreaptă, apoi traversă strada și ajunse pe esplanada din fața Mallului. O luă spre nord-vest de-a dreptul peste iarbă, domul de la Capitol Building profilându-se în spatele său, și zâmbi când auzi țipetele nerăbdătoare ale unor copii așezați la coadă, la ușile de sticlă de la Smithsonian. Zâmbetul păli însă curând, el fiind prea încordat ca să împărtășească entuziasmul lor. Din câte știa, autobuzul lor putea să treacă pe lângă mașina lui Vanderveen în drumul înapoi spre școală...

Își îndepărtă gândul din minte, în timp ce intra pe 12th Street. Era mai bine să nu se gândească la asta. Când auzi telefonul mobil sunând, fu recunoscător pentru distragerea atenției, dar nu pentru multă vreme.

– Ryan, sunt Harper.

– John, ascultă...

– Nu e timp, Ryan!

El pricepu că era ceva urgent, la fel cum făcuse Rivers cu mai puțin de un minut în urmă, și tăcu imediat.

Harper continuă:

– Naomi s-a dovedit norocoasă, totuși. Omul nostru are un permis de conducere și un pașaport franțuzesc pe numele Claude Bidault. Pașaportul este autentic, dar adevăratul proprietar l-a declarat pierdut acum șase luni, când era în concediu în Creta. Ai înțeles?

– Da. Continuă.

– Susskind, în sfârșit, a dat de tipul ăsta, Thompson, în Norfolk. Folosind permisul de conducere al lui Nichols, Vanderveen a ridicat marfă în greutate de 1360 de kilograme, de la NTT, cu exact opt zile în urmă. Ticălosul ăsta arogant a trecut pe sub nasul nostru *de două ori*, în același port... Oricum, are un vehicul de care n-am știut. Este o dubă Ford Econoline albă, poate cu o scară deasupra.

Ryan alerga deja. Oprindu-se pe 12th Street când telefonul a sunat, aruncase câte o privire lungă în susul și în josul străzii, se decise să o ia spre nord, fără nici un motiv anume. Vocea lui Harper părea să-i bubuie în ureche, în timp ce se ferea de mulțimea de pietoni, cei mai mulți fiind oameni care plecau de la muncă pentru un prânz rapid. Unii îi aruncară priviri furioase sau îl înjurară pe când își croia drum printre ei și tot timpul cuvintele directorului adjunct îl loveau cu forța unui baros:

– ... și numere de înmatriculare de Virginia, Ryan, RND-1911. Cei din HRT sunt în haine civile, dar ei...

– Spune-le să rămână la nord de Mall.

Mintea lui părea încetoșată în vreme ce încerca să-și amintească de o furgonetă Ford albă, dar... Nu, nu văzuse nici una. Era sigur de asta.

Vorbi din nou:

– La nord de Mall, John. Acolo trebuie să fie. Ce se întâmplă în port?

– Întreaga zonă este închisă ermetic. Au dublat oamenii de la barieră, iar echipa CAT intră în dispozitiv, zise Harper referindu-se la echipa de contraatac a Serviciilor Secrete, un grup extrem de discret, care reușea să rămână în umbră, în ciuda faptului că îl însoțea pe președinte oriunde mergea acesta. Lucrurile sunt destul de liniștite, deocamdată.

– Asta nu va dura, spuse Ryan respirând greu din cauza sprintului la viteză maximă.

Trecu ca fulgerul pe lângă mașini și era o furgonetă albă *chiar acolo...* Dar nu, era un Chevy. Nu se opri, continuă să alerge pe lângă mașinile parcate, iar mai mulți pietoni se întoarseră pentru a căsca gura în urma lui. El cerceta și fețele, uitându-se după oricine ar fi semănat cu descrierea pe care Harper tocmai i-o dăduse.

Luă o decizie rapidă:

– Nu pot să alerg și să vorbesc, John. Trebuie să închid.

– Nu, Ryan, AȘTEAPTĂ!...

El întrerupsese conexiunea și înghesui telefonul în buzunar, încetinind pentru o secundă pentru a-și pipăi Beretta și a privi lung în dreapta și în stânga, pe Constitution Avenue.

Nimic. Goni drept înainte pe 12th Street.

Jeff Storey, agentul care comanda echipa de securitate a președintelui, rămase fără cuvinte după ce ascultase mesajul. Un terorist în oraș, cu o dubă plină de explozibili blestemați și ei îi cereau să *stea pe loc*? Era de necrezut...

Storey era agent special în Serviciile Secrete de aproape 16 ani, ultimii patru petrecuți în grupul de pază al președintelui și ultimii doi din acești patru la comanda acestei echipe. Privi

nervos în jur. Isuse Hristoase, directorul adjunct zisese *1360 de kilograme*. Bolarzii din beton ar opri duba, dar raza letală la acea cantitate era de cel puțin... cât? Încercă să-și amintească. Probabil, vreo 500 de metri și, din poziția sa de pe podium, putu ușor să identifice literele de mărime mijlocie de pe barierile plasate acolo unde 6th Street dădea în Maine. „Stai pe loc, pe dracu’, se gândi el. Suntem o pradă ușoară.”

Stând în picioare pe podium și ascultându-l pe ambasadorul francez care pregătea terenul pentru prezentarea președintelui Chirac, și gândindu-se cât de ușor ar fi pentru o dubă să vină în viteză de pe de acea stradă, Jeff Storey luă o decizie. El era comandantul echipei de securitate a președintelui, nu blestematul de Joshua McCabe, și nu concepea să-l vadă pe președinte mort sub paza sa. În 16 ani petrecuți în Serviciile Secrete, nu fusese niciodată nevoie să pună mâna pe armă, dar acum era. Stătea pe podium, cu un grup de diplomați și consilieri, în planul doi, în spatele celor trei șefi de stat, când decise că era vremea să acționeze. În timp ce scoase din toc pistolul său Sig 228, ochii celor doi agenți de lângă el se făcură mari, și nu fu cale de întors.

Comandantul ridică mânăca la gură și rosti pe un ton calm, dar puternic cuvintele care făcură ca lumea să se prăbușească în jurul lui:

– Storey către echipă! *Hurricane! Repet, Hurricane!*

Trecând prin spatele grupului de presă împreună cu doi agenți tineri, Jodie Rivers privi surprinsă mișcarea bruscă de pe podium. Surpriza ei se transformă însă rapid în groază când văzu că Storey îl înșfăcase cu brutalitate pe președinte și-l trăgea jos, în vreme ce alți agenți, cu armele scoase, îi înconjură pe cei doi. Președintele francez și consilierii lui priviră

nedumeriți, la fel și prim-ministrul italian, când agenții DSS¹ alocăți fiecărui bărbat se rezează pe scenă, urmând comanda lui Storey și a echipei sale.

Reporterii și fotografi din port o luară razna de-a binelea, camerele licărind peste tot, în timp ce oamenii din standul de presă încercau să priceapă ce se întâmpla. Întrebările lor strigate rămaseră fără răspuns, în vreme ce un cordon de agenți se formă pentru a izola ruta de evacuare a președintelui, dar barierele de metal se prăbușiră când cei de la presă renunțară la orice regulă de comportament. Cordonul firav de agenți fu repede depășit numeric de mulțimea de reporteri și cameramani. Lui Rivers nu-i venea să creadă ce vedea. *Exact* de asta, McCabe îi ordonase lui Storey să nu facă nimic nechibzuit.

– Ce naiba FACE! strigă ea înainte de a realiza că acei doi tineri agenți de lângă ea aveau chiar și mai puțin habar decât ea.

La Centrul de supraveghere CT, McCabe, Susskind, Landrieu și Harper se holbau îngroziți, fără a le veni să creadă, la scena care se juca în direct pe MSNBC.

McCabe fu primul care izbucni, fața lui devenind stacojie:

– *Exact* de asta i-am spus să stea pe loc, urlă el dând inconștient glas gândurilor lui Jodie Rivers. Trebuie să oprim transmisiunea asta *chiar acum!*

Fața lui Harper era palidă și bărbatul clătină din cap.

– E prea târziu. Dacă Vanderveen a văzut, nu are nimic de pierdut dacă detonează bomba.

– *La naiba!*

McCabe izbi cu pumnul în masă. Un moment de luciditate răzbi prin accesul de furie și realizează dintr-odată că a sa carieră în Serviciile Secrete era aproape categoric terminată,

¹ Diplomatic Security Service (n.red.)

nemaivorbind de faptul că foarte mulți oameni erau probabil pe punctul de a-și pierde viețile.

– La *NAIBA!*

Ryan traversă strada când ajunse la clădirea Vechii Poște, luând-o pe sub arcadele de la Ariel Rios Federal Building și ajungând într-un spațiu larg deschis, la mai puțin de 100 de metri depărtare de Centrul de Comerț Internațional Ronald Reagan. Alergă spre nord, în vreme ce în fața lui se ivea 13th Street, iar apoi se trezi pe esplanada de granit roz și gri de la Freedom Plaza. Respira anevoie și simțea un junghi dureros în coaste, dar își țină capul sus, în timp ce ochii lui cercetau șirul de mașini din fața Teatrului Național.

„Acolo.“ Știu imediat că aceasta era duba căutată, cu toate că nu avea o scară pe acoperiș și, dintr-o parte, nu putea fi sigur dacă era un Ford. Știu pentru că duba avea garda la sol mult mai mică decât ar fi trebuit să fie. Indiferent ce se afla în acel vehicul, fără îndoială, nu era ușor.

Apoi, o luă din nou la goană, în ciuda faptului că Vanderveen probabil doar îl aștepta să se apropie mai mult înainte de a detona bomba. Ceva în mintea lui Ryan îi spunea că ar trebui să-i fie teamă, că avea un motiv cert pentru asta, dar nu putea să-i cedeze unei emoții. Știa numai că trebuia să ajungă la acea furgonetă cât mai repede posibil.

Cu toate că nu conștientiză, mâna sa dreaptă se duse la spate și scoase pistolul din toc. Se dovedî a fi o mișcare proastă – Vanderveen nu se vedea nicăieri, dar *erau* foarte mulți oameni care se plimbau pe acolo și foarte mulți care luau prânzul pe băncile din jurul fântâni arteziene. O femeie văzu pistolul în mâna lui și începu să țipe, după care izbucniră nenumărate țipete...

Polițistului Jared Howson nu-i venea să creadă ce vedea. Se afla la 50 de metri est de Ford, pe Pennsylvania, când zări o siluetă la distanță, având în mână ceva ce părea un pistol și alergând prin mulțimea de pietoni care se ghemuiau la pământ.

Howson se holbă vreo zece secunde, înainte de a-și aminti că era polițist și avea propriul pistol. Scoase din toc Glockul 17, variantă standard, și sprintă de-a lungul străzii în direcția dubei, neluându-și ochii de la celălalt bărbat și de la arma din mâna acestuia.

Cu toate că Jeff Storey încălcase incontestabil ordinele de serviciu, era totuși agent al Serviciilor Secrete, cu 16 ani de experiență și știa că, dată fiind situația actuală, ar fi mult mai sigur pe apă decât pe străzi. Încă înconjurat de membrii echipei sale, îl trase după sine pe președintele Brenneman, care era încă prea șocat ca să fie furios, de-a lungul docului, în timp ce mai mulți agenți le acoperiră mișcările.

Smulse o stație de radio UHF de la unul dintre oamenii săi. Aceasta era deja fixată pe canalul 4, legătura lor maritimă consacrată.

– Storey către Garda de Coastă, șalupa Alder, Storey către Alder. Am nevoie de escortă imediată pentru Boater¹ la LZ numărul 3. M-ai auzit?

Replica veni o fracțiune de secundă mai târziu:

– Storey, aici, Alder. Am înțeles, suntem la două minute în larg, recepție.

– Două blestemate de minute, mormăi Storey. Incredibil!

Transmise rapid un al doilea apel pentru a asigura transportul la zona de aterizare desemnată, care era în extremitatea sudică a clubului de golf Est Potomac, precum și pentru a cere un elicopter suplimentar, fără să se oprească, trăgându-l pe

¹ Luntraș (în lb. engleză, în original)

președinte în direcția unei bărci cu motor turbo deservită de personal USSS și aflată la mai puțin de 15 metri depărtare. În urma lor, haosul continuă să se intensifice, mai ales că unii reporteri, pricepând că ar putea fi ei înșiși în pericol, se călcau în picioare unii pe alții, în graba lor de a se îndepărta de zona portului.

Agenții DS alocați delegațiilor franceză și italiană, fără să știe despre ce amenințare era vorba, îi băgară pe șefii acestora în limuzinele blindate și țipară la șoferi s-o ia din loc. Vehiculele grele se îndepărtară de trotuar cu o viteză surprinzătoare, fără însoțitori pe motocicletă, luând-o pe Maine, pe 12th Street și apoi spre nord, către Pennsylvania Avenue și siguranța Casei Albe.

Ryan fu uimit că ajunsese la dubă și aceasta era încă intactă. Nu știa unde se afla Vanderveen, dar știa cu certitudine că era undeva în zonă și probabil că se uita la el chiar în acel moment. Se opri brusc din alergarea extenuantă și izbi cu cotul stâng în geamul din partea dreaptă.

Un val de durere îi trecu prin braț, dar geamul securizat cedă imediat. Alte trei lovituri hotărâte împinseră bucata de geam îndoit pe scaunul din dreapta. Tocmai se întindea să deschidă ușa dinspre interior, când o voce urlă:

– STAI!

Ryan își roti capul și văzu un tânăr polițist ațintind un pistol mare și negru spre pieptul său. Adrenalina îi invadă trupul, iar mintea lui identifică scena cu viteza luminii: uniformă a Departamentului de poliție metropolitană, două trese pe mânecă, tânăr fără experiență, ochi speriați și mâini tremurând pe pistol. Toate acestea combinate îi stârniră un sentiment foarte neplăcut.

– ARUNCĂ PISTOLUL! țipă polițistul.

– Sunt ofițer federal, mârâi Ryan. Trebuie să intru în acest vehicul chiar...

– TACĂ-ȚI GURA! ARUNCĂ-L!

– Ah, la naiba. *La naiba!* Ryan pricepu că nu va câștiga și nu mai avea timp. OK, îl arunc. Nu mă împușca, pentru numele lui Dumnezeu! Mâna sa dreaptă lăsă pistolul deasupra bucății de geam spart și încet, foarte încet își trase mâinile din interior și le ridică. Ascultă-mă...

Polițistul coborî puțin tonul acum.

– Ține-ți mâinile la vedere. Întoarce-te și...

– Taci! *Tu* ascultă-mă. Sunt ofițer federal. Persoana care deține această furgonetă este același bărbat care l-a ucis pe senatorul Levy și a aruncat în aer Kennedy-Warren. Ryan văzu o expresie de neîncredere apărând pe fața tânărului. E o bombă în acest vehicul. Mă dau înapoi... Ia pistolul de pe scaunul din dreapta și lasă-mă să intru, OK? *Trebuie* să intru.

– L-am văzut pe...

Ryan vorbi repede:

– Păr negru, ochi căprui? Cam de înălțimea mea, solid?

Polițistul dădu din cap, confuzia citindu-i-se în ochi.

– Este terorist și e o bombă în această dubă. Ia pistolul, omule! *Ia blestematul de pistol!*

Tânărul tremură și mai tare. Fără să-și ia privirea sau arma dinspre bărbatul din fața sa, Jared Howson se întinse prin cadrul ferestrei și ridică Beretta de pe scaun.

Will Vanderveen era absorbit de transmisiunea în direct de pe MSNBC. Știuse sau mai degrabă simțise că era ceva în neregulă când conferința continuase încă zece minute după ce era planificată să se termine.

Cu toate că nu părea ceva de care să se entuziasmeze, Vanderveen știa că pentru orice secundă din programul prezidențial

răspundeau agenții din echipa de securitate și că durata neobișnuită a sesiunii de întrebări și răspunsuri de după întoarcerea iahtului *Sequoia* era, cu certitudine, neobișnuită. Apoi, în acel moment șocant când președintele a fost înșfăcat din spate de către unul dintre agenții săi și îndepărtat de pe podium, înjurătura lui violentă se putea să fi fost clar auzită de oaspeții din camera vecină. Furia sa fusese amplificată de faptul că agenții îl duceau pe președinte de-a lungul docului, ceea ce însemna că se îndepărta de 12th Street.

Dar încă nu renunțase să spere. Aștepta concentrat, încercând să-și dea seama dacă agenții DS, care sosiseră pe podium o fracțiune de secundă mai târziu, le duceau pe persoanele aflate în grija lor înapoi la coloană. Era greu de văzut, deoarece cameramanul îndepărtase aparatul de pe platforma acestuia și, judecând după imaginea tremurătoare, îi era greu să-l mențină stabil în mulțime. Vanderveen știa că, dată fiind mulțimea răspândită în zona portuară, Serviciile Secrete nu vor fi în măsură să aducă un elicopter. Așa că rămăneau ori mașinile, ori o barcă, iar el se simți puțin mai bine când păru că agenții îi duceau pe liderul francez și pe cel italian înapoi către mașini. Recunoașterea făcută în port îi era utilă acum și încă era posibil să salveze ceva din planul său.

Abia atunci realizează, cu un sentiment brusc de teamă, că el nu înțelesese ce era mai important. *De ce* îl scosese în primul rând pe președinte de pe podium? Simți un val de spaimă când se ridică și se întoarse să se uite pe fereastră. Ceea ce văzu transformă teama în șoc, într-o clipă.

„Nu se poate“, se gândi el, dar, oricât de mult se străduia, nu putea tăgădui: persoana care se afla pe Pennsylvania, la nord de piață, ținut sub amenințarea armei de către același polițist cu care Vanderveen vorbise mai devreme, nu era nimeni altul decât Ryan Kealey.

Aproape că zâmbi. Era cumva plăcut să-l vadă pe fostul lui comandant – era ca o legătură vie cu trecutul. Era cumva și oarecum amuzant – la urma urmelor, nu în fiecare zi un fost membru al Delta Force era prins de un polițist începător, mai ales de acel puști care nu părea deloc ca și cum locul lui ar fi fost în preajma unei arme de foc încărcate. „Probabil că Ryan începe să devină neglijent.“

Apoi, zâmbetul păli când realizează că ei doi probabil nu erau singuri. Echipa FBI de salvare a ostaticilor ar putea deja să încercuiască hotelul chiar acum și nu și-ar bate capul doar să aresteze un om care ucisese opt dintre ai lor. Decizia veni pe loc: era timpul să reducă pierderile. Deschisese întrerupătorul din cabină cu două ore în urmă, chiar înainte de discuția sa cu polițistul. Totul era gata. Vanderveen ridică pistolul USP de calibru 40 și îl înfipse sub cureaua jeansilor, apoi îmbracă mantaua lungă și greoaie, pentru a ascunde proeminența. În buzunar avea telefonul mobil, pe care îl scoase imediat ce păși în hol.

Se întrebă în treacăt cât de mult din forța exploziei va resimți la adăpostul hotelului, apoi se hotărî că nu conta. Nu putea aștepta coloana, dar, în ciuda eșecului, avea un mic sentiment de triumf: Ryan Kealey nu va trăi să vadă sfârșitul zilei.

Mergând prin hol, în direcția lifturilor, Vanderveen deschise clapeta telefonului mobil și apăsă tasta 1.

Începeau să se înțeleagă, dar tânărul polițist încă avea pistolul său de 9 mm așintit spre pieptul lui Kealey.

– Vii în goană aici, n-ai nici o legitimație, fluturi un pistol și acum spui că e o bombă în această dubă? Eu... uite, nu te pot lăsa să intri.

Ryan nu putea înțelege de ce nu erau deja morți. Nu era acesta vehiculul? Făcuse el o greșală?

– Eu intru în această dubă, zise el.

Nu era o cerere și începu să se apropie cu precauție de ușa din dreapta.

– Împușcă-mă dacă trebuie, dar eu intru.

Pistolul se legănă, apoi, în cele din urmă, se lăsă în jos.

– Rahat! N-o să te împușc.

Howson lăsă pistolul lui Ryan să alunece în tocul pistolului său, coborându-l pe al său pe lângă trup. Apoi, o secundă mai târziu:

– Ce pot să fac?

Ryan deschise ușa dinspre interior, înfiorându-se când realizează că nu verificase existența unui fir-capcană.

– Ai vorbit cu individul?

Polițistul dădu din cap și arătă spre dreapta sa.

– Da, cred că a intrat acolo.

Ryan aruncă o privire în direcția fațadei de culoare gri-închis a hotelului JW Marriott. Își scoase telefonul mobil din buzunar și i-l înmână, îndreptându-și simultan atenția asupra dubei.

– Formează 3, apoi întreabă de Rivers. Era bucuros că-i salvasse numărul. Spune-i unde să vină... Nu intra în clădirea aia!

Câteva secunde mai târziu, Ryan era în cabină, cu capul aplecat și căutând în vreme ce polițistul alerga spre hotel. În mâna dreaptă, Howson ținea Glockul versiune standard, de 9 mm. În stânga, nu avea nimic, întrucât băgase telefonul mobil în buzunar și uitase imediat de el.

Vanderveen se opri nemișcat în hol, holbându-se buimăcit la mesajul de pe afișajul telefonului mobil: „Rețea indisponibilă“. Ce naiba însemna asta? Înjură în barbă și nu observă că o femeie care trecea pe-acolo îi aruncă o privire dezaprobată.

Spera că nu era din cauza hotelului. În ciuda planificării sale, nu luase în calcul această posibilitate. Dacă avea vreo legătură cu materialele de construcție, va trebui să se ducă afară pentru a avea semnal. Asta însemna 30 de secunde în lift, 40 de secunde prin holul auxiliar care ducea către magazinele de la National Place și alte 20 de secunde chiar printre magazine, spre F Street. Știa, pentru că deja cronometrase timpul. Erau 90 de secunde în total – timp mai mult decât suficient pentru ca nenumărate lucruri neplăcute să se întâmple. Timp din abundență pentru ca Ryan să intre în hotel și mai mult decât suficient pentru HRT să instaleze un perimetru rapid.

Poate că nu se va ajunge la asta. Apăsă butonul pentru a doua oară, dorindu-și ca lucrarea sa să funcționeze.

Ryan era în furgonetă de mai puțin de cinci secunde când găsi un lucru care nu avea ce căuta acolo. Își trecea mâna printre scaune când se lovi de un obiect de metal, de forma unei cutii. Aplecându-se peste scaun pentru a se uita la ea, nu-și dădu seama cărui scop practic i-ar fi putut servi. Arăta ca un capac sau ceva asemănător, dar, când încercă să-l miște, nu se urni. Apoi, trase de celălalt capăt și se desprinse imediat. Tresări, așteptând inevitabila explozie. Cum nu se întâmplă nimic, privi în jos și văzu un întrerupător.

Îl apăsă fără să ezite. Lăsându-se pe spate în scaun, cu respirația grea din pricina spaimei și a goanei nebune, mintea lui se strădui să înțeleagă ce se petrecuse.

Două secunde mai târziu, părând îndepărtat prin panoul despărțitor din metal subțire, Ryan auzi inconfundabila sonerie stridentă a unui telefon mobil care începu să sune undeva în spate.

După alte câteva secunde, se uită în oglinda retrovizoare și văzu o procesiune de limuzine negre intrând de pe 12th Street

pe Pennsylvania, cu o viteză amețitoare, numai pentru a face un alt viraj brusc pe 13th Street, o clipă mai târziu.

Jared Howson pătrunse în holul hotelului cu arma ridicată, fără să vadă privirile încremenite sau să audă țipetele care îi însoțiră intrarea. Un agent de securitate stătea chiar în ușa de la intrare, dar nu făcu nici un gest pentru a i se opune polițistului sau armei din mână sa. Howson se îndreptă direct către recepționar, făcând eforturi să-și amintească numele pe care-l văzuse în pașaport.

– Bidault! Claude Bidault! Care e numărul camerei lui?

Nimeni nu răspunse. Doar îl priveau îngrozii, cu mâinile ridicate.

– CARE ESTE NUMĂRUL CAMEREI?

Unul dintre bărbați duse, în sfârșit, o mână tremurândă spre un panou cu chei.

– Bidault?

Howson dădu nerăbdător din cap.

– Camera 545, spuse recepționarul. Ascensoarele sunt pe-acolo.

Dar Howson plecase deja, ținând Glockul său de 9 mm în jos, cu ambele mâini. Se îndreptă repede spre scările rulante, apoi surprinse o clipă cu privirea o manta impermeabilă de culoare verde-închis și se opri instinctiv, încercând cu greu să-și amintească. Văzuse acea manta... Sprintă pe lângă atrium, în direcția scării rulante.

Kealey intră în hotel mai puțin spectaculos, dar toți știau de ce se afla acolo. Câteva degete îi arătară dincolo de recepție, către holul principal.

Avu o ezitare de-o clipă. Nu avea armă, dar Vanderveen fugea și în curând va dispărea. Să stea sau să-l urmărească?

Întrezări o uniformă a Departamentului de poliție metropolitană la capătul scării rulante și se hotărî. O luă la goană în acea direcție, dar își văzu drumul blocat de un agent de securitate voluminos. Bărbatul avea o stație de radio ridicată și vorbea agitat în ea. I se adresă lui Kcaley:

– Opriți-vă, domnule! Am zis să vă opriți!

Ryan încetini până la un mers rapid, cu mâinile ridicate în dreptul pieptului, cu palmele în afară, într-un gest conciliant.

– Am o rezervare aici. Îmi pare rău pentru neplăcere, doar că am întârziat la o întâlnire...

Îl lovi cu putere pe agentul de securitate în plex, apoi ridică genunchiul spre fața omului. Agentul căzu pe spate, peste un cărucior pentru cafea, trântind câteva cafetiere aburinde pe jos.

Ryan înregistră cu coada ochiului uniforme albastre care se apropiau în timp ce el sprinta pe scara rulantă în sus. Tocmai trecea de ușile de sticlă închise, când auzi o bubuitură de armă undeva în față, iar apoi ceva care sună ca alte două împușcături acoperind țipetele spectatorilor îngroziți. Goni și mai tare în vreme ce țipetele se intensificau.

Howson știa că se mișca prea repede, dar era tânăr și adrenalina era la cote maxime. Mai important, în față se afla un spațiu deschis și, cu certitudine, va zări din nou mantaua impermeabilă.

Tot drumul, de la dubă în holul hotelului, din hol la scara rulantă, de la scara rulantă până aici – toate cele 45 de secunde –, nu se putuse gândi decât la povestea care va ieși din asta. Abia aștepta s-o istorisească pe veranda bătrânului... Nu auzi nici o voce mică, nimic în sinea lui care să-i spună să încetinească, deoarece altfel nu va fi nici o poveste, așa că alergia cât putea de repede. Văzu lumina revărsându-se de la stânga spre

dreapta la capătul holului, auzi zgomotul unei mulțimi agitate și continuă să accelereze. Goni pe lângă casa metalică a unui lift, pe lângă un container plin cu gunoi și apoi ajunse la demisol, înainte de a-și realiza greșeala, pentru că ispita luminii îl împiedicase să o cotească la dreapta.

Se întâmplă fără nici un avertisment. Nu fu o explozie de zgomot, nici vreun tunel de lumină și nici durere. Tot ce simți fu o ușoară senzație de atingere în ceafă și apoi întuneric.

Ryan era cam la 20 de pași și șapte secunde în spate. Văzu trupul prăbușit cu fața în jos al poliștului imediat ce intră în zona de construcție și încercă să nu se uite la rana de ieșire larg deschisă în fața tânărului bărbat și la stropii de sânge și țesut de pe gresia din fața sa, în timp ce se aplecă și înșlăcă Glockul lui Howson.

Ryan simți că Vanderveen nu-l aștepta și el trebuia să se miște repede dacă voia să-l ajungă. Se îndreptă cu indiferență către zona deschisă, cu pistolul de 9 mm îndreptat în jos, ținându-l cu două mâini, așa cum îl ținuse Howson cu mai puțin de două minute în urmă. La 6 metri în fața lui, Ryan văzu oameni alergând în direcția sa, dinspre Filene's Basement, singurul magazin aflat la cel mai jos nivel. Se repezi pe scări, trecu pe lângă stive negre de cașmir și rafturi cu produse Prada la reduceri, croindu-și drum prin mulțimea înnebunită, fiind pe deplin conștient că aceasta putea să fie ultima lui șansă de a ajunge suficient de aproape pentru a-l doborî pe individul acela pentru totdeauna.

Vanderveen era cu aproximativ 15 secunde în fața lui Kealey când trecu prin ușile din sticlă care duceau afară, pe F Street. Se mișca repede, dar nonșalant. Ținuta sa era

relaxată și suficient de calmă, astfel că nici unul dintre trecători nu observă ce atârna din mâna lui dreaptă.

Cele câteva secunde în plus îi dădură răgazul necesar pentru a verifica strada de mașini ale poliției sau de Suburbanuri fără însemne oficiale, care erau preferate de agențiile guvernamentale de notorietate. Nu se gândea la ce mersese prost, avea o groază de timp pentru asta, mai târziu. Pe moment, singurul lui obiectiv era să iasă din oraș cât putea de repede.

Păși în stradă, traversând prima bandă, înainte ca un Camry cu o urmă de lovitură pe capotă, care se îndrepta spre vest, să se oprească în scrâșnet de roți la câțiva metri în dreapta lui. În vreme ce șoferul, șocat, dar mulțumit că nu-l lovise, apăsa furios pe claxon, Vanderveen se apropie de laterala vehiculului.

Bărbatul fuma în timp ce conducea, așa că geamul era lăsat pe jumătate, în ciuda frigului. Omul dădu să spună ceva dur când persoana pe care aproape că o lovise veni lângă el, dar nu mai apucă. Vanderveen ridică liniștit mâna dreaptă în care se afla pistolul său de calibru 40 și îl împinse în urechea bărbatului, apăsând trăgaciul o dată.

Ignorând țipetele pietonilor din apropiere, Vanderveen deschise ușa și trase corpul șoferului, care căzu fără viață pe șosea.

Apoi, se urcă în mașină și se îndepărtă fără a se preocupa să închidă portiera complet, până nu prinsese deja viteză. Privind în oglinda retrovizoare, văzu deschizându-se ușile din sticlă ale clădirii National Place și o siluetă apăru alergând.

Kealey ieși brusc pe F Street, la vreme pentru a vedea Camry-ul roșu îndepărtându-se în scrâșnet de roți. Ridică brusc Glockul, trăgând două focuri în vehiculul care gonia, țintind roțile, dar nimerind bara de protecție.

Apoi, mașina viră în intersecție, luând-o pe 14th Street și dispărând din vedere. Kealey injură în șoaptă, văzu corpul pe

stradă și se uită în jur pentru a găsi un vehicul pe care să-l confişte. Câteva secunde mai târziu, două Suburbanuri negre, cu girofarurile pornite, veniră zburând din spatele lui, pe 13th Street, oprindu-se brusc în intersecție. Oameni năvăliră din mașini cu MPS5-urile îndreptate spre capul lui și urlând:

– FBI! Aruncă pistolul! *Aruncă pistolul acum!*

Kealey se întoarse și strigă la rândul lui, pentru ceea ce i se păru a fi a zecea oară în tot atâtea minute:

– Sunt ofițer federal! Susskind mă știe, pentru numele lui Hristos! Individul pe care-l căutați tocmai a dispărut în intersecție... Aproape că arată, înainte de a realiza că încă avea pistolul în mână. Într-un Camry roșu. Am reținut numărul de înmatriculare...

– Pune pistolul jos! *Executarea!*

Oamenii care se apropiau nu păreau deloc cooperanți. El avea palma stângă pe mânerul ușii unui Mercedes argintiu, iar femeia de vârstă medie de la volan se holba la el temătoare și șocată. Ryan își îndepărtă mâna și ridică brațele din coate, ținând pistolul între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă. Înjurând din nou, puse arma pe caldarâm și se trase înapoi, în vreme ce agenții roiau în jurul lui.

Se terminase, și Vanderveen dispăruse.

CAPITOLUL 35

LANGLEY * CAPE ELIZABETH

Discuția ulterioară evenimentelor avu loc la Langley, la peste opt ore după aceea, foarte puține persoane participând la ea. Biroul directorului era suficient de spațios pentru a găzdui micul grup care îi includea pe Naomi Kharmai, care fusese adusă cu elicopterul de la Ashland mulțumită bunăvoinței Poliției statului Virginia, pe Jonathan Harper, pe Andrews, directorul CIA, și pe Ryan Kealey.

Fusese relativ ușor pentru Harper să-l scoată pe Kealey din arestul FBI. Susskind a vorbit cu comandantul HRT al biroului regional din Washington, la numai câteva minute după cea de-a doua împușcătură de pe F Street, iar acesta a transmis ordinul echipei care îl reținuse. Cătușele i-au fost date jos aproape imediat, iar Beretta sa fusese recuperată din tocul lui Howson și i se returnase. Agenții și-au exprimat regretul cu privire la incident, dar fără nici un chef, scuzele murmurate fiind aproape inaudibile. Suburbanul în care Kealey stătuse a plecat imediat spre Tyson's Corner, dar cei mai mulți dintre agenți au rămas pentru a asigura locul faptei și a aștepta întăriri.

Nu-i putea blama cu adevărat pentru arestarea lui. Fusese pe stradă în haine civile, cu un pistol, fără nici o legitimație și la mai puțin de 1,5 metri de un bărbat care primise un glonț în

cap. Privind retrospectiv, Ryan realizează că a se confrunta cu membrii perfect antrenați ai echipei HRT era mult mai convenabil decât majoritatea alternativelor. Cel puțin, nu l-au împușcat într-un acces de panică.

Când a sosit la TTIC, la mai puțin de 20 de minute după părăsirea locului faptei, aripile elicopterului erau deja în mișcare. În ciuda protestelor furioase ale directorului Landrieu și ale lui Joshua McCabe, Harper aranjase transportul lui și al lui Ryan, astfel că au zburat imediat înapoi la Langley. Din păcate, cu asta s-a terminat deplasarea rapidă. Fuseseră nevoiți să aștepte timp de mai multe ore, directorul CIA fiind reținut într-o lungă discuție acuzatoare, la Casa Albă, de către un președinte Brenneman foarte zdruncinat. Acum, stând în biroul încăpător al directorului, evenimentele de dimineață păreau nimic altceva decât un vis oribil.

Nu era un vis însă, iar Ryan dovedise asta relatând versiunea sa de trei ori, din momentul în care primise apelul telefonic de la Harper până la reținerea sa de către FBI. Și Kharmai fusese rugată să descrie amănunțit evenimentele care se petrecuseră în districtul Hanover. Cei doi tineri ofițeri vorbiră cel mai mult, dar tot ei aveau și câteva dintre răspunsurile căutate.

Naomi stătea lângă Ryan, pe când cei doi oficiali superiori stăteau în fotolii confortabile, de cealaltă parte a unei măsuțe joase de cafea. La întoarcerea la Langley, se bucurase de un lung duș fierbinte în vestiarul pentru femei, iar cineva fusese trimis la ea acasă pentru a lua niște haine. Binefăcătorul necunoscut alesese bine. Ca rezultat, arăta de o mie de ori mai bine decât în dimineața aceea și era nerăbdătoare să afle mai multe despre atacul dezastruos din Virginia.

Harper era cel care trebuia să-i explice asta.

– Unitatea FBI specializată în explozibili și-a concentrat atenția asupra demisolului. Au fost găsite distrugerii provocate de o explozie ca urmare a unei scurgeri de gaze, dar scurgerile aproape totdeauna își au originea în valva de ieșire, care se află la parter. Așadar, se crede că Vanderveen a demontat fittingurile către aragaz, a făcut o gaură în podea și a montat un furtun care ducea la demisol. Apoi, a folosit bandă adezivă pentru a etanșa gaura și toate orificiile prin care putea intra aer, astfel că gazul era pur și simplu închis acolo.

Harper sorbi o gură de cafea și continuă:

– Au fost găsite și alte probe care confirmă asta. Fragmente dintr-o canistră de benzină – una dintre cele vechi, de metal – îndesate în pereți și ceea ce păreau să fie două ploturi și urme de SEMTEX H. Nu a avut timp pentru ceva mai elaborat, așa că a legat, pur și simplu, un calup de exploziv de o canistră de benzină, apoi a conectat o baterie la o amorsă electrică. Dispozitivul era pregătit să explodeze când separatorul era înlăturat dintre plăcuțele metalice.

Ryan clătină din cap.

– Cum e cu bomba din furgonetă?

– Aia a fost mai complicată, deși nu cine știe ce, spuse Harper. Au reușit s-o ia de acolo abia acum câteva ore; s-au temut că există capcane, îndeosebi după ce s-a întâmplat în Hanover. Băieții de la ATF, care o dezmembrează, zic același lucru: simplu, dar eficient. Tipul a conectat un telefon mobil la explozibilul SEMTEX H, care a fost camuflat în cinci lăzi metalice. Apropo, ai fi încurcat-o dacă ai fi intrat prin spate, Ryan! El avea dispozitive antimiscare pe telefon și pe două dintre lăzi.

– Dar nu întrerupătorul.

– Nu întrerupătorul, fu de acord Harper. Nu voia să riște o explozie prematură, așa că, dacă ar fi greșit cineva numărul de

telefon, nu s-ar fi întâmplat nimic atâta vreme cât nu era curent în circuit. Ai zis că ai auzit sunetul telefonului?

– Da, a sunat la aproximativ două secunde după ce am apăsât întrerupătorul.

– Era Vanderveen încercând să-l declanșeze. Acele două secunde au fost hotărâtoare, Ryan.

Lui Ryan i se făcu puțin rău când se gândi cât de aproape fusese de a fi distrus împreună cu vreo opt străzi din oraș.

– Isuse Hristoase, spuse el, tot ce am făcut a fost să apăs un întrerupător.

Harper dădu ușor din cap.

– El trebuia să-l poată activa rapid, dar nu putea să intre în partea din spate a mașinii și să înceapă a scotoci în mijlocul unei străzi aglomerate. Era cea mai bună modalitate pentru el și, dacă tu n-ai fi apărut atunci când ai făcut-o, ar fi funcționat.

Ryan rămase tăcut. Nici nu voia să se gândească la dezastrul care aproape că se întâmplase. Va avea o groază de timp pentru asta mai târziu, dar Naomi nu-i observă ezitarea, iar ea nu terminase:

– Despre ce fel de distrugere vorbiți?

Directorul adjunct își dresе glasul:

– Ei bine, nu am un răspuns definitiv. Am vorbit cu Bateman – ăsta-i șeful grupului operațional al ATF, apropo – și mi-a dat niște date estimative. Am fi avut distrugerі serioase ale fiecărei clădiri pe o rază de patru străzi de la epicentrul exploziei. Asta ar fi inclus Freedom Plaza și Pershing Park. Aproximările, și încă există dispute în privința asta, sunt între 400 și 500 de morți, plus până la 2 000 de răniți. Și ora a fost luată în considerare când s-au făcut calculele: dacă ar fi fost cu câteva ore mai devreme, de exemplu, pierderile ar fi fost mai mici.

Ryan își privi mâinile.

Directorul Andrews se răsuci ca să se uite pe fereastră, cu chipul pământiu.

– Dumnezeu mare!

– Cum rămâne cu unghiul? El viza coloana prezidențială, corect?

Harper încuviință și zise:

– Corect. Disputa e chiar mai mare vizavi de *această* întrebare. Tipul urmărea cu certitudine coloana, dar nu este clar dacă ar fi avut succes. Bateman crede că ar fi funcționat, dar oameni din cadrul FBI spun altceva.

Directorul CIA interveni:

– Și-a sporit șansele plasând blocuri de beton lângă panoul despărțitor. Astfel, cea mai mare parte din forța exploziei era dirijată spre 13th Street. Cred că avea șanse mai mari decât vrea cineva să admită.

Kharmai și Kealey rămaseră tăcuți când constatară franchețea remarcei, dar directorul Andrews abia se pornise. Se întoarse dinspre fereastră pentru a-i examina cu atenție.

– Inutil să mai spunem că vor fi unele efecte secundare serioase în următoarele câteva săptămâni. De preferat, desigur, ar fi fost să se țină întreaga poveste sub tăcere. După asasinarea senatorului Levy și după Kennedy-Warren, ultimul lucru de care avem nevoie este ca presa să vuiască despre o bombă de 1360 de kilograme care era să spulbere coloana prezidențială. Dacă ar fi fost numai evacuarea din port, am fi putut-o explica. Ar fi căzut câteva capete, dar am fi putut s-o ascundem sub preș.

– Din păcate, asta nu a fost tot. Vanderveen a ucis doi oameni în fuga sa, inclusiv un polițist. Ambii au murit în locuri pline de oameni, așa că nu există nici o cale de mușamalizare. Acesta va fi titlu de primă pagină cât de curând, dar consilierii președintelui, în toată înțelepciunea lor, încearcă

să-l prezinte ca pe un lucru pozitiv, un succes major al impunerii legii în Statele Unite. Nimeni nu vrea să-i zică pe numele adevărat.

– Aproape un dezastru, rosti Ryan.

Andrews aprobă din cap.

– Exact. Dar problema nu este în mâinile noastre acum, așa că, dacă se vrea să se politizeze, nu avem altă șansă decât să le cântăm în strună. Oricum, președintele are de gând să felicite pe cineva. Adică, pe voi doi. Mai ales pe tine, Ryan!

Răspunsul lui Kealey veni prompt și sincer:

– Asta nu se va întâmpla.

Văzu reacția directorului CIA, se reculese și apoi spuse:

– Scuzați-mă, domnule! Pur și simplu, nu vreau să am de-a face cu asta. În plus, noi niciodată nu am procedat în acest fel, iar președintele știe asta. Nu vreau să-mi apară fața la televizor și nu vreau să dau nici un interviu. Vreau doar să știu ce facem pentru a-l prinde pe ticălos.

Harper își ridică privirea și oftă greu.

– Nu a ajuns departe cu acel Camry. Mașina a fost găsită într-o parcare subterană din Anacostia, iar în portbagaj, corpul unei secretare de 29 de ani.

Ryan injură și își îndepărtă privirea, gândindu-se cât de aproape fusese de a-l opri pe Vanderveen.

– A ales cu grijă: nu erau camere de luat vederi în garaj, nu se putea stabili imediat în ce mașină s-a urcat. Femeii îi lipsea geanta, așa că a durat până să aflăm cine este. S-a început cu clădirile vecine... Apoi, l-au găsit pe angajatorul femeii, i-au aflat numele și apoi ce mașină avea. După aceea, desigur, au aflat că aceasta dispăruse. Așa că mașina ei, un Chevrolet Camaro, este dată în urmărire generală, dar nimeni nu-i din cale-afară de optimist. Numai aflarea identității femeii i-a dat lui Vanderveen două ore avans față de oamenii lui Susskind.

Directorul adjunct făcu pauză pentru a lua o gură de cafea. Studiind chipul lui Harper, Ryan se gândi că omul părea extenuat, apoi realizează că el însuși probabil că nu arăta altfel.

Harper încă vorbea:

– Din moment ce totul va fi făcut public oricum, președintele ne-a dat mână liberă să-l urmărim pe Vanderveen. Numele lui este deja pe lista celor mai căutați teroriști și am trimis poza lui la controlul pașapoartelor de la fiecare aeroport mai mare din Europa de Vest, precum și Africa, și Australia. Fără să vrea, ne-a ajutat cu asta... Fotografia de pe permisul de conducere al lui Nichols este probabil făcută în urmă cu mai puțin de doi ani, fiind mult mai recentă decât pozele din armată pe care le aveam înainte. Am trimis actualizările și la Interpol.

– Vanderveen are legături cu Iran și Al-Qaeda, le reaminti Ryan. Are acces la bani, așa că nu este obligat să zboare cu curse regulate. Ar fi putut să aranjeze o cursă charter cu câteva luni în urmă, probabil pe un aerodrom mic, nesemnificativ, undeva la capătul lumii.

– Crezi că a plecat, Kealey? întrebă directorul CIA.

– Așa ar fi logic, domnule. Dacă rămâne aici, se expune celei mai mari vânători a unui om din istoria SUA. Pe lângă asta, știți, așa cum știu și eu, că, dacă ajunge în Iran, l-am pierdut. Nu avem mijloace să intervenim acolo, doar dacă nu cumva s-a schimbat ceva în ultimele douăsprezece luni.

Harper oftă adânc.

– Nimic nu s-a schimbat. Se gândi puțin, apoi zise: A ratat însă. Dacă este în drum spre Teheran, probabil că nu va avea parte de o primire prea cordială.

– Sper să ai dreptate, spuse Ryan. Dar eu n-aș conta pe asta.

Întâlnirea se termină cinci minute mai târziu. Kealey și Harper mergeau umăr la umăr prin hol, nici unul negăsind ceva de zis, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri.

Doar pentru a rupe tăcerea, Harper spuse:

– Vei primi o medalie, să știi. Naomi, de asemenea. Probabil, ceva frumos.

Ryan ridică din umeri apatic, dar nu zâmbi.

– Efectiv, nu mă interesează. Îi aruncă o privire scurtă celui alt bărbat. Nu pentru că nu apreciez asta. Dar, într-adevăr, nu mă interesează. Pe deasupra, oricum, nu pot să o arăt nimănui.

În timp ce se apropiau de ascensoare, Harper râse puțin de modul cum pusese problema.

– Nu de astă dată, Ryan. Țsta este unul dintre puținele noastre succese publice, clipa noastră în lumina reflectoarelor. Te-ai putea bucura atâta vreme cât durează.

Kealey nu răspunse imediat, încă o dată pierdut în mica lui lume. În cele din urmă, spuse:

– Poți să mi-o trimiți prin poștă, John. Mă duc acasă. În noaptea asta.

Harper se pomeni dând din cap.

– Landrieu nu va fi încântat, remarcă el. Deja e furios că ai venit aici, în loc să dai raportul la Tyson's Corner.

– La naiba cu el, zise Ryan. *La naiba cu el!* Nu a fost de acord când i-ai cerut o legitimație pentru mine, iar eu aveam cu adevărat nevoie de o legitimație. Eram cu zece secunde în urma lui Vanderveen când tipii din HRT au sărit pe mine. N-am nimic împotriva lor... Își făceau meseria. Însă, dacă aș fi putut să le arăt ceva, s-ar fi putut să-l ajungem. La naiba, știu că am fi reușit!

– Oricum, probabil că e terminat, remarcă Harper îndreptând discuția înapoi la directorul TTIC. Brenneman a aruncat

pe Landrieu o mare parte din vină pentru moartea senatorului și dezastrul de la Kennedy-Warren, și încă n-a uitat. Ezită, apoi zise: Chiar m-am certat cu el pentru asta, să știi. El voia să te elimine complet, Ryan. A trebuit să fac un compromis.

– Nu te învinovățesc pe tine, John! Nu asta am vrut să spun. Mi-e pur și simplu greață de oameni precum Landrieu. Sunt 1000 ca el în Washington și toți par să dețină cele mai periculoase poziții.

– Sunt total de acord cu tine, zise Harper și realizează că vorbea serios.

Când ușile liftului se deschiseră la parter, pășiră pe marmura albă, curată, iar el se întoarse să-i dea tânărului bărbat un ultim sfat:

– Du-te la Katie, Ryan! Mă ocup eu de consecințele plecării tale rapide. Ai făcut un lucru al naibii de bun azi, deci gândește-te că ți se cuvine să fii lăudat pentru asta, bine? Și nu-ți face griji în legătură cu Vanderveen. Va ieși la iveală mai devreme sau mai târziu.

– Vreau să pun mâna pe ticălosul ăla, John!

Ryan detesta să-și încalce promisiunea față de Katie și îi era groază că va trebui să-i explice asta, dar cuvintele sosiseră pe neașteptate, iar el știa că dorea cu adevărat asta.

– Vreau să revin în CIA. Vreau să spun, în mod oficial.

Harper zâmbi. Era exact ce dorise să audă.

– Vom vorbi despre asta peste câteva zile. Până atunci, odihnește-te puțin și du-te să-ți vezi fata.

– Dacă reușesc să găsesc un avion, zise Ryan cu frustrare în glas. Viscolul ne-a ocolit, dar am auzit că se îndreaptă spre nord, destul de repede. Până ajung la Dulles, s-ar putea ca aeroporturile...

Se opri când văzu că zâmbetul celuiilalt bărbat se transformase într-un rânjet larg. Harper clătină din cap, înmânându-i lui Ryan o carte de vizită cu un număr pe spate.

– Ai telefonul mobil? întrebă el.

Ryan dădu afirmativ din cap.

– Sună la acel număr când ești gata de plecare. Eu sunt directorul adjunct al CIA, Ryan. Uneori, tu uiți asta.

Kealey era pe punctul de a-l întreba ce voia să spună cu acea observație criptică, dar, în loc de asta, doar întinse mâna pentru a i-o strânge pe a celuiilalt bărbat.

– Mulțumesc, John. Ne vedem luni.

– Drum bun! Te voi aștepta la poarta principală când te întorci. La 9.00 a.m. Harper se uită peste umărul lui Ryan. Cred că e cineva care vrea să stea de vorbă cu tine.

Ryan se întoarse și o văzu pe Naomi Kharmai, care se afla la câțiva metri distanță, cu un zâmbet plăcut pe buze și arătând bine într-un costum alb cu pantaloni, care contrasta cu pielea ei de culoare caramel. Își înclină capul într-o parte și spuse:

– Unde pleci *tu* așa grăbit?

Stăteau unul în fața celuiilalt în cafeneaua posomorâtă și aproape goală la acea oră târzie. La început, fu o tăcere apăsătoare în timp ce Ryan își privea cafeaua neatinsă, iar Kharmai învârtea o cană de ceai între mâinile ei frumoase.

– Chiar trebuie să fugi de o fată, așa-i?

El își ridică privirea. Naomi zâmbea, poate cu o oarecare tristețe.

– Mă întorc săptămâna viitoare, Naomi. Te vei sătura de mine urgent.

– Am crezut că vrei să pleci din CIA. Credeam că *plecaseși*.

– Nu pot să plec. Nu atâta vreme cât el este liber.

Ea se gândi la asta și era pe punctul de a spune ceva, dar apoi se răzgândi:

– Vei intra în CTC?

– Acolo lucrezi tu, corect?

Ea încuviință din cap.

– Atunci, nu.

Naomi îl privi mânioasă în timp ce un rânjete se răspândi pe fața lui.

– Serios.

El ridică din umeri.

– Probabil. Acolo, voi avea cel mai mare acces la resurse, așa că, da, cred că da.

Ea zâmbi și amândoi rămaseră tăcuți. În cele din urmă, doar pentru a face conversație, Ryan zise:

– Ne dau medalii, știi. Unele prețioase.

Naomi ridică din umeri și ceea ce urmă îl surprinse cumva.

– Nu e așa de important pentru mine. Nu știu de ce...
Mereu am crezut că va fi.

Ryan citi în ochii ei că nu juca teatru. Chiar gândea acele vorbe, iar asta îl surprinse.

– Lui Harper îi place de tine, Naomi. Te-ai remarcat cu această ocazie, așa că primește ce ți se dă și zâmbește în fața camerelor, bine?

Ea își ridică privirea să vadă dacă el glumea, dar fața lui era foarte serioasă.

– Nu încerc să fiu arogant, dar n-am nevoie de slujba asta și nici n-o vreau absolut deloc. Înseamnă mai mult timp departe de Katie, pentru că ea se întoarce la școală, la primăvară, și nu va putea să vină cu mine, aici. Făcu o pauză pentru a lua prima și unica sorbitură de cafea, apoi zise: Tu, pe de altă parte, ești deșteaptă, Naomi. Poți ajunge mare aici. N-ai putea fi director al CIA, din cauza naționalității, dar orice altceva îți

este accesibil. Vreau să spun că ai putea cu certitudine să conduci CTC. Însă, pentru a ajunge acolo, trebuie să te prefaci uneori. Nu te interesează medalia... Asta este una dintre acele ocazii. Este în interesul tău să-i exagerezi puțin importanța, crede-mă.

Ea îi acceptă sfatul pentru că era bun, flatată de compliment, dorind ca el să n-o fi menționat pe cealaltă femeie. „Vreau să vii acasă, cu mine!” dorea ea să strige și trebuie că asta se vedea pe fața ei, pentru că vorbele lui fură urmate de o lungă tăcere apăsătoare.

Până la urmă, se hotărî să-l cruțe. Era clar că voia să plece și, făcându-l să sufere, nu-l va face să-și schimbe părerea.

– Ei, bine, cred că ne vom vedea luni, spuse ea.

Amândoi se ridicară.

– Cred că da.

Apoi, se uitară unul la altul pentru un moment lung, Naomi așteptând, sperând că poate el se va apleca și...

Dar nu se întâmplă. În loc de asta, el doar întinse palma pentru a-i atinge ușor brațul. Apoi, se întoarse și ieși din cafenea. Ea se uită după el mult timp, diverse sentimente amestecându-se pe chipul ei. Când el trecu de ușă și dispăru, ea se așeză să-și termine ceaiul și încercă să nu se mai gândească la asta.

Când Ryan sună la numărul pe care i-l dăduse Harper, își reaminti, pentru prima dată după destulă vreme, cât de multă influență avea de fapt acel bărbat. Era ușor de uitat, pentru că nu era nimic tipător în stilul de viață personal al directorului adjunct; cu toate că locuia într-o casă frumoasă și se îmbrăca bine, își ducea soția în fiecare an, în aceeași stațiune în Colorado și conducea un Explorer vechi de șase ani, cu 160 000 de kilometri la bord.

Dar când venea vorba de funcția sa de la Langley, Harper avea puterea de a muta munții din loc. La cinci minute după apelul telefonic, Ryan era întâmpinat la intrarea principală de un bărbat în costum negru, care, după ce se prezentă ca fiind George, îl însoți la un Mercedes negru și strălucitor, cu geamuri întunecate. Judecând după modul în care se lăsa în amortizoare, limuzina cu aspect agresiv era blindată.

George deschise portiera din spate, dar Ryan clătină din cap și se urcă în față. Nu voia să se deprindă cu acest tip de tratament și se întrebă, pentru un moment, dacă Harper își dăduse osteneala să facă asta ca pe o favoare sau ca să-i reamintească, în mod intenționat, despre unele dintre beneficiile care existau la Langley. Ryan zâmbi când se gândi că un drum într-un Mercedes blindat și cu șofer nu compensa de fapt salariul guvernamental, pentru că, la urma urmei, salariul era cel care determina condițiile de viață. Poate nu pentru el, dar, cu siguranță, pentru cei mai mulți angajați.

Trebui totuși să-și reevalueze această apreciere când se opriră în scrâșnet de roți pe pista de la Dulles International. Nu-i venea să creadă că li se permisesese să intre chiar pe pista de decolare și fu și mai surprins când realizează că se va întoarce la Maine cu unul dintre avioanele Gulfstream cu reacție ale CIA.

Se întoarse către șofer și zise cu o urmă de zâmbet:

– Trebuie să-ți faci mare plăcere să conduci această mașină, George. Ai o slujbă dată naibii.

Celălalt bărbat, solid și nepăsător pe timpul întregului drum, zâmbi la rândul lui.

– Chiar așa, domnule, spuse el. Chiar așa.

Nu mai fu mult până când G-V¹-ul atinse înălțimea normală de zbor, de 12 500 de metri și se năpustiră spre nord cu

¹ Gulfstream V (n.tr.)

puțin peste 900 de kilometri pe oră. Ryan știa că trebuia să se relaxeze și să savureze călătoria, și o făcu la început, dar, fiindcă rămăsese singur aproape 13 kilometri în urcare, curând, începu să se plictisească.

Deoarece carlinga era protejată doar de o draperie, se duse să se asigure că aeronava era într-adevăr pilotată de cineva. Cei doi bărbați părură să se bucure de compania lui și ieși la iveală că Steve Kearns, pilotul, zbura pe avioane cu reacție pentru CIA, de aproape 17 ani.

– Unde ai fost ultima dată? întrebă Ryan cunoscând exact răspunsul.

Kearns zâmbi imperceptibil.

– Nu pot să spun asta.

– Unde mergem acum?

El chiar nu știa.

– Nu pot să vă spun nici asta.

Zâmbetul i se lărgi, dar Reynolds, navigatorul, râse și zise:

– Portland International Jetport, domnule.

Asta era o veste bună pentru Ryan. Portland era mult mai aproape de Cape Elizabeth decât Bangor, aeroportul pe care el îl folosea în mod obișnuit.

– Sunt surprins că nu au închis pista. Acel loc nu a fost proiectat pentru a gestiona traficul pe acest tip de vreme.

Reynolds dădu din cap în semn că este de acord.

– E adevărat. Desigur, chiar acum suntem la peste 3000 de metri deasupra a ceea ce-i mai rău. Însă lucrurile se înrăutățesc la sol. Jumătate din stat a rămas fără curent și au trebuit să intre în funcțiune generatoarele cu modulație de frecvență a impulsurilor. Furtuna este împinsă puțin de jet-stream-ul canadian, dar încă lovește partea de est a statului. Vom fi în regulă, deși aterizarea ar putea fi tare dificilă. Hei, Kearns, *știi* să aterizezi, nu?

Acesta ridică din umeri.

– Am încercat odată, pe *Simulatorul Microsoft '98*, spuse el zâmbind larg.

Ryan observă că pilotul era unul dintre acei oameni incapabili să-și mențină o expresie impasibilă când spun o glumă.

– Nu s-a terminat prea bine.

Reynolds, examinând ceva pe multitudinea lui de ecrane, ridică privirea și zise:

– Ei bine, sper că înveți repede. Mai avem aproximativ zece minute.

– Isuse Hristoase! rosti Ryan puțin șocat. Abia am decolat. Pilotul zâmbi.

– Bun venit în lumea minunată a călătoriilor corporatiste!

Aterizarea, după cum prezisese Reynolds, nu a fost amuzantă deloc, chiar dacă Ryan se strânsese cu centura de unul dintre fotoliile îmbrăcate în piele moale. Se ridică pe picioarele tremurânde, după ce avionul se opri, și își băgă capul în carlingă pentru a le mulțumi celor doi. Kearns părea puțin palid, dar amândoi bărbați îi apreciară cuvintele, care erau dificil de auzit din cauza ploii ce răpăia pe fuzelaj.

– Băieți, știți ceva despre transportul meu la sol? urlă Ryan peste vâjâitul furtunii.

Kearns spuse:

– Te duci la Cape Elizabeth, corect?

– Corect.

– Sunt doar vreo 30 de kilometri, zise pilotul. Rânjea din nou și culoarea îi revenise în obraji, aterizarea dificilă fiind de domeniul trecutului. Nu este mult de mers pe jos. Am o umbrelă, dacă îți trebuie.

Reynolds clătină din cap cu un zâmbet îndurerat și se întoarse spre Ryan.

– Trebuie să-l găsești pe Andreno, la biroul pentru securitate, la primul etaj. Are o cheie pentru tine. Cred că ai o mașină pentru weekend, dar luni trebuie să ajungă la Langley.

– Andreno?

– Asta e tot ce știu. Navigatorul ridică din umeri. Câți pot fi acolo?

Ryan înțelese că omul avea dreptate.

– Da, nu este o imensitate de aeroport. Sau jetport. Nu contează.

Se apropie pentru a le strânge mâinile.

– Mulțumesc, băieți!

– Nici o problemă. Călătorie plăcută!

Coridorul telescopic fusese deja atașat de avion cu un zgornot răsunător de metal pe metal. Reynolds îi deschise ușa din interior și apoi Ryan păși în coridor, dând din cap în semn de mulțumire spre operatorii acestuia, înainte de a se îndrepta spre terminalul aferent.

Holul era plin cu pasageri blocați la sol, iar Ryan își reaminti încă o dată să-i mulțumească lui Harper pentru a-l fi scutit de această problemă serioasă. Făcându-și loc printre scaunele ocupate din terminal, găsi repede biroul respectiv și întreabă de Andreno, care se dovedi a fi șeful securității aeroportului.

– Da, am cheia chiar aici, spuse cu un mormăit bărbatul greoi. Mercedes... drăguț.

După ce luă cheia și primi câteva îndrumări verbale, Ryan părăsi biroul și se îndreptă spre parcare subterană. Mașina care-l aștepta era foarte asemănătoare cu cea în care fusese dus spre Dulles. Strecurându-se pe pielea neagră și rece, zâmbi ca un băiețel când răsuci cheia în contact și motorul se trezi la viață.

Curând, părăsi garajul, răgetul motorului puternic bubind ca un tunet între zidurile de beton, amestecându-se cu răpăitul inverșunat al ploii de afară. Cu ștergătoarele mergând la viteză maximă, accelerează pe International Avenue, faza lungă a Mercedesului tăind o brazdă prin vârtejurile negre de ploaie, apoi viră la stânga, pe Johnson Avenue, înainte de a ajunge la I-95 South, câteva minute mai târziu.

În timp ce conducea, nu putu să nu se gândească la apropiata discuție. Ea, probabil, va fi furioasă că el nu se ținuse de cuvânt, dar el știa că trebuia să termine cu Vanderveen o dată pentru totdeauna. Era o dispută pe care ea n-o putea câștiga; el revenea la CIA indiferent ce zicea ea, dar erau câteva lucruri care puteau să-i facă ei situația mai ușoară. La urma urmei, îi dăduse inelul de logodnă și ar putea s-o atragă cu folosirea BMW-ului pentru a scurta cearta cât mai mult posibil. Știa că ea iubea acea mașină aproape la fel de mult cât ura Corolla ei.

Ryan se gândise și la altceva. Cu riscul de a o răsfăța, știa că ea pusese ochii pe un nou SUV Volkswagen... Rahat, nu putea să-și amintească numele. Tureg sau Tourag, poate... ceva de genul ăsta. Era destul de mare însă și solid, ceea ce era tot ce-l interesa pe el. Katie nu era foarte pricepută la volan și, în timp ce el glumea mereu despre asta, ea se chinuia, în secret, din pricina călătoriilor frecvente la Orono. Își aminti cât de entuziasmată fusese după ce văzuse acel model în parcare de la băcănie...

„De ce nu?“ se gândi el. Merita, chiar și numai pentru expresia de pe fața ei. Măine, duminică, va fi o zi bună pentru asta. După-amiază, se va strecura afară și se va duce la dealerul din Augusta. Se întrebă dacă ea ar observa că el a instalat un roll cage¹...

¹ Cadru special pentru întărirea caroseriei, menit a-i proteja pe ocupanții mașinii (n.red.)

Gândurile acestea începură a păli când părăsi autostrada și o luă pe șosea, de-a lungul coastei. Se circula mai greu pe aici, deși copacii semeți își întindeau coroanele peste drum și opreau ceva din ploaie, dar și din lumină, care oricum nu era prea multă. Șoseaua era acoperită de ramuri căzute, unele aproape la fel de mari ca niște copăcei, așa că trebui să frâneze de câteva ori și să vireze brusc, ceea ce îl zdruncină aproape la fel ca și aterizarea dificilă din Portland.

Casa apăru curând pe partea stângă, acoperișul abrupt zărindu-se când și când printre coniferele din depărtare. Fu încântat să vadă lumină la ferestre, ceea ce însemna că ea era acolo și că încă aveau curent electric.

Ryan fu bucuros că ea era acasă și îi luă câteva secunde să realizeze cât de ușurat se simțea de fapt. Katie aproape că-i frânsese inima părăsindu-l la hotel și nu vorbiseră în cele câteva zile de la incident. Știa însă prea bine care erau sentimentele ei și decisese că lucrul cel mai bun era să-i dea un răgaz. Cu siguranță, se liniștise deja. Tot ce dorea era s-o vadă. Se gândise s-o sune pentru a o anunța că era pe drum, dar ei îi plăceau surprizele, iar lui îi plăcea s-o surprindă. „Volkswagenul va pune capac“, se gândi el cu un zâmbet. Din nou, își aminti de ideea lui despre o nuntă într-un apus de soare pe Mediterana. O mulțime de planuri...

Întâi, trebuiau să aibă acea discuție. Nu vor fi ocolișuri, dar poate nu va dura prea mult. Era însă corect să fie sincer cu ea.

Apoi, se pomeni gândindu-se la urmările probabile ale generozității și scuzelor sale sincere și ajunse la concluzia că disputa putea, cu certitudine, să mai aștepte o zi.

Un dezavantaj al casei din Cape Elizabeth, se gândi el ieșind din Mercedes și intrând în furtună, era faptul că nu avea

garaj, nemaivorbind de faptul că distanța de la parcare la garaj improvizată până la ușa de la intrare părea mult mai mare într-o noapte fără lună, pe o furtună cu trăsnete. În cele din urmă, Ryan reuși să ajungă pe verandă, stropii de ploaie formând mici mărgelile și rostogolindu-se de pe geaca lui din piele subțire. Deși jeansii lui erau uzi leoarcă în jurul gleznelor, picioarele îi erau încă uscate în bocancii Columbia impermeabili.

Strecurând cheia în ușă și răsucind clanța, îndată ce pași înăuntru, realizează că, din interior, locuința nu părea așa de luminată. De fapt, în afară de o strălucire slabă în capătul scării, singura lumină care se zărea venea din bucătăria aflată în fața lui. Apoi, o auzi mișcându-se și un zâmbet involuntar i se furișă pe față, în vreme ce el se strecura prin hol pentru a se apropia pe furiș și a o speria.

Dar, pășind prin cadrul ușii, fu surprins să constate că ea nu umbla prin bucătărie. În loc de asta, stătea la masă și se holba la el cu o expresie înspăimântată pe chip. Buza de jos îi tremura și ochii albaștri erau plini de lacrimi.

În picioare, chiar în spatele ei, având un cuțit tăios ca bri-ciul într-o mână și un rânjet groaznic pe buze, stătea William Vanderveen.

Ryan încercă să-și spună că nu era real ce vedea.

Nu *putea* fi real. Nu putea fi real pentru că nu era rațional; Vanderveen avea contacte care-l puteau ajuta să iasă din țară aproape imediat, dar se hotărâse să conducă peste 750 de kilometri, cu toată poliția pe urmele lui, pentru a veni *aici* ? Pur și simplu, nu avea nici un sens...

Și nu mai arăta nici un pic precum Claude Bidault. Asta însemna că trebuia să fie un vis, pentru că era imposibil ca el să fi avut timp să conducă întreaga distanță de la Washington

la Maine și să-și dea jos barba mare și vopseaua din păr. Pur și simplu, nu era posibil... nu?

Își duse mâna instinctiv spre Beretta, apoi îi îngheță sângele în vene când realizează că pistolul se afla pe scaunul din dreapta al Mercedesului.

Toate uneltele din lume, dar nimic la îndemână când avea cel mai mult nevoie de una. Și nimeni pe care să dea vina, în afară de el însuși.

– Bună, Ryan.

Pe un ton familiar, cu acel timbru al vocii pe care Ryan și-l aminti după atât de multă vreme, aceeași voce care îi alungă ultima dintre speranțele sale disperate. Nu era un vis.

– Will.

Încercă să-și mențină glasul calm, dar era aproape imposibil. Zâmbetul deveni mai larg. Vanderveen își înclină capul și spuse:

– E greu pentru tine să-mi zici așa, nu? Vrei să spui March, nu-i așa?

Latul cușitului se mișca lent peste gâtul lui Katie, dar ochii verzi și luminoși ai lui Vanderveen nu se îndepărtară nici o clipă de la chipul lui Kealey.

– Îți voi destăinui un mic secret, Ryan. Poți să-mi zici cum îți place. Nu contează. Nu aici. Nu mai contează.

Privirea insistentă a bărbatului era aproape hipnotică. Ryan își desprinsese privirea cu un efort uriaș, forțându-se să se uite în ochii lui Katie. Ea îl privea rugător, lacrimile izbucnindu-i în cele din urmă și șiroindu-i pe obraji.

– Ryan...

Vanderveen se uită în jos când ea vorbește, dar capul lui se ridică rapid, înainte ca Ryan să se poată mișca.

– E uluitoare, știi. Eu însumi nu aș fi putut alege mai bine pentru tine. Ochii ei sunt așa de... Se prefăcu cufundat în cău-

tarea cuvântului, cuțitul făcând mici cercuri în mâna sa. Expresivi. Așa de plini de viață. Asta poate face o femeie altfel banală să pară foarte frumoasă, într-adevăr. Și Katie nu a fost niciodată banală, nu-i așa?

Ryan observă cu o limpezime ciudată că arma lui Vanderveen era din dulapul lui de la bucătărie, un cuțit de cojit de 11 centimetri, exact ca acela pe care el îl strecurase în închi-soare. Cuțitul dansa în ritmul cuvintelor criminalului, dar nu se depărta mai mult de 15 centimetri de gâtul lui Katie.

Își îndepărtă privirea de la ei, căutând ceva, orice, pe care să-l poată folosi ca armă.

Era inutil. La un metru în dreapta era un bufet cu blat de ardezie care nu oferea nimic. Putea să se repeadă, dar nu va ajunge la timp acolo. Vanderveen o va tăia îndată ce el se va mișca.

Iar de afară, trecând prin pereții casei, cu un răpăit incredibil, zgomotul furtunii se întetea.

Trebuia să spună ceva.

– Ascultă, ea... Nu trebuie să...

Celălalt bărbat îl privea concentrat, dar Ryan se opri și un declic se produse în mintea lui. Când deschise gura din nou, tonul rugător dispăruse. În schimb, rosti cele mai adevărate cuvinte pe care le știa:

– Dacă faci asta, nu vei fi reuși să fugi suficient de departe.

– Asta e, zise Vanderveen sincer încântat. Asta e ce voiam să aud. Mă bucur să constat că încă te mai poți înfuria.

Ryan făcu un pas rapid în față. Înainte de a-l face pe al doilea, Vanderveen o smucise pe Katie de pe scaun. O ținea strâns lipită de pieptul lui, mâna lui stângă strângând ca un clește talia ei subțire. Vârful cuțitului era înfipt suficient de tare în pielea ei pentru a-i da sângele.

– *Nu, la naiba? Nu...* Ryan își stăpâni panica în creștere. Își ridică rapid mâinile și încercă să-și mențină vocea egală: Las-o în pace, Will! N-are nimic de-a face cu asta.

– Greșit! mârâi Vanderveen. Arc totul de-a face cu asta. Ai făcut-o parte din asta când ai decis să faci pe eroul azi.

Ryan nu putu găsi un răspuns. Katie plângea în hohote acum, copleșită de privirea neajutorată pe care o vedea în ochii lui, făcând eforturi pentru a vorbi printre suspine:

– Ryan, nu-l lăsa... să mă rănească... *te rog!*

– E în regulă, Katie, reuși el să spună. Sunt aici. Sunt aici.

– E foarte înduioșător, remarcă Vanderveen. Dar mă plictisesc deja, așa că dă-mi voie să te întreb ceva, Ryan: A meritat? A meritat recunoștința pasageră a câtorva sute de oameni pe care nici măcar nu-i vei cunoaște vreodată? Dacă ai putea să te întorci în timp și să-i lași să moară pentru ca să trăiască, nu ai face-o? N-ai face-o *într-o clipă?*

Aștepta un răspuns, dar Kealey nu se putea concentra decât asupra expresiei de teroare și disperare totală de pe chipul lui Katie.

Vanderveen era vizibil dezamăgit.

– Hai s-o luăm altfel, zise el. Îți amintești când ai văzut-o prima dată?

Ryan știa ce făcea omul, dar nu putu controla ce se întâmplă în continuare. Imaginea îi apărură în minte înainte ca el s-o poată opri: Katie cu picioarele ghemuite sub ea, părul castaniu-auriu strălucind în soare, un zâmbet drăguț și ochi albaștri ispititori, pe iarbă, în Orono.

Privirea lui Vanderveen deveni și mai concentrată. Când văzu ochii lui Kealey întunecându-se, reamintindu-și, zâmbi din nou și zise:

– Asta e. Ține-ți ideea...

Ryan își reveni la vreme pentru a prinde ultima parte a frazei.

– ...și uită-te la asta.

Apoi, cu o singură lovitură puternică a mâinii, Vanderveen împinse toți cei 11 centimetri ai lamei în partea dreaptă a gâtului lui Katie.

Înainte de a pricepe pe deplin ceea ce tocmai se întâmplase, Ryan auzi un țipăt de durere, fără să-și dea seama că era al lui, se repezi pe podeaua de lemn, concentrându-se doar asupra uciderii celui alt bărbat. Era orb la reacția lui Katie.

Ochii ei se deschiseră larg și buzele se depărtară, dar nu apărură nici un sunet. Ea încercă să scape de cel care o ținea strâns, dar picioarele îi fugiră de sub trup. Apoi, se prăbuși în față, peste marginea mesei, mâna dreaptă ridicându-se în căutarea sursei mistuitoarei dureri.

Brusc, se pomeni pe jos, zbătându-se frenetic, încercând să găsească un strop aer prin senzația sufocantă de sânge din gâtul ei. Avu sclipiri bruște de conștientizare, perioade scurte de luciditate care o făcură să priceapă teribila realitate. Încercă s-o îndepărteze, dar faptele o confirmau... Fusesse rănită, rănită rău și cel mai apropiat spital era la 30 de kilometri, și ea nu putea să respire, și Ryan nu se uita la ea, nu vedea cât de rău îi era, și ea *nu putea să respire...*

Kealey și Vanderveen se luptau să pună mâna pe pistolul care apăruse de nicăieri. Se luptau pe viață și pe moarte, unul mânat de furie și disperare, celălalt, de o ură născută demult – un rău visceral care era suma multor rele cu originea înapoi în timp, în miezul multor evenimente.

Pistolul de calibru 40 bubui o dată, apoi alunecă pe podeaua de lemn lustruită, trecând printr-o dără subțire de sânge înainte de a se opri sub frigider. Vanderveen luă o decizie

rapidă în vreme ce Ryan se repezi după pistol, ridicându-se în picioare și aruncându-se cu întreaga greutate asupra ușii din spate, o dată, apoi a doua oară, înainte ca încuietoearea să se spargă și el să țâșnească în furtună, tocmai când două rafale făcură țândări tocul ușii lângă care fusese capul lui cu o secundă mai devreme.

Ieșind pe ușă, Ryan aruncă o privire pentru a se asigura că bărbatul celălalt nu era întins în noroi, gata să sară înapoi în picioare și să năvălească în bucătărie. Văzu o siluetă în depărtare, contopindu-se cu întunericul, apoi dispărând prin ploaia care cădea cu găleata.

Cu ușa deschisă, zgomotul furtunii era asurzitor când el se apropie de Katie și ingenunche, trăgând-o aproape. Umerii ei erau pe coapsele lui, ceafa ei sprijinindu-se în îndoitura brațului său drept. Ținând-o în brațe, simți mâna ei stângă întinzându-se s-o găsească pe a lui, degetele lungi apucând strâns ca pentru a scăpa de durere.

Ryan nu încercă să înlăture cuțitul; asta ar fi făcut s-o doară și mai tare, să sângereze și mai rău. Buzele ei se depărtară când ea încercă să vorbească și când întoarse capul spre el, iar o mică dâră de sânge i se scurse din colțul gurii. Deși ea nu putu scoate nici un cuvânt, el știa că era în agonie, pentru că dădea slab din picioare, iar lacrimile nu încetaseră să curgă.

Și mai rău, din ochii ei albaștri luminoși, viața începea să dispară, iar când își apropie fața de a ei, nu-i putu simți respirația caldă pe pielea lui.

— Katie.

Nu era sigur dacă ea îl mai putea auzi și era greu să-și dea seama, pentru că fața ei era acoperită de lacrimile lui.

— Nu pleca, iubita mea. Rămâi! Doamne, doar... rămâi cu mine. Te rog...

Numai atât putu zice. Voia să-i spună că o iubea, că îi părea rău, dar cuvintele nu doreau să vină.

În schimb, o strânse și mai tare în brațe, o legănă înainte și înapoi, refuzând să creadă că nu-i va mai auzi râsul, vocea și că nu-i va mai vedea niciodată zâmbetul frumos. O legănă cât putu de blând, până când lumina, în cele din urmă, îi părăsi cu totul ochii și ea muri în brațele lui, câteva momente mai târziu.

Plin de adrenalină, Vanderveen gonia printre copaci. În ciuda faptului că nu dormise de aproape trei zile, nicicând nu se simțise mai plin de viață. Pentru prima dată în șapte ani, era bucuros că Ryan Kealey supraviețuise glonțului din Siria. Era mult mai potrivit să se termine aici, iar acum, poate, Kealey va înțelege ceva din suferința lui...

Pinii și stejarii erau peste tot în jurul lui, pinii încă bogați și verzi, stejarii nimic altceva decât siluete semețe, brațe contorsionate ale pădurii care vibra. Era deja ud până la piele, era un frig cumplit, iar mugetul oceanului părea al unei ființe vii. Știa de-acum încotro să se îndrepte: către marea întindere întunecată a Atlanticului, picioarele sale călcând apăsător în noroi, în timp ce alerga, neștiutor, în direcția falezei stâncoase.

Kealey țâșni pe ușa din spate, cu pistolul lui Vanderveen în mână, alergând în direcția apei. Era năucit de ceea ce tocmai se întâmplase. Trebuia să-și revină totuși și, răzbătând prin pustiul din sufletul său, apăru adevărul imposibil de negat: el era responsabil pentru tot. Punând căutarea lui Vanderveen mai presus de Katie, el o omorâse pur și simplu, la fel de sigur ca și cum ar fi înjunghiat-o el însuși, și nu putea să-și scoată imaginea din minte: Katie dând din picioare și zvârcolindu-se pe podea, încercând să strige prin sângele care îi umplea gâtul, gâlgâitul oribil. Doamne, nu. *Nu!*

Vanderveen se răsuci când auzi ceea ce ar fi putut fi, purtat de vântul care urla, un țipăt de agonie și durere fără margini. Țipătul îi aduse un zâmbet pe față. Kealey venea.

Poteca se terminase într-o poiană largă, câțiva pari de gard răzleți străjuind locul. Noroiul bolborosea sub picioarele lui ca și cum încerca să-l înghită cu totul, dar mult mai terifiantă era prăpastia în care lumea se termina, la doar 3 metri în fața lui. Cerul de deasupra își schimba permanent aspectul, nori negri care se zvârcoleau, luminați puternic de fulgere, tunetul bubind doar câteva secunde mai târziu, cu suficientă forță pentru a face solul să se zguduie. Vântul era rece ca gheața și bătea întruna, aducând rafale argintii de ploaie dinspre valurile zbuciumate ale oceanului.

Încercă să se gândească la ce era de făcut. Kealey avea pistolul lui, iar el era neînarmat. Trebuia să dispară din luminiș imediat.

Chiar în spatele lui, acolo unde poteca se termina în lăstăriș, Vanderveen auzi zgomotul inconfundabil al tălpilor lovind pământul.

Kealey coti și intră în luminișul gol. Era lovit cu putere de vântul care părea să bată din mai multe direcții, dar ținea pistolul USP Compact ferm ridicat în fața lui. După ce ieșise din casă, scosese magazia pistolului cu încărcare automată și văzuse că aceasta conținea patru cartușe. Asta însemna că Vanderveen nu o reîncărcase după fuga sa din F Street, pentru că numai trei cartușe fuseseră trase în casă. Unul era însă pe țeavă, așa că de fapt avea cinci gloanțe Federal 155 Hydra-Shok cu fragmentare, cu care intenționa să-l omoare pe bărbat, și avea de gând să le folosească până la ultimul.

Nu era sigur dacă va fi suficient. În luminile încastrate în peretele din bucătărie, Vanderveen păru-se aproape inuman. În mare parte, din cauza înfățișării sale. Era prima dată după opt ani când îl vedea de aproape pe acel bărbat și nu se schimbă deloc în această perioadă. Dacă totuși o făcuse puțin, atunci părea chiar mai puternic și mai zvelt decât fusese pe vremea când era considerat unul dintre cei mai capabili militari din Forțele Speciale ale SUA.

În plus, Vanderveen părea să fie mânat de ceva mult mai puternic decât forța fizică naturală. Era acea lumină ciudată care ardea în ochii lui și pe care alții ar fi putut s-o considere, în mod eronat, ambiție, pasiune religioasă, lăcomie sau orice altă emoție de neînfrânat.

Kealey nu avea o astfel de iluzie. Știa că Will Vanderveen era animat de ură și numai de ură.

Pentru Ryan, acestea nu erau gânduri clare, ci vagi considerente care apăreau în mintea sa torturată. În confuzia de fapte și ficțiune, reuși totuși să-și contureze o idee care putea sau nu să-i fie de folos: „Nu-i păsa deloc de ochii individului“.

Atent la această revelație din mintea lui, totul încremeni pentru un moment. Vântul care șuiera strident păru să devină un murmur, furtuna dispăru, slavă Domnului, iar el auzi pași apropiindu-se repede din spate.

Se întoarse fără să se uite, ridicând pistolul. Când trase, simți o înțepătură în față. Apoi, căzu, dar pe teren solid. Flăcările de la gura țevii se pierdură în lumina unui fulger care, pentru scurt timp, transformă noaptea în zi.

„L-am nimerit?“ Ryan nu știa, nu putu vedea când se ridică și își șterse din ochi ceea ce ar fi putut fi apă. Nu numărase câte cartușe trăsesese, nu era sigur dacă două sau trei. Nu putea ști cât de departe era de marginea falezei și încerca să-și

dea seama unde se află când ceva îl lovi în partea stângă. Își simți coastele cedând cu o pocnitură dureroasă.

Nu mai putu să respire în vreme ce se prăbuși la pământ. Ryan încercă să se întoarcă spre celălalt bărbat, dar nu putu să vadă decât un contur vag prin sângele care-i curgea pe frunte și în ochi.

Deveni conștient de faptul că Vanderveen era aplecat asupra lui, dar, când clipi, omul dispăruse. Ryan se întrebă de ce, până când realizează că pistolul nu mai era în mâna sa. Ridicându-se pe picioare, vederea i se limpezi pentru un moment și văzu o siluetă întunecată mergând în patru labe prin luminiș, cu mâna întinsă pentru a apuca un obiect din noroi.

Ryan făcu doi pași când durerea îl lovi precum un ciocan într-o parte. Își simțea glezna ca și cum fusese zdrobită într-o menghină, dar, cumva, încă alerga când Vanderveen se întoarse cu pistolul, trăgând un foc înainte ca Ryan să-l lovească și să-l trimită rostogolindu-se în gol.

Vanderveen întinse mâna în căutarea pământului, șocat să descopere că nu era acolo. Brusc, fu prins de un curent descendent de aer și tras departe de peretele de stâncă, fiind lovit întruna de stropi usturători de ploaie. Privind în sus, văzu că norii se îndepărtau, iar când încercă să se răsucească în aer, ochii îi rămaseră ațintiți asupra apelor involburate de jos.

Simți impactul smulgându-i aerul din plămâni, în vreme ce oceanul îl trăgea în jos. Fu paralizat instantaneu de frig, dar asta nu putea să dureze; durerea urmă într-o fracțiune de secundă, cuprinzându-i tot trupul într-o undă de agonie, îndepărtându-l din lumea conștientă. Se luptă pentru a rămâne la suprafață, în timp ce întunericul se închidea în jurul lui.

Ryan era încă în luminiș, la mai puțin de o jumătate de metru de marginea prăpastiei. Zăcea nemișcat în noroiul rece ca gheața, încercând să-și dea seama ce răni are. Știa fără să se uite că majoritatea coastelor din partea stângă erau rupte. Glezna nu era deloc în regulă – își aminti că aproape se prăbușise când încercase să se sprijine în ea. Cu prudență, ridică mâna pentru a-și atinge tăietura de pe frunte, dar o altă durere bruscă îl opri. Nu-i luă mult ca să localizeze sursa. Ultimul cartuș al lui Vanderveen îl lovise în partea dreaptă. Îndepărtându-și geaca și ridicându-și cămașa pentru a dezgoli gaura clară, văzu că aceasta sângera încet, dar continuu. Ducându-și cu grijă mâna dreaptă în spate, căută, însă nu găsi ceea ce ar fi putut fi o rană de ieșire mai mare. Nu era sigur ce distrugerii provocase glonțul și, după ce se gândi la asta o vreme, ajunse la concluzia că de fapt nu-i păsa. Vanderveen era în sfârșit mort, dar cu ce preț?

„Katie.“

Nu conștientizase pe deplin până acum, dar brusca realizare a pierderii fu de departe mai dureroasă decât rănila pe care le avea.

Stând acolo, lungit în noroi, se întrebă într-o doară cât va dura până să ajungă la ea. Pleoapele îi deveneau deja grele, iar frigul nu mai părea așa de intens cum fusese cu câteva minute în urmă. Nici durerea nu mai era atât de rea. Nici pe departe atât de rea.

Mâna dreaptă se ridică și se îndepărtă de gaura de glonț din trupul său, trecând peste o umflătură din geacă. Simți cum se instalează delirul, așa că mai verifică o dată, ca să fie sigur că nu-și imaginase. Nu, cu certitudine era ceva acolo. Îl scoase: telefonul lui mobil.

Ryan își lăsa capul înapoi în noroi și se gândi. Dacă suna acum, s-ar putea ca ei să ajungă la timp. Sau nu. Nu știa.

Era important?

De ce să-i pese?

Câteva minute mai târziu, puse telefonul la loc în buzunar și se lăsă pe spate, așteptând.

CAPITOLUL 36

CAPE ELIZABETH * WASHINGTON D.C.

Callie Palmer se aplecă peste volan și încercă să vadă ceva prin ploaia care cădea pe parbriz. Furtuna se întetise de la plecarea ei din Orono, cu peste două ore în urmă, dar nu mai avea decât câțiva kilometri, spre marea ei ușurare.

Era obosită după o zi plină de cursuri, dar era, de asemenea, îngrijorată pentru cea mai bună prietenă a ei. De aceea, se hotărâse să-și petreacă weekendul la ea, luând și câteva lucruri necesare pentru a-i ridica moralul lui Katie: două baxuri cu câte șase sticle de bere Rolling Rock și câteva filme bune pe DVD-uri.

De obicei, asta funcționa, dar Callie nu era așa de sigură de această dată. Cea mai bună prietenă a ei era cu adevărat supărată din pricina ultimei ei certe cu Ryan și nu părea că-i va trece prea curând.

Oftă când viră pe Village Creek Road, casa apărând rapid în fața ei. Intră pe aleea noroioasă – „Ryan chiar trebuie s-o asfalteze” – și văzu ceva care o făcu să se încrunte. Un Mercedes negru pe iarba care devenise parcare lor neoficială. Când văzu că avea însemne guvernamentale, înjură în șoaptă. Ryan trebuie să se fi întors de la Washington mai devreme, iar

Callie știa că ei erau probabil mult prea absorbiți unul de celălalt în acel moment pentru a se gândi măcar să răspundă la ușă.

Ieși totuși din mașină și alergă prin ploaie spre adăpostul verandei. Ajunsese prea departe ca să întoarcă pur și simplu și deveni din ce în ce mai iritată când se gândi la călătoria inutilă.

Bătu la ușa de la intrare. Nici un răspuns. „Hmmm.“ După un scurt moment de ezitare, răsuci clanța și pași înăuntru, trecând-o din nou fiori, dar de plăcere de această dată, când aerul cald o lovi în față.

Nu era atât de cald însă, iar ea văzu de ce: chiar în fața ei, dincolo de holul lung și de bucătărie, ușa din spate era deschisă, balansându-se înainte și înapoi în vânt.

Văzu bucăți de geam spart.

Simți un ghem rece de teamă în stomac, o presimțire rea care se transformă în teroare totală când privirea ei coborî și văzu ce însemnau acele șiroaie subțiri, de un roșu aprins, care-și croiau încet drum peste podeaua din lemn.

„Doamne, nu!“ Înaintă împotriva voinței ei. Coti și o găsi pe Katie întinsă cu grijă pe podeaua bucătăriei, cu ochii închiși și buzele ușor depărtate. Prietena ei nu se mișca.

Apoi, văzu de ce și începu să țipe fără să se poată controla.

Jonathan Harper dormea profund când ceva îl trezi.

Se ridică în capul oaselor și se întinse bâjbâind spre noptieră, fără să aprindă lumina, înjurând când auzi un pahar de apă căzând pe covor. Ridică receptorul și îl duse la ureche.

– Alo?

Ar fi răspuns într-un mod diferit la telefon dacă ar fi fost celălalt, cel care își avea locul lângă partea sa de pat, dar acesta era telefonul lui de acasă, nu aparatul securizat care era

verificat la fiecare două săptămâni de către personalul DST¹ de la Langley. Prin urmare, fu surprins când auzi vocea unei tinere femei:

– Domnule director Harper? Domnule?

Înjură din nou și bâjbâi iarăși după veioză.

– Da, sunt Jonathan Harper.

– Domnule, sunt Sarah Bernstein, ofițerul de serviciu pe timp de noapte de la Langley. Am încercat să vă sun pe linia securizată, dar nu a mers...

Harper aruncă o privire pe deasupra și răsuci aparatul cu mâna stângă. Cablul fusese scos din spate. Se încruntă și privi dincolo la trupul agitat al lui Julie.

O s-o ia la rost dimineată.

– Ce e, Bernstein?

Ea ezită.

– Domnule, poate ați dori să mă sunați de la celălalt telefon.

Frecându-se la ochi pentru a-și îndepărta somnul, se dojeni pentru gândirea prea lentă.

– Ai dreptate. Dă-mi un minut.

Trânti receptorul suficient de tare pentru a-și trezi soția. Ea se ridică în capul oaselor și îi imită gesturile somnoroase, trecându-și palmele peste față și prin părul răvășit de somn.

– Cine e?

– Ți-am spus de o mie de ori, Julie! Trebuie să pot primi telefoane aici, oricând.

– Îmi pare rău. M-am gândit doar că merita o pauză...

N-avea nici un rost să se certe cu ea. Băgă telefonul în priză.

– Sunt directorul adjunct Harper, încep el și apoi spuse codul de autorizare. Dă-mi-l pe ofițerul de serviciu, te rog.

O serie de clicuri și bâzâituri, apoi:

¹ Directorate of Science and Technology – Direcția de Știință și Tehnologie (n.red.)

– Bernstein.

– Da, aici, Harper... Ce se petrece?

Exprimarea ei fu simplă și eficientă:

– Domnule, am primit un apel pe care probabil doriți să-l preluați. Benjamin Tynes, de la Biroul șerifului din districtul Cumberland. Zice că e important.

– Districtul Cumberland?...

– E în Maine, domnule.

Se ridică brusc. La vederea expresiei de pe chipul lui, ochii lui Julie se făcură mari.

– Ce este?

– Îl ai la telefon?

– Sigur, domnule.

– Fă-mi legătura!

Alte clicuri, apoi se auzi o voce îmbătrânită:

– Domnul Harper?

– Eu sunt.

– Numele meu este Ben Tynes, domnule, spuse bărbatul fără să fie necesar. Sunt șeriful din districtul Cumberland și am ceva despre care poate ați vrea să știți.

Harper își pierdea deja răbdarea; voia să știe cum de avea bărbatul numele și numărul său, dar dorea alte răspunsuri mai întâi. Era numai o singură persoană pe care o cunoștea în Maine. „Isuse, Ryan...”

– Ce anume, domnule șerif?

– Sunt pe Village Creek Road numărul 1334. Am venit aici acum 20 de minute, ca răspuns la un apel de urgență. Am găsit o tânără femeie moartă și un bărbat în stare critică. Femeia a fost identificată ca fiind Katherine Leah Donovan, în vârstă de 24 de ani. Era studentă la Orono. Portofelul bărbatului rănit conține acte pe numele Ryan Thomas Kealey... Vă spun ceva numele astea?

Harper închise strâns ochii. După o lungă pauză, scoase un „da“ înăbușit.

Șeriful păru confuz, așteptând ca bărbatul celălalt să spună mai multe. În cele din urmă, zise:

– Încă încercăm să aflăm ce s-a întâmplat aici. Din câte se pare, ne lipsește o a treia persoană...

Jonathan era destul de sigur cine fusese cea de-a treia persoană.

– Cum se simte Kealey, domnule șerif? Care este starea lui?

– Nu e bună, domnule. O lungă ezitare. Nu e bună deloc. A stat afară mult timp. Are o gleznă ruptă rău și o rană de glonț în partea dreaptă, plus câteva coaste rupte în stânga. Glonțul e încă în el, dar nu pare să fie nici o vătămare majoră. Asta este știrea bună. Pe de altă parte, temperatura corpului lui era de 33 de grade când l-au adus înăuntru. Asta înseamnă o hipotermie severă... Se crede că va scăpa, dar va fi la limită.

– Ce-i cu fata? Sunteți sigur că e?...

– A fost declarată moartă acum 20 de minute, domnule Harper. S-a dus.

– Scuzați-mă o secundă, bine?

Harper lăsă jos telefonul și, ignorând întrebările panicate ale lui Julie, își luă un moment pentru a se reculege. În cele din urmă, ridicând o mână pentru a o liniști, reveni la Tynes.

– A ce vă seamănă asta, domnule șerif? Aveți vreo idee?

– Eu și adjuncții mei n-am ajuns de mult aici, domnule, dar... cred că a treia persoană a dumneavoastră l-a amenințat cu o armă pe unul din ei sau pe amândoi. A ucis-o pe femeie în bucătărie și l-am găsit pe omul dumneavoastră într-o poiană, la 60 de metri în spatele casei. Erau semne clare ale unei lupte.

– Cum de ați știut că e omul meu? Întrebă Harper.

– Una dintre prietenele lui Donovan a găsit cadavrul și a sunat la 911. Prietena a trebuit să fie dusă la spital împreună cu Kealey – e în stare de șoc –, dar era încă suficient de coerentă când am ajuns acolo. Cumva, ea știa numele dumneavoastră, iar afară este o mașină cu numere de înmatriculare guvernamentale, așa că am crezut că are sens cel puțin să încerc să vă găesc la telefon.

– Ați făcut bine, domnule șerif. Ah... vreo urmă a celei de-a treia persoane?

– Nimic. L-au încălzit pe Kealey cu păaturi electrice și am încercat să scot ceva informații de la el. Ce am aflat nu e mult, dar, din ce-am priceput, celălalt individ a căzut...

– Cum adică a căzut?

– În ocean, domnule, de pe faleză.

Harper își apăsă cu putere palma stângă pe tâmplă, gândindu-se la asta. Ryan se mutase în casă cu doar un an în urmă, iar Jonathan nu fusese niciodată acolo. Nu avea în minte nici o imagine la care să se raporteze.

– Ce înseamnă asta, domnule șerif?

– Înseamnă că s-a dus.

Directorul adjunct îl auzi pe Tynes dregându-și glasul:

– E mort.

– Cum puteți fi sigur?

– Sunt aproape 55 de metri până în apă, domnule. De la această înălțime, e ca și cum te-ai lovi de ciment.

Urmă o pauză lungă.

– Sper să aveți dreptate, spuse Harper în cele din urmă. *Realmente*, sper să aveți dreptate în privința asta.

Ben Tynes își dădea seama că Harper nu era convins.

– Domnule, în afară de cazul când lovești apa perpendicular, orice-ți rămâne din cutia toracică îți va sfâșia tot ce ai în interior. Și, chiar dacă supraviețuiești impactului inițial, te

duci așa de mult în jos, încât te îneci înainte de a putea ajunge iarăși la suprafață sau ești prea rău rănit ca să ieși din apă. De obicei, curentul te trage afară, dar noi am văzut ce a rămas din câțiva săritori pe care i-am recuperat. Credeți-mă, nu a fost o privediște plăcută.

Harper trase adânc aer în piept și îl expiră lent.

– Bine, domnule șerif. E suficient pentru mine. Trebuie să dau o mulțime de telefoane, dar vă voi căuta imediat ce aranjez transportul. Vă sun în 45 de minute.

– Mai e ceva, domnule Harper.

Jonathan desluși o notă nouă în vocea bărbatului, o ezitare care îi atrase îndată atenția.

– Spuneți!

– Acest bărbat, Kealey... Cât de bine îl știți?

– Destul de bine. Îmi este prieten de mult timp. De ce?

– Ce era între el și această femeie Donovan?

Era ultimul lucru la care Harper voia să se gândească. Fu pe punctul de a-i răspunde urât bărbatului, dar Tynes părea a urmări ceva cu asta.

– Erau logodiți. Doar de câteva săptămâni.

Nu era sigur ce voia șeriful.

– Făcând abstracție de problemele inerente într-un cuplu, lucrurile mergeau bine între ei. Cu adevărat bine.

Tynes reluă, mult mai sigur acum de ce voia să spună:

– Motivul pentru care am întrebat, domnule... Cred că el a văzut ce i s-a întâmplat ei. Când l-am găsit, era întors pe burtă. Glonțul a intrat la aproape 11 centimetri în dreapta față de buric, iar sângele...

– Ce era cu sângele?

Pe Jonathan nu-l prea încânta această discuție.

– ... se scurgea mult mai repede decât dacă ar fi stat pe spate.

O altă pauză lungă.

– Și avea un telefon, domnule, dar nu a sunat pe nimeni.

Înțelegeți ce vreau să zic?

Harper simți că îl ia cu frig, în ciuda căldurii firești din dormitor.

– O, nu... Isuse!

Urmă cea mai lungă pauză, părând să dureze minute în șir. Tynes păstră o tăcere respectuoasă, așteptând ca directorul adjunct să continue.

– Voi fi acolo în trei ore, spuse el în final.

Harper puse telefonul jos și se uită la soția sa.

– *Ce e?* întrebă ea.

Furtuna lovi Cape Elizabeth mult timp, vuind de la Portsmouth la Bangor, deși aceste două orașe nu reprezentau limitele urgiei. Amploarea acestui infern neobișnuit nu era delimitată de repere geografice sau de opiniile meteorologilor exagerat de bine plătiți.

Când se sfârși, multe ore mai târziu, pagubele totale au fost estimate la peste 130 de milioane de dolari, deși unele sume erau umflate în așteptarea investigațiilor din partea companiilor de asigurări.

Ca de obicei, proprietățile situate chiar pe țărmul oceanului au fost cele unde s-au înregistrat cele mai mari pagube.

Existau și excepții, desigur. Unele case reușiseră să rămână în general neafectate, datorită calității materialelor de construcție sau datorită amplasării lor într-o zonă oarecum ferită pe linia neregulată a coastei. O astfel de locuință le aparținea lui Richard și Brenda Cregan, un cuplu de pensionari care se mutaseră în Nord după vânzarea unei modeste firme de peisagistică din zona Bostonului, cu patru ani în urmă.

Casa era exact ceea ce căutaseră: liniștită, retrasă, confortabilă, dar nu exagerată, cu patru dormitoare, două băi și o toaletă. Era mai mică decât cele mai multe din zonă, dar marea suprafață de teren care aparținea proprietății compensa lipsa spațiului mare de locuit. Familia Cregan era pasionată de plimbările în aer liber, iar cărările care împânzeau pădurea din spatele casei reprezentaseră un motiv puternic când luaseră decizia de a cumpăra proprietatea.

Pe de altă parte, se putea argumenta că pădurea era mai importantă decât potecile, deoarece constituia o pavăză naturală între casă și forța distructivă a oceanului.

Familiei Cregan îi plăceau cărările, care le permiteau să facă o plimbare ușoară, de vreo 400 de metri, printre copacii înalți ce se sfârșeau brusc la numai 4,5 metri deasupra suprafeței în continuă mișcare a Atlanticului. Când bătea un vânt moderat, valurile se ridicau uneori la mai mult de două treimi din înălțimea falezei stâncoase. Aceasta era considerabil mai aproape de nivelul mării decât cea de la Cape Elizabeth, aflată la mai puțin de 800 de metri spre nord.

Pe această furtună neobișnuită însă, oceanul năvălise pe uscat, ca și cum barajul de 4,5 metri nu existase niciodată.

Familia Cregan nu era deranjată de vântul și ploaia care le biciuiau casa sau de scăderea bruscă de temperatură care însoțise furtuna. După mai bine de patru ani pe coastă, văzuseră deja mai multe abătându-se dinspre nord-est decât puteau să-și aducă aminte. Cu același stoicism ca și nativii din zonă, știau că nu puteau decât să aștepte să se termine și să evalueze pagubele dimineța. De asemenea, își reaminteau că nu-i amenința nici un pericol din partea copacilor din jurul casei, din moment ce majoritatea pinilor semeți, de câteva zeci de metri înălțime, fuseseră tăiați anul trecut.

Convinși că pereții masivi ai căminului lor reprezentau un refugiu sigur, nu erau îngrijorați când le cădea linia telefonică sau nu mai aveau curent electric. Era ceva banal pe o astfel de vreme și, cu toate că aveau un generator puternic de curent, preferaseră să se culce mai devreme și se îndreptară spre dormitor.

Dormiseră cu întreruperi, dar dormiseră. Casa lor era surprinzător de bine izolată față de urletul violent al furtunii, cu cărămizi solide prinse zdravăn în mortar și ferestre scumpe, ale căror tocuri din lemn rezistent fuseseră temeinic fixate de constructorii locali.

În timp ce miezul nopții se apropia, copacii cei mai îndepărtați de casa lor păreau să crească direct din ocean. Crengile se zvârcoleau, se îndoiau și se legăneau sub forța vântului, apa izbindu-se de trunchiuri și învolburându-se în jurul lor.

Cărările, de asemenea, porneau din adâncurile întunecate. Pe măsură ce înaintau pe uscat, începeau să capete formă. Unele dintre ele aveau garduri pe margini, dar pe toate se regăseau, într-o oarecare măsură, urmele trecătorilor anteriori.

Urmele mici, precum cele lăsate de căprioare și unii dintre micii ocupanți ai pădurii, fură curând spălate de ploaia puternică.

Altele rezistară mai mult, precum urmele adânci lăsate de picioarele care susțineau greutatea considerabilă a lui Richard Cregan și urmele mai delicate ale bocancilor Timberland pe care îi purta Brenda Cregan.

Exista însă o a treia urmă care i-ar fi pus în încurcătură, dacă ar fi văzut-o. Era reprezentată de pași neuniformi, de diferite adâncimi. Semne ciudate ale unui picior târșăit în urma unui contur ferm în noroi.

Distanțele dintre ele erau inegale și direcția era ezitantă. Urmele erau haotice, dar nu lăsau nici o îndoială în legătură cu destinația bărbatului rănit.

Traectoria pașilor ducea direct din valurile involburate ale Atlanticului spre casa calmă și întunecată în care locuiau Richard și Brenda Cregan.

Ei habar n-aveau în timp ce furtuna urla afară.
Dormeau adânc și fără vise.

MULȚUMIRI

Aș dori să încep prin a-mi exprima recunoștința față de Linda Cashdan de la *The Word Process*. Linda s-a dovedit aproape profetică în sfaturile ei – chiar și sugestiile pe care eu nu le-am urmat au fost mai târziu recomandate de către editorul meu și, în final, s-au regăsit în carte. N-aș fi putut s-o realizez fără ea.

Mulțumiri speciale pentru: Mark A. Jones de la biroul șerifului din districtul Wake (Carolina de Nord), care a fost extrem de generos cu timpul și informațiile sale, polițistul Rodney Parks de la Departamentul de poliție D.C. Metro, pentru toate observațiile sale, și Erika Lease, doctor în medicină, pentru inteligența ei și, mai important, pentru prietenia ei.

Aprecieri mea sinceră se îndreaptă către talentata echipă de profesioniști de la Kensington: Steven Zacharius, președinte și director general, Laurie Parkin, Michaela Hamilton și Wendy Bernhardt. Sunt, de asemenea, recunoscător pentru totdeauna editorului meu, Audrey LaFehr, pentru sprijinul și entuziasmul ei nelimitat.

Îi rămân îndatorat agentului meu literar, Nancy Coffey, care a crezut din start în acest roman.

Și lui Jeralyn Valdillez, pentru că m-a sprijinit când singurul lucru pe care îl scriam erau lucrări de cercetare.

La 33 de ani, Ryan Kealy a văzut multe în viață ca angajat al Forțelor Speciale din Armata Americană și al CIA. Acum locuiește pe coasta statului Maine cu iubita lui și nu își dorește altceva decât să fie lăsat în pace, să poată preda câteodată și să încerce să se acomodeze cu demonii din sufletul lui. Dar când liderul majorității din Senat este asasinat brutal la Washington, Ryan acceptă, cu greu, ce-i drept, să își ajute mentorul și prietenul director adjunct de operațiuni de la Langley, CIA. Aflând că dușmanul său de moarte și fost tovarăș de arme, Jason March, este răspunzător pentru asasinarea senatorului, Kealey se aliază cu Naomi Kharmai, o analistă britanică frumoasă, dar încăpățânată, pentru a da de urma lui March.

Dar descoperirea adevărului nu-i poate ajuta decât până la un punct, căci în jocul cu implicații globale, March este cu un pas important înaintea lor, și ei nu mai au timp...

editura rao

ISBN 978-606-609-144-2

9 786066 091442

www.rao.ro
www.raobooks.com